

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

- BEYZA ALKOÇ -

Bul beni

*İşıklar sönmeydi, sen gözlerini yumduğun.
Yol bitmedi, sen durduğun.*

***“Herkesin umutları vardı ve umutsuzlukları,
herkesin imkânları vardı ve imkânsızlıkları.
Hayat iki uçluydu her daim, kutlamaların konfetileri
ve vedaların külleri arasında gidip geliyordu gerçeklik.”***

Derin Mavi Sezer, en yakın arkadaşı Baran'ın kaybolduğu gün yanında görülen son kişiydi. Bu kayıp Derin'in ve arkadaşlarının hayatını temelinden sarsarken hayatlarına dahil olan bir yabancı tüm taşları yerinden oynatacaktır. Baran'ın kaybı çocukluk arkadaşları Derin, Dünya, Berfu ve Baran'a tamamen yabancı olan Aziz Ata'yı da içine alarak bir bulmacanın içine sürüklerken ortaya çıkacak gerçek, herkesin inandığından çok başka olacaktır. Kimse tüm bu olan bitenin eski bir fotoğraf çerçevesine bağlanacağını tahmin dahi edemeyecektir.

Ayısıgı Kitaplığı

www.indigokitap.com

indigo

f /indigokitap
@ /indigokitap
X /indigokitap

**Çünkü harp ve
harap kelimelerinin
arasında yalnızca
bir harf var.
İşte o kadar yakın
birbirine savaşmak ve
perişan olmak...**

ÖNCE BUL, SONRA YİNE KAYBET BENİ.
KAYBET, Kİ YENİDEN BUL BENİ.

Bul Beni

Beyza Alkoç

Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-6772-99-1

Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © 2024, Beyza Alkoç Aydın

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Seda Durdu

Son Okuma: Hümanur Turan

Kapak İllüstrasyon: midjourney

Kapak Uygulama ve İç Görseller: Yasin Öksüz

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı: Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

Bul beni

BEYZA ALKOÇ

İ N D İ G O K İ T A P

ÖNSÖZ

Merhaba sevgili okurum. Ben Beyza ve bu benim on dokuzuncu romanım.

Bul Beni benim için çok özel bir kurgu, ismi gibi kendisi uğraştı âdeta ben onu bulup yazayım diye. Okuduktan sonra siz de anlayacaksınız; her yerde karşıma çıktı kitabın bazı sembolleri, peşimi bırakmadı. Konfetiler, güneş kapanları, bilyeler, not kâğıtları ve bazı fotoğraflar. Konusu bir anda düştü aklıma, yavaş yavaş şekillendi ve yazdıkça daha çok bağlandım *Bul Beni*'ye. Bu kitabı yazma sürecimde öyle zor şeyler yaşadım ki bazı güzel detaylara rağmen, ömrümün şu ana kadarki en kötü döneminde kaleme aldım diyebilirim *Bul Beni*'nin satırlarını. Ben zorlandıkça karakterlerim zorlandı, onlar toparladıkça ben toparladım; tuttuk birbirimizin ellerinden. Umuyorum ki *Bul Beni* sizi de tutar ellerinizden. Okuduğunuz her satırın size şans getirmesini dilerim.

Derin'in hikâyesinin, her birinize ilham olması dileğiyle...
İyi okumalar dilerim.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

*Canımdan çok sevdiğim Geceme.
Seni hep seveceğim.*

***BUL BENİ'Yİ OKURKEN
DİNLEYEBİLECEĞİNİZ ŞARKILAR:***

Hedonotupia – Harika
Sedef Sebüktekin – Bul Beni
Nilipek – Gömülür
Doğan Duru – T'araf
Doğan Duru - Off
BREK – Tesadüfen Hayatta
Ezgi Erdoğan – Olmadığın Şehirlerde
Nova Norda – İstesen de Sevemezsin
Ajda Pekkan – Bi' Tık
Dedublüman – Sen Bilmezsin
Paptircem – Yamadım Yaralarımı
Cem Adrian & Sokrat ST – Bazen Olmaz

GİRİŞ

Ben Derin Mavi Sezer. On yedi yaşımda son günlerinde, içinde olmayı hiç de dilemediğim bir meselenin içindeyim. En yakın arkadaşlarımdan biri, çocukluk arkadaşım Baran Bağcı tam bir aydır ortada yok ve en son görüldüğü yer, benim yanımda... Baran en son burada, okulumuzun büyük siyah kapısının önünde benimle tartışırken görüldü. Doğru duydunuz, benimle tartışırken...

Ve sonra puf... Bir anda ortadan kayboluverdi.

Tartışma konumuz bana göre çok basitti aslında. Son üç yıldır birlikte bir okul dergisi çıkarıyorduk: MÜREKKEP. Ve tartışma sebebimiz, biz mezun olduktan sonra dergiyi devredeceğimiz öğrenci grupları hakkında bir anlaşmaya varamamamızdı.

Bana kalırsa her şey çok basitti, sorunsuzdu. Fakat dışarıdan görünen tablo bambaşkaydı. Diğerlerine göre Baran, benimle gürültülü bir tartışma yaşadıktan hemen sonra ortadan kaybolmuş ve bir daha da görülmemişti...

Okulda pek de sevilen biri değildim ve artık birilerinin gözünde çocukluk arkadaşımın ortadan kaybolmasının sebebiydim...

Oysa bir gün ortaya çıkacak gerçek herkesin inandığından o kadar başkaydı ki, kimse tüm bu olan bitenin evimin duvarında asılı eski bir fotoğraf çerçevesine bağlanacağını asla tahmin edemezdi... Ben bile.

HAYAT ÜZGÜN BİR PARTİYDİ,
KİMSE ASLINDA MUTLU DEĞİLDİ.

1. BÖLÜM

MAVİ

Sınıf soğuk. Camdan içeri yansıyan güneş ışıkları bu büyük dersliğin içinde beklediğini bulamıyor, kaybolup gidiyor. Her yer gri, her yer kasvetli. Koca sınıfın ortasında tek başımayım. Kendi sıramda oturmuş, uzun siyah saçlarımın altına sakladığım kulaklıklarımın çalan şarkıyı dinliyor, “*Ve o veda sana hediyem olsun, beni unutama,*”^{*} diyen şarkının sözleri içime işlerken ister istemez onu düşünüyorum. Baran’ı.

Bugünün tarihi 22 Mart. Baran’ın kaybolmasının üzerinden tam bir ay geçti. Onu en son gördüğüm tarih 22 Şubat’tı. Yine burada, okul duvarlarının arasındaydık. Koridor boyunca tartışarak ilerlemiş, okulun kapısına ulaştığımızdaysa tartışmamız alevlenmişti.

“Bencilsin, Derin,” demişti bana. “Kendinden başka kimsenin fikirleri umurunda değil.”

Ona umursamazca bakmış, “Aynen öyle,” demiştim. “Kendimden başka kimsenin fikirleri umurumda değil, Baran. Ha, ayrıca... benim bencil olduğumu düşünüyor olman da umurumda değil.”

Biz tartışırken yanımızdan geçip giden tüm öğrencilerin gözleri üzerimizdeydi.

* Hedonutopia, *Harika*.

“İyi, senin aptallığınla daha fazla uğraşamayacağım. Her arkadaşlığın belli bir süresi olduğunu söylediklerinde hiç ihtimal vermemiştim ama doğruymuş, bizimkinin süresi bitti. Hoşça kal, Mavi. Kendine iyi bak... Ya da ne yaparsan yap.”

Geniş kapı, zil sesi, gelip geçen insanların gürültüleri, uğultulu konuşmalar ve hepsinin ortasında bir noktada aklımda yankılanıp duran o cümle: “Hoşça kal, Mavi.”

“Hoşça kal, Mavi.”

Canımı nasıl yakacağını o kadar iyi biliyordu ki ben artık onun için, “Mavi”ydım. İsmim, Derin Mavi. Derin annemin seçimi, Mavi ise babamın. Herkes bana doğduğum günden beri, “Derin” diye hitap ederken bana, “Mavi” diye seslenen tek kişi babamdı. Ve onun bana seslendiğini duymayalı on yıldan fazla olmuştu.

Ben uzun zamandır Derin’dim. Mavi, benim acılarımın rengiydi çünkü bana her zaman babamı hatırlatıyordu.

Bir ay öncesinin anılarından sıyrılıp ana döndüm. Ben sıramda oturmuş müzik dinlemeye ve önümdeki deftere yazmaya devam ederken teneffüsten dönenler bir bir yanımdan geçiyor, sıralarına yerleşiyorlardı. Kulaklıklarımdaki son ses müziğe rağmen birilerinin hakkımda konuştuklarını hissederek gibiydim. Onlara fark ettirmeden telefonumun sesini kısım ve etrafımdaki konuşmaları dinlemeye başladım.

“Kanka öyle deme,” diyordu bir erkek sesi. Müziği biraz daha kısışımda kimin konuştuğunu anladım. Yiğit’ti; Baran’ın benden bağımsız arkadaşlarından birisi. Benimse hiç muhatap olmadığım bir tip.

“Kanka öyle deme, herkesten her şey beklenir. En son görüldüğünde kimin yanındaydı, kiminle tartışıyordu herkes biliyor. Polisin bile ilk sorguladığı kişinin kim olduğunu duyduk.”

Evet, hedef bendim. Başımı kaldırıp yan sırama yaslanmış benim hakkımda konuşan beş kişinin yüzlerine nefretle baktım.

Bul Beni

Kulaklıklarımı çıkardığımda onlar da bana bakıyordu. Bu sınıftaki kimseyle yıldızım barışmamıştı bir türlü, belki de haklıydım.

“Eee,” dedim soğukkanlı bir vurguyla, “açık açık söylesene ismimi. Baran en son benim yanımda görüldü, üstelik tartışıyoruz, polisin ilk sorguladığı kişi de ben oldum, evet.”

Yiğit huysuz bir bakışla söze girdi. “İsmi söylemememe bile gerek yok ama çok istiyorsan söyleyeyim, Mavi.”

“İsmim Derin,” diye düzelttim onu.

Son bir ayım kâbustan farksız geçtiği için duyduğum, gördüğüm her şey tahammül sınırlarımı daha da zorluyordu. Oturdüğüm sırada ayağa kalkıp Yiğit’e öfkeyle baktım.

“İsmim Derin ve Baran benim de arkadaşım. Sizin, beni suçlayıp suçlamamanız umurumda bile değil. Sen...” dedim ve öfkeyle devam ettim, “insanlara iftira atmadan önce geçen sene bu kızın cüzdanını sırt çantasından nasıl çaldığının hesabını ver...”

“Ne?” dedi, başımla gösterdiğim sarışın. Alya ilçenin en zengin ailelerinden birinin kızıydı. Geçen sene, bir beden eğitimi dersi sonrası cüzdanının çalındığını söyleyip ortalığı ayağa kaldırmıştı. Alya’nın cüzdanını çalanın Yiğit olduğunu kendi gözleriyle gören tek kişi bendim.

Oysa o zamanlar acı mıştım ona. Ailesinin durumunu bildiğim için bir anlık bir hata yaptığını düşünmüştüm, sesimi çıkarmaya gönlüm razı olmamıştı. Ama madem savaş istiyordu, savaşırdık.

“Ne cüzdanı?” dedi Yiğit hırsla.

“Tahminim tuttu,” dedi sınıftan bir başka ses.

Arka planda Hilal Yiğit’e, Yiğit bana hesap sorarken ve diğerleri ortalığı sakinleştirmeye çalışırken ben rahat bir tavırla eşyalarımı topluyordum. Çantamı güzelce yerleştirip kulaklıklarımı da kulaklarıma taktım ve kaosu arkamda bırakıp sınıftan çıktım.

Tanıdığım ve tanımadığım öğrencilerin arasından geçip kütüphaneye doğru ilerledim. Son sınıf öğrencisi olduğumuz için

bazı derslere test çözmek istiyorsak katılmama hakkımız vardı. Sınıfta yaşananlar beni bunalttığı an yerimden kalkıp çıkmak bulabildiğim tek yoldu. Kütüphaneye doğru ilerliyordum ki bir el kolumu sıkıca tuttu. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğüm an yanımda öfkeyle biten Yiğit'i gördüm.

“Bir saniye, bir saniye,” dedim, o bana bağırmaya devam ederken, “müzik dinliyorum, duymuyorum. Sesini kısayım da öyle bağır bağıracaksan.”

Bu tavrım onu daha da öfkelenlendirmiş olacak ki ben telefonumu çıkarıp yavaş yavaş müziğin sesini kısarken o öfkeden kıpkırmızı olmuş bağırmaya devam ediyordu. Müzik sesi kısıldıkça onun sesi yükseliyordu ve artık onu duyuyordum.

“Baran’a kimbilir ne yaptın, sıra bana mı geldi? İftira atmanın da bir bedeli olacak ama! Bunu unutmayacağım, müdüre gitmekle kalmayacağım, hakkında iftiradan suç duyurusunda bulunacağım!”

Harika, artık okulda bir düşmanım vardı. Yiğit upuzun boyuyla önümde durmuş bana bağırıp duruyor, kontrolünü giderek kaybediyordu.

“Kanka gel buraya ya!” diye seslendi arkadan gelen arkadaşlarından biri.

“Bırak beni!” Yiğit, arkadaşının kolundan kurtulup bana doğru bir adım attı.

“Bak kızım,” dedi parmağını bana doğru sallayarak, bense onu umursamazca izlemeye devam ediyordum, “sanma ki karşı cinssin diye sana karşı kibar olurum... Evini de biliyorum, annenin işyerini de. İstedğim saat çıkar gelirim. İstedğim kapıdan da, camdan da girerim...”

Bir yandan üzerime doğru yürüyor, bir yandan parmağını sallıyor, bir yandan da beni tehdit ediyordu. Korkmuyor olma-
ma rağmen yaşadığım bu anın beni geçmişe götürmesi, bir anlığına bulunduğum andan alıkoyuverdi. Bana doğru sallanan bu

Bul Beni

parmak, bu tehditkâr konuşmalar ve bu öfke bir anda babama dönüşüverdi sanki. Farkında olmadan bir anlığına titreyip kendime gelmeye çalıştığımda yabancı bir ses doldurdu kulaklarımı.

“Ne yapıyorsun ulan sen?” Bir el, Yiğit’i kolundan tuttuğu gibi sertçe çekip benden uzaklaştırdı.

Ben ne olduğunu, ne yaşadığını bile anlamlandıramazken çocukluğumdaki kötü anılarıma dönen zihnim yüzünden donup kalmıştım. Yiğit’i karşımdan çekip alan öfkeli sesin sahibi uzun boylu, koyu kumral saçlı, hafif kirli sakallı ve ela gözlü birisiydi. Üzerindeki mandarin yaka siyah gömlek ve siyah kot ceketle öğrenci olmadığı her halinden belliydi. Yine de yüz hatları da sesi de yabancı gelmiyordu.

“Sen kimsin!” dedi Yiğit öfkeyle. “Sen kimin kolunu çekiyorsun, kime ulan diyorsun?”

“Asıl sen kimsin?” dedi karşıdaki genç adam. “Kızı köşeye sıkıştırmış tehdit ediyorsun, parmağını sallıyorsun. Ne sanıyorsun ulan sen kendini? Evine girerim, camdan da girerim, kapıdan da girerim ne demek? Bekle ama sen.”

Elini ceketinin cebine götürüp çıkardığı son model telefonunda bir numara tuşladı ve telefonu kulağına koydu. Açılmasını beklerken bir yandan Yiğit’in kolunu tutuyor, bir yandan da göz ucuyla bana bakıyordu.

“İyi misin sen?” diye sorduğu an duvara yaslandığımı, korkmuş gibi köşeye sindiğimi fark ettim. Kendime gelip başımı salladım.

“İyiyim...”

“Alo,” dedi telefona doğru, “abi ben okuldayım... Diplomamın aslını almaya geldim de burada bir olaya şahit oldum. Ekip gönderir misin? Aynen. Bir erkek öğrenci, bir kız öğrenciyi köşeye sıkıştırmış tehdit ediyordu, müdahale ettim. Anlatırım detaylarını.”

Telefonu kapatıp ekranda bir şeylerle uğraşırken yanımızdan geçip giden herkesin gözleri yine bizim üzerimizdeydi. Dersliğimize doğru ilerleyen Biyoloji öğretmenimiz Fulya Özkan bizi koridorda görüp de bir terslik olduğunu anlayınca çatık kaşlarla bir bana, bir de Yiğit’le yanındaki yabancıya baktı.

Fulya Hoca’nın bizden birine neler olup bittiğini sormasını beklerken onun dudaklarından ne Yiğit’in ne de benim ismim çıktı. Seslendiği isim bambaşkaydı.

“Aziz Ata?” dedi sorgulayan bir ses tonuyla.

“Hocam!” Bakışlarım şaşkınlıkla Yiğit’in yanındaki siyah gömlekli genç adama kaydı. İsmi buydu, Aziz Ata. Peki kimdi de öğretmenler tarafından bile tanınıyordu?

“Ne oluyor çocuğum, seni geçen sene mezun etmedik mi biz?” Fulya Hoca gülererek konuştuktan sonra kaşlarını çatıp bana döndü.

“Sen iyi misin, Derin? Neden sınıfta değilsiniz?”

Ben henüz söze girememişken Yiğit konuşmaya başladı.

“Hocam, sınıfa dönmek istiyorum ama bu arkadaş izin vermiyor, kolumu da bırakmıyor gördüğünüz gibi.”

Aziz Ata denen çocuk gülererek başını kaldırdı ve Yiğit’e yanlış kişiyle uğraşıyorsun, der gibi baktı.

“Hocam, arkadaşın benimle bir işi var. Az önce kızı köşeye sıkıştırmış tehdit ediyordu da kendisi... Ağabeyimi aradım. Bir sorgulasınlar da aklı başına gelsin.”

Fulya Hoca kınayan bakışlarını Yiğit’e çevirdi. “Oğlum, bu son senen ya! Yakacak mısın diplomanı? Niye uğraşıyorsun arkadaşınla? Derin, sen iyisin değil mi?”

“Ben iyiyim,” dedim bir kez daha.

“Tamam, o zaman ben rica ediyorum Aziz,” diye söze girdi Fulya Hoca, “bunca yıllık öğretmenin olarak... Unutulsun mevzu. Çocuğun da senesi yanmasın.”

“Hocam,” dedi Aziz Ata öfkeyle, “kızı evine gelirim, kapıdan da camdan da girerim, diye tehdit ediyordu.”

Bul Beni

“Tamam da yavrum, yansın mı senesi çocuğun? Derin de iyiymiş bak, şikâyetçi de olmaz zaten. Kapansın mevzu.”

Gözler bana döndü. Hem Yiğit hem Fulya Hoca hem de Aziz Ata denen çocuk bana bakarken kendi kendime düşündüm. Annem, bu hayatta tanıdığım en güçlü insandı. Beni babamın zulmünden çekip götürdüğü o gün, 15 Şubat 2012 hâlâ dün gibi aklımdayken onun kızı olarak ne yapmalıydım? Annem olsa ne yapardı?

“Ben...” diye mırıldandım ve az önce beni zayıf görüp tehdit eden Yiğit’in korku dolu gözlerinin içine baktım. Dudaklarımı araladım ve kendimden emin bir sesle verdim yanıtımı. “Şikâyetçiyim,” dedim.

Ve sonra, her şey bir konfetin patlaması gibi gürültülü ve hızlı oldu. Önce okul müdürünün odasında bir süre misafir edildik. Sonra polis ekipleri gelip Yiğit’i araçlarına alırken benim de şikâyetçi olarak onlarla gitmem istendi. Öğrendiğim kadarıyla Aziz Ata, bizim lisenin mezunlarındandı. Geçen sene mezun olmuştu. Şimdiyse Boğaziçi Üniversitesi, Hukuk Fakültesi’nde birinci sınıf öğrencisiydi. Asıl önemli detay ise Aziz Ata’nın az önce aradığı ağabeyinin İstanbul İl Emniyet Müdürü Deha Yener olmasıydı.

Karakola gidene kadar kimseyle konuşmadım. Ben bir polis arabasında iki polisle baş başayken, Yiğit diğer polis arabasındaydı. Aziz Ata ise şahit olarak ifade vermek için kendi arabasıyla bizi takip ediyordu.

Karakola ulaştığımızda ifade vermek için önce ailelerimizin de oraya gelmesi istendi. Yiğit’in babası ve benim annem aranırken biz de bekleme salonunun ayrı köşelerinde tutuluyorduk. Kulaklıklarımı takmış telefonumda gezinirken Aziz Ata’nın bana yaklaştığını gördüm. Elindeki karton bardağı bana uzattı.

“Sana çay getirdim, ha bir de kimliğin...” dedi. “Fotokopisini çekip geri verdiler.”

Elindeki bardağı aldığım sırada diğer elinde tuttuğu kimliği-me bakıyordu.

“Derin Mavi,” dedi. “Güzelmiş ismin. Hangisini kullanıyorsun?”

“Derin,” diye mırıldandım. Kimliğimi tam bana uzatıyordu ki kaşlarını çatı.

“25 Mart,” dedi. “Doğum gününe üç gün kalmış. Şimdiden kutlu olsun.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. O söyleyene kadar doğum günümün yaklaştığının farkında bile değildim.

Üç gün sonra on sekizinci yaşına giriyordum ve şu an karakoldaydım. On yediye harika bir veda... Muhteşem bir kapanış.

“Bu arada ben Aziz Ata,” dedi elini uzatarak. “Pek iyi bir tanışma olmadı ama... memnun oldum.” Güldü.

“Ben de memnun oldum,” diye mırıldandım, bana uzattığı elini tuttum ve hafifçe sıktım.

O güne dair hatırladığım son birkaç şeyden biriydi bu an. Sonrası hızlı bir jenerik gibi aktı gitti. Aziz Ata ile tanışmam, annemin telaşla gelmesi, ifademin alınması, şikâyetçi olduğuma dair birkaç belge imzalamam ve oradan çıkışımız...

Annemin yüzünde korkuyu görebiliyordum. Bana karşı hissettiği kaybetme korkusuyla benim herhangi biri tarafından incitilme ihtimalim birleşince onu içten içe delirtmişti. Karakola gelip de beni gördüğü ilk ana kadar kendi kendini nasıl da yiyip bitirdiğini yüzündeki ifadeden okuyabilmişim.

Biz onunla öyle zor şeyler yaşamış, öyle büyük bir karmaşadan kaçmıştık ki nasıl anlatırsam anlatayım eksik kalacaktı. Benim için onunla yaşadığımız her şeyin özeti, ilk duyuşta ne kadar anlamsız gelirse gelsin bir tabak pilavdı. Bir büyük tabak, tereyağlı pilav.

15 ŞUBAT 2012, ANKARA

Yazarın Anlatımıyla

Altı yaşındaki küçük Derin yemek masasında oturmuş, annesinin hazırladığı meze tabaklarını masaya taşımasını izlerken yere değmeyen ayaklarını sallandırıyor. Karşısında oturan ve bir yandan telefonuna bakıp bir yandan yemek bekleyen babası ise her zamanki gibi gergin görünüyor.

"Mavi," dedi, babası Şerif Sezer ona her zaman ikinci ismiyle seslenirdi, "sallayıp durma şu ayaklarını."

Küçük Derin üzülerek durdu, ayakları sallanmayı bıraktı ama bu sefer de elindeki kaşıkla yavaş yavaş masaya vurup kısık sesli bir müzik yapmaya başladı. Henüz bir çocuktuk, ilgisini çeken her şeye yöneliyordu fakat karşısındaki adamın hiçbir gü-rültüye, hiçbir kıpırtıya tahammülü yoktu. Annesi Zeren ise bir süredir ağrısını çektiği bel fıtığının en zor günlerinden birini yaşarken elinde iki tabak pilavla sızı içinde masaya döndü. Birini kızının, diğerini kocasının önüne bıraktı.

"Mavi yapma şu sesi," diye uyardı babası, "ayağın dursa elin durmuyor ya!"

Fakat adamın son cümlesi küçük kızı nedense güldürdü. Bunun kızgınlıkla söylenmiş bir cümle olduğunu anlamamış, babasının komik bir cümle kurduğunu düşünerek gülmüş ve elindeki kaşıkla müzik yapmaya devam etmişti. Adam bir hışımla doğrulup kızın elindeki kaşığı aldı ve kızın yüzüne doğru fırlattı.

"Yapma dedim sana!" Şerif Sezer'in öfkeli sesi tüm evde yankılandığında Derin şoktaydı.

Adam öfkeliydi, hiddetliydi ama o an o evin dört duvarının arasında belki de ilk defa ondan daha öfkeli birisi vardı.

Derin'in annesi, Zeren Sezer...

Derin şaşkındı, donakalmıştı âdeta. Annesi de olduğu yerde kalmış, masanın bir adım ötesinde kocasının çaprazında öylece

durmuş, gözlerini ayırmadan kızının babasına bakıyordu. Titremeye başlayan elleri hayra alamet değildi. Gözlerinden birinin seğırdiğini hissetti. İçine attığı her şey bir anda patlayacak gibiydi.

Adam öfkesini az önce fırlattığı kaşıktan çıkarmış, biraz olsun rahatlamıştı. Sandalyesine oturup kendi kaşığını eline aldı ve önünde duran bir tabak pilava yöneldi. Anne kız savaş öncesi sessizliğiyle kıpırdayamazken adam bir kaşık pilav alıp ağzına götürdüğü gibi çiğnerken söylenmeye başladı.

“Tuzsuz olmuş bu da. Annesi ne ki kızı ne olsun.”

İşte bu cümle, Zeren Sezer için bardağı taşıran son damlaydı. Kontrolünü kaybettiğini hissetti. Hızlı ama küçük iki adım attı ve adamın kafasını iki eliyle birden tutup önündeki pilav tabağının içine sokuverdi.

“Bir de böyle dene,” dedi, “belki seversin.”

Derin gözlerine inanamıyordu. Az önce ona kaşık fırlatan babasının suratu şimdi bir tabak pilavın içindeydi. Şok içinde annesine baktı. Annesi dolu gözlerle ve kıpkırmızı olmuş bir yüzle hınç içinde Derin’e doğru yürüdü. Onu elinden tuttuğu gibi sandalyesinden kaldırıp kapıya doğru çekti.

Şerif Sezer olduğu yerde öylece kalakalmış, başını tabaktan ayırıp yüzüne yapışan pirinç taneleriyle şoka girmişti. O şokunu atlatıp hareket bile edemedi. Karısı çantasını, montlarını ve botlarını alıp kızıyla birlikte evden çıkmış, kapıyı da adamın üzerine kilitleyivermişti.

“Anne!” dedi Derin korkuyla. “Babam çok kötü kızacak bize!”

Annesi nefes nefese eğildi ve Derin’in botlarını giydirmeye koyuldu.

“Merak etme,” dedi annesi, “o bize bir daha asla yaklaşamayacak...”

Derin ve annesi o gece, 15 Şubat 2012 gecesini evi terk etti. Kendilerine yeni bir hayat kurmak için sahip oldukları tek ser-

Bul Beni

maye annesinin kolundaki iki bilezik, kulağındaki küçük altın küpeler ve bir alyanstı. Kadın gözüünü bile kırpmadan sattı hepsini. Önce kısa bir süre Mersin'de, annesinin eski bir arkadaşının yanında kaldılar, oradan da İstanbul'a, annesinin çocukluk ve gençlik yıllarının geçtiği eski bir siteye taşındılar. Derin'in babası Şerif Sezer, korktuklarının aksine onlara hiçbir zaman ulaşmaya çalışmadı. Boşanmaları anlaşmalı olarak gerçekleşti. Adam o günden sonra kızını bile görmek istemedi. Annesi ömrü boyunca hep bekâr kalırken babası aldıkları bir duyuma göre boşandıktan yalnızca bir yıl sonra evlendi.

Annesinin söylediğine göre, babasının onlar boşandıktan bir yıl sonra evlendiği mavi gözlü kadın evlilikleri boyunca zaten hep hayatlarındaydı. Üstelik hikâyelerinin en acı verici yanı da, babasının Derin isminin yanına eklemek istediği Mavi, o kadının gözlerinin renginden geliyordu.

İstanbul'da yaşadıkları süre boyunca Zeren bir konfeksiyon atölyesinde çalıştı. Sonra bir gün evine bir dikiş makinesi aldı ve yalnızca birkaç ay sonra küçük bir terzi dükkânı açtı. Yıllar sonra, Derin ortaokulun son senesindeyken Zeren Aldan kendi moda atölyesini kurup tasarım elbiselerini satışa çıkardı.

Atölyesinin isminiye ona ilk büyük parasını kazandıran elbise tasarımından ilham alarak seçti: KONFETİ. Uzun, siyah, saten bir elbisenin üzerine işlediği renkli konfetiler ve "Sizi yürüten bir kutlama gibi gösterecek" tanıtımı ile KONFETİ uluslararası bir moda yarışmasında yılın en yaratıcı elbise tasarımı seçildi. Zeren Aldan, o gün itibarıyla büyük moda dünyasına adını altın harflerle yazdırdı.

Derin annesinin ünlü bir modacıya dönüşmesini hep gururla, heyecanla ve hayranlıkla izledi. İşte bu yüzden Mavi ismini hiç sevmeydi. O hep Derin'di. Zeren'in kızı Derin...

25 MART 2024, İSTANBUL

Derin

Haykırarak Nefesim şarkısının Lin Pesto tarafından yorumlanmış versiyonu KONFETİ ATÖLYE'nin büyük kış bahçesinde yankılanırken elimde bir bardak nar suyuyla kalabalığın arasında salınıyordum. Üzerimde mavi bir saten elbise, saçlarım her zamanki gibi salık ve kâhküllerim kaşlarımın hemen üzerinde.

Bugün benim on sekizinci yaş günüm. Ve bu geçirdiğim en kötü doğum günüm...

Kimse en yakın arkadaşı bir aydan fazla bir süredir ortalarda yokken ve bir kayıp vakası olarak her yerde aranırken doğum gününü kutlamak istemez, değil mi? Oysa annem, bana takıntı boyutunda düşkün olması sebebiyle kafam kopsa dahi on sekizinci yaşımı kutlamam gerektiğine inanıyordu. Neyse ki çok büyük ve samimiyetsiz bir kalabalık yerine yalnızca kendi yakın arkadaşlarını, birkaç akrabamızı ve çocukluk arkadaşımı davet etmekle yetinmişti.

Çocukluk arkadaşları demişken...

Berfu kızıl dalgalı saçlarıyla hemen yanımda ayakta dikiliyor. Dünya Can ise kış bahçesinin camına yaslanmış elindeki kokteyli yudumluyor. Berfu, Dünya Can, ben ve Baran... Annemle birlikte İstanbul'da yaşadığımız siteye taşındıktan sonra başlayan arkadaşlığımız tam on yıl boyunca devam etmiş, Baran'ın ortadan kaybolmasıyla aramızdaki tüm dengeler bir anda bozulmuştu.

Dünya ve Berfu aynı okula giderken Baran'la de ben aynı okula gidiyorduk. Şimdi on yıl boyunca yan yana durmuş bu dört kişiden biri eksikti ve hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak gibiydi.

"Beren teyzelere çok ayıp oldu..." dedi Berfu üzülerek. "Baran'ın yokluğunda yapmasaydınız keşke bunu."

Bul Beni

Başımı salladım.

“Anneme anlatamadım,” dedim. “Bana bağımlı, biliyorsunuz.”

“Baran’dan hâlâ ses çıkmaması çok ilginç değil mi?” diye söze girdi Dünya. “Polis kaç haftadır onu arıyor, ben artık başına bir şey geldiğini düşünmeye başladım.”

Berfu’nun soran gözlerle başını bana çevirdiğini hissedince ben de ona baktım.

“Şu söylenti...” diye mırıldandı. “Bize de geldi. Güya siz tartışmışsınız ve ondan sonra kaybolmuş filan... Sen üzülme diye hiç sormadım ama. Tartıştınız mı o gün?”

Berfu’ya sessizce bakarken o an hiç beklemediğim bir şey gördüm gözlerinde. Şüphe... Aslında konuşacaktım, tartışmamızın sebebini anlatacak, onlarla dertleşecek ve hatta üç gün önce okulda başıma gelen olayı anlatacaktım. Ama Berfu’nun gözlerindeki şüphe, kalbimi öyle büyük bir huzursuzluk hissiyle doldurdu ki başımı önüme çevirdim.

“Ben...” dedim. “Birazdan gelirim.”

Elimdeki nar suyunu ortadaki büyük masaya bıraktım ve uçan balonların arasından geçip atölyeye girdim. Burnumu çeke çeke geçtim içerideki masaların ve sandalyelerin arasından, elbisemin eteğini tuta tuta ilerleyip hemen kot ceketimi ve çantamı alıp atölyenin büyük kapısından çıktım. Evimiz buraya çok yakındı. Ayağımdaki babet ayakkabılarla hızlı hızlı yürüdüm ve beş dakikalık bir yürüyüşün sonunda büyük müstakil evimizin bahçesine ulaştım. Bahçeden hızla geçip kapıyı açtım ve kendimi merdivenlere attım. Basamakları koşar adım çıktıktan sonra nihayet odamdaydım.

“Partiye de, on sekiz yaşına da...” Odamın kapısını kapatıp gözyaşları içinde okkalı bir küfür savurduktan sonra yatağıma kıvrıldım.

Uzun saten elbisem ve kot ceketimle bir cenin gibi kıvrılıp ağlamaya başladım.

“Neredesin ya?” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Aptal Baran... Neredesin?”

Ona öyle çok ihtiyacım vardı ki... Onun kaybı hakkında bile onunla dertleşmek istiyordu ruhum. Onu nasıl bulabileceğimi bile ona sormak istiyordum. Yaşananları anlatmak, kendimi ona dinletmek istiyordum. Ona sarılmak, bana nasıl da iyi geldiğini hatırlamak istiyordum.

Orada yarım saat boyunca uzandım. Partie geri dönmemeye karar vermiştim. Nasıl olsa pastanın mumlarını üflemiş, gelenlere görünmüştüm. Artık bana ihtiyaçları yoktu. Siyah taytla mavi bir kapüşonlu giyerek üzerimi değiştirdim ve akan makyajımı bir ıslak mendil yardımıyla silip çalışma masamın başına geçtim.

Üniversite sınavına yalnızca üç ay kalmıştı ve son bir ayımı hayatı yeterince boşlayarak geçirmiştim zaten. Bugün de Baran için ağladığıma göre artık diğer görevlerime dönebilirdim.

Bir süre konu tekrarı yapıp test çözdükten sonra yere eğilip sırt çantamdan okul defterlerimden birini çıkardım. Defteri çıkarırken çantamdaki dergi gözüme çarptı. Bu, bizim Baran’la lisenin başından beri birlikte hazırlayıp çıkardığımız okul dergimiz MÜREKKEP’in son sayısıydı. Bundan bir ay önce, o malum gün yaşadığımız tartışmanın ana konusu olan derginin son sayısı... Hüzünle eğilip dergiyi aldım ve masaya, önüme koydum. Bu dergi tam bir aydır çantamda, benimle birlikte okula gidip geliyordu. Baran kaybolduğundan beri ne çantamdan çıkarmıştım ne de kapağını açmıştım ama o an bir şey oldu.

Dergi ellerimin arasına gelmek istedi sanki. Önüme gelmek ve açılmak istedi. Gözlerim önce derginin kapağında gezindi. Yukarıdaki kocaman MÜREKKEP yazısının hemen altında “Sıradışı bir okul dergisi!” yazıyordu. Hüzünle güldüm, bu başlığı ararken de çok tartışmıştık.

Altta ise derginin içerik başlıkları birkaç sembolün arasına sıkıştırılmıştı.

Bul Beni

“Bu ayın en başarılı öğrencisi kim oldu?”

“Bu ayın en çalışkan okul kulübü açıklandı!”

“Okul magazininde bu hafta...”

“Bu ayın en sevilen branşları listesi sayfa otuz ikide!”

Başlıkların üzerinde uzun uzun gezdi gözlerim. Sonra parmaklarım usulca kapağını açtı derginin. Sayfaları bir bir çevirdim, hepsini ağır ağır okudum, bunları hazırladığımız o günleri anımsamaya çalıştım. Bir sonraki sayfada hissettiğim toklukla kaşlarımı çatarak sayfayı çevirdiğimde, ince not defterimin derginin arasında kaldığını fark ettim. Söylenerek not defterimi çıkarıp derginin yanına koyuyordum ki defterin içindeki bir sayfanın köşesinin kıvrıldığını fark ettim.

“Ben sayfaları kıvırmam ki...” dedim kendi kendime, şaşkın bir fısıltıyla.

Sonra merakla kıvrılan o sayfayı açmamla önüme düşen iki kelime, yüzüme çarpan o kaşık gibi sarstı beni. Donakaldım o iki kelime, yedi harfin karşısında.

Kalın siyah tahta kalemle “**BUL BENİ**” yazılmıştı not defterimin kıvrılmış boş sayfasında.

“**BUL BENİ**”

“Bu...” dedi iç sesim. “Bu Baran’ın yazısı.”

Karşımda duran el yazısı Baran’dan başkasına ait değildi. Defterime yazılan bu iki kelimenin bana verdiği mesaj hem çok net hem de çok karmaşıktı. Bir aydır ortada olmayan çocukluk arkadaşım belki gitmeden hemen önce, belki de ortadan kaybolduktan sonra gizlice bir not bırakmıştı bana. Onu bulmamı istiyordu. Başımı kaldırıp korkuyla etrafıma bakındım. Birisi benimle dalga geçiyor olabilir miydi? Oysa Baran’ın yazısı taklit edilemeyecek kadar kendine hastı. Odanın içinde bir elim belimde, bir elim ağızda dolaşıp durdum ve sonunda kimsenin benimle dalga geçmediğine, bu yazının kesinlikle Baran’a ait olduğuna kanaat getirdim.

Yaptığım tek çıkarım ise, Baran bir sebeple ve birileri tarafından ortadan kaybolacağını öngörmüştü ve her nedense onu bulabilecek tek kişinin ben olduğuma inanıyordu. Bana detaylı açıklama yapıp yardım isteyecek vakti olmadığından yalnızca bu iki kelimeyi yazabilmişti.

“BUL BENİ.”

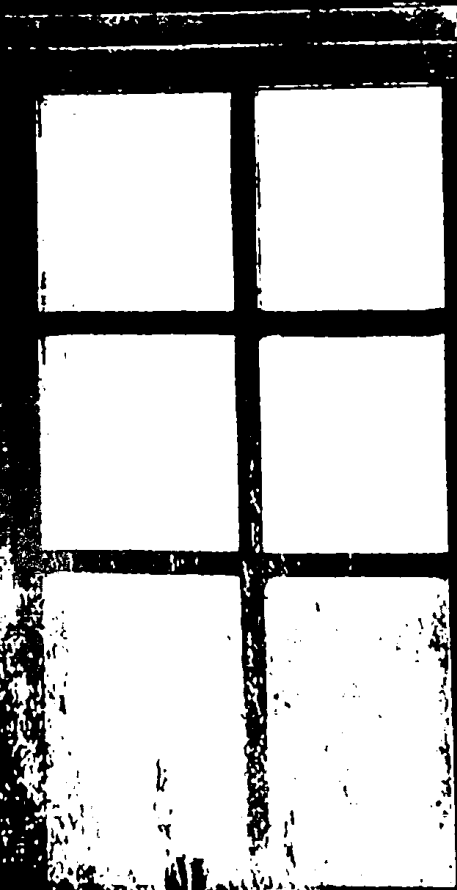
Kafa karışıklığım ve çaresizliğim giderek artıp beni iyice çıkmaza sürüklerken vermem gereken bir karar vardı. Onun kaybını zamana bırakıp kendi yaşantıma mı odaklanacaktım, yoksa bu notu dikkate alıp hayatımı bu kaybı çözmeye mi adayacaktım?

Karar vermem zaman aldı. Odamın uzun ve geniş penceresinin önünde uzun uzun ayakta durdum, tülün arkasından karma-karışık bir zihinle etrafı izledim ve akşamın ilerleyen saatlerinde nihayet bir karar verdim.

Bugün benim on sekizinci yaşımın ilk günüydü ve ben belki de Baran'ın bana tartıştığımız o gün söylediği gibi, bencilin tekiydim. Fakat şimdi, belki de hayatımda ilk defa kendimden bir başkasını düşünmemin zamanı gelmişti.

O, bana birlikte geçen on yılımızın hatırına, “Bul Beni” demişti ve ben... onu bulacaktım.

Herkesin umutları vardı ve
umutsuzlukları, herkesin imkânları
vardı ve imkânsızlıkları. Hayat iki
uğluydu her daim, kutlamaların
konfetileri ve vedaların külleri
arasında gidip geliyordu gerçeklik.

2. BÖLÜM

KUTLAMA

Sabah erkenden uyandım. Elimde, “**BUL BENİ**” yazılı o sayfanın bulunduğu küçük defterimle sokak sokak gezdim. Kulaklarımda kablosuz kulaklıklarım, Deep Web’in *Magic Potion* şarkısının hüzünlü parti modundaki notaları eşliğinde Baran’la birlikte büyüdüğümüz mahallenin sokaklarını bir bir geziyor ve düşünüp duruyorum.

Üzerimdeki siyah eşofman takımımın kapüşonunu saçlarıma geçirmiş halde dışarı çıkıp biraz yürüyünce, beynime daha fazla oksijen gideceğini düşünmüştüm. Bu şekilde Baran’ın kayboluşuna bir cevap bulabileceğimi ummam ise belki de uzun zamandır inandığım en aptalca şeydi.

Bir saatlik yürüyüşün sonunda, annem henüz uyanmadan eve dönmenin umuduyla anahtarımı büyük kapının anahtar deliğine soktum.

Kapıyı açıp içeri girdim ve kulaklıklarımı çıkardığım an salondan gelen sakin ve büyüleyici şarkı sesini işittim. Merdivenlere yönelmek yerine kaşlarımla çatarak kapının solunda kalan salona yöneldim.

Salon kapısının yanında kalan ihtişamlı boy aynamızdan gördüğüm kadarıyla saçlarım yeni açtığım kapüşonum yüzünden

Bul Beni

karmakarışık olmuştu ve suratım soğuktan kıpkırmızıydı. Ben bu halde salon kapısına ulaştığımda gözlerimin önünden geçip giden görüntüyse hiç de beklediğim gibi değildi.

“Anne!” dedim şaşkınlıkla, uyuyor olduğunu umduğum annem uyanıktı ama asıl şaşırtıcı olan elinde kahvesi, üzerinde lila rengi sabahlığıyla salonun ortasında gözlerini kapatmış yavaş yavaş salınarak dans ediyor olmasıydı.

“Ay!” Birden irkilerek gözlerini açtı, “Sen miydin?” dedi ve sonra şok içinde ekledi: “Sen neredeydin ki?”

“Ben... yürüyüşe çıkmıştım. Sen iyi misin?” Annem şaşkınlığım karşısında bir anda güldü.

“Beni ilk defa dans ederken görmüyorsun, Derin,” dedi. “Bu ne şaşkınlık?”

“Ortamlarda dans ettiğini çok gördüm, evet,” dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. “Düğünlerde, partilerde filan... Evde tek başına dans ettiğini ilk kez görüyorum.”

Annem güldü ve elindeki kahvesini orta sehpayaya koyduktan sonra sabahlığının belindeki kuşağı sıkıp kendisini koltuğa bıraktı.

“Dün gece parti çok keyifliydi, etkisinden çıkamadım sanırım,” dedi gülerek. “Gerçi sen erken kaçtın ama... İnsan kendi doğum günü partisinden neden erken kaçar?”

“Nedenini biliyorsun,” dedim.

Bikkın bir nefes alıp kapının pervazına yaslandım. İçeriden gelen omlet kokusundan anladığım kadarıyla kahvaltı hazır olmak üzereydi. Annemle yıllar önce iki kişi olarak çıktığımız bu hayat yolculuğunda, bugün öyle bir noktaya gelmiştik ki evdeki her işi çalışanlar yapıyordu.

“Baran meselesini diyorsan,” dedi annem, “tamam, çok üzücü olduğunu biliyorum ama herkes çocuğu arıyor zaten. Benim kızım on sekiz yaşına yalnızca bir kez girecek, bunu kutlamak istememizden daha doğal ne var?”

“Kutlamak istemenden...” diye düzelttim onu. “İstememizden değil. Zira ben kutlanacak bir şey göremiyorum.”

“Öyle mi?” dedi annem kaşlarını kaldırarak. “Bunu cahilliğine veriyorum, Derin. İleride on sekizinci yaşına evin soğuk duvarları arasında girmediğin için bana teşekkür edeceksin. Hem...” dedi ve durup gülümsedi. “Hem partiler güzeldir. Senin benden daha çok eğleniyor olman gerekirdi.”

Omuz silkerek ilerledim ve kendimi geniş kahverengi yumuşak berjere bıraktım. Küçük defterim cebimdeydi, başımı kaldırıp anneme baktığımda yüzünde çakır keyif bir ifadeden başka bir şey göremiyordum.

“Bu aralar bunu biraz abartmadın mı?” diye sordum.

“Neyi?” dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

“Bu parti işlerini işte...” dedim. “Sürekli bir partidesin. Kutlanacak bu kadar çok şey bulabiliyor olman çok ilginç.”

Annem kurduğum son cümleye ufak bir kahkahayla karşılık verdi.

“Bak sen...” dedi gülerek. “On sekiz yaşına girer girmez anneye laf yetiştirmeye başlamak, ha? Benim gençliğime bu kadar benzeyemezsin, Derin... Resmen kopyamsın.”

Anneme ne söylersem söyleyeyim, bazen kızsam bile o her cümleme öyle pozitif yaklaşıyordu ki bütün gardımı indirmek zorunda kalıyordum. Ben onun tek ailesiydim, her şeyiydim. O da benim her şeyimdi.

“Ben ciddiym anne, her akşam bir kutlamadasın. Ayakların bir süredir yere basmıyor gibi. Artık yere insen mi acaba?” Annem gülümseyerek ayağa kalktı. Sabahlığını düzeltirken konuşmaya devam etti.

“Kusura bakma Derin, yaşadığımız onca zorluktan sonra nihayet hayallerimizi gerçekleştirdiğimiz ve refaha erdiğimiz için

biraz fazla mutlu oldum sanırım. Bundan rahatsız olacağını düşünemedim.”

“Mutlu olmandan rahatsız olmadım, anne.”

“Tamam, ben seni anladım.”

“Anlamadın ama...”

“Hadi, masaya gel de kahvaltı yapalım.”

Gözlerimi devirerek oturduğum koltuktan kalktım. Mutfaktaki çalışanlarımızdan Mahperi abla son kahvaltılıkları da masaya taşıırken annem hafif sıkıntılı bir ifadeyle sandalyesini çekip oturdu.

Ben de peşinden ilerleyip yerime geçtim ve sessizce kahvaltı yapmaya başladık. Biraz omlet, biraz peynir yedikten sonra diğer bütün kahvaltılıklar gözüme iştah kapatıcı gelmeye başlamıştı. Baran’ın yokluğu dengemi o kadar bozmuştu ki masadaki tuzluluğun şeklinden bile rahatsızdım.

“Mesele aslında ben değilim, değil mi?” diye sordu annem, bir yudum çay içerek. Elimdeki çatalı masaya bıraktım ve yüzüne baktım.

“Neymiş mesele?”

“Baran,” dedi. “Onun kaybına dair duyduğun üzüntünün öfkesini benden çıkarıyorsun.”

Başımı önüme çevirip çay fincanımı elime aldım.

“Senden herhangi bir şeyin öfkesini çıkarmıyorum, anne. Üstelik sana kötü bir şey de söylemedim. Fakat evet, Baran için üzüldüğüm doğru. Çocuk haftalardır ortada yok.”

Annem derin bir nefes alıp başını salladı. İştahı kaçmış gibi elindeki fincanı masaya bıraktı ve gözleri hüznle daldı.

“Bugün Beren’i ziyarete gideyim.” diye mırıldandı kendi kendine. Beren teyze Baran’ın annesiydi, anneminse yakın arkadaşlarından biriydi.

“Dünkü partiden sonra nasıl yüzüne bakacaksın?” diye sordum.

Gözlerini devirdi. “Derin yapma ama ya!” diyerek yükseldi. “Parti diye tutturduğun şey de partiye benzese bari... Duyan da sanır ki göbek attık.”

Uzun bir nefes aldım ve annemi dinlemeye devam ettim.

“Tek istediğim, kızıma güzel bir ortam hazırlayıp, pasta kesip mum üfletmekti. Doğru düzgün şarkı bile çalmadı. Vicdan yaptırma bana. Beren benim arkadaşım, o anlar beni. Baran benim de oğlum sayılır. Ki şunu da unutma, Baran kaybolduktan sonraki iki hafta boyunca atölyeye bile uğramadım ben. Çalışmayı bırakıp gece gündüz onlarla Baran’ı aradım ve sen, bunu çok iyi biliyorsun.”

Annemin konuşması bitince derin bir iç çektim ve arkama yaslandım. Haklıydı. Baran kaybolduktan sonraki iki hafta boyunca ben, annem, Dünya, Berfu ve onların anne babaları Baran’ın ailesinin yanındaydık. Baran’ı gece gündüz demeden her yerde aramıştık. Ama yoktu işte... Üstelik ortada olmadığı gibi ona dair bir işaret de yoktu.

Ta ki dün geceye kadar. Ben dün gece o notu defterimde bulana kadar...

“Anne...” diye mırıldandım sessizce. “Dün bir şey oldu.”

Annem kaşlarını çatarak çatalını bıraktı ve merakla bana baktı.

“Ne oldu?” Sesi endişeliydi.

“Ben partiden çıkıp eve döndüm. Odama çıktım, tam ders çalışacaktım ki bir şey buldum.”

“Ne buldun, Derin? Çatlatmak mı istiyorsun?”

Annem merakla sorarken elimi cebime götürüp küçük not defterimi çıkardığım gibi annemin önüne bıraktım. Uzanıp defteri açtım ve köşesi kıvrılmış o sayfayı açıp biraz daha önüne ittim.

“Bu ne şimdi?”

“Oku,” dedim.

“Bul beni,” dedi annem soran gözlerle. “Bu da ne?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım, “ama bunun Baran’ın yazısı olduğuna eminim.”

Bul Beni

Annemin şaşkın bakışları defter sayfasının üzerinden bana doğru çevrilirken kafamın içi soru işaretleriyle doluydu.

“Eski olmadığına emin misin?” dedi.

“Eminim.”

“Veya birinin seninle dalga geçmediğine, bunun bir şaka olmadığına ve yazının Baran’a ait olduğuna?”

Başımı salladım. “Eminim,” dedim. “Hepsinden eminim.”

Yanıtım annemi bir anda harekete geçirdi. Ayağa kalkıp defterin kapağını kapattı ve elindeki fincanı ağzına götürüp çayı tek seferde içti. Defteri de eline alıp bana başıyla kapıyı işaret etti.

“Hadi,” dedi ben soran gözlerle bakarken, “hemen hazırlanıp çıkalım. Şunu emniyete götürelim. İncelesinler.”

“Gerçekten mi?” Ayağa kalkıp peşinden ilerledim.

“Evet tabii, Derin. Kendimize mi saklayacağız bunu? Belki bir işe yarar. Hadi.”

Annemle merdivenleri çıkıp odalarımıza dağıldık. Üzerime elim geçiren ilk pantolonumu ve beyaz puantiyeli siyah saten gömleğimi geçirip sırt çantamı da alarak hızla kapıya yöneldim. Merdivenleri koşar adım indiğimde annem beni kapıda bekliyordu.

“Benden hızlısın,” dedim gülerek. “İlk defa!”

O da gülerek gözlerini devirdi ve evin büyük kapısını açıp arabasına doğru yürümeye başladı. Üzerindeki kırmızı triko elbise ve siyah keten ceketle her zamanki gibi bakımlı ve güzel görünüyordu.

Yüksek antrasit otomobilin öndeki yolcu kapısını açıp koltuğuma oturdum. Annem de yerine geçip arabayı çalıştırdığı an telefonumu çoktan arabanın müzikçalarına bağlamış ve rasgele bir şarkı açmıştım.

“*Sen bilmezsin benim gözlerim nasıl büyütür,*” diyordu şarkının sözleri. “*Olmayan işaretleri nasıl net görür.*”

* Nilipek, *Gömülür*.

Bugün hava yağmuru bekletecek kadar karanlık, güneşi bekletecek kadar ılıktı. Ağaçlar renklenmeye başlamış, bahar ilk adımlarını atmıştı. Arabanın müzikçalarında akan şarkının sözleri ruhum gibi hem umutsuzdu hem de içinde saklı bir umut taşıyordu.

İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü

“Anne,” dedim sessizce, annem karşımda oturmuş elindeki küçük not defterini incelerken ben fazlasıyla gergindim.

“Efendim?” dedi dalgınlıkla, gözleri hâlâ not defterindeydi.

“Emniyete gidelim derken bunu kastettiğini anlamamıştım.”

“Nasıl yani?”

“Anne şu an İstanbul İl Emniyet Müdürü’nün odasındayız, farkında değil misin? Üstelik bizi, yalnızca bu defter için buraya nasıl kabul ettiler onu da anlamadım!” Annem gülererek başını kaldırdı ve bana baktı.

Annem, “İl Emniyet Müdürü Deha Bey benim çok eski arkadaşım,” dediğinde ona şok içinde baktım.

“Ne?”

“Bayadır görüşmüyorduk aslında. Geçen gün, senin şu Yiğit mevzusu için buraya geldiğimizde karşılaştık. Ayaküstü Baran’ın kaybından da bahsettim, belki bir yardımı dokunur diye...”

Annem konuşmaya devam ederken odanın kapısı açıldı ve orta boylu, orta yaşlı, esmer, takım elbiseli bir adam belirdi.

“Merhabalar, merhabalar!” diyerek içeri girdi adam neşeli bir sesle. “Çok bekletmedim, değil mi? Narkotik şubeyle bir toplantımız vardı da.”

“Ah, hayır hayır,” dedi annem. “Beş dakika oldu. Çok vaktini de almayacağız zaten, kusura bakma.”

“Olur mu öyle şey, ne kusuru. Küçük hanım, ben Deha Yener.” Adamın bana gülümseyerek uzattığı eli sıktım ve başımı salladım.

“Derin ben de,” dedim. “Memnun oldum.”

“Ne içersiniz?” Başımı çevirip anneme baktım.

“Bir şey almayalım, diyeceğim ama kabul etmeyeceksin biliyorum. Çay alalım biz.”

Başımı salladım. “Evet, çay,” diye ekledim.

Deha Bey geniş masasındaki telefona yöneldiğinde, stres içinde önümüzdeki sehpanın üzerinde duran deftere bakıyordum. İl Emniyet Müdürü’nün odasında ne işimiz vardı ya?

Annem bir gün büyükelçiyle de arkadaş çıkarsa şaşırmamam gerekiyordu demek ki.

“Evet, anlat bakalım Derin... Annen telefonda bir defterden bahsetti.” Başımı salladım.

Çekinerek uzandım ve annemle aramızda duran sehpanın üzerindeki küçük defteri alıp içindeki kıvrılmış sayfayı açarak müdüre uzattım.

“Bu defter,” dedim.

“Ver bakalım.”

“İçindeki yazının bir ay önce kaybolan arkadaşım Baran’a ait olduğuna eminim. Bu onun el yazısı ve ya Baran’ın kaybolduğu gün ya da sonrasında yazılmış olmalı. Çünkü o güne kadar not defterimi çok sık kullanırdım. Baran’ın kaybından sonra derslerden de kopunca düne kadar kapağını bile açmamışım.”

Müdür elimdeki defteri aldı ve incelemeye başladı. Önce kıvrılan sayfaya, sonra diğer sayfalara baktı tek tek. Daha sonra çekmecesinden şeffaf bir delil poşeti çıkarıp defteri onun içine koydu.

“Bir gönderelim bakalım,” dedi. “Böyle çıplak gözle bakınca pek bir şey görmek mümkün değil tabii ama merak etmeyin, el yazısının kime ait olduğunu da hangi tarihte yazıldığını da buluruz.”

“Net bir tarih çıkar mı?” diye sordu annem hayretle.

“Eh, 13 Mart saat 20.05’te yazılmış gibi net bir zaman bilgisi alamayız elbette,” diyerek güldü Deha. “Ama bir haftalık, iki haf-

talık, üç aylık gibi genel bir zaman bilgisi alabiliriz. Baran'ın el yazısıyla da karşılaştırırız, onun yazısı mıymış öğreniriz.”

“Harika,” diye mırıldandım buruk bir umut içinde.

Deha, “Garip bir kayıp vakası,” diye söze girdiğinde odasının kapısı çaldı. Çaylar gelmiş olmalıydı, bu sebeple arkamı dönüp kapıya hiç bakmadım. O sırada Deha Bey konuşmaya devam etti. “Genel olarak mutlu, sorunsuz bir gençten bahsediyoruz. Kimseyle problemi yok, aile içinde hiçbir huzursuzluk yok, okul hayatı gayet iyi... Yanılıyor muyum?”

Başımı salladım. “Evet, hiçbir problemi yoktu.”

“Bu sebeple kimse bir tahminde bulunamıyor, çocuğun hiçbir düşmanı yok, ailesinin de...”

Deha konuşmaya devam ederken önüme bırakılan bir fincan çay için teşekkür etmek adına başımı kaldırdım.

“Teşekkür... ler,” dedim şaşkınlıkla. Dilim tutulmuştu. “Sen...” diye devam ettim.

“Afiyet olsun,” dedi bana etkileyici bir gülümsemeye bakan tanıdık yüz. “Geçmiş doğum günün kutlu olsun bu arada.”

“Aziz Ata!” Annemin şaşkın sesiyle kendime geldiğimde çocuğa ağızım açık kalmış bir halde saf saf baktığımı fark ettim.

Neye bu kadar şaşırmıştım acaba? Bu çocuk zaten İstanbul İl Emniyet Müdürü'nün kardeşi olduğunu söylememiş miydi bana? Ama kardeşiyim demişti, çaycısıyım dememişti. Üstelik annem çocuğu nereden tanıyordu? Annemin dünya üzerinde tanımadığı tek bir insan var mıydı peki?

“Zeren abla.” Aziz Ata elindeki çay tepsisini masaya bıraktı ve ayağa kalkan anneme sıkıca sarıldı.

“Çaycımızı işinden mi ettin?” Deha kardeşine gülerek laf attıktan sonra uzandı ve tepsiden bir fincan çay aldı.

“Çaycı ablayla odana gelirken karşılaştık,” dedi Aziz Ata.

Bul Beni

Ağabeyi gülerek konuştu. “Sen de kadının tepsisini aldın elinden.”

“Ben birilerinin ellerinden bir şeyler almayı severim ağabey, bilirsin.”

Aziz Ata beyaz keten gömleğiyle kendisini, annemle benim ortamda kalan deri koltuğa bıraktı.

Ben elimde bir fincan çayla öylece kalakalmış, odanın içinde dönen sohbeti dinlerken herhangi bir şey söyleyip söylememek arasında gidip geliyordum. Çocuk geçmiş doğum günümü kutlamıştı, ben de sadece suratına bakmıştım. Keşke teşekkür etseydim ama artık konusu da geçmişti, durup dururken teşekkür edemezdim.

“Ben çok kalmayacağım, sizi de bölmeyeyim,” diye söze girdi Aziz Ata. Oturduğu yerde, ayaklarındaki siyah botlarının arasına evrak çantasını alıp eğildi ve çantanın fermuarını açtı.

“Sana birkaç belge bırakmaya geldim, ağabey,” dedi. “Bahsettiğim mesele için. Hocam gönderdi, bir bakarsan sevinirmiş. Özellikle şu işaretlediğim yere bakarsan...”

Çantadan birkaç dosya ve kalem çıkarıp kâğıtları önüne aldı. Tam o an, ne diyecek diye Aziz Ata’yı izleyerek çay içiyordum ki kalemin kapağını çıkarıp bir eliyle kâğıtları tutabilmek için kapağı dişlerinin arasına aldı. Bir anda içtiğim çayın boğazıma kaçmasıyla öksürmeye başladım.

Annem benim öksürmemle birlikte ayaklandı. “Derin, iyi misin?”

“İyiyim, iyiyim,” dedim zar zor. “Çay içerken nefes aldım da.” Ve öksürmeye devam ettim.

“Su verelim mi?”

Deha Bey telaşla masasının altındaki çekmecelerden birini açarken Aziz Ata endişeyle beni izliyordu.

Annem telaşla sırtıma vurduğunda kendimi tutamayıp içinde bulunduğumuz bu hale güldüm ve artık bir yandan öksürüyor,

bir yandan gülüyordum. Harika. Aziz Ata ve ağabeyi Deha, biz odadan çıkınca arkamdan, “Zavallı kız, kafayı yemiş,” diye hayıflanırlardı artık.

“İyiyim, iyiyim,” diye mırıldandım zar zor. “Bir lavaboya gidip geleyim. İyiyim.” Ayağa kalkıp çantamı da sırtıma taktığım gibi kapıya yöneldim.

“Ben de geleyim mi kızım?”

“Hayır anne, geliyorum birkaç dakikaya.”

O kadar utanmıştım ki koridoru koşarak geçmek ve tam karşıdaki duvara çarpmak istiyordum. Hızlı adımlarla ilerleyip bu katta çalışan tek tük insanların arasından geçerek lavaboya girdim. Aynanın karşısına geçip nefes nefese kendime baktım.

“Kendine gel,” dedim içimden. “Saçma sapan sosyal anksiyete krizlerine girip rezil etme kendini. Kendine gel! Çocuk ağzıyla kalem kapağı tuttu diye senin boğazına neden çay kaçıyor, Derin? Kendine gel!”

Başımı eğip ellerimi yıkadıktan sonra birkaç kez daha öksürüp boğazımı temizledim. Başımı kaldırıp saçlarıma yöneldim, birbirlerine girmiş kâhküllerimi tek tek ayırıp düzelttikten sonra aynaya son bir kez baktım ve kendime gelebilmek için birkaç dakika daha orada öylece dikildim.

“Tamam,” dedim içimden. “Bir rezillik daha yaşamam sanırım.” Lavabonun kapısına yöneldim.

Sırtımdaki çantayı düzelterek kapıdan çıktığım an gördüğüm manzara bugünün ikinci şaşkınlığıydı.

“Selam,” dedi tanıdık ses. “İyisin, sevindim.”

Aziz Ata koridordaki duvarlardan birine yaslanmış, elinde evrak çantasıyla beni bekliyordu. Üzerindeki keten beyaz gömleğin rengi koridorun sarı ışığının altında kırık beyaza dönmüş, saçlarındaki kumral ışıltılar daha da sararmıştı.

Bul Beni

“Ölüp ölmediğimi kontrol etmeye mi geldin?” dedim, gülümsemeye çalışarak.

O da güldü ve yaslandığı duvardan uzaklaşıp bana yaklaştı. Hafif dalgalı, kumral saçları uzun boyu sebebiyle üzerime gölge gibi düşüyordu. Başımı kaldırıp kirli sakallarına baktığımda dudaklarını araladı ve konuşmaya başladı.

“Buradaki işim bitmişti, gitmeden iyi olduğundan emin olayım dedim. Bu arada ağabeyime verdiğin defter bende.” Başıyla evrak çantasını gösterdi, “Giderken laboratuvara bırakacağım.”

“Öyle mi?” diye sordum heyecanla. “Ne zaman haber gelir?”

“Delilin durumuna göre. Kolay çözülürse yarın bile gelebilir, hiç belli olmaz.”

“Harika, acaba belli olur olmaz bize de bilgi verirler mi? Yoksa soruşturma gereği saklarlar mı?”

Aziz Ata'nın dudağı yavaşça kıvrıldı. Tam gülecekti ki dudaklarını birbirlerine bastırdı. Neyse ki ağzında bu sefer kalem kapağı yoktu.

“Ben sana haber veririm,” dedi. “Telefon numaranı verirsen...”

“Ha? Ah, tabii.” Bir anda telaşla telefonumu çıkardım.

Telefon numaramı vermek için telefonumu çıkarmama hiç gerek yoktu oysa ki. Neyse.

“0533...” dedim, “...8798... Sen beni ara istersen, ben de kaydedeyim.”

Aziz Ata başını sallarken bir yandan da numaramı yazıyordu.

“Derin Mavi,” diye mırıldandı, kalın ses tonundan ismimi duyar duymaz başımı kaldırdım. “Soyadın neydi, Derin? Unuttum.”

“Sezer,” dedim. “Derin Mavi Sezer.”

İsmimi rehberine yazıp numaramı kaydettikten birkaç saniye sonra telefonum Ghostly Kisses'in *Crimson* şarkısıyla çalmaya başladı. Aramayı kapatıp ekrandaki telefon numarasına tıkladım ve rehberime girdim.

“Aziz Ata,” yazdım. “Soyadın neydi? Unuttum.” Bal gibi de hatırlıyordum.

“Yener,” dedi. “Aziz Ata Yener.”

Ben ismini yazarken o telefonunu cebine attı ve beni izlemeye başladı. Nihayet ismini yazıp numarasını kaydettikten sonra ben de ona dönebilmişim.

“Teşekkür ederim bu arada,” diye mırıldandım. “Geçmiş doğum günümü kutladığın için... Ve o gün okulda yaptıkların için. Ve şimdiki yardımın için...”

“Rica ederim ufaklık.”

Aziz Ata’nın ağzından çıkan son kelimeyi duyduğum gibi kalakaldım. Ufaklık mı? Bunu, bana mı demişti? Aramızda olsa olsa iki yaş vardı.

“Sen...” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Aramızda olsa olsa bir iki yaş var, yanılıyor muyum?”

Gülüşü büyüdü. “Yirmi yaşındayım,” dedi. “İki yaş var ama onu aslında boy farkımızdan dolayı söylemişim.”

“Ha!” dedim. “Doğru... Sen baya uzunsun.”

Sanki ben baya kısa değilmişim gibi...

“Doğru,” dedi alaycı bir gülümsemeyle, “ben baya uzunum.”

Bu alaycı ve etkileyici gülüşün karşısında sessizce gülmekten başka bir şey yapamadım.

“O zaman görüşmek üzere, Derin,” dedi. “Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa yazabilir ve arayabilirsin.”

Başımı salladım. “Sen de. Görüşürüz.”

Aziz Ata ile koridorun farklı yerlerine yöneldiğimizde kendimi çok da iyi hissetmiyordum. Zaten son zamanlarda karmakarışık olan aklım bugün iyice karışmıştı. Deha Bey’in kapısını iki kez tıklattıktan sonra açtığı gibi içeri girdim. Annem hâlâ aynı yerde oturuyor, kocaman bir gülümsemeyle sohbetine devam ediyordu.

“Artık çıkalım mı?” diye mırıldandım. “Ödevim var.”

Ödevim filan yoktu...

“Tabii, tabii,” diyerek ayaklandı annem, çantasını omzuna taktıktan sonra ayağa kalkan Deha’ya yöneldi ve ona uzanan eli sıktı.

“İyi ki geldiniz. Derin’ciğim, çok memnun oldum tanıştığımıza. Arkadaşının mevzuu hep aklımda olacak, merak etme.”

“Her şey için teşekkürler Deha,” diye mırıldandı annem. “Ya bu arada, yarın akşam yeni atölyemin açılış kutlaması var.”

Annem kutlama ve parti konuşmalarından birine daha giriştiği için olduğum yerde gözlerimi devirdim. Hayatı boyunca yapamadığı bütün kutlamaların acısını bu yıl mı çıkaracaktı? Her akşam yemeğini bir kutlamaya dönüştürüyordu resmen.

“Öyle mi?” dedi Deha Yener.

“Evet, gelmek istemez misin? Değişiklik olur.”

“Eh, takvimime bir bakayım. Saat ve adres bilgisini de yazar-san daha net bir dönüş yapabilirim sana, Zeren.”

“Tabii, tabii,” dedi annem. “Ben sana birazdan gönderiyorum bilgileri... Her şey için tekrar teşekkür ederiz. Seni de daha fazla tutmayalım. Görüşürüz Deha!”

“Tekrar teşekkürler,” diye mırıldandım ve annem peşimden gelirken kapıya yöneldim.

Nihayet emniyet müdürlüğünden çıkmış ve arabaya geçebilmiştik. Annemin yüzü park yerinden çıkarken bile gülüyordu. Eğilip radyodan rasgele bir şarkı açtıktan sonra emniyet kemerimi taktım ve park yerinden çıkmayı başaran anneme döndüm.

“Anlatın bakalım Zeren Hanım,” dedim merakla.

“Zeren Hanım mı?”

“Konuyu saptırmayalım. Sen İstanbul İl Emniyet Müdürü ile neden arkadaşsın anne?”

“Ne demek neden?”

“Nasıl arkadaş oldunuz yani? Kardeşi bile seni tanıyorken ben onları neden tanımıyorum?” Annem burnundan güldü ve gözle-rini yoldan ayırmadan konuşmaya başladı.

“Öyle yakın bir arkadaşlığımız yoktu be yavrum. Eski bir ar-kadaş işte, kardeşi Aziz Ata da o aralar ağabeyi nereye gitse peşin-deydi, küçüktü daha. Arkadaş grubu buluşmalarımıza o da gelir bir köşede telefon oyunları oynardı. Uzun bir hikâye değil yani... Sıradan, eski bir arkadaş.”

“Peki,” dedim, “inanıyorum o zaman.”

Radyodaki şarkının sesini açtım. Arkama yaslandım ve gü-neş gözlüğümü taktım. Güneş tenimi yakmadan o kadar güzel ve nazik vuruyordu ki resmen dinlendiriyordu. Şansımıza trafik de yoktu. Her şey aktı gitti o gün; zaman aktı, yol aktı, güneşin tenime vuruşu bile yumuşak bir su birikintisi gibi aktı gitti...

Eve vardığımızda bu sefer odama geçip test çözmeye, sınav ha-zırlıklarına kaldığım yerden devam etmeye kararlıydım. Mutfak-tan bir fincan kahve alıp merdivenleri koşar adım çıkmaya başla-dım. Birkaç basamak ilerlemiştim ki arkamdan gelen sesle durdum.

“Derin Hanım.”

Bu ses evin çalışanlarından Mahperi ablaya aitti. Olduğum ba-samakta durup merakla ona döndüm.

“Hanım mı?” dedim. “Abla bana hanım demene gerek yok, Derin diyebilirsin.”

Mahperi abla kırklı yaşlarında kahverengi saçlı, hafif kiloluy-du. İşe başlayalı henüz iki hafta kadar olmuştu ve birbirimize yeni yeni alışıyorduk.

“Siz nasıl isterseniz,” dedi gülerek. “Derin...” diye ekledi, “size bir şey geldi, çalışma masanıza bıraktım.”

“Şey?”

“Ne olduğunu söylemeyeyim de sürprizi kaçmasın,” dedi gü-lerek.

Bul Beni

Merakla kaşlarımı çattım. “Peki,” dedim. “Teşekkür ederim abla.”

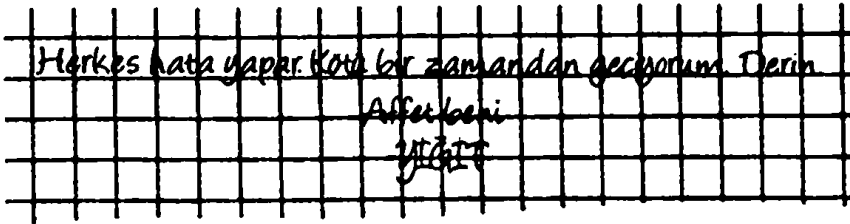
Elimdeki fincandan bir yudum kahve içip arkamı döndüm, kaldığım basamaktan ilerlemeye devam ettim.

“Şey...” dedim kendi kendime. “Ne olabilir ki bu şey?”

Merdivenleri merakla çıktım. Odamın kapısını kahvemi dökmemeye dikkat ederek açtım ve soran gözlerle içeri girdim. Çalışma masama bakmamla kaşlarım daha da çatıldı.

“Çiçek?” Masamda koca bir buket mavi zambak duruyordu, beyaz bir pakete sarılmış onlarca zambaktan oluşan bir buket...

Kahvemi masaya bırakıp çiçek buketini merakla elime aldım. Üzerine ilıştırılmış küçük zarfı çiçek kâğıdının üzerinden çekip aldım ve buketi masaya geri bırakıp zarfa odaklandım. Ellerim küçük zarfı hızla açtı. İçinden çıkan kâğıdı merakla okumaya başladım.

Derin bir nefes aldım. Not kâğıdını zarfla beraber avcumun içinde sıkıp buruşturduktan sonra çalışma masamın altındaki yuvanlak çöp kutusuna attım.

Çiçekleriyse çöpe atmaya kıyamadım. Yiğit tarafından satın alınmayı kendileri seçmemişlerdi nasılsa, çöpe gitmeyi hak etmiyorlardı.

Çiçekleri pencereimin kenarında duran boş vazolardan birine koydum, içine biraz da su doldurup üzerimi değiştirdim.

Nihayet eşofmanlarımı giymiş, kahvemi almış ve kitaplarımın başına geçmiştim. Bulduğum “BUL BENİ” notu sayesinde içime

doğan umut beni, Baran'la ilgili biraz olsun rahatlatmıştı. Fakat kimseyi boş yere umutlandırmamak için nottan Baran'ın ailesine bahsetmemiştim. Yazının benim düşündüğüm gibi Baran'a ait olduğu kesinleşmeden onlarla böyle bir bilgiyi paylaşmak ve hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.

“Evet,” dedim kendi kendime. “Gelsin edebiyat soruları.”

Önümdeki kitabın ilk sayfasını açtım ve kalemi elime aldım. Artık biraz kendime dönmemin zamanı gelmişti.

ERTESİ GÜN, 23.47

Saat gece yarısına doğru ilerliyordu. Annem yeni atölyesinin açılış kutlamasındaydı ve ben dün de olduğu gibi odamda, kitaplarımın başındaydım. Ara ara telefonuma bakıyor, Aziz Ata'dan Baran'la ilgili bir haber gelmesini umuyordum. Fakat bu saate kadar hiçbir haber gelmediğine göre yarına kadar da gelmezdi.

Bıkkın bir nefes alarak çalışma sandalyemden kalkıp yatağıma uzandım. Yan yatıp telefonumu görüş hizama getirdim ve sosyal medya hesaplarımı tek tek gezip Baran'ın profillerini inceledim.

Herhangi bir platformda çevrimiçi olup olmadığına, bir farklılık görüp görmeyeceğime baktım. Sonra kaybolduğundan beri defalarca kez yaptığım gibi bir kez daha Baran'ın sosyal medyada takip ettiği ve onu takip eden herkesi inceledim.

Anormal hiçbir şey yoktu, tanımadığım kimse yoktu. Hiçbir platformda, hiçbir hesabında hareketlilik yoktu. Paylaştığı son fotoğrafın üzerinden dört ay geçmişti. Fotoğrafa tıklayıp ekrana hüznle baktım. Parmaklarımı ekrana dokundurup fotoğrafı yakınlaştırdım ve yüzüne, yüzündeki mutlu ifadeye baktım.

Profilindeki son fotoğraf okulun basketbol maçı sonrasında çekilmişti ve açıklamasına şöyle yazmıştı: *“Dediler ki anlarsın.”*

Anlamını sorduğumdaysa yıllar önce basketbol oynamaya başladığı ilk haftalarda, “Kuralları bir türlü anlamıyorum, ezberime oturtamıyorum,” diye isyan ettiğinden, onun içinde bulunduğu takımı eğiten iki hocasının da, “Devam et, zamanla anlarsın,” dediğini ve tüm motivasyonunu bu cümle üzerine kurduğunu söylemişti.

“Dediler ki anlarsın...” diye fısıldadım kendi kendime. “Yardım et de anlayayım, Baran. Yardım et de bulayım seni...”

Telefonumun ekranını oflayarak kapattım. Bir süre yatakta uzanıp odamın tavanını izledikten sonra telefonumu merakla tekrar elime aldım. En sık kullandığım sosyal medya uygulaması olan *Instagram*’a girdim ve arama kısmına şöyle yazdım: **Aziz Ata Yener.**

Çok bir sonuç çıkmadı. Belli ki bu ad-soyad tamlamasına sahip tek kişi benim tanıdığım Aziz Ata Yener’di.

Profiline girer girmez önce profil fotoğrafını yakınlaştırdım. Üzerinde siyah, üstten düğmeli, spor bir triko vardı, deniz manzaralı bir evin çatısında korkuluklara yaslanmış güneşin batışına doğru bakıyordu. Hafif dalgalı saçları rüzgârdan dağılmıştı.

Biyografi kısmındaysa şöyle yazıyordu: **Aziz Ata Yener - 20 - Hukuk.**

Kısa ve netti. Dikkatimi biyografisinden ve profil fotoğrafından uzaklaştırıp paylaştığı fotoğraflarına yöneldim. Çok fazla fotoğrafı yoktu, olanlara da hızla baktım.

Fotoğrafın biri kendisinin, ağabeyinin, annesinin, babasının ve birkaç kişinin daha dahil olduğu İsviçre’de bir kış tatilindendi. Bir diğeri okul formalarıyla bizim lisenin bahçesinde, eski sınıf arkadaşlarıyla idi. Sonraki fotoğraflardaysa farklı manzaraların önünde tek başınaydı.

Son fotoğrafını iki ay önce paylaşmıştı. Bir masanın üzerine eğilmiş, açtığı dosyaları inceliyor gibi görünüyordu. Altına da şöyle yazmıştı: **Çok iş var... ve bu güzel bir şey.**

Onu ne zaman görsem bir şeylerle uğraşıyordu, elinde hep bir evrak çantası vardı, hep bir telaş içindeydi. Bu çocuk işkolik olabilir miydi?

“Burcu ne ki acaba?” dedim kendi kendime, fotoğrafları baştan sona tekrar gezdim ama doğum gününe dair bir şey bulamadım.

Aziz Ata’nın profilinden çıktıktan sonra sırasıyla Dünya Can’ın, Berfu’nun ve en sonunda yeni düşmanım Yiğit’in profillerine baktım.

Bu gece tam bir *stalk* gecesi idi. Bunu birkaç ayda bir yapardım aslında ama son aylarda takip ettiğim kimsenin profilinde çok da bir hareketlilik olmamıştı. Dünya ve Berfu da benim gibi sınava hazırlanıyorlardı, tek paylaştıkları test kitapları ve uykusuz gecelerdi.

Yiğit, *Formula 1* paylaşımları yapmaktan kendisini aylardır paylaşmamıştı bile.

Gözlerim saate kaydığında gece yarısını çoktan geçtiğimizi fark ettim. Annem kutlama sonrası yakın birkaç arkadaşıyla eve dönmüş kış bahçesinde sohbet ediyorlardı. Yanlarına inmemiştim gerçi, bunu gelen seslerden anlamıştım fakat son on-on beş dakikadır sesler kesilmişti, belki de arkadaşları gitmişti.

Ayağa kalkıp kendime dolaptan mor bir hırka çıkardım. Büyük beden hırkamı üzerime geçirdikten sonra telefonumu cebime atıp odamdan çıktım. Merdivenleri ağır ağır indim. Salonu geçip mutfığa uğradım ve buzdolabından bir sürahi soğuk su çıkarıp kendime bir bardak su doldurdum.

Tezgâha koyduğum telefonumun ekranındaki uygulamaların arasında gezinirken bir yandan da suyum yavaşça yudum yudum içiyordum. Su içmeyi o kadar sevmiyordum ki bunu bir rutin haline getirmeye çalışarak kendimi su içmeye teşvik etmeye çabalıyordum. En sonunda yarım bardak suyu kafama diktim ve bardağı bulaşık makinesine bıraktım.

Telefonumu cebime atıp mutfağın kış bahçesine çıkan kapısına doğru yürüdüm. Bahçenin çoğu ışığı kapalıydı, yanan tek tük renkli led ışık kış bahçesine loş bir aydınlık sağlıyordu.

Kapıyı sessizce açtığımda çok kısık bir müzik sesi işittim. Kış bahçesinin cam kapının ardında kalan tülünü sessizce çektim ve sonunda kapalı bahçeye çıktım.

“Anne...” dedim şaşkınlıkla. Ve donakaldım.

“Derin!”

“Siz... Sen...”

Yalnızca kış bahçesinde duyulan hafif müzik sesi benim içimde büyür gibi oldu. Led ışıklar bir anda söndü ve geri yandı sanki, hava karardı ve aydınlandı âdeta.

Annem buradaydı. Kış bahçesinin ışıklarının altında, güzel elbiselerini giymiş, takılarını takmış, kutlamadan dönmüş ve dans ediyordu.

Romantik müzik kış bahçesindeki iki kişinin etrafını sarmış, boş şarap kadehleri sehpanın üzerinde kalmıştı.

O gece benim için unutulmaz bir geceydi, hep de öyle kalacaktı. Çünkü annesini yıllar boyunca yapayalnız görmüş olan ben, kış bahçesine adım attığım an onları dudak dudağa dans ederken görmüştüm.

Annem... ve Deha Yener.

Annem... ve Aziz Ata'nın ağabeyi.

O an anladım ki hayatımızda yeni bir dönem başlıyordu. Annem artık şimdiye dek olduğu gibi yalnız değildi ve biz artık asla iki kişi olamayacaktık.

Kaderin keskin ipleri Baran'ın kaybıyla, Deha Yener'i annemin hayatına çekerken birisinin hayatına çekilen tek kişi annem veya Deha Yener değildi.

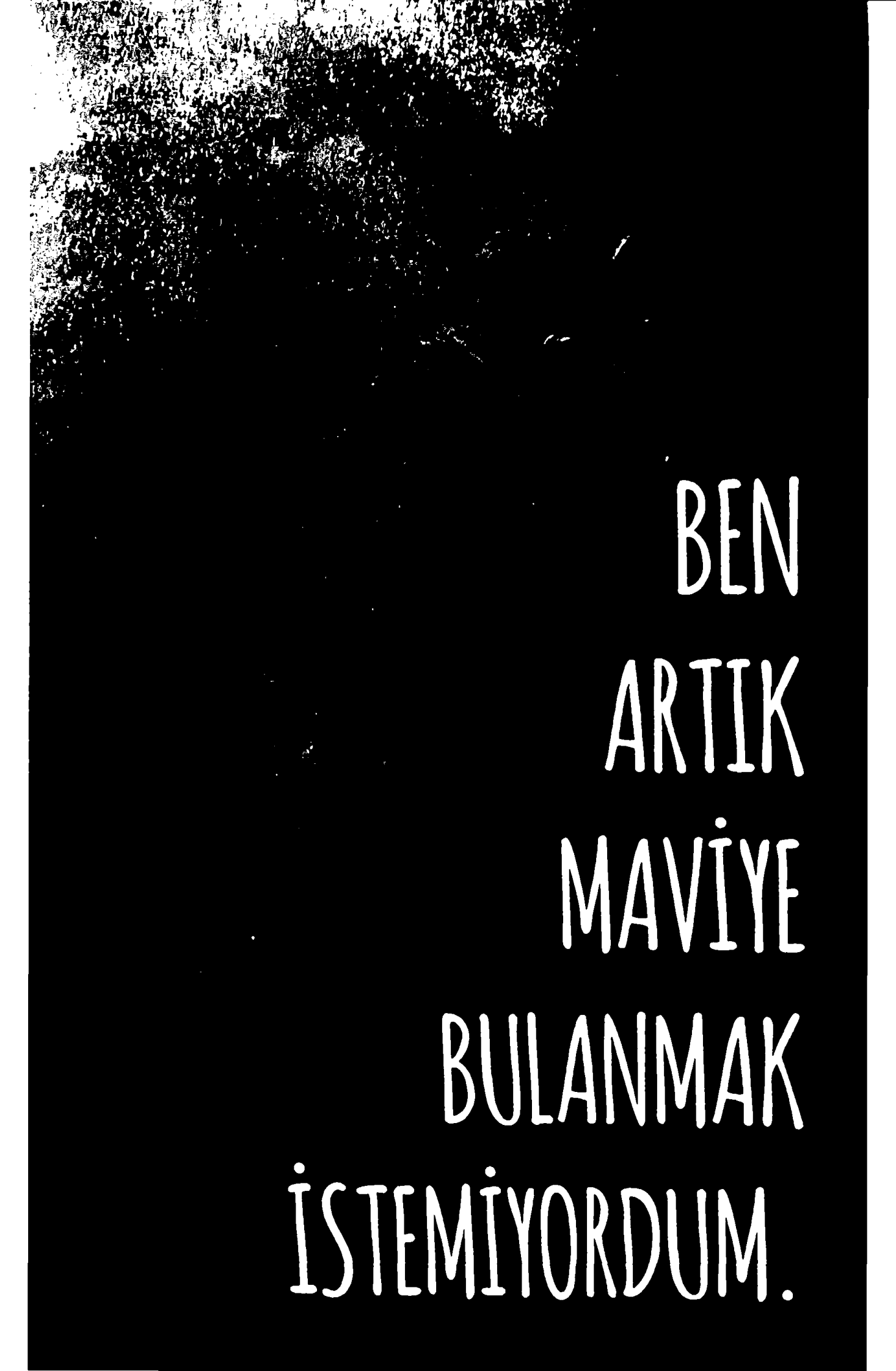
Aziz Ata'nın, ağabeyi ile annemin ilişkisinden haberi var mıydı, bilmiyordum fakat esas mesele şuydu ki, bu hikâye bizi bir araya ge-

tirmekten başka hiçbir şeye hizmet etmiyordu. Onları bir arada gördüğüm bu görüntü iyiye dair hiçbir şeyin alameti olamazdı zaten. Biz bir araya gelecektik, gelmek zorundaydık çünkü ortada güzel bir aşk manzarasından ziyade çözülmesi gereken bir sorun, bir utanç tablosu vardı.

Çünkü Aziz Ata'nın aile fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla ağabeyi Deha Yener evli ve iki çocuk babasıydı...

Ve şimdi ise karşımda, burada ve annemleydi. Her şeyden çok sevdiğim, herkesten çok güvendiğim ve örnek aldığım kadınla.

BEN
ARTIK
MAVİYE
BULANMAK
İSTEMİYORDUM.

3. BÖLÜM

SAHTE

BİR SAAT SONRA

Evden uzaklaşalı bir saati geçmişti. Annemi, Aziz Ata'nın evli ağabeyi Deha Yener'le evimizin büyük kış bahçesinde dudak dudağa görmek hayatımın en büyük travmaları arasında yerini alırken bir hışımla çıkmıştım oradan. Annem veya Deha Yener, bana yetişmeden ayakkabı dolabındaki sırt çantamı sırtıma taktım ve bilinmezliğe doğru koşar adım uzaklaşmaya başladım. Sokağın sonuna doğru koştuktan sonra hiç durmadan, nereye gittiğimin ve ne yaptığımın bilinçsizliğiyle caddenin karşısında kalan parka daldım. Ağaçların arasından geçtim, büyük basketbol sahasını geride bıraktım.

Kulaklarımda hissettiğim sessizlik uğultusu içimdeki bağırma isteğiyle birleştiğinde öfkeden ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Kafamın içinde dönüp duran görüntüler öyle zıttı ki yaşadığım olayın gerçekliğine inanamıyordum. Bir yanda kızını korumak için kocasının kafasını pilav tabağına yapıştıran, diğer yanda evli bir adamla yakınlaşan o kadın... Annem bu hale gelmiş olamazdı. Benim hayatımda gördüğüm en güçlü kadın, hayattaki en büyük idolüm bu hale gelmiş olamazdı.

Partiler, parti ışıkları, renkli aydınlatmalar ve konfetiler...

Bul Beni

Para... Daha fazla para ve daha da fazla para. Şık elbiseler, davetler, kadehler ve iltifatlar...

Sahte dünyanın sahte renkleri...

Kutlamalar, havai fişekler, müzikler ve elbette yine... Konfetiler.

Parıltılar, ışıltılar, altın işlemeler ve gümüş kaplamalar...

İnsanın ruhunu kör eden yansımalar...

Sahte sevinçler...

Hayatın anneme getirdiği başarı ve şans, onu tümüyle değiştirmiş olabilir miydi? Kutlamalar ve parıltılar gözlerini kör mü etmişti? Bu kadar mı kaybetmişti kendini? Bu kadar mı kaybolmuştu konfetilerin arasında? Havai fişeklerin altında dans ederken mi unutmuştu kim olduğunu, asıl kimliğini, ruhunu? Sayılar arttıkça kadehler kaldırılmıştı, müzik sesleri yükselmiş ve iltifatlar çoğalmıştı. Renkli aydınlatmaların yansımaları ruhuna işlerken koruyamamış mıydı benliğini? Kalbinin içindeki gururun yerini konfetiler mi almıştı?

“Allah kahretmesin!”

Ağzımdan çıkan sessiz haykırış ayağıma takılan taşaydı. Beni sendeleten taşa bir tekme savurduğumda fark ettim ne kadar zaman geçtiğini ve evden ne denli uzaklaştığımı. Telefonum çalıp duruyor, hiç susmuyordu.

KIRK YEDİ CEVAPSIZ ÇAĞRI. ON SEKİZ MESAJ.

Derin bir nefes aldım. Parktan çoktan çıkmıştım. Parkın önünde uzanan uzun caddeyi de geçmiş, o caddenin sonunda kalan geniş ve ağaçlı koşu yoluna ulaşmıştım. Nihayet ayağıma takılan o taş beni durdurduğunda nefes nefeseydim. Buraya ne hızla geldiğimi ve ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum ama öyle güç nefes alıyordum ki eğilip olduğum yere oturmak ve soluklanmak zorunda kaldım. Geniş koşu yolunun ortasında bir yerde oturup soluklandıktan sonra cebime attığım telefonumu bir kez daha çıkardım.

Cevapsız çağrılar ve mesajlar giderek artıyordu.

ELLİ İKİ CEVAPSIZ ÇAĞRI. YİRMİ DÖRT MESAJ.

Mesaj ve arama bildirimlerini yukarıya doğru kaydurdım ve rehberime girdim. Gecenin bu saatinde konuşmanı gereken tek bir kişi vardı ve o kişi evli ağabeyini annemle sarmaş dolaş gördüğüm Aziz Ata'dan başkası değildi. Gözlerim saate kaydı. Saat gecenin ikisini biraz geçmişti. Acaba uyuyor muydu? Uyuyorsa bile uyanmalıydı, burada ciddi bir durum vardı.

AZİZ ATA YENER Aranıyor...

Telefon çaldı. Çaldı... Çaldı... Ve dördüncü çalışında açıldı.

"Alo? Derin?"

Aziz Ata'nın sesi olabildiğince az çıkıyordu. Ne diyeceğimi bilemeyerek etrafıma bakındım. Koşu yolunun etrafını saran ağaçlardan ve önümde uzanan yoldan başka bir şey göremiyordum.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim," dedim.

"Baran'ın meselesiyle ilgili arıyorsan, sonuçlar hâlâ gelmedi..."

"Hayır," dedim, "mesele Baran değil. Mesele biziz ve konuşmamız lazım."

"Mesele biz miyiz?" diye sordu merakla, "Nasıl yani? Sen iyisin, değil mi? Sesin pek iyi gelmiyor."

Kesik bir nefes aldım. Telefondan gelen hışırtı sesinden Aziz Ata'nın hareket ettiğini, hatta yürüdüğünü fark ettim.

"Eğer uyumuyorsan ve evde değilsen bir yerde..." diye mırıldandığım sırada sözümü kesti.

"Sabah sınavım var," dedi. "Fakültede kütüphanedeyim. Neredesin sen? Söyle, geleyim."

"Fakültede..." diye mırıldandım. "Boğaziçi'ydi, değil mi? Ben gelirim. Dışarıdayım zaten, bir taksiye binerim şimdi."

"Derin," dedi Aziz Ata endişeli bir sesle, "bu saatte taksiye filan binme. Neredesin sen?"

"Ben..." diyerek etrafıma bakındım. "Ben sana konumumu atarım."

“Kütüphaneden çıkıyorum şimdi, arabam otoparkta zaten.”

Telefonu kapattığımda paramparça edilmiş bir kâğıt parçası gibi hissediyordum. Öyle ince, zayıf ve paramparça... Yerden kalkıp ağaçların arasındaki banklardan birine oturdum. Arka planda çalmaya devam eden telefonum ve artan cevapsız çağrı listem umurumda bile değildi. Ama bir yandan da Deha Yener’in il emniyet müdürü olması sebebiyle beni kolayca bulabileceklerini biliyordum. Bu nedenle rahatsız edilmemek için mesajlar kısmına girdim ve anneme bir mesaj yazmaya başladım.

Derin: Bu gece kafamı dinlemek istiyorum.

Berfulara geldim, yarın konuşuruz.

Mesajı gönderdikten sonra Berfu’yu aradım. Bu saatte uyumadığına emindim. Ya dışarıdaydı ya da dizi izliyordu. Telefon ikinci çalışında açıldığında arkadan gelen müzik sesinden anladığım kadarıyla dışarıdaydı.

“Alo?” diye bağırdı, sesi müzik sesini zar zor bastırıyordu.

“Berfu, neredesin? Anneme sizde olacağımı söyledim, haber vermek için aradım.”

“Bizde mi?” dedi bağırarak. “Ha, tamam! Sorun yok, anneme senin bizimle partide olduğunu söylerim. Zeren teyze izin vermedi diye evde olduğumuzu söylemesini rica ederiz, o bir şey demez.”

“Ne partisindesin sen? Bu aralar hepiniz kafayı yediniz ya. Neyi kutluyorsunuz şimdi, güneşin doğuşunu mu?”

Berfu ufak bir kahkaha attı.

“Geçen gün de senin doğum günündeydik, Derinciğim hatırlatırım. Bu gece de bizim sınıftan bir çocuğun doğum günü, Mete’nin. Dünya da burada. Ayrıca sen neredesin de annene yalan söyledin? Gelmek ister misin partiye?”

Kendi kendime omuz silktilim.

“Evde biraz bunaldım, kütüphaneye geldim.”

“Bunaldın mı? Bir şey mi oldu?”

“Sayılır... Sonra anlatırım. Şimdi kapatayım, kütüphanede daha fazla konuşamıyorum.”

“Tamam, tamam ama ben sana konum atayım, kütüphanede sıkılırsan kalk gel. Biz sabaha kadar buradayız, kahvaltı yapıp öyle dağılıyoruz gibi duruyor.”

“Tamam, size iyi eğlenceler. Görüşürüz.”

Berfu ile olan telefon konuşmamı sonlandırıp arkama yaslandım. Annem kendince “rezillik yaşanmaması adına” kalkıp da Berfulara gitmezdi, en fazla Berfu’nun annesini arar ya da mesaj atardı.

Orada ne kadar oturdum, kendi kendime kafamın içindeki çıkmaz sokaklarda ne kadar dolaştım bilmezken koşu yolunun yanında kalan caddede duran bir arabayı fark etmemle ayağa kalkmam bir oldu. Yola doğru dönüp ağaçlara yöneldim. Caddeye çıkıp kaldırım kenarında duran arabanın içine merakla bakarken arabanın camları açıldı. Ve Aziz Ata karşımdaydı.

“İnip yanına gelecektim,” dedi. “Bize kahve aldım.”

Koyu gri lüks arabasının bardak tutucusunda duran iki karton kapaklı bardağa baktım. Sonra gözlerim Aziz Ata’ya kaydı. Uykusuz gözlerine rağmen hâlâ etkileyici görünüyordu. Üzerinde siyah, salaş, marka bir eşofman takımı vardı.

“Hiç inme,” dedim. “Konuştuktan sonra ben inerim.”

Arabanın kapısını açtım ve Aziz Ata’nın yan koltuğuna oturdum. Yüzüme merakla bakarken arabanın radyosunda kısık seste hafif bir müzik çalıyordu.

“Evet,” dedi. “Nedir seni bu saatte buralara getiren ve beni aratan?”

“Ağabeyin...” dedim.

Bul Beni

Aziz Ata yüzüme soran gözlerle baktı. “Ağabeyim?”

Başımı salladım. “Bu akşam kötü bir şeye şahit oldum,” diye söze girdim. “Ağabeyin ve annem... Kış bahçemizde dudak dudağa gördüm onları.”

Aziz Ata şaşkınlıkla güldü. “Dur, dur, dur,” dedi. “Bir şey mi içtin sen?”

Gözlerimi devirdim. “Aynen!” dedim. “İçip içip sana geldim, Aziz Ata. Çünkü deliyim ben.”

“Tamam kızma,” dedi. “Olabilir böyle şeyler. Şimdi seni evine bırakırım, güzelce uyur uyanır, kendine gelirsin.”

“Yahu ne içmesi?” dedim öfkeyle. “Oradan bakınca aklım başımda değilmiş gibi mi duruyor?”

Aziz Ata, bana uzun uzun baktı. Aklımın başımda olduğundan emin olamıyor gibiydi.

“Bak,” dedi en sonunda. “Benim ağabeyim evli. İki tane de yeğenim var. Ve yengemi asla aldatmaz.”

Sinir bozukluğuyla güldüm. Harika. Tüm bunlara şahit olduğum yetmezmiş gibi şimdi bir de yalancı olmuştum.

“Pekâlâ,” dedim, “o zaman bir ikizi filan olmalı çünkü ben ne gördüğüme eminim. Bak...” dedim sakinleşmeye çalışarak. “Sen bana gelip böyle bir şeye şahit olduğunu söyleyen ben de sana asla inanmazdım. Annemin bunu yapacağına ölmeyi tercih edeceğini düşünürdüm ama yapmış işte.”

“Derin...” dedi Aziz Ata, konuşmaya devam edecekti ki sözünü kestim.

“Ben annemi bu ilişkiden vazgeçirmek için her şeyi yapacağım, sen de ağabeyinle konuş, uzak dursun annemden.”

Artık gerilmeye başlamıştı, yalan söylediğimi ya da gerçekten sarhoş olduğum için saçmaladığımı düşündüğüne eminim.

“Derin, sen sağlıklı düşünemiyorsun,” dedi. “Ben ağabeyimin, karısını aldatmayacağına eminim. Anneni, ağabeyime benzeyen bir başkasıyla görmediğine emin misin?”

Ona bir süre bomboş bir ifadeyle baktım. Bana ağabeyinden emin olduğunu, annemi bir başkasıyla görüp karıştırmış olabileceğimi söylüyordu. Derin bir nefes aldım. Belli ki onu arayarak hata yapmıştım.

“Sana iyi çalışmalar,” dedim. “Umarım yarınki sınavını geçemezsin.”

Arabanın kapısını öfkeyle açıp aynı öfkeyle çarpıp kapattım.

“Derin!” diye seslendiğini duydum arkamdan.

Ben cadde boyunca yine bir bilinmezliğe doğru ilerlerken Aziz Ata da arabadan inmiş, peşimden geliyordu. Ben bir taksi bulma umuduyla etrafıma bakınarak yürürken arkamdan yaklaşıp kolumu tuttu ve beni kendisine çevirdi.

“Bırak beni!” dedim öfkeyle.

“Derin, iyi değilsin sen. Hadi gel, bin arabaya da annene götürüyim seni.”

Karanlık yolu aydınlatan trafik ışıklarının altında yapayalnızdık. Aziz Ata kolumu nazikçe tutmuş bana endişeli gözlerle bakıyordu. Üstelik artık gergindi de.

“Seni bana bakıcılık yap diye aramadım, Aziz Ata,” dedim. “Seni aramamın sebebi ağabeyine annemden uzak durması gerektiğini söylemekti ama madem inanmak istemiyorsun, yaşa da gör o zaman.”

“Tamam,” dedi öfkeyle, “tamam Derin ne diyorsan de, istersen yalan söyle istersen küfret ama seni gecenin bu saatinde burada tek başına bırakacak halim yok. Seni evine götüreceğim.”

Aziz Ata, beni endişeyle arabasına yönlendirmeye çalışırken caddenin başından giriş yaptığını gördüğüm bir taksiye elimle işaret ettim.

Bul Beni

“Bırak beni!” dedim bir kez daha, kolumu çekip ondan kurtardım ve koşar adım taksiye doğru ilerledim.

Aziz Ata ise artık benim için daha çok endişeleniyor gibiydi, delirdiğimi filan düşünüyor olmalıydı. O an tek istediğim herkesten ve her şeyden uzaklaşmaktı. Taksiye bindim ve “SÜRÜN!” dedim sadece. “Siz dümdüz gidin, ben tarif edeceğim.”

Aklıma gelen ilk yere gitmeye karar verdim. Berfu’nun onlara katılırsam diye gönderdiği konumu açtım ve tarif etmeye başladım. Zaten yirmi dakikalık mesafedeydi ve bu sırada cevapsız çağrılar listemin müdavimlerine biri daha eklenmişti, Aziz Ata...

“Şuradan, tabelanın oradan sağa döneceğiz,” diye mırıldandım.

“İlerideki göbekten üçüncü çıkışa gireceğiz... Oradan yukarı doğru çıkarsınız.”

“Tam şu ilerideki ev. Kapısı siyah olan villa.”

Bir telefonuma bir ön cama bakarak tarif ettiğim yol hızla geçip gitti. Taksicinin parasını eline saydıktan sonra çantamı alıp hışımla araçtan indim ve villanın büyük siyah kapısının önünde durup bir yandan zile basarken bir yandan da Berfu’yu aradım. Telefon kulağımdayken kapı açılıverdi. Karşımda kırklı yaşlarda bir kadın belirdi, elindeki tepsiden ve kıyafetlerinden anladığım kadarıyla evdeki yardımcılardan biriydi.

“Merhabalar,” dedi ve soran gözlerle bana baktı.

“Ben... Partiye gelmiştim. Doğum günü partisine.”

Kadın, beni baştan aşağı süzdü. Hiç de partiye gitmek için çıkıyor gibi hazırlanmamıştım tabii. Daha çok uykudan uyanıp da gelmiş gibiydim. Yine de bir şey diyemedi, kapıyı biraz daha açıp beni içeri buyur etti.

Eve girdiğim anda gürültülü bir müzik ağının içinde buldum kendimi. Parti ışıkları evin her yerini rengârenk aydınlatırken gözlerim tanıdık bir yüz arıyordu. Üzerimdeki koca montla evin

içindeki şıkır şıkır giyinmiş misafirlerin bakışlarını üzerime toplasam da çıkarsam daha çok dikkat çekecektim.

“Pardon,” diye mırıldandım. “Affedersiniz...” Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken gözlerim hâlâ tanıdık bir yüz arıyordu ve nihayet gördüm!

“Dünya!” diye seslendim.

Dünya Can köşede durmuş birkaç kişiyle sohbet ederek bir şeyler atıştırıyordu. İsmi sesimden duyduğu an gözleri şaşkınlıkla bana çevrildi. Sonra üzerimdeki kıyafetleri fark edince şaşkınlığı daha da arttı ve yanındakilere bir şeyler söyleyip bana yöneldi.

“Derin!” dedi gülerek. “Seni kim kostümlü parti diye kandırdı?”

“Annen,” dedim öfkeyle.

Bir anda kalakaldı.

“Şakaydı,” dedi. “Özür dilerim. Gel, Berfu’yu bulalım. Ne oldu, iyi misin sen? Gergin görünüyorsun.”

“Sonra anlatırım...” diye mırıldandım. “Moralim bozuk biraz. Kafa dağıtmaya geldim. Evden aceleyle çıktım.”

“Tamam, gel güzelim gel,” dedi Dünya, kolunu omzuma attı ve öylece yürümeye başladık. “Berfu şurada, bak.”

Gözlerim Dünya’nın gösterdiği yere çevrildi. Berfu salonun havuza bakan büyük penceresinin önündeki geniş koltukta oturmuş bir erkekle sohbet ediyordu. Başı çevrilip de beni gördüğü an gözlerine inanamadı.

“Derin!” diye seslendi ve oturduğu yerden, yanındaki çocuğa açıklama bile yapmadan kalktı.

“Selam,” diye mırıldandım. “Keyfinizi bozmaya geldim.”

“Neden öyle diyorsun?” diye sordu Berfu endişeyle. “Ne oldu sana? Annenle mi tartıştınız, telefonda da anlatmadın.”

“Sonra anlatırım. Moralim bozuktu, kafa dağıtmaya geldim.”

Bul Beni

“O zaman...” dedi Berfu, yanından geçen yardımcı kadının tepsisinden bir bardak kokteyl aldı ve bana uzattı. “Sen artık reşitsin. İçebilirsin.”

Bardağa iğrenerek baksam da hayır demekle bile uğraşamayacağımı düşünerek aldım.

“Hadi gelin,” dedi Dünya. “Şu köşeye geçelim de konuşalım.”

“Eski günlerdeki gibi,” diye ekledi Berfu gülümseyerek.

“Eski günlerdeki gibi,” diye mırıldandım.

Birlikte salondaki uzun yemek masasının bir kenarına geçtik. Dünya ve Berfu, bana partideki herkesi tanıtip bir yandan da dedikodularını yaparlarken ben boş gözlerle onları dinliyordum. Geleli çok olmamıştı ama şimdiden kafam dağılmaya başlamıştı.

“Şu,” dedi Berfu sessizce, “pembe elbiseli kızın adı Uzay. Az önce Dünya’nın yanına gelip şey demiş... ‘Merhaba Dünya, ben Uzay!’”

Berfu büyük bir kahkaha atarken kendimi tutamayıp güldüm. Dünya da keyifle kuruyemiş yiyordu.

“Peki sizin bana doğum günümde, Baran bulunamadığı için vicdan azabı çektirip şimdi bir başka partide olmanız...” diye mırıldandım.

Berfu gözlerini devirdi. “Biz sana vicdan azabı çektirmedik kızım. Biz sadece partiyi siz düzenlediğiniz için Baran’ın ailesine ayıp olur mu diye düşündük. Beren teyze hâlâ toparlayamadı kendini, bir rehabilitasyon merkezine yatıracaklarmış bu hafta. Depresyondan çıkamıyormuş kadın.”

Huzursuzca iç çektim. Bunca derdin arasında, bu gece uğraştıklarımı bilselerdi ne derlerdi acaba?

“Dün akşam yine arayıp durdum Baran’ı,” dedi Dünya. “Ara da bir geliyor böyle iki saat boyunca onlarca kez arıyorum. Sanki denk gelir de açarmış gibi.”

Hareketli müzik final kısmından sonra durdu ve Billie Eilish'in *Lovely* şarkısı çalmaya başladı.

"Kalbim camdan, aklım taştan," diyordu şarkı.

"Bir yol buldum sandım, bir çıkış yolu bulduğumu sandım..."

Renkli parti ışıkları müziğin ritmine göre yavaşlayıp hızlanıyordu. Işıklar bir süreliğine yavaşladı, ortam sessizleşti, birkaç çift ortada dans ederken birkaç kişi de yavaş yavaş salınıyordu. Sessiz sohbetler kulaklarımıza ulaşırken partideki çoğu insanın aslında pek de mutlu olmadığını fark ettim.

Bu üzgün bir partiydi.

Kimse aslında mutlu değildi...

Gözlerim uzun yemek masasının karşısındaki büyük aynaya takılınca yansıma baktım ve kâhküllü siyah saçlarımın altında kalan makyajsız ve renksiz yüzümü gördüm. Parıltılı ve renkli bunca elbisenin arasında, en renksiz şey bendim.

"Sanırım, artık..." dedi Berfu. "Baran'ın geri dönmeyeceğini kabullenmemiz gerek."

"Gerçekten mi?" diye sordum alınarak. "Onu bir anda unuttuk muyuz?"

"Unutalım demiyorum." Berfu hüznle bana baktı. "Tabii ki unutmayacağız, onu hep hatırlayacağız. Ama bazı şeyleri de kabullenmemiz gerekiyor."

Dünya başını salladı. "Hiçbir haber yok, hiçbir hareket, hiçbir ses yok..."

"Aslında bir şey var," dedim ve önümdeki kokteyli bir anda kafama diktim.

"Şşş, sakın!" dedi Dünya şaşkınlıkla. "Bu öyle kafana dikebileceğin bir şey değil."

Uzandım ve yanımdan geçen yardımcının elindeki tepsiden bir bardak daha aldım.

"Tamam, bir şey yok..." dedim öksürerek.

Bul Beni

“Dur içme şunu,” dedi Berfu. “Cümleleri tamamla önce. Aslında bir şey var da ne demek? Baran’la ilgili bir gelişme mi oldu?”

Başımı salladım. “Gelişme denir mi bilmiyorum,” dedim ve biraz daha öksürdüm. “Ama defterimde bir şey buldum ben. Bir not.”

Berfu merakla kolumu tuttu. “Ne notu?”

“Not defterime bir not bırakılmış, el yazısının Baran’a ait olduğuna eminim ve yalnızca iki kelime yazmış.”

“Ne yazmış kızım söylesene?” dedi Dünya telaşlı bir sesle.

“BUL BENİ,” dedim ve ikinci bardağı kafama diktim.

“Bul beni mi?” Berfu şaşkınlıkla bana baktı, Dünya ise o sırada elimdeki bardağı çekip aldı ve sorularını sormaya başladı.

“Baran kaybolduktan sonra sana not mu bırakmış? Okuldan birileri yapmış olmasın? Dalga geçmek için filan...”

“Onun el yazısı olduğuna da kaybolmadan çok önce bırakmadığına da eminim çünkü o defteri çok sık kullanırdım. Ben yeni bulduğum için zamanını tam olarak bilemiyorum ama defteri polise verdim,” dedim ve içtiğim kokteylin verdiği cesaretle ekledim. “Ayrıca o polisin de ebesinin...”

“Dur kızım dur, ne oldu şimdi?” Dünya şaşkınlıkla kahkaha attı ve beni susturdu.

“Bak hemen çarptı seni,” dedi Berfu. “İçme artık, bırak. Sen doğru düzgün anlat şu olayı. Polis ne dedi? El yazısını karşılaştırdılar mı?”

“Laboratuvara gönderdiler. Sonuç gelmedi. Gelirse de bana söyler mi bilmiyorum ama anneme söyleyeceği kesin.”

“Ne demek şimdi bu?” diye sordu Berfu.

Tam o sırada partideki kalabalığın arasında bir açılma olduğunu fark ettim. Yeni birisi gelmişti ve insanlar onun geçmesi için bir alan açıyor gibiydiler. Gözlerim merakla kalabalığı takip ederken radarıma tanıdık bir yüz girdi.

Aziz Ata.

Dağınık saçları, salaş eşofman takımıyla partideki şık insanların arasında beni yansıtan tek kişi gibi karşımdaydı ve buraya beni bulmak için geldiği fazlasıyla netti.

"Birazdan gelirim..." diye mırıldandım.

"Nereye?" dedi Berfu merakla.

Başımla kalabalığın ortasında duran Aziz Ata'yı işaret ettim. Ayağa kalktım ve sendeleyerek masaya tutundum.

"Bir arkadaşım gelmiş..." dedim. "Konuşur gelirim."

Berfu ve Dünya'yı arkamda bırakıp gözlerini üzerimden ayırmayan Aziz Ata'ya doğru yürüdüm. Tam önünde durduğumda, etrafımızdaki dans eden şık insanların arasında salaş ev kıyafetlerimizle ortamın tam zıttıydık.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum zar zor, başımın döndüğünü hissediyordum.

"Taksiyi takip ettim," dedi. "Belki bir akrabana gelmişsindir diye rahatsız etmemek için içeri girmedim önce ama ellerinde kadehlerle terasa çıkan rüküş insanları görünce içeride bir parti olduğunu anladım."

Etrafıma bakındım.

"Gel," dedim. "Terasa çıkalım. Burada çok ses var."

Büyük cam kapılara doğru yürüdüğüm sırada Aziz Ata, beni takip ediyordu. Cam kapının açık aralığından terasa çıktım ve birkaç adım atıp havuza bakan terasın korkuluklarına yaslanıp ona döndüm. Hava ılık ama rüzgârlıydı. Kâhküllerim terasa çıktığım an uçuşmaya başlayınca elimi uzatıp saçlarımı düzelttim.

Aziz Ata ellerini kapüşonlusunun ceplerine koymuş, tam karşımda durmuş beni izliyordu.

"Demek beni takip ettin..." dedim. "Bunu neden yaptın?"

"İyi görünmüyorsun, Derin. Gecenin bu saatinde taksiye binip çekip gittin, seni bu halde kendi haline bırakmayacaktım tabii ki."

Bul Beni

“Ohooo!” dedim elimi sallayarak. “Sen hayatını beni kurtarmaya mı adayacaksın bundan sonra? Salsana.”

Aziz Ata yüzüme bomboş gözlerle baktı. “Sen alkol mü aldın?” diye sordu.

“İşte bu da seni ilgilendirmez mesela,” dedim. “Senin benimle alakalı ilgilenebileceğin tek şey ağabeyinle annemin yasak ilişkisi. Sen de bununla ilgilenmedin.”

Aziz Ata oflayarak havuza baktı. Elini götürüp alnını ovdu ve gözlerini ovuşturdu.

“Bak,” dedi Aziz Ata. “Tamam, bu meseleyi yarın konuşalım. Gel seni evine bırakayım, sonra da okula dönüp sınavıma çalışmaya devam edeyim. Tabii müsaade edersen.”

“Ya sen beni gerçekten salsana, nedir bu eve bırakma merakın?”

“Derin,” dedi gergin bir sesle. “Daha birkaç gün önce reşit oldun, belli ki hayatında ilk kez alkol almışsın, zar zor ayakta duruyorsun. Ya anneni arayıp yerini haber vereyim ya da gel seni evine götüreyim. Çünkü bu iki seçenekten başkası olmayacak. Seni bu gece, bu halde dışarıda bırakmayacağım ben.”

“Of!” dedim. “Sen gidip sınavına çalışsana ya. İnek.”

“Ne?” Aziz Ata şok içinde yüzüme baktı ve kendini tutamayıp sııttı.

Onun güldüğünü görür görmez gözlerimi devirdim ve konuşmaya başladım.

“Bak cidden, sen git, sınavına çalış. Ben de bu gece arkadaşım da kalırım, yarın konuşuruz. Tamam mı? Hadi, güle güle.”

İçeriye doğru bir adım atmamla Aziz Ata beni bir kez daha durdurdu.

“Onların durumu da senden pek farklı değil,” dedi. “Hepsinin kafası bir milyon.” Başıyla içeriyi gösterince umursamazca omuz silktim.

Aziz Ata huzursuz bir nefes aldı ve pes edercesine sordu. "Sen şimdi, bu gece eve gitmek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "İstemiyorum," dedim.

"Tamam, o zaman yapacak bir şey yok. Seni bu halde bırakıp sabah kötü bir haber almak istemiyorum."

"Eee?"

Derin bir nefes aldı ve tek nefeste konuştu.

"Benimle gel."

"Nereye?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Fakülteye," dedi. "Kütüphaneye. Ben ders çalışacağım, sen uyuyacaksın."

Yüzüne uzun uzun baktım. Bu sefer pes eden bendim ama bu zorla verilmiş bir karar değildi. Doğrusu ben de bu ortamda durmak, buradaki sahte neşeye ortakmış gibi görünmek istemiyordum. Başımı salladım ve teslim oldum.

"Tamam," dedim. "Gidelim."

O gece oradan, o partiden Aziz Ata ile birlikte çıkıp gittik. Onun arabasının yan koltuğunda uyuklayarak müzik dinleyip Boğaziçi Üniversitesi'ne yol aldığım o gece, belki de kendimi hayatımda bu denli dağınık hissettiğim ilk geceydi. Dağılmıştım ve dağıtmıştım.

Bir ışık hüzmесinin, önüne gelen engelle dağılması gibi...

Arabadan indikten sonra üniversitenin kütüphanesine doğru giden basamakları yürüyerek geçtiğimiz o yol bana kısacık geldi. Esneyip duruyordum. Kütüphaneden içeri girdikten sonra Aziz Ata'nın yönlendirmesiyle üst kata çıkıp pencereye yakın masalardan birine geçtik.

"İç bunu," diye fısıldadı Aziz Ata, bana bir karton bardak kahve uzatırken.

"Bu nereden çıktı şimdi?" dedim. "Sen hangi ara aldın bunu?"

Aziz Ata gülmemek için dudaklarını birbirlerine bastırdı.

"Girmeden kapıdaki makineden aldık ya," dedi. "Beraber."

“Beraber mi?”

“Evet,” dedi gülerek. “Gerçi sen o ara kafanı koluma koymuş uyukluyordun... Kaçırdın demek ki.”

“Peki niye gülüp duruyorsun sen, Aziz Ata Yener? Komik mi görünüyorum?” Sonra durdum, Aziz Ata’nın masasındaki kitaplara yöneldi bakışlarım.

“Suç Psikolojisi...” diyerek kitaplardan birinin ismini okudum. “Suç Bilimi... Neymiş şu? Suçun Aşamaları...”

“Vereyim oku bir tanesini,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Yok sağ ol, ben masada uyurum daha iyi.”

Esneyerek önümdeki kahveden birkaç yudum aldım ve başımı masaya yasladım. Bir yandan başım masada uyuklarken bir yandan da arada gözlerimi açıp Aziz Ata’yı izliyordum. Kitaplarını ciddiyetle inceleyişi, önündeki kâğıtlara not alışı... Kariyere adanmış bir hayat.

“Ne istiyorsun bu hayattan?” diye sordum ona, başım masada uyuklamaya devam ettiğim sırada. “Ne için bu çaba?”

Başını çevirdi, masada uyuklayan beni bir süre izledikten sonra ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasına astığı kabanını alıp sırtıma örttü. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Son duyduğum şey Aziz Ata’nın çevirdiği sayfanın sesiydi...

Sabah sırtımda hissettiğim elle gözlerimi açtığımda, karşımdaki bir çift göz son zamanlarda maruz kaldığım o güzel iki gözdü.

“Günaydın,” dedi Aziz Ata. “Kahvaltınız hazır, Derin Hanım.” Kaşlarımı çatarak doğruldum ve şaşkın gözlerle etrafıma bakındım.

Önümdeki tepside kaşarlı tost ve bir bardak çay duruyordu. Gözlerimin ve dudaklarımın şiştiğine emindim. Dün gece neler olduğunu detaylarıyla hatırlayamasam da genel olarak her şeyin bilincindeydim.

“Günaydın,” dedim. “Sen yemiyor musun?”

“Ben yedim. Seni uyandırmayayım dedim ama sınav saatim gelmek üzere. Sen kahvaltını yap ve bir yere kaybolma. Ben gelince birlikte çıkarız, seni eve bırakırım.”

Başımı salladım. “Sınavda bol şans...” diye mırıldandım. “Her şey için teşekkür ederim... Ve özür dilerim.”

“Özür mü dilersen?” diye sordu soran gözlerle.

Başımı salladım. “Özür dilerim,” dedim. “Sana inek dediğim için.”

Aziz Ata’nın dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Hatırlıyorsun yani,” dedi. “Her şeyi...”

“Başka ne yaptım bilmiyorum, yani hatırladığım şeyler var ama... Bu en kötüsüydü sanırım. Eğer bu en kötüsü değilse başka bir şey hatırlatma bana, lütfen!” Ellerimi utançla yüzüme götürdüm.

“Tamam, tamam,” dedi. “Merak etme, hatırlatmam.”

“Of, bu daha kötüsünü de söylediğim anlamına geliyor ama!”

Aziz Ata güldü ve çantasını toparlarken başıyla önümdeki tepsiyi gösterdi. “Kahvaltını yap,” dedi. “Bir saate gelirim.”

O yanımdan ayrılır ayrılmaz çayımdan bir yudum alıp telefona yöneldim. Gelen mesajlara, aramalara hızla göz attım. Anemden gelen mesajları okumadan ona bir mesaj yazmaya karar verdim.

Derin: Birkaç saate evde olurum, kahvaltıdaayız.

Ne olursa olsun onu merakta bırakmaktan nefret ediyordum. Keşke içimdeki sorumluluk hissinin yüzde biri onda olsaydı da bunu bize yapmasaydı. Telefonumu masaya bırakıp tostumdan bir ısırık aldım. Bir yandan pencereden fakültenin bahçesini izlerken bir yandan kahvaltımı yapıyordum. Gözlerim merakla yan masaya kaydı. Aziz Ata’dan geriye kalan birkaç kaleme ve birkaç kitaba baktım.

“İnek dedim çocuğa ya...” diye söylendim kendi kendime. “Ne aptalım.”

Kahvaltımı yaptıktan sonra oturduğum masadan kalktım ve kütüphanenin tuvaletine gitmeye karar verdim. Ne halde olduğumu bile bilmiyordum. Aziz Ata’nın üzerime örttüğü kabanı kaybolmasın diye montumun üzerine giydim. Beni bu halde görse kahkaha atacağına emindim.

“Kolay gelsin.” Tuvalette temizlik yapan görevliye selam vererek içeri girdim ve aynanın karşısına geçtim.

Darmadağınık olmuş saçlarımı ellerimle düzelttikten sonra yüzümü birkaç defa yıkadım. Sonra da kâğıt havluyla kuruladım ve esneyerek kütüphaneye döndüm. Aziz Ata’nın masasından uzaklaşmadan raflara bakınmaya başladım. Kitapların aralarında gezindim, elime gelen birkaç kitabı açıp inceledim. Kitaplardan birinin içinden rasgele bir sayfa açtım ve bana bir mesaj vermesini dileyerek öylesine bir paragrafı seçtim.

“Seni boğan düğümleri ellerinle her açtığında, gücüne bir ilmek atıyorsun aslında.

Kötüyü yıkıyor, iyiyi inşa ediyorsun.

Terse yatan saçlarını düzeltiyor, suyu ısıtıyor, yerleri siliyor, evini topluyorsun.

*Ve bunların hepsi kafanın içinde, anlıyor musun?”**

Hüzünle gülümsedikten sonra kitabı yerine bıraktım. Rafların arasında biraz daha dolaştım. Çocuk kitaplarına göz attım, ansiklopedilere, dergilere ve fantastik romanlara... En sonunda raftan bir kitabı daha çekip aldığımda birisinin bana yaklaştığını hissettim.

“Selam,” dedi kalın sesiyle. “Kaban tanıdık geldi ama...”

* Beyza Alkoç’un *Kalp Muhafızı* adlı eserinden bir kısım. (ed.n.)

“Ah!” diyerek kitabı bıraktım ve kabanı çıkarmaya yeltendim.

“Çıkarma,” dedi gülerek. “Şakaydı. Bu arada çok yakışmış.”

“Teşekkür ederim, ben dolaşırken ortada kalmasın diye üzerime geçiriverdim. Yani kabanını korumak için aslında...”

“Benim dün gece sana yapmaya çalıştığım şeyi, sen de şimdi kabanıma yaptın yani.”

“Evet,” dedim imalı bir sesle. “Onu korumak için kendimle birlikte buraya sürükledim.”

“İyi yapmışsın...” dedi. “İyi yapmışsınız...”

Gülerek önüme döndüm ve yerine geri bıraktığım kitabı düzeltmek için elimi rafa uzattım.

“Sınavın nasıl geçti?” diye sordum.

“Dileğin tutmadı,” dedi.

“Ne dileği?”

“Dün gece bana kızıp sınavı geçemezsin umarım demiştin ama geçeceğim.”

Başımı önüme çevirip utanarak derin bir nefes aldım. Dün gece ben bu çocuğun annesine bile küfretmiş olabilirdim, biliyorsunuz değil mi?

“O...” dedim. “Şakaydı.”

“Pekâlâ...” dedi. “Sana bir haberim var.”

Merakla ona döndüm. “Neymiş o?”

“Laboratuvardan haber geldi.”

Cümlesini duymam ve elimdeki kitabı düşürmem bir oldu. “Baran’ın defteri hakkında mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet,” dedi. “Yazı Baran’a ait. Net tarih veremiyorlar ama en az bir aylık, en fazla beş haftalık...”

“Yani kaybolmadan hemen önce ya da kaybolduktan hemen sonra,” dedim. Nutkum tutulmuştu.

“Aynen öyle,” dedi. “Kaybolmadan hemen önce ya da kaybolduktan hemen sonra.”

Bul Beni

Elimi huzursuzca boğazıma götürdüm ve boynumu ovdum. Arkamdaki kitaplığa yaslanıp çaresizce etrafıma bakındım.

“Bu işin içinden öyle bir şey çıkacak ki...” dedim kendi kendime. “Ama ne?”

Aziz Ata yüzüme baktı. Ben kitaplığa yaslanmış kafamdaki soru işaretleriyle boğuşurken o beni izliyor, bir şey söyleyip söylememek arasında gidip geliyor gibiydi. Önce başını eğip burnundan kısa bir nefes verdi ve sonra durdu, başını kaldırıp bana baktı.

“Derin...” dedi.

“Efendim?”

Bana kafası karışık, kendinden emin olamayan bir ifadeyle baktı ve en sonunda söyleyip söylememek konusunda gelgitler yaşadığı her halinden belli olan o cümleyi kurdu.

“Seni bir yere götürmek istiyorum,” dedi kararlı bir tonda.

“Nereye?”

“Bunu gidene kadar söyleyemem...”

Gizemli cümleler, kararlı bakışlar ve onlarca soru... Bir anda hayatıma giren, bir anda meselem haline gelen Aziz Ata şimdi çocukluk arkadaşım Baran’dan uzun zaman sonra gelen ilk haberin hemen sonrasında beni bir yere götürmek istediğini ve nereye olduğunu gidene kadar söyleyemeyeceğini söylüyordu.

Kalbim pır pır atarken ve ruhum bir endişe çuvalının içinde oradan oraya savrulurken gözlerim bir cevap ister gibi Aziz Ata’ya bakıyordu.

Oysa bir cevaba ihtiyacım yoktu aslında çünkü ben bir cevap alamam bile onun peşine takılacak, beni götürmek istediği yere gidecektim.

Benim artık bazı gizem dumanlarını dağıtmaya ihtiyacım vardı ve Aziz Ata, bana bunu vaat eder gibi bakıyordu...

Peki ama nasıl?

BU BİLYE SANA ŞANS GETİRSİN, BANA GETİRDİĞİ GİBİ.

4. BÖLÜM

GÜMÜŞ

Loş ve geniş bir salon. Bölmelere ayrılmış çalışma masaları, büyük ve uzun bir toplantı masası ve toplantı masasının karşısındaki duvara asılmış büyük akıllı tahta. Masalarda kendi hallerinde çalışan insanlara vuran loş ışık yansımaları... Mor ve mavi ışıklar.

“Beni bir kütüphaneden alıp bir başka kütüphaneye mi getirdin?” diye sordum merakla. “Gerçi burası oraya göre daha çok uzay üssüne benziyor ama...”

Büyük bir gökdelenin dokuzuncu katında yer alan bu çalışma alanına girmek için kapıdaki akıllı girişe birkaç şifre birden girmemiz gerekmişti zira.

Aziz Ata güldü. “Bekle,” dedi.

Sonra başını çevirip masalarda çalışan gençlerden birine doğru eğilmiş, bir şeyler anlatan yaşlı adama takıldı gözleri, belli ki onu bekliyordu. Adam başını kaldırıp önce bana soran gözlerle, sonra Aziz Ata’ya tanıdık gözlerle baktı. Aziz Ata’yı gördüğü an yüzünde bir tebessüm belirdi.

“Aziz Ata!” dedi. “Hoş geldin, gelin, toplantı masasına geçelim.”

Kır saçlı ve ellilerinde olan bu olgun adamın peşinden ilerledik. Çalışma bölümünden uzaklaşıp büyük toplantı salonuna ulaştığımızda adam bana gülümseyerek elini uzattı.

“Musa ben,” dedi. “Musa Erman.”

Soran gözlerle baksam da elimi uzatıp adamın elini tuttum. “Ben de Derin,” dedim.

“Demek bizim Aziz’in kız arkadaşı sensin...” Adam gülümseyince şaşkınlıkla Aziz’e baktım.

“Hocam, ben size kız arkadaşımı getireceğim demedim, ‘bir kız arkadaşımı’ getireceğim dedim,” dedi Aziz Ata gözlerini devirerek.

Hocam mı? Bu adam Aziz Ata’nın hocası mıydı?

“Evet,” dedim kekeleyerek. “Yalnızca arkadaşız biz...”

Sanki basın mensuplarına açıklama yapıyordum.

Adam güldü ve başıyla masayı gösterdi.

“Siz gençlerle böyle konularda alay etmeyi seviyorum ben, hemen telaş yapıyorsunuz, eğleniyorum. Oturun bakalım. Kahve içer misiniz? Ya da çay.”

Toplantı masasının rasgele bir sandalyesine, ortaya denk gelen yerlerinden birine oturdum. Aziz Ata da yanıma oturunca Musa Hoca tam karşıma geçti.

“Ben... Kahve alırım,” dedim.

“Ben de kahve alayım hocam.”

“Filtre kahve?”

“Olur, filtre kahve...” diye mırıldandım.

Musa Hoca dağınık birkaç kitaplık rafını düzelterken gençlerin birisinden sessizce kahve rica ederken çekingence etrafı inceliyordum. Aziz Ata nihayet bir şeyler açıklamaya niyetlenerek bana döndü.

“Musa Erman,” dedi adamı göstererek, adam gülererek elini kaldırdı. “Benim hocalarımdan biri. Kriminoloji profesörü...”

“Öyle mi?” diye sordum başımı kaldırarak. “Tekrar memnun oldum.”

Adam memnuniyetle gözlerini kıstı.

Bul Beni

“Aziz siz gelmeden önce bana durumu anlatan bir mesaj yazmış,” dedi Musa Hoca. “Şimdi sen merak ediyorsun tabii, neredeyim, bu insanlar ne yapıyor ve bizim burada ne işimiz var? Ben öncelikle sana kendimi biraz daha tanıtayım.”

Musa Hoca söze girecekken kahvelerimiz geldi. Kendime gelebileyim diye kahvemden bir yudum aldım ve dinlemek için başımı kaldırdım.

“Ben Boğaziçi Üniversitesi’nde Hukuk ve Psikoloji’yi aynı anda okudum. Daha sonra mezun oldum ve Adli Psikoloji alanında yüksek lisans yaptım. Yüksek lisansım bitince Londra’ya gidip Kriminoloji alanında doktora yaptım. Daha sonra da Türkiye’ye döndüm ve profesör olarak öğrenci yetiştirmeye başladım. Fakat bundan yıllar önce, bir gün yollarımız Aziz Ata’nın ağabeyi Deha Yener ile kesişti. Bilmem onu tanır mısın.”

Deha’nın ismini duyar duymaz duruşum bile değişti, dudaklarımı birbirlerine bastırmasam dökülecektim. Evet, diyecektim. Evli, karısını annemle aldatan adam. Ama sustum....

“Evet, tanıyorum...” dedim. “Elbette.”

“Deha Bey muhteşem bir adam, bahsettiğim dönem onun da İstanbul İl Emniyet Müdürü olduğu ilk yıllara denk geliyor. Çözemediği bir vaka varmış, internette bu vakayla ilgili araştırmalar yaparken benim adli psikolojiyle alakalı bir araştırma yazıma rastlamış ve danışmak için bana gelmişti. İşin özeti, o günden beri birlikte çalışıyoruz. Ben çözemediği vakalarda ona yardımcı oluyorum.”

Başımı çevirip bir kez daha merakla arkama, arkamızda kalan büyük çalışma alanına baktım.

“Onlar da benim öğrencilerim,” dedi Musa Hoca. “Aziz Ata da bu sene katıldı aramıza.”

“Öyle mi?” diye sordum merakla. Adam başını salladı ve konuşmaya devam etti.

“Dönem dönem bazı parlak öğrencilerime bu projeden bahsediyor, burada çözülemeyen vakaların çözülmesine yardım etmeye davet ediyorum. Araştırıyoruz, tartışıyoruz, bize verilen ipuçlarını birleştiriyoruz... Son beş yılda yüzden fazla dosyanın çözülmesine büyük katkımız oldu.”

Yüz sayısını duyduğum an başımı kaldırıp şaşkınlıkla baktım.

“Seni buraya bu sebeple getirdim,” diye söze girdi Aziz Ata. “Arkadaşının kaybının çözümü burada olabilir.”

“Kayıp vakası mı?” diye sordu Musa Hoca.

Aziz Ata başını salladı ve anlatmaya başladı. “Hocam, çocuğun ismi Baran Bağcı. Derin’in sınıfından, çocukluklarından beri de arkadaşlar. Çok yakınlar,” dedi. “18 yaşında. 22 Şubat 2024 tarihinde ortadan kayboluyor. En son görüldüğü yer ise Derin’in yanı.”

Musa Hoca soru işaretleriyle bana dönünce başımı salladım ve sözü devraldım.

“En son görüldüğü yer benim yanımda. Üstelik tartışıyorduk,” dedim. “Okuldaydık. Bu sebeple Baran’ın kaybından dolayı beni suçlayanlar oldu. Halbuki biz basit bir mesele yüzünden tartışıyorduk ama bunu kimseye açıklayamadım. Açıklamakla uğraşmak bile istemedim zaten...”

“Neydi tartışma sebebiniz?” diye sordu Musa Hoca.

“Dergi...” dedim ve açıklama ihtiyacı hissettim, “Biz yıllardır ismi MÜREKKEP olan bir okul dergisi çıkarıyoruz. Fakat kısa bir zaman sonra mezun olacağımız için dergiyi birilerine devretmemiz gerekiyor. Burada bir kararsızlık yaşadık, kime devredeceğimiz konusunda ortak bir karar veremedik. Mesele bundan ibaretti aslında.”

Musa Hoca başını salladı. Kaşlarını çatmış, dirseklerinden birini masaya koymuş, çenesindeki sakallarıyla oynuyordu.

“Peki bu derginin konusu neydi?” diye sordu merakla.

Bul Beni

“Aslında...” dedim. “Yanımda var.”

“Ah, var mı?” dedi Musa Hoca heyecanla. “Harika.”

Yere bıraktığım sırt çantama doğru eğildim, fermuarını açtım ve hep çantamda taşıdığım son üç sayıyı çıkarıp masaya bıraktım.

“Son üç sayı...” dedim. “Aslında ben de açıp inceledim, yalnızca bunları değil, tüm sayıları. Ama Baran’ın kaybıyla ilişkilendirebileceğimiz bir şey bulamadım.”

Dergilerden biri Aziz Ata’nın, diğer ikisiyse profesörün önündeydi. Onlar sayfaları tek tek incelerken ben kahvemi yudumladım ve anlatmaya devam ettim.

“Her şeyden bahsediyorduk. Hocalardan, okulda yaşanan olaylardan, küçük bir okul magazini köşemiz bile vardı. Bazen dergiye koymak için şiir yarışmaları düzenliyorduk... Sonra bir anda öylece kayboluverdi. İçim öyle büyük bir huzursuzlukla dolu ki, her güne Baran’dan hiçbir haber alamadan başlamak beni mahvediyor artık.”

“Bir de not var hocam,” dedi Aziz Ata bir yandan önündeki dergiye incelerken. “Derin geçen gün defterinde bir not bulmuş. Yazının Baran’ın el yazısı olduğunu anlayınca da notu ağabeyime götürmüşler.”

“Ne notu?” diye sordu Musa Hoca merakla. “Ne yazıyordu?”

“Bul beni,” diye mırıldandım.

“Sadece bu mu?”

“Sadece bu. Bul beni.”

“İncelendi mi not? Yazı ve tarih?”

Aziz Ata başını salladı. “Evet hocam, yazı Baran’a ait çıktı. Tarih için de bir aylık bir yazı olduğunu söylediler. Yani ya kaybolmadan hemen önce ya da kaybolduktan hemen sonra.”

Kısa bir sessizlik oldu. İkisi de önlerindeki dergileri incelerken ben yalnızca olan biteni düşünüp kahvemi içmeye devam ediyordum. Aklımın bir yanı annemde, bir yanı Baran’daydı.

Ve artık kendime yer kalmamıştı kafamın içinde.

Kendimi düşünmek ne haddimeydi?

Şu an hayata dair en büyük isteğim Baran'ın ortaya çıkmasıydı. Ona bir kez sarılsaydım neden ortadan kaybolduğuna dair hesap bile sormayacaktım, her şeyi unutacak ve devam edecektim hayatıma. Peki bu Profesör Musa Erman, son beş yılda polisin çözemediği yüz vakayı çözecek kadar iyiye Baran için umutlanmaya başlayabilir miydim?

“Pekâlâ...” dedi Musa Hoca önündeki derginin kapağını kapatırken. “Derin, sana aklıma takılan bir soruyu soracağım, cevap vermemekte özgürsün.”

Kaşlarımı çattım. Merakla ona baktım ve başımı salladım. “Tabii,” dedim. “Sorun.”

“Baran’la yalnızca arkadaş mıydınız? Yoksa aranızda arkadaştan öte bir şeyler de var mıydı? Bunu bilmek araştırmamızı yönlendirebilmemiz için önemli.”

Soruyu duyduğum an derin bir nefes aldım, nefesimi aldığım yerde tuttum ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattıktan sonra aldığım nefesi yavaşça geri verdim dünyaya. Acı içinde gülümsedim.

Ve belki de o an, bazı şeyleri kendime bile ilk kez itiraf ettim.

“Baran âşıktı bana,” dedim titreyen sesimle. “Ve bu tek taraflı bir aşktı...”

Aziz Ata'nın başını çevirip bana baktığını fark ettim ama ben ikisine de bakamadım. Dolan gözlerim önümdeki masanın üzerinde duran ellerime odaklanmıştı. Evet, bu doğrudu. Baran bunu hiç itiraf etmese de âşıktı bana ama ben ona hiçbir zaman âşık olmamıştım...

“Platonik bir aşk yani,” dedi Musa Hoca ve bir anda heyecanlanır gibi oldu. Masanın biraz ilerisinde duran A4 kâğıdına uzandı ve bir de kalem alıp hızla not almaya başladı.

“Evet,” dedim hüznle, “platonik bir aşktı...”

Bul Beni

“Lise son sınıf, üniversite hazırlık,” diye söylenmeye başladı kendi kendine, bir yandan da not alıyordu. “Okul dergisi, en yakın arkadaş, platonik aşk, bırakılan not...”

“Peki ya ailesi?” diye sordu bir anda. “Ailesiyle ilgili garip bir şeyler var mı?”

“Garip bir şey yok,” dedim. “Dünyanın en normal ailesi.”

Ve başladım anlatmaya. Baran’ın hayatını, ailesini, çocukluğunu, derslerdeki tutumunu, hobilerini, uğraşlarını... Ona dair her şeyi anlattım onlara.

Orada neredeyse iki saat boyunca oturduk. Profesör söylediklerimi bir yandan ses kaydına alırken bir yandan da önemli gördüğü şeyleri not alıyor, sorular soruyordu.

İki saatin sonunda not sayfaları on beşe ulaştığında oradan ayrılma vaktimiz gelmişti. Artık polisle ortak çalışacak, Baran’ın kaybını günler ve geceler boyunca araştıracaklardı. Yarın bir kez daha bir araya gelme sözüyle oradan ayrıldıktan sonra otoparka indik ve Aziz Ata ile arabaya bindik.

“Seni eve bırakıyorum?” dedi Aziz Ata.

İstemeye istemeye başımı salladım. “Maalesef,” dedim. “Maalesef evet.”

Dağılmıştım. Baran’ın hayatını bir kez daha gözlerimin önünden geçirmek, ona dair her şeyi bir bir anlatmak ve bana olan duygularını birilerine açıklamak beni dağıtmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Aziz Ata, bir yandan da sağa sinyal vermiş, geçmeyi bekliyordu.

Başımı salladım.

“Biraz dağıldım,” diye mırıldandım. “Her şeyi, her defasında en başından anlatmak zorluyor beni... En yakın arkadaşımı o benim, çocukluk arkadaşım.”

“Ve daha fazlası,” diye ekledi Aziz Ata.

Göz ucuyla ona baktım. Ne demek istediğini anlayınca ise hüznle başımı çevirdim.

“Sana âşık olduğunu hiç itiraf etmediğine emin misin?” diye sordu bir anda.

“Bana söylemedi,” dedim sessizce. “Diğer arkadaşlarımıza... Dünya’yla Berfu’ya söylemiş.”

Aziz Ata derin bir nefes aldı, arabanın camlarını üstten biraz açtı ve dışarıdaki yağmur kokan hava içeri sızarken sordu.

“Peki Baran’ın aşkının karşılıklı olmadığına emin misin?”

Hüzünle gülümsedim. “Sanırım bu, Baran’ın kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir soru.”

Aziz Ata cevap vermedi. Bir süre sessizce gittik.

Biz trafiğin içinde sıkışıklıklardan kaçmaya çalışarak yol alırken telefonumdaki cevapsız çağrı sayısı giderek artıyordu. Radyodaki enstrümantal müzik telefonumun bildirim sesiyle bütünleşince önce telefonumu sessize aldım, sonra ekranımı kendime çevirip baktığımda başımın ağrıdığını hissettim.

“Annen mi?” diye sordu Aziz Ata.

Başımı salladım. “Evet,” dedim. “Pes etmiyor. Ha bu arada, sen de gelsene bize. Belki ağabeyin de hâlâ bizdedir, dün gece olduğu gibi.”

Evet, laf sokuyordum.

Aziz Ata gözlerini yoldan ayırmadı. Yüzündeysen bir tepki yoktu.

“Bana hâlâ inanmıyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Bunu sonra konuşalım, olur mu?” dedi. “Benim için de sindirmesi kolay bir konu değil.”

“Peki,” diyerek önüme döndüm. “Yarın nerede buluşalım? Yani... profesörünün yanına gitmek için.”

“Ben seni alırım,” dedi Aziz Ata. “Okulda mı olacaksın?”

“Evet, saat üç gibi çıkmış olurum.”

“Tamam, gelince ararım seni. Bu arada şu Yiğit denen çocuk... Artık rahatsız etmiyor seni, değil mi?”

Aklım bir anda Yiğit'in gönderdiği çiçeklere gitti. Üzerine yazdığı özür notuna ve notun çöpteki görüntüsüne.

"Hayır, merak etme. Bir süredir görmedim onu," dedim.

"Bir şey olursa bana haber ver," dedi. "Hallederiz."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Ne yapacaksın Baran, dövecek misin çocuğu?" dedim.

Ve o an durdum. Dünya sessizleşir gibi oldu bir anlığına. Camdan sızan rüzgâr tenimi okşamaya devam etti ama sesi sustu. Kokular durdu, anılar konuştu.

Ben az önce Aziz Ata'ya "Baran" diye mi hitap etmişim? Ah, aptalım ben...

"Özür dilerim," dedim titreyen sesimle. "Aptalım ben. Kafam karmakarışık oldu."

Aziz Ata da bir süreliğine sustu, bir şey diyemedi, aptallığıma gülümseyemedi bile.

"Önemli değil," dedi sonra, boğazını temizledi. "Sen yine de beni kimsenin yerine koyma da."

Hüzünle nefes aldım, arabanın radyosunda çalan şarkının sözleri yüzüme çarpar gibi oldu.

"İstesen de sevemezsin," diyordu şarkı. *"Sevdiğine iyi gelemezsin."*

Ve devam ediyordu.

*"Aynada gördüğün benim,
benimle yüzleşemezsin."*

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Öyle bir an olmuştu ki sanki Baran'ın yokluğunda Aziz Ata ile teselli bulmaya çalışıyormuşum gibi hissettirmiştim ona. Üzerime dökülen hayali kaynar sular beni baştan aşağı yakarken ve yıkarken ne hissedeceğimi bilemiyordum. Sonunda evin önünde durduğumuzda toparlandım ama yüzüne bakmaya bile utanıyordum. Acaba birkaç

* Nova Norda, *İstesen de Sevemezsin*.

gündür süren bu arkadaşlığımızı, onu Baran diye hayal ederek sürdürdüğümü filan mı hissettirmiştin?

Ah, aptal ben, aptal.

“Her şey için teşekkür ederim, Aziz Ata,” diye mırıldandım. “Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz, Derin,” dedi. “Bir şey olursa yaz.”

Ve dün gece evimin kapısından çıkıp tam bu noktada histerik duygu durumumla nereye gideceğimi bilmeden ilerlemeye başladığım kaotik serüvenim burada son buldu. Anahtarımı çevirip evin kapısını açtım. Sırt çantamı yere bırakıp montumu astım ve salona doğru ilerledim. İçeriden gelen televizyon sesi evin içinde yankılanıyordu. Salonun büyük kapısının yanında durduğumda onu gördüm, annemi.

Mor, saten sabahlığının içinde, darmadağın saçları ve akmış makyajıyla bana bakıyordu. Ağlamıştı, hem de çok ağlamıştı.

“Hoş geldin,” dedi şişmiş gözleriyle gözlerime bakarken.

“Odamda olacağım,” diye mırıldandım. “Artık aramazsan sevinirim.”

“Derin!” diye bağırdı annem. “Bir durup dinlemeyecek misin?”

“Neyi dinleyeceğim anne? Sebeplerini mi? Hangi sebep ikna edebilir ki beni? Hangi neden böyle çirkin bir şeyin açıklaması olabilir?”

“Yahu Derin, neden böyle yapıyorsun?” dedi annem gözyaşları içinde. Ayağa kalktı, önüme gelip ellerimi tuttu, “Benim sevmeye hakkım yok mu? Babanın bana yaşattıklarından sonra benim mutlu olmaya hakkım yok mu?”

Öfkeyle gülümsedim.

“Bu mu senin mutlu olma biçimin?” diye sordum.

“E-evet... Ne var bunda güzel kızım? Tüm ömrümü sana adadım ben, senin geleceğin için bir kariyer inşa ettim kendime ve artık aşkı da tatmak istedim... Mutlu olmak istedim.”

“Pekâlâ,” dedim öfkeyle ellerimi çekerek, “ne halin varsa gör anne. Mutluluğunuzda boğulursunuz umarım.”

Arkamdaki aralık kapıyı sertçe çektim. Öfkeyle merdivenlere yöneldim. Ben basamakları burnumdan soluyarak bir bir çıkarken annem arkamda ağlıyordu. Birkaç basamağı hızlı hızlı çıkmıştım ki bir anda yaşadığım farkındalıkla duruverdim. Olduğum yerde öylece kaldım ve annemin halini düşündüm.

Öfkemi anlayamamasını, bu denli dağılmasını, mutluluğu ona çok gördüğümü düşünmesini... Ufak bir küfür çıkıverdi ağzımdan.

“Olabilir mi?” dedim kendi kendime. Olabilir miydi?

Annem, Deha Yener’in evli olduğunu bilmiyor olabilir miydi?

Merdivenleri öfkeli ve hızlı adımlarla geri indim. Az önce çarpıp çıktığım kapıyı tekrar açtım ve içeri girdim. Annem halının üzerinde, orta sehpanın hemen yanında yerde diz çökmüş ağlıyordu. Geri döndüğümü görünce başını kaldırdı ve bana yalvarır gibi baktı.

“Anne?” dedim soran gözlerle.

“Derin?”

“Sen...” Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Eğer annem benim kolayca öğrendiğim bu gerçeği bilmiyorsa, ona bu haberi veren kişi ben mi olacaktım?

“Ben ne, Derin?”

“Sen bilmiyorsun... değil mi?”

“Neyi kızım?”

Yutkundum, o an o soruyu sormasam bile annemin masum gözlerine bakarken şüphelerimden emin oldum. Annem içinde bulunduğu durumun farkında bile değildi. Adamın evli olduğunu bilmediğine emindim artık. Hüzünle yanına yaklaştım. Yere eğildim ve ona sıkıca sarıldım.

“Ne oluyor Derin? Hiçbir şey anlamıyorum!” dedi gözyaşları içinde, kafası karmakarışık olmuştu.

“Anne,” diye mırıldandım ve derin bir nefes aldım. “O evli anne... İki de çocuğu var.”

İkimiz de yerdeydik, orta sehpanın hemen yanında. Annem kollarımın arasındaydı, bunca yıl boyunca bana bakan, büyüten annem şimdi benim tesellime muhtaçtı.

“K-kim?” dedi dehşet içinde. “Kim?”

Bir nefes daha aldım. O an kendimi suçladım, annemin böyle bir şeyi bilerek yapacağına nasıl inanmıştım? Kızı için kocasının kafasını pilav tabağına geçirip evini terk eden o kadının bunu yapacağına nasıl inanmıştım?

“Deha Yener,” dedim tek nefeste. “Evli ve iki de çocuğı var.”

Annem şoktaydı. Nutku tutulmuş ve nefesi kesilmiş bir halde yüzüme bakıyordu. Ne duyduklarına inanabiliyordu ne de yaşadıklarına. Hayat ne garipti, şimdi âdeta o çocuktu, bense anne.

“Nasıl?” dedi titreyen sesiyle. “Nasıl?”

Başka hiçbir şey söyleyemedi. Öylece donakaldı ve bembeyaz olmuş yüzüyle baktı yüzüme. Başımı salladım.

“Kardeşinin, Aziz Ata’nın profilinde gördüm fotoğraflarını. Henüz çok yeni paylaşılmış fotoğraflar. Üstelik Aziz Ata’ya da sordum, hâlâ evlilermiş ve söylediğine göre gayet de iyi bir evlilikleri varmış.”

Annem ne yapacağını, nereye tutunacağını bilemez bir haldeydi. Eli karnına gitti. Gözleri kararır gibi olunca içeriye seslendim.

“Mahperi abla! Kolonya getirir misin?”

“Ben...” dedi annem zar zor nefes alır gibi, “Bilmiyordum...” dedi. “Yemin ederim... Dün gece partide, yıllar sonra bir araya gelince...” Hıçkırarak devam etti. “Bana çok yakın davranınca... Aklımın ucundan geçmezdi...”

“Tamam anne,” dedim. “Yorma kendini. Sen bilmiyordun ama o biliyordu. Senin bir suçun yok. Geçti... Sakinleş.”

İşte böyle, anne ve babalarımız tarafından büyütölür ve yeri gelince eşit oluruz onlara. Yeri gelir sarıp sarmalanırız, yeri gelir biz sarıp sarmalarız onları. Hata yaparız, yanılırız... İnsanız sonuçta.

ERTESİ GÜN

OKUL

Zor bir günün ardından okula gelmek her zamankinden daha yorucu, aynı zamanda da bir kaçıştı benim için. Sınıfın cam kenarındaki sıralarından birinde oturmuş, bir yandan ders dinleyip bir yandan da test çözüp durmuştum çıkışa kadar.

Yiğit'in yokluğu sınıfı sessizleştirmişti ama Yiğit'in arkadaşlarının yargılayan bakışlarını üzerimde hissetmek de en az onun varlığı kadar yorucuydu.

Aklım hep Baran'daydı. Burada olsa şöyle yapardı, şundan yerd, bundan içerdi, şunları derdi... Bunu duysa böyle hissederd, şöyle tepki verirdi, öyle derdi...

Tüm zamanım onu anmakla ve onu anlamaya çalışmakla geçiyordu.

"BUL BENİ" Bu iki kelimeye gidip duruyordu aklım. Ne demek istemişti?

Neden beni seçmişti ve gelip konuşmak yerine iki kelimelik bir not bırakmayı tercih etmişti? Tüm bunları her düşündüğümde ruhum ürperiyordu.

Teneffüsler zordu. Kulaklıklarımı takıp herkesten ve her şeyden uzaklaşmaya çalışmak, bunu soran ve yargılayan bakışların altında yapmak çok zordu. Dün radyoda denk geldiğim o şarkı şimdi kulaklıklarımıdaydı.

*"İstesen de sevemezsin,
Sevdiğine iyi gelemersin.
Aynada gördüğün benim,
Benimle yüzleşemezsin."*

* Nova Norda, *İstesen de Sevemezsin*.

Üstelik aklım yalnızca Baran'da değil, bir yandan da annem-deydi. Aklım onda kaldığı için gece boyunca uyanmış, onu yatağında defalarca kez kontrol etmişim. Yaşadığı şok yüzünden sabaha kadar kâbuslar görüp durmuştu. Bunu bilmeden ve istemeden yapmış olsa bile evli bir adamla flört etmiş, üstelik bunu kızının gözlerinin önünde yaşamıştı. En büyük korkum gidip Deha Yener'e hesap sormasıydı. Bu yüzden bugün mesajlar atıp aramalar yapma sırası bendeydi.

Derin: Anne, uyandın mı? Kahvaltı etmeyi unutma. Yanlış bir şey de yapma sakın. Atölyeye git, hırsını model çizimlerine aktar...

Bu ona, bu sabah yazdığım onuncu mesaj olmalıydı.

Zeren Aldan: Uyandım, Derin. Beni merak etme anneciğim. İyiyim. Atölyeye geçiyorum. Okuldasın, değil mi?

Derin: Okuldayım, anne çıkışta kütüphaneye geçeceğim, akşama kadar ders çalışır öyle gelirim.

Annemle olan mesajlaşma sayfamdan çıktıktan sonra saate baktım. Okuldan çıkmama yalnızca bir ders kalmıştı. Yeni bir mesaj sayfası açtım ve Aziz Ata'ya yazmaya başladım.

Selam, yazdım ve kendi kendime söylendim, "Çocuğa Baran yaz da tam olsun." Öfkeyle gözlerimi devirdim ve mesaj yazmaya devam ettim.

Derin: Son dersime giriyorum. Kırk dakika kadar sonra çıkmış olurum. Ne zaman gelirsin?

Çevrimiçi... Yazıyor...

Aziz Ata Yener: Yarım saate orada olurum.

Bahçede beklerim seni.

Derin: Tamam, görüşürüz!

Aziz Ata Yener: Görüşürüz, Derin.

Telefonumun ekranını kapatıp kulaklıklarımı da çıkardım ve bugünün son dersi olan felsefeye odaklanmaya çalıştım. Derya Hoca boşluk hissinden bahsederken gözlerim boşluğa dalıp gitti.

“Olmayan bir şeyin acısını çeker kimileri,” diye söze girdi Derya Hoca. “Var olandan daha çok üzebilir bazen hiç var olmayan bir şey... Boşluk da acı verir bazen.”

Derin bir nefes aldım. Baran’ın yokluğuna gitti aklım. Onun bana o son gün “Mavi” deyişini duydum zihnimde ve koca bir boya kutusu hayal ettim kafamın içinde.

Mavi rengi o boya kutusunun içinde gördüm bir kez daha, sonra bir tekme savurdum boya kutusuna, döktüm maviyi her yere.

Zemin mavi oldu önce, ayaklarıma bulaştı mavi.

Sonra babamın yokluğunu düşündüm bir anlığına, “Mavi” derkenki sesi canlandı kafamda. Sonra tüm maviler silindi zihnimden, griler aldı mavilerin yerini.

Artık zemin de griydi, ayaklarım da. Her yanımda gümüş grisi oldu mavi gidince.

Geriye yalnızca Derin kaldı. Yalnızca ben.

“Haftaya görüşürüz çocuklar. Dediğim kuramlar üzerinde çalışmayı unutmayın. Bir ufak sözlü yaparız belki!”

Sırt çantalarının fermuarları kulakları bulduğunda kalabalığın ayaklanma sesi eve gidişi anlatıyordu bana. Kitapları ve defterlerimi çantama yerleştirirken aklım bahçedeydi. Aziz Ata gelmiş miydi acaba? Geç kalmadıysa çoktan gelmiş olmalıydı.

Büyük kulaklıklarımı boynuma takıp çantamı da tek omzuma astım ve telefonumu elime alıp ayaklandım. Kapıya doğru ilerler-

ken kâhküllerimi düzeltiyordum ve koridorda vardığımda birinin ağzından ismimi duyar gibi oldum.

“Oğlum saçmalama,” dedi bir ses. “Derin şikâyetçi olmadı mı senden? Uzak dur şu kızıdan, başını belaya sokacaksın iyice.”

İsmimi duyduğum an sesin geldiği yöne yöneldi bakışlarım. Yiğit’i yakın arkadaşlarının karşısında gördüğüm an içimde hissettiğim öfke ile başıma giren sancı birleşiverdi.

Onu gitmesi için ikna etmeye çalışan arkadaşlarının karşısında duran Yiğit’in gözleri bir anda bana kaydı.

“Derin!” diye seslendi, arkadaşlarının arasından sıyrıldı ve hızlı adımlarla bana yaklaştı.

“Konuşacak bir şeyimiz yok, Yiğit,” dedim öfkeyle. “Yanıma yaklaşayım deme bak, kötü olur!”

Telefonumu sıkıca tuttum ve koridorda ters yöne, otoparkın olduğu arka bahçeye doğru yürümeye başladım.

“Ya iki dakika konuşalım sadece, bak aptallık ettim, pişman da oldum zaten.”

Elini uzatıp kolumu tuttu. Beni kendine çevirince kolumu sertçe çekti.

“Dokunma bana!” dedim öfkeyle. O sırada telefonumun çaldığını fark ettim. Ekranı baktığımda arayanın Aziz Ata olduğunu gördüm.

“Sakin ol ya, sakın ol bir dakika! Bir şey yapacak halim yok sana. Ne yapacağım kızım ben sana sanki?”

“Öyle mi? O yüzden mi beni tehdit ettiğin için okuldan uzaklaştırıldın? Bak, son kez uyarıyorum seni, bir daha yaklaşma bana Yiğit. Bir daha evime de bir şey gönderme, bana da yaklaşma. Anladın mı?”

Döndüm, arka bahçeye doğru ilerliyordum ki Yiğit beni bir kez daha kolumdan tuttu. Sinirlerimi öyle çok zorluyordu ki kendimi zor tutuyordum.

Bul Beni

“Bırak beni!” diye bağırdım öfkeyle.

Ve tam o an, tarih tekerrür etti.

“Bırak ulan kızı!”

Aziz Ata’nın koridorda yankılanan öfkeli sesi kulaklarımı bulduğunda Yiğit sinirle dişlerini sıktı. Kolumu tutan eli istemsizce çözüldü. Fakat ben Aziz Ata’ya döndüğümde Yiğit gözlerini benden ayırmadı.

“Hâlâ akıllanmadın mı ulan sen?” Aziz Ata öfkeyle Yiğit’i tutup kenara çekti. Sonra beni nazikçe kolumdan tutup arkasına doğru çekti.

“Hayırdır, bakıcısı mısın da her yerden çıkıyorsun?” dedi Yiğit öfkeyle.

“Bak çocuk,” dedi Aziz Ata küfredercesine. “Sen her şeyi zor kullanarak çözebileceğini mi sanıyorsun?”

“Evet, istediğim gibi zor kullanırım, Aziz Bey! Ne oldu, yine mi polisi arayacaksın?” dedi Yiğit alaycı bir öfkeyle gülererek. “Ne yapacaksın?”

“Aynen öyle. Polisi arayacağım,” dedi Aziz Ata ve öfkeden kasılan çenesiyle konuşmaya devam etti. “Ama önce... Sen şöyle yerde biraz uzan bakalım.”

Bir Rönesans dönemi tablosu gibiydi yaşananlar. Aziz Ata’nın Yiğit’e kafa atması ve Yiğit’in kendini yerde bulması... Arkadaşları Yiğit’in başına toplanırken Aziz Ata’nın beni nazikçe kolumdan tutup arka bahçenin kapısına doğru yönlendirmesi, arabanın kapısını açması ve beni yan koltuğa oturtması...

“Birazdan geliyorum,” dedi.

“Nereye!”

“Onunla işim daha bitmedi.”

“Aziz gitme bir yere, saçmalama!”

“Geliyorum iki dakikaya. Bekle beni.”

Korkuyla cama vurdum. Yiğit dünyadaki en kibar, en korumacı ve en kuralcı adama bile öfke krizi geçirtip kendisine kafa at-

tırmıştı. Şimdi tek korkum Aziz Ata'nın kendini kaybedip Yiğit'e bir şey yaparak kendi kariyerine de zarar vermesiydi.

"Allah kahretsin..." diye söylendim kendi kendime, arabanın kapısı kilitliydi, zorlasam da bir manası yoktu.

Yine de kapıyı bir şekilde açabilmek için arabanın her yerine bastım diyebilirim! Torpidoyu, makyaj aynasının bölmesini, radyoyu bile açtım.

Cebimden telefonumu çıkardım. Çaresizce ne yapabileceğimi düşündüm. Aziz Ata'nın yanlış bir şey yapmayacak kadar olgun olduğunu bilmem tek umudumdur. Üstelik içerisi kalabalıktı, onları sakinleştirecek insanlar vardı.

Ben çaresizce etrafıma bakıp dururken dışarıdan gelen polis sirenlerinin sesi kulaklarımı doldurduğunda ne hissedeceğimi bilemedim. Sanırım rahatlamıştım. Polis arabası Aziz'in arabasının hemen yanında durdu.

Arabanın ön camından okulun koridorunda olup bitenleri görmeye çalışsam da başaramadım. Yine de birkaç polisin içeri girmiş olması rahatlamam için yeterliydi. Az önce açtığım her şeyi tek tek kapatmaya niyetlendim. Makyaj aynasını kapattım, radyonun sesini kısıtım ve en sonunda torpidoyu da kapatmak için eğildiğimde gözüme çarpan bir fotoğrafla kaşlarımı çattım.

Uzanıp torpidodaki dosyaların en üstünde duran fotoğrafı elim aldım. Aziz Ata'ya ve yanında duran güzel kıza baktım. Kızın sarı saçları rüzgârdan uçuşup Aziz Ata'nın mavi gömleğine kadar gelmiş, yeşil gözleri gülmekten kısılmıştı. Aziz ise gülerek kıza bakıyordu. Fotoğrafın arkasını çevirdiğimde orada bir tarih yazdığını gördüm.

17 Mayıs, 2023.

Fotoğraf çekileli neredeyse bir yıl olmuştu. Peki kimdi bu kız? Sevgilisi mi?

Ben ellerimin arasındaki fotoğrafa bakarken arabanın kilidi

Bul Beni

açıldı. Aziz Ata'nın arabaya yaklaştığını gördüm ama istifimi bozmadım, ne elimdeki fotoğrafı bıraktım ne de torpidoyu kapattım. Aziz arabanın sürücü kapısını açıp koltuğa geçer geçmez gözleri elimdeki fotoğrafa takıldı.

“Onu nereden buldun?” diye sordu.

“Buradan,” dedim gözlerimle torpidoyu göstererek. “Beni arabaya kilitlediğin için bir çıkış yolu arıyordum. Yedek anahtar filan...”

“Kusura bakma,” dedi. “Seni güvende tutmak istedim.”

“Ve Yiğit'i dövmeye gittin,” diye ekledim.

Arabayı çalıştırırken bir yandan da benimle konuşuyordu.

“Saçmalama,” dedi. “Tabii ki onu dövmeye gitmedim. Polisi çağıran bendim, yine ağabeyimi aradım yani. Bir yere gitmesin diye başında beklemeye gittim.”

“Saçmalama derken...” dedim soran gözlerle. “Ona, sen her şeyi zor kullanarak çözebileceğini mi sanıyorsun, dedikten iki saniye sonra kafa attın.”

Aziz Ata gayet ciddiye.

“Etkisiz hale getirmek için,” dedi. “Polise teslim edebilmek için.”

“Ha,” dedim başımı sallayarak, “bu şekilde zor kullanmış olmuyorsun yani.”

“Çok kibar bir davranış olduğunu da söyleyemem,” dedi Aziz Ata ve devam etti, “ama hem seni arabaya götürüp güvenliğini sağlamam hem de onu polisler gelene kadar orada tutmam gerekiyordu.”

“Sen de kafa atayım dedin...” diye mırıldandım.

“Hak etti.”

Güldü ve otoparktan çıkışına yöneldi.

“Bu arada güzel kızmış,” diye mırıldandım. “Sevgilin...”

“Pınar,” dedi ve ekledi, “eski sevgilim.”

“Öyle mi?”

“İki ay oldu ayrılalı. Hâlâ her yerden bir şeyleri çıkıyor ama... İki ay kısa bir süre.”

Başımı salladım. Fotoğrafi torpidoya geri koydum ve kapağını kapattım.

“Üzüldüm,” diye mırıldandım. “Ne kadar sürdü ki ilişkiniz?”

“Bir yıl kadar. Sonra da beni aldattı.”

“Ah,” dedim üzülererek. “Şimdi gerçekten üzüldüm işte. Yırtıp atayım mı fotoğrafını? İster misin?”

Moral vermek için gülümsedim ve devam ettim konuşmaya. “Şaka yapıyorum bu arada. Böyle bir şey senden başka kimseye düşmez.”

“Aynen öyle,” dedi. “Benden başka kimseye düşmez.”

Önce bunu bana kızarak söylediğini düşündüm, sonra bir anda eğildi ve önümdeki torpidoyu açtı.

Elini uzatıp fotoğrafı çekti aldı. Tam da kırmızı ışığa denk gelmiştik, arabayı ışıktaki bekleyen diğer arabaların en arkasında durdurdu ve birkaç saniyeliğine fotoğrafa baktı.

“Bana düşer,” diye ekledi ve fotoğrafı tam ortasından, bir yanda kızın bir yanda kendisinin kalacağı şekilde bir çırpıda yırttı.

Sonra camları açtı. Kırmızı ışık yeşile döndüğü an fotoğrafın kızın olduğu parçasını rüzgâra doğru bıraktı ve kendisinin olduğu parçayı da bana uzattı.

“Hadi al,” dedi gülümseyerek. “Beni de sen at.”

“Saçmalama Aziz,” dedim gülerek, “seni yola atmayacağım.”

Fotoğrafın bana uzatılan yarım parçasını aldım ve torpidodaki yerine koydum. Torpidonun kapağını bir kez daha kapattım ve radyonun sesini açtım. Önümüze denk gelen polis arabasına takıldı gözlerim.

“Biz de mi karakola gidiyoruz?” diye sordum merakla.

“Az önce koridorda çocuğa kafa attım,” dedi Aziz Ata. “Tabii

ki biz de karakola gidiyoruz.”

“Harika,” diye mırıldandım. “Annem düşüp bayılacak bugün.”

Radyonun açık kanalında “Güneş Kapanı” adındaki şiiri okuyordu bir kadın. Bir ilkokul öğrencisi şiiri dinleyerek karakola doğru yol alıyorduk.

Üstelik bu, bu hafta karakolda geçirdiğim üçüncü ya da dördüncü günüm olacaktı. Hayat beni sınıyor muydu bilmiyordum ama tüm bunları yaşarken Derin’den çok Mavi’ydim sanki.

Hem de koyu bir mavi... Ya da griye kaçan bir mavi, çelik mavisi, gümüş mavisi...

Gök mavisi belki de, toz mavisi...

Baran’ın kaybolduğu, âdeta bir toza döndüğü o günden bugüne uzanan yolculuğum Derin’den Mavi’ye uzanan bir yolculuk gibiydi sanki.

Başkalaşıyordum, değişiyordum, dönüşüyordum belki de. Bu serüvenin beni sonunda nereye götüreceğini bilmiyordum ama tüm bunların arasında tek şeyden emindim.

Ben artık maviye bulanmak istemiyordum.

Belki de
bu hikâyenin
eksik sayfası
sensin.

5. BÖLÜM

BALONLAR

DERİN

*Yenilmek birkaç anıya,** diye başlıyor çok sevdiğim bir şarkı.

Tam şu an aklımdan geçenlerse gelecekte kendi kendime yenileceğim bir anın daha ortasında olduğum. Karakoldayım. Bir yanımda annem, diğer yanımda Aziz Ata oturuyor. İçeride ifadesi alınan Yiğit'in anne ve babasıysa karşımızdaki koltuklarda, utançtan yüzlerimize bile bakamıyor.

"Anlayamıyorum," diye söze girdi annem, "bu çocuk niye taktı sana?"

Öfkeliydi, işyerinden aceleyle çıkıp gelmiş, duyduklarına inanamamıştı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım sessizce.

"Senden de şikâyetçi olmuş, öyle mi Aziz Ata?" diye sordu annem merakla.

Aziz başını salladı. Öne eğilmiş, kollarını uzun bacaklarına yaslamış yeri izliyordu.

"Tutamadım kendimi," dedi. "Laftan anlayacak halde değildi."

"Vurdun mu ona?" diye sordu annem endişeyle.

* Ezgi Erdoğan, *Olmadığın Şehirlere*.

Aziz Ata başını çevirdi, göz ucuyla bana baktıktan sonra anneye döndü. “Etkisiz hale getirdim diyelim,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Önüme döndüm ve kendime odaklanmaya çalıştım. Karakolun gürültülü sessizliği hızlı bir sirkülasyonla akıp giderken odaların birinden çıkan tanıdık bir yüz dikkatimi dağıttı.

“Aziz Ata,” dedi öfkeli ses. “Odama gel.”

Bu ses Aziz’in ağabeyine, Deha Yener’e aitti. Aziz Ata bana bakıp göz kırptıktan sonra ayağa kalktı. Ağabeyinin peşine takılmış merdivenleri çıkarken konuşmalarının ufak bir kısmına kulak misafiri olabilmıştim.

“Çocuğu doğduğuna pişman etmişsin...” diyordu Deha Yener öfkeyle. “Senden şikâyetçi.”

Aziz’in bu cümleye, “Sadece etkisiz hale getirdim,” diye yanıt vereceğine emindim ama artık konuşmalarını duyamayacağım kadar uzaklaşmışlardı.

Annem yanı başımda halsizce otururken ona döndüm. Deha Yener’i evli olduğunu öğrendikten sonra görmek ona ne hissettirmişti acaba?

“Özür dilerim,” dedim. “Benim yüzümden buradasın.”

“Saçmalama, Derin,” dedi annem. “Sence senin yüzünden mi buradayız? Bir bak bakalım etrafına.”

Bakışlarım karşıya, Yiğit’in mahcup anne ve babasına kaydı. Annem doğru söylüyordu. Burada olma sebebimiz ben değildim, başıma gelenlerdi. Sıkıntıyla bir nefes verip öne doğru eğilmiştim ki açılan kapıdan bir emniyet görevlisi çıktı ve doğrudan bana baktı.

“Derin Mavi Sezer,” diye seslendi. “İfadenizi alabiliriz.”

Yere bıraktığım sırt çantamı omzuma taktım ve yanımdaki annemle birlikte ifade odasına ilerledim. Anlatacak çok bir şey de yoktu aslında. Ne yaşandıysa bir bir anlattım. Yiğit’in bana olan

tavrını, bunun ikinci kez yaşanıyor olduğunu, Aziz Ata'nın ne yaptıysa beni korumak için yaptığını... Her şeyi kısaca özetledim onlara.

İfade odasından çıktığımızda Yiğit'in ailesi hâlâ aynı koltuklarda oturuyordu. Onların işi bu sefer fazlasıyla uzun sürecekti belli ki. Aziz Ata da ortalıkta görünmüyordu.

"Seni eve bırakayım," dedi annem emniyet müdürlüğünün kapısına doğru ilerlediğimiz sırada. "Benim atölyeye geçip birkaç saat işin başında durmam lazım. Yeni bir model çalışıyorduk."

"Tamam," dedim. "Ben de ders çalışırım."

Gözlerim merakla emniyet müdürlüğünün kapısında, içeride kalan merdivenlerindeydi aslında. Aziz Ata'nın ne yaptığını, başının benim yüzümden belaya girip girmediğini merak ediyordum.

Aklım onda kalmıştı. Annemle arabaya doğru ilerlediğimiz sırada cebimden telefonumu çıkarmış ve Aziz Ata'ya bir mesaj yazmak için mesajlaşma uygulamasını açmışım ki onun bana çoktan bir şeyler yazdığını fark ettim.

**Aziz Ata Yener: Birkaç belge imzaladım, aşağı
iniyorum.**

**Aziz Ata Yener: Şimdi indim ama seni ifadeye
almışlar.**

**Aziz Ata Yener: Bahçede bekliyorum. İstersen
Musa Hoca'nın yanına gidebiliriz ya da kafanı
dinlemek istersen ben tek gidebilirim, bir
gelişme olursa haber veririm sana.**

Aziz'in mesajlarını okuyunca bahçede olduğum yerde kaldım. Annem arabasına doğru yürümeye devam ederken gözlerim emniyetin büyük ve kalabalık bahçesinde Aziz Ata'yı aramaya başladı.

“Gelmiyor musun, Derin?” Annemin sabırsız sorusunu duymamla Aziz Ata’yı görmem bir oldu.

Saat sekiz yönünde, arabasının kapısına yaslanmış, gözünde güneş gözlükleri ve elinde telefonuyla bizi izliyordu.

“Aslında...” diye mırıldandım anneme, “Aziz Ata’nın bugün okula gelme sebebi kütüphanede bana ders çalıştıracak olmasıydı.”

“Ders mi?”

Başımı salladım. “Anlamadığım birkaç konu için yardım istemiştim ondan. Şimdi de beni bekliyor ama, gidebilir miyim?”

Annem önce bana, sonra başımla işaret ettiğim yerde beni bekleyen Aziz Ata’ya baktı. Aziz Ata olduğu yerden güneş gözlüklerini indirip anneme gülümseyerek el salladı. Öyle sevimli görünüyordu ki annem de dayanamayıp ona gülümsedi.

“İyi hadi, git,” dedi. “Aziz Ata’ya da güvenmeyeceksem kime güveneceğim.”

Gülümsedim ve anneme veda etmek için sarıldım. “Akşam görüşürüz,” dedim. “Gecikecek olursam haber veririm.”

“Gecikme Derin.”

“Tamam!”

Annemin yanından gülümseyerek ayrılıp Aziz Ata’ya doğru yürümeye başladım. Aziz Ata kendi kapısının yanından ayrılıp yolcu kapısını benim için açtı ve beklemeye başladı.

“Annene ne dedin?” diye sordu.

“Ders çalışmaya gidiyoruz,” diye mırıldandım. “Sen bana integral çalıştıracaksın.”

“Harika,” diye mırıldandı Aziz Ata, “gerçekten çalıştırırım ama. Emin misin?”

“İntegral çalışarak Baran’ı bulabileceksek neden olmasın...” diye mırıldandım.

Aziz Ata önüne döndü ve çalıştırdığı arabasını emniyet müdürlüğünün bahçesinden çıkarırken bir yandan da aracın müzik sistemini çalıştırdı.

Bul Beni

“Açmamı istediğin bir şarkı var mı?” diye sordu.

“Fark etmez,” diye mırıldanırken Aziz Ata telefonunu bana uzattı.

“Al,” dedi, “istediğin şarkıyı aç. Telefonum arabaya bağlı.”

Çekinerek de olsa uzandım ve Aziz Ata’nın telefonunu elime aldım. Bana telefonunu öylece elime bırakacak kadar güvenmesi içten içe hoşuma gitmişti. Müzik uygulamasının arama kısmına hemen iki kelime yazdım: “Bul beni.”

Baran’ın bana bıraktığı o notu okuduğum an aklıma gelen ilk şeylerden biri bu şarkı olmuştu ve şimdi bir anda, Baran’ı aramak üzere çıktığımız bu yolda elime tutuşturulan telefonda bir şarkı açmam istendiğinde aklıma ilk gelen yine bu şarkı olmuştu.

Bul beni, diyordu şarkının sözleri.

“Nefesin kesilinceye kadar uğraş,

Hadi bul beni...”

Aziz Ata’nın telefonunu yerine bıraktım. Şarkının sözleri arabanın içinde yankılanırken hemen yanımda duran açık cama doğru döndü gözlerim. Yanından geçtiğim ağaçlara, arabalara, insanlara, kuşlara ve sokak kedilerine baktım.

“Ara bul beni,” dedi şarkı.

“Çıkarıp kurtar, bu kısırdöngü bitirir beni artık.”

Elimi boş kalan sağ şeride doğru uzattım. Rüzgârı parmaklarımda hissettim, tenimde, elimde... Uçuşan saçlarım, birbirlerine karışan kâhküllerim ve rüzgârın o uğultusuz, o dingin sesi şarkıyla birleştiğinde gözlerimi kapattım.

Aziz Ata arabasının üzerindeki camı da açtığında rüzgâr artık her yerdeydi. Tenimde, nefesimde, saç diplerimde... Kulaklarıma gelen ufak bir sesle bakışlarımı çevirdiğimde ilk gördüğüm şey yerde, ayaklarımın hemen yanında duran mavi cam bir bilye oldu.

* Sedef Sebüktekin & Can Ozan, *Bul Beni*.

“Bu da nereden çıktı şimdi?” diyerek yere eğildim ve ayakları-
mın arasında duran bilyeyi alıp doğruldum.

Rüzgârdan dağılmış saçlarımın arasından elimde tuttuğum
bilyeye baktım.

“Torpidoda duruyordu,” dedi Aziz Ata. “Bir ara düşmüş her-
halde.”

“Senin mi bu?” diye sordum.

Elimdeki bilye beni çocukluğuma götürdü. Oynadığımız
oyunlara gitti aklım, birbirlerine çarpan bilyelerin çıkardığı o gü-
zel ses kafamın içinde yankılanır gibi oldu.

“Çocukluğumdan,” dedi Aziz Ata. “Şans getirir diye saklıyor-
dum.”

“Getirdi mi?” diye sordum.

Kırmızı ışıktaki durmuştuk, Aziz Ata’nın gözleri üzerimdeydi,
sorum ona bambaşka şeyler ifade ediyor gibiydi. Bir anda dağılan
kâhküllerime uzandı. Ben gözlerimi kırptırdığım sırada o güle-
rek saçlarımı düzeltti.

“Şans...” diye mırıldandı. “Getirdi sanırım.”

Yutkundum. Kırmızı ışık yeşile dönerken araba tekrar hareket
etti ve bilyeyi avcumun içine aldım.

“O zaman bu artık benim olsun,” dedim cüretkâr bir şekilde.
“Bu bilye bana şans getirsin... Sana getirdiği gibi.”

Aziz Ata’nın dudağının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı,
gözleri yola bakarken bana cevap verdi.

“Senin olsun,” dedi. “Şans getirsin.”

Yol öylece uzayıp gitti. Rüzgâr o gün bize öyle iyi davrandı ki
elimdeki bilyenin kusursuz ve pürüzsüz cam dokusu tenimle ne
kadar iyi anlaştıysa rüzgâr da öyle güzel sarmaladı bizi. O gün
yaptığımız o kısa yolculuk âdeta bir tatildi. Rüzgâr kötüye dair
her şeyi alıp götürdü sanki... En azından kısa bir süreliğine.

BİR SAAT SONRA

“Evet, hoş geldiniz çocuklar.” Profesör Musa Erman büyük toplantı masasında tam karşımızda oturmuş, önündeki kâğıtlara bakıyordu, başının ne kadar ağrıdığı gözlerinden bile belliydi.

“Hoş bulduk,” diye mırıldandım.

“Dosyaların karışıklığına bakmayın, kafamda hepsi yerli yerinde ama bir şey bulabildiniz mi dersiniz orası muamma işte. Bu arada kahve alır mısınız?” Musa Hoca konuşurken Aziz Ata soran gözlerle bana döndü.

“Türk kahvesi içebilirim,” dedim. “Sade.”

“Ben de aynısından alırım.”

“Çocuklar,” diyerek arkasına doğru seslendi Musa Hoca, “iki sade Türk kahvesi, bir tane de filtre kahve. Ben bir tane daha içmezsem ayılamayacağım zaten. Bugün dördüncü kahvemi içiyorum daha şimdiden.”

“Çarpıntı yapmıyor mu?” diye sordum bir anda, Aziz Ata gülmeye başladı.

“İnan bana,” diye söze girdi Musa Hoca, “vücudum artık kahve içmezsem çarpıntı yapıyor, Derinciğim!”

“Musa Hoca’yı elinde kahvesiz göremezsin,” diye ekledi Aziz Ata.

“Evet,” dedim. “Görmedim.”

Musa Hoca kahvelerimiz gelene kadar Aziz ile benim önüme birkaç sayfalık birer dosya bıraktı. Önündeki karışık dosyalar bir anda düzene girmiş, en azından biraz olsun anlam ifade etmeye başlamıştı.

MÜREKKEP Dergisi’nin altı çizili bazı sayfaları, Baran’ın son dönem okul notlarındaki bazı değişimler, Musa Hoca’nın Baran’ın ailesinin ifadelerinden seçtiği bazı kısımlar...

“Afiyet olsun,” diye mırıldandı önümüze kahvelerimizi bırakan genç bir kız öğrenci.

Gülümseyerek başımı kaldırdım. “Teşekkür ederim,” dedim ve sıcak kahvemden bir yudum alıp kâğıtlara döndüm.

“Öncelikle,” diye söze girdi Musa Hoca, “derginin tüm sayılarını okuldan aldım Derin, Baran’ın tüm yazılarını okudum ve tarihlere göre sıraladım. Bak şu, ilk gördüğünüz sayfa Baran’ın en eski yazısı, en alttaki de en güncel yazısı. Şimdi orada benim dikkatimi çeken şey şu...”

Musa Hoca anlatırken kaşlarım çatılmış bir şekilde önümdeki yazıları inceliyordum.

“Baran’ın yazıları ilk zamanlar motivasyon verici temalarla başlamış fakat giderek daha depresif, yer yer öfkeli bir hale gelmiş. Sen onda böyle bir değişim gözlenmedin mi peki?”

Başımı *hayır* der gibi salladım.

“Belirgin bir değişim fark etmedim. Sadece söylediğim gibi, Baran son günlerde biraz uyumsuzdu. Normalde hiç tartışmazdık ama dergiyi kime devredeceğimizle ilgili bile tartıştık.”

“Canını sıkan bir şeyler varmış gibi görünüyor,” dedi Musa Hoca. “Üstelik girdiği son sınavların notlarında da belirgin bir düşüş olmuş. Sen de fark ettin mi bunu?”

Başımı eğip önümde duran sınav sonuçları çizelgesine baktım.

“Evet,” dedim. “Kafasını okula veremiyor gibiydi ama ben bunu üniversite sınavına çok az kalmasından dolayı yaşadığı stresle ilişkilendirmiştim.”

“Olabilir,” dedi Aziz Ata, “bu da bir seçenek.”

“Fakat ailesinin ifadeleri Baran’ın her zaman çok mutlu, pozitif olduğunu söylüyor. Sınav için stres yapmadığını, zaten bütün deneme sınavlarından aldığı sonuçların istediği bölüme fazlasıyla yettiğini söylemiş annesi.”

“Bu da doğru,” diye mırıldandım. “Yani notları hep çok yüksekti, bu yüzden sınavla ilgili de pozitifti ama işte son zamanlarda ara ara stresli olunca buna başka bir sebep bulamamıştım kendimce.”

Bul Beni

“Hiç sordun mu?” dedi Aziz Ata. “Son zamanlarda hiç uzun uzun konuştunuz mu?”

“Açıkçası hayır,” dedim. “Son birkaç gündür herkese karşı tahammülsüzdü. Benim de dergi meselesinden dolayı canımı sıkıyordu.”

“Peki, sen neden dergi konusunda bu kadar ısrarcı oldun?” Musa Hoca’nın sorusuyla ne diyeceğimi bilemedim, öylece soran gözlerle yüzüne baktığımda konuşmaya devam etti.

“Yani tamam, Baran bir süredir stresliymiş ve bu sebeple dergi konusunda bile bir tartışma çıkarmış olabilir, peki sen neden ısrarla onun önerisini kabul etmek istemedin?”

“Bilmiyorum...” diye mırıldandım.

“Emin misin?” dedi Musa Hoca. “Bak Derin. Bu çocuk bir aydan fazlaca süredir ortada yok, bizim her ayrıntıya ihtiyacımız var yoksa onu zaten canlı bulma ihtimalimiz kalmayacak artık. Belki senin de anlatmadığın bir şeyler vardır? Baran’ın sana âşık olduğunu bile yeni itiraf ettin.”

Sonra durdu, yüzüme uzun uzun baktı ve son bir cümle kurdu.

“Belki de bu hikâyenin eksik sayfası sensindir Derin, ne dersin?”

Yutkundum ve çaresizce kesik bir nefes aldım.

“İnanın bana, işe yarayacak her şeyi anlattığımı düşünüyordum. Baran’ın bana âşık olduğunu düşünmem işe yarayacak bir bilgi gibi gelmemiştir. Veya dergiyi devredeceğimiz kişilerle ilgili benim onunla inatlaşma sebebim...”

“İnatlaşma sebebin,” dedi Musa Hoca. “Yani bir sebebin vardı.”

“Evet...” dedim çaresizce. “Vardı.”

“İşte onu istiyorum Derin, neydi o sebep?”

Önce birkaç saniyeliğine Aziz Ata’ya baktım, sonra başımı çevirip gözlerim masadaki kâğıtların üzerindeyken sessizce mırıldandım.

“Baran, dergiyi eski sevgilisine devretmek istiyordu. Alt sınıftan bir kız.”

Musa Hoca söylediğime şaşırıırken Aziz Ata'nın bakışları da çok farklı değildi.

“Sen de bunu istemedin çünkü...” diye söze girdi Musa Hoca. “Onu kıskandın?”

“Yemin ederim, öyle bir mesele değildi bu...” dedim ve “Bakın durum aslında şöyle...” diyerek açıklamaya çalıştım. “Size söylediğim gibi, Baran bana âşıktı ve sanırım kendince onu kıskanmam için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Bu sebeple dergiyi bir alt sınıfımızda olan eski kız arkadaşına devretmek istiyordu fakat kızın o dergiyi çekip çevirebilecek bir niteliği yoktu. Beni kıskandırmak için onca yıllık emeğimizi saçma sapan birine devretmek istemesine kızmıştım sadece. Benim istediğim şey, dergiyi nitelikli birilerine devretmekti.”

“İsmi neydi kızın?” diye sordu Musa Hoca, bir yandan not alırken.

“Rana,” dedim. “Rana Günolan.”

“Tamam. Onu da araştıralım biraz. Bana bir de şu seninle uğraşan çocuğu anlatır mısınız, neydi ismi, Yiğit... Yiğit Nalsız. Onu ve Baran'ın okuldaki tüm yakın arkadaşlarını.”

Başımı salladım. Kahvemden bir yudum daha aldım ve anlatmaya başladım. Baran'ın okuldaki yakın arkadaşlarını, Yiğit'le olan arkadaşlığını, bu arkadaşlıkların birkaç aylık süreç içerisindeki değişimini.

Her şeyi uzun uzun konuştuk. O kadar gergin hissediyordum ki kendimden bile şüphe etmeye başlamıştım. Acaba anlatmam gereken ama unuttuğum bir şeyler var mıydı? Bana önemsiz gelen detaylar aslında önemli miydi?

Rana'nın bu işle bir ilgisi olabilir miydi mesela? Ya da Yiğit'in benimle uğraşmasının sebebi bu kaybı araştırmaya devam ediyor olmam olabilir miydi?

Baran bir yerlerdeydi ve durumuyla ilgili yalnızca iki ihtimal vardı, yaşıyordu veya ölüydü. Oysa sonucunda yalnızca iki ih-

timal olan bu kaybın sebebinin ardında yüzlerce ihtimal vardı, yüzlerce...

Sonunda oradan çıktığımızda bir kez daha dağılmıştım. Baran'la ilgili her konuşma yüzüme koca bir tuğla gibi çarpıyor, her seferinde sağlam bir duvara toslayıp öylece kalmama sebep oluyordu.

Aziz Ata'nın arabasında, sürücü koltuğunun yanında yerimi aldığımda içeri girerken cebime attığım bilyem şimdi bir kez daha avcumun içindeydi. Mavi bilyemi sıkıca tutuyor, kafamdaki artan ihtimalleri yeniden düşünüyordum.

Aklımdaki şüpheli isimler de sebepler de giderek artıyordu ama değişmeyen tek şey sonuçlardı, onu ne halde olursa olsun bulacaktık. Yaşıyorsa da öldüyse de. Onu bir şekilde bulacaktık.

“İyisin, değil mi?” diye sordu Aziz Ata arabasını çalıştırırken.

“İyiyim,” diye mırıldandım. “Sadece artık tüm bunların sona ermesini istiyorum.”

Aziz Ata bir süre sessiz kaldı. Arabasını otoparktan çıkardığında hava kararmaya başlamıştı. Bu sefer kimse müzik açmadı, ne o ne de ben. Dönüş yolculuğunun müziği yağmur sesiydi. Arabanın camlarına vuran, asfalta çarpan ve ağaç yapraklarından kayarak kaldırımlara birer birer düşen yağmur damlalarının sesi.

Bir sürelik sessizlik benim sorumla bölündü.

“Yarın yine gidecek miyiz?” diye sordum. “Musa Hoca'nın yanına yani.”

“Bir iki gün ara verelim bence...” diye mırıldandı Aziz Ata. “Hem onlar biraz daha araştırma yapsın hem sen biraz kafanı dinle hem de ben...”

“Hem de sen, ne?”

“Hem de ben taşınma işimle ilgileneyim.”

Soran gözlerle ona döndüm. “Taşınıyor musun?”

Aziz Ata gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. “Aynen,” dedi. “Kampüsün yakınlarında bir daireye taşınıyorum. Annemlerin yanından ayrılma vaktim çoktan gelmişti.”

“Özür dilerim ya,” dedim. “Seni de bir yanda sınavların bir yanda taşınma işin varken kendi sorunlarımla uğraştırıp duruyorum. Keşke haberim olsaydı.”

“Saçmalama,” dedi Aziz Ata. “Zaten evin anahtarını yarın teslim edecekler. Ha ama, temizliğe yardım etmek istersen seve seve beklerim.”

Güldüm.

“Sadece ikimiz mi olacağız, koskoca evi temizlemek için?”

“Bir artı bir küçük bir daire tuttum, Derin,” dedi Aziz Ata alaycı bir gülümsemeyle. “Tek kişi yaşayacağım.”

“Annenlerin iki katlı müstakil evlerinden sonra zor gelmeyecek mi?”

Aziz Ata kaşlarını çattı. “Sen nereden biliyorsun bunu?”

Hah, harika! Ne diyeceğim şimdi? Evinizi sizin sosyal medya hesaplarını karıştırırken gördüm mü diyeceğim? Aynen öyle diyeceğim.

“Sosyal medya,” dedim. “Ağabeyinin evli olduğunu da oradan öğrendim. Keşke kendisi de arada baksa sosyal medyaya, belki evli olduğunu hatırlar.”

Aziz Ata buna elbette cevap vermedi. Bu konu onun için hem çok hassastı hem de bana inanmıyordu zaten. İnanıp inanmaması çok da umurumda değildi aslında. Elbet bir gün öğrenirdi.

“O zaman yarın sabah erkenden kalkıp temizlik malzemelerini alıyorum,” dedi. “Sonra da gelip seni alıyorum.”

“Olur, ben kitaplarımı da alayım, sen temizlik yaparken ben de integral çalışırım.”

“Ben temizlik yaparken senin görevin ne olacak peki?” diye sordu Aziz Ata. “Varlığınla beni motive etmek mi?”

Bul Beni

“Neden olmasın?”

Karşılıklı gülüşükten sonra Aziz Ata uzanıp radyoyu açtı. Bir süre boyunca çiseleyen yağmurun altında, rasgele çalan Fransız şarkılarıyla ilerledikten sonra zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadan sokağa geldiğimizi fark ettim. Aziz Ata arabasını bizim evin önünde durdurduğunda iç çekerek bana döndü.

“Yarın saat on gibi gelirim,” dedi. “Ama vazgeçersen yaz bana.”

“Yazarım,” dedim. “Ama kitaplarımla geleceğim, ciddiğim! Bu arada,” diyerek elimi radyonun sesini kısmak için müzikçalara uzatmıştım ki Aziz Ata da aynı şeyi yaparken elimi tuttu.

“Özür dilerim,” dedi Aziz Ata. “Sesini kısacaktım.”

“Ben de,” diye mırıldandım.

Ama bu temas kalbimi öyle hızlandırmıştı ki öylece kalakalmıştım. Aziz Ata elini çekse de benim elim ses kısma tuşunun üzerinde öylece duruyordu. Taşlaşmış gibiydi!

“Eh,” diye mırıldandım, “ben artık ineyim.”

“Derin...” dedi Aziz Ata.

“Efendim?”

“Bir şey söyleyecektin sanki...” dedi. “Ne diyecektin?”

“Ben mi?” dedim telaşla, ne söyleyeceğimi bile unutmuştum.

“Şey diyecektim...” dedim.

“Evet?”

“Kireç çözücü almayı unutma,” deyiverdim bir anda. “Kireç çözücü çok işimize yarar.”

Şu an tam olarak ne saçmalıyordum acaba?

Aziz Ata öylece kalakaldı, ne diyeceğini bilemedi, gülse mi gülmese mi kararsız kalmış gibiydi.

“Tamam,” dedi. “Unutmam.”

“O zaman iyi geceler sana, yarın görüşürüz!”

“İyi geceler Derin. Bir şey olursa yaz ya da ara.”

“Sen de.”

Arabadan inmemle çantamdaki anahtarıma yönelmem bir oldu. Kapıyı hızla açtım ve kendimi içeri atıp sırtımı kapattığım kapıya yasladım. Aklım hâlâ o andaydı, Aziz Ata'nın büyük ve güzel elinin benim küçük ve narin elimi tuttuğu o anda...

Yanaklarımın kızardığına emindim. Hatta belki de ateşim çıkmıştı. Âdeta bir aptal gibi kapının önünde durmuş bir elim kalbimde, Aziz Ata'nın eline değen diğer elime bakıyordum. Elim bile kızarmıştı sanki. Acaba o da böyle hissetmiş miydi?

“Derin, sen misin kızım?” Mahperi ablanın içeriden gelen sesini duyduğumda elim hâlâ kalbimdeydi.

“Benim...” diye mırıldandım ve sonra, “Mahperi abla!” diye seslenerek mutfağa doğru ilerledim. “Kolonya var mı?”

Akşamın ilerleyen saatlerini ders çalışarak geçirdim. Oysa kitap sayfalarının arasında gezinirken bile aklımın yarısı Baran'ın kaybıyla endişeli, diğer yarısıysa Aziz Ata'nın hayatımdaki yeriyle meşguldü. Bir yanımda hüznümlü, bir yanımda heyecanlıydı.

Bunca olayın arasında bir şeylere heyecanlanabilmek bana kendimi yalnızca suçlu hissettiriyordu. Uyumadan önce yatağıma uzanıp bir süreliğine telefonuma baktım. Eski mesajlaşmalarımızı okudum, Baran'la olan konuşmalarımızın üzerinden geçtim ve en sonunda ismi “FRIENDS FOREVER” olan mesajlaşma grubumuza tıkladım.

Grupta ben, Dünya Can, Berfu ve o vardı... Baran. En son konuşmamızın üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Hüznümlü iç çektim ve gruba yazmaya başladım.

Derin: Yazmayalı uzun zaman oldu. İyi geceler hepinize. Berfu, Dünya ve sen Baran, her neredesin...

Mesajım Berfu ve Dünya tarafından hemen okundu. Baran

Bul Beni

elbette çevrimiçi bile değildi. İkisinin yanıtları art arda sıralanırken gözlerim dolu dolu bakıyordu ekrana.

Dünya Can: İyi geceler Derin'im. O da yazacak bir gün. Yeniden bir arada olacağız.

Sonra Berfu'nun mesajına kaydı gözlerim.

Berfu: İyi geceler Deroş. Merak etme, Baran da dönecek bize.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp ekranını kilitlediğim telefonumu parmaklarımın arasında sıktım. Kalbimin yarısı umutla kaplıydı, yarısı hüznle. Sanki ruhumun yarısına toprak atılıyken diğer yarısı bir kutlama sonrasında kalan konfetilerle kaplıydı...

Umut etmekten başka çarem yoktu. Annem aşağıda, televizyonun başında çizim yaparak sabahlayacaktı bu gece. Onun derdi başkaydı.

Mahperi abla mutfakta yaprak sarıyordu, onun da derdi bir başkaydı.

Dünya ve Berfu da bu saate kadar uyuyamamıştı, acılarımız aynıydı.

Belki Aziz Ata da odasında bir başka derdin içindeydi şimdi.

Kapımızın önünden geçen herkesin derdi başkaydı.

Herkesin umutları vardı ve umutsuzlukları, herkesin imkânları vardı ve imkânsızlıkları. Hayat iki uçluydu her daim, kutlamaların konfetileri ve vedaların külleri arasında gidip geliyordu gerçeklik.

O gece öyle bir geceydi işte, iki ucun arasında gidip geldiğim, rüyalardan kâbuslara savrulduğum. Sabahında ise iki uç kalmamıştı artık, rüyam sona ermişti sanki, bir kâbusa uyanmıştım.

Çalan telefonumun sesi beni telaşla uyandırdığında ekranda

yazan isim heyecanlandırmıştı kalbimi.

AZİZ ATA YENER.

Birkaç kez boğazımı temizledikten sonra telefonu açtığım gibi kulağıma götürdüm.

“Alo?” dedim. “Saat kaç ya?”

“Derin...” dedi Aziz Ata.

Telaşla kalktım. “Uyuya mı kaldım? Özür dilerim, geldin mi? Dur, ben şimdi giyinir inerim hemen. Sen temizlik malzemelerini filan aldın mı? Kireç çözücüyü unutmadın değil mi?”

Bir yandan konuşuyor, bir yandan da dolabımdan kıyafet çıkarmaya uğraşıyordum. Lakin telefondaki sessizlik bana farklı bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki. Karşımda hiç de kapının önüne gelmiş ve beni bekliyormuş gibi konuşan bir Aziz Ata yoktu.

“Derin,” deyişi ilk kez bu kadar derindi.

Gözlerim huzursuzca bilgisayar masasının üzerinde duran küçük mavi saatime kaydı. Saat henüz sabahın yedisini yeni geçmişti.

“Aziz Ata...” dedim merakla. “Saat çok erken. Sen beni bu saatte aramazsın.”

“Derin,” dedi bir kez daha, “bir yere oturur musun?”

“Ne oldu ki?” dedim korkuyla.

Sesi kulaklarıma ulaştı. Bir anda söyleyiverdi ve ruhuma işledi sonra.

“Baran...” dedi bir anda, elim kalbime gitti.

“Ne oldu? Söyle,” dedim. “Söyle!”

Soyut bir bilye sesi duyar gibi oldum, sanki kaçmak istedim o an her şeyden, kaçıp çocukluğuma saklanmak istedim. Aziz Ata konuşmaya başladığında bir yandan onu dinliyor, bir yandan da diğer elimle boştaki kulağıma kapatıyordum.

Hem dinlemek istiyordum hem de duymak istemiyordum.

Oysa duymak zorundaydım, dinlemek ve bilmek zorunday-

dım.

“Az önce haber geldi. Telefonu ve kıyafetleri bulunmuş...” dedi Aziz Ata. “Ormanlık bir alanda... ve kan içinde...”

Kafamdaki soyut bilye seslerinin şiddeti arttı. Artık basit bir çocuk oyunundan ziyade, bir savaş vardı kafamın içinde. Bilyeler birbirine çarptı, birkaç tanesi kırıldı.

“Ağabeyim,” dedi Aziz Ata, konuşmaya devam ediyordu. “Savcı ile birlikte olay yerine gitti. Birkaç ekip birden yolladılar. Alan inceleniyor. Birkaç da gazeteci gitmiş, televizyondan öğrenmeni istemedim. Hemen aramak istedim.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Hiçbir şey. Tek kelime çıkmadı ağzımdan. Tek yaptığım elimdeki telefonu kapatmak oldu. Telefonu kapattığım gibi yastığımın altına koydum ve geri yattım. Ağlayamadım, donakalmıştım âdeta.

Sanki bu da bir rüyaydı, bir kâbustu aslında. Uyumak ve bunları duymadığım bir versiyonuna uyanmak istiyordum hayatın.

Yorganımı kafama kadar çektim. Titriyordum sanırım. Belki ateşim vardı, belki de yalnızca üşüyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir ara odamın kapısı açıldı. Annemin içeri girdiğini deodorant kokusundan anladım, titreyen elleri yorganımı nazikçe çekti. Hüzünlü gözleri bana bakarken ben de ona bakıyordum ve artık ağlıyordum. Yanıma oturdu, bana sıkıca sarıldı.

“Geçecek,” dedi bana. “Ben yanıdayım.”

Orada öylece sarıldık, belki yarım saat boyunca, belki daha fazla...

“Mahperi,” diye seslendi annem merdivenlere doğru. “Kolonyaya getirir misin?”

“İstemiyorum,” diye mırıldandım gözyaşları içinde. “Sadece uyumak istiyorum. Çünkü bunlar gerçek değil, bunlar gerçek değil...”

Sayıkladığımı hatırlıyorum. Annemin elini alnımda hissettiği-

mi... Saçlarımın okşandığını ve uyuyakaldığımı...

Ne kadar uyuduğumu da bilmiyorum aslında. Gözlerimi tekrar açtığımda gördüğüm ilk şey yanı başımda valiz hazırlayan annemdi. Güzelce giyinmiş, dolabımın önünde eğilmiş koca bir valizin içine kıyafetlerimi dolduruyordu.

“Anne?” dedim şaşkınlıkla. “Ne yapıyorsun?”

Bakışlarım kapıya çevrildi, elinde iki pasaportla bekleyen Mahperi ablanın hüzünlü yüzüne baktım soran gözlerle. Annem başını kaldırıp bana anlayışla baktı ve elinde tuttuğu mavi gömleği kaldırdı.

“Bunu bayadır giymiyorsun,” dedi. “Yanımıza alalım mı?”

“Anne,” diyerek doğruldum yataktan, artık öfkelenmeye başlamıştım. “Ne yapıyorsun?”

“Valiz hazırlıyorum,” dedi. Meşguliyetine ara vermeden konuşmaya devam etti. “Uzun bir tatile çıkıyoruz, Derin. Artık vakti geldi.”

“Ne tatili anne, delirdin mi sen?”

Ayağa kalktım ve elindeki gömleği öfkeyle çekip aldım. Sinirlerim öyle çok yıpranmıştı ki artık histeri krizi geçirecek noktaya kadar gelmiştim. Annem elinden alınan gömleğe rağmen istifini bozmadı, eşyalarımı katlamaya devam etti.

“Baran’ın kıyafetleri bulundu anne! Telefonu bulundu, ormanda! Kan revan içinde bulundular hem de! Sen de gelmiş tatile gidiyoruz diyorsun!”

Öfkeli bağırışlarım annemin canına tak eder gibi oldu, bir anda durdu ve ayağa kalkıp aynı öfkeyle yüzüme baktı.

“Biliyorum Derin!” diye bağırdı bana. “Bir gün okulundaki o takıntılı aptal çocuk yüzünden karakoldayız, ertesi gün Baran’ı arıyoruz, bir sonraki gün yine Yiğit yüzünden karakoldayız, sonraki sabah kan revan içinde haberlerle uyanıyoruz! Ben,” dedi öfkeyle, “kızımın bu kaosun içinde aklını yitirmesine izin verme-

yeceğim, Derin.”

“Ne yapacaksın anne? Zor zamanlardan geçiyoruz diye çekip gidecek miyiz evimizden?”

“Aynen öyle,” dedi öfkeyle valizimi kapatırken, “seni alıp götürüyorum bu pisliğin içinden.”

Valizi kaldırdı ve güçsüz bir nefes alıp bana döndü.

“Her şeyini topladım. Özel eşyalarını da sen toparlarsın, şarj aletlerini, iç çamaşırlarını... On beş dakika içinde aşağıda olman lazım, uçağı kaçırmayalım.”

“Benim...” diye mırıldandım çaresizce, ne diyeceğimi bilemiyordum ama annemin ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum artık.

“Sınavım var...” dedim. “Sınavım varken ne tatili?”

“Ben her şeyi ayarladım, merak etme,” dedi annem. “Sınavına üç ay var. Bu sabah bütün hocalarınla konuştum. Zaten sınav seneniz olduğu için herkes esnek davranıyor, bir de Baran ve Yiğit mevzuları olunca... Okul sınavlarına çevrimiçi olarak katılabileceksin. Gideceğimiz yerde üniversite sınavına hazırlık için de birkaç özel hoca ayarladım sana, üç ay boyunca onlarla çalışacaksın. Sonra da geri döneceğiz zaten. Sırt çantana alacağın her şeyi ona göre al.”

Sessiz kaldım. Ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerime artık kabullenişin bakışları yerleşmişti.

“Üç ay yokuz yani...” diye mırıldandım sessizce. Annem başını salladı.

“Aynen öyle,” dedi.

“Nereye gidiyoruz peki?” derken gözlerim bir kez daha Mahperi ablanın elindeki pasaportlarımıza kaydı.

“Madrid’e,” dedi annem. “Biliyorsun zaten, uzun zamandır oradaki bir moda eğitimine katılmak istiyordum. Üç aylığına güzel bir ev kiraladım, ikimiz için de ihtiyaç duyabileceğimiz her

şeyi ayarladım.”

Sonra bana doğru bir adım attı. Elini yanağıma koydu, önce yanağımla sonra saçlarımı şefkatle okşadı.

“Bu süreçte burada olmak sana iyi gelmeyecek, Derin. Senin geleceğin ve psikolojin benim için her şeyden daha önemli. Ne yapıyorsam senin için yapıyorum ama merak etme, Baran’ın meselesi çözülene kadar bize ne zaman ihtiyaç duyarlarsa onlara destek olacağız. Tamam mı?” dedi ve bir kez daha ekledi: “Her şey senin için kızım...”

Bana sıkıca sarıldı. Ben gözyaşları içinde başımı sallarken Mahperi abla yanımıza gelip valizimi aldı ve kapıya doğru çekti.

Sanırım annem haklıydı. Bir süreliğine buralardan uzaklaşmak benim için iyi olan tek seçenektir. Çünkü son bulunanlardan sonra Baran için artık iyi bir ihtimal kalmamış gibi görünüyordu.

Annem bana hazırlanmam için on beş dakikalık bir zaman vererek odamdan çıktığında yatağında oturmuş öylece olan biteni sorguluyordum yalnızca.

“Kırık bir telefon,” yazıyordu telefonumun ekranında açık olan son dakika haber sayfasında, “kan lekeleri içinde kahverengi bir kazak, kot pantolon, bir çift kahverengi keten ayakkabı...”

Daha fazla okuyamadım bile. Kalktım, usulca üzerimi değiştirdim. Sırt çantama birkaç kitap, defter, tablet, şarj aleti ve ufak tefek eşya yerleştirdikten sonra aynada kendime baktım. Odamdan çıkmadan önce banyoya girip yüzüme biraz su çarptım. Burnumu çeke çeke sildim yüzümü, ama gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı. Kapımı açıp aşağı doğru seslendim.

“Beş dakikaya geliyorum anne.”

Tekrar odama döndüm ve telefonumu açıp Aziz Ata’yı aradım. Telefon ikinci çalışmada açıldı. Aziz Ata’nın sesi oldukça endişeliydi.

“Derin!” dedi telaşla. “Meraktan delirdim. Size doğru yolda-

yım, evinize geliyordum!”

“İyiyim ben,” diye mırıldandım. “Beni arayıp haber verdiğin ve bu zamana kadarki tüm yardımların için teşekkür etmek istedim... Gelmene gerek yok.”

“Bu ne demek şimdi, Derin?” diye sordu Aziz Ata aynı telaşla. “Veda mı ediyorsun bana?”

“Bir süreliğine,” dedim. “Buna veda diyebiliriz sanırım.”

Telefondan gelen arka plan seslerinden Aziz Ata’nın arabasını durdurduğunu anladım. Bir yerde kenara çekmiş olmalıydı.

“Ne demek bu, Derin?” diye sordu endişeyle.

“Annem beni götürüyor...” dedim, gözlerimden akan birer damla yaş dudaklarımı buldu.

“Götürüyor da ne demek?”

“Bir süredir yaşadıklarım... Yiğit, Baran, karakollar, ifadeler, kötü haberler... Her şey çok fazla geldi ona. Bana da fazla geldiğini düşündüğü için alıp götürmek istiyor beni buradan. En azından bir süreliğine uzak kalmam gerektiğine inanıyor... Üç aylığına,” dedim ve tereddütle ekledim, “Madrid’e.”

“Madrid’e,” diye tekrarladı Aziz Ata, “üç aylığına.”

“Evet,” dedim. “Üniversite sınavıma kadar.”

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Ne o bir şey söyleyebildi ne ben. Tam o sırada gözüme masada duran mavi bilye çarpıverdi. Hüzünle gülümsedim. Ayağa kalktım ve mavi bilyeyi elime aldım.

“Ama bilyen yanımda...” diyerek sırt çantamın fermuarını açtım, bilyeyi en ön göze koyup fermuarı kapattım. “Belki bana şans getirir oralarda.”

“Umarım,” dedi Aziz Ata. Sesi artık daha ciddiydi.

Sanki sesinin tınısından bir şeyler eksilip gitmiş, bir şeyler kaybolmuş gibiydi.

“Her şey için teşekkür ederim, Aziz Ata,” dedim. “Kısaydı ama

güzel bir arkadaşlıktı. Kendine çok iyi bak. Belki bir gün kaldığımız yerden devam ederiz. Döndüğümde bir şeyler değişmemiş olursa tabii... Kimbilir.”

Aziz derin bir nefes aldı.

“Rica ederim,” dedi, ismimi bile söylemedi. “Sen de. Sen de kendine çok iyi bak...”

Ve telefon kapanıverdi.

Bir sayfa kapandı o an.

Bir şeyler bir süreliğine rafa mı kalkmıştı yoksa tamamen bitmiş miydi bilmiyordum ama sırtıma taktığım çantamın ağırlığı bana ne kadar uzağa gidersem gideyim içimde taşıdıklarımın ağırlığını da yanımda götürdüğümü hatırlatır gibiydi.

“Ev size emanet,” dedi annem Mahperi ablaya. “Aynı şekilde devam edersiniz, her gün süpürür silersiniz. Bahçeyi ihmal etmeyin. Bahçeye gelen sokak kedilerine mama vermeyi de unutmayın. Biz yokken buzluğa bol bol yemek yapar koyarsınız, geldiğimizde işiniz kolaylaşır. Bir şey olursa ararsın beni zaten, ulaşamazsanız mesaj yazarsınız.”

“Tamam Zeren Hanım, size iyi yolculuklar, aklınız burada kalmasın. Kendi evimiz gibi bakarız.”

“Sizin de eviniz sayılır zaten,” dedi annem. O da neredeyse benim kadar üzgündü aslında.

Annemin arabası da üç aylığına burada kalırken eşyalarımızın bagajına doldurulduğu taksinin arka koltuğuna yerleşip kulaklıklarımı taktığım an gerçek bir veda anıydı. Bir süreliğine olsa bile, üç aylığına ve neredeyse yüz günlüğüne veda ediyordum evime, sokağıma, umutlarıma ve gerçeklerime...

Sırt çantamdaki bilyenin bana şans getireceğini umarak, koşarak uzaklaşıyordum gerçeklerden. Evimi arkada bırakıyor, sokağımı terk ediyor, Aziz Ata'yı, Baran'ı, Berfu'yu, Dünya'yı ve

Bul Beni

bana dair her şeyi ardımda bırakıyordum.

Aklımda birkaç cümle vardı oradan ayrılırken. Musa Hoca'nın bana söylediği, "Belki de bu hikâyenin eksik sayfası sensin, Derin," cümlesi dönüp duruyordu zihnimde.

Sonra kendi sesim yankılanıyordu kulaklarımda. "Bu bilye bana şans getirsin."

Sonra Aziz Ata'nın sesini duyar gibi oluyordum. "Senin olsun, şans getirsin..."

Dünya Can'ın ve Berfu'nun, Baran'ın geri döneceğine inandıklarına dair cümlelerini duyuyordum kafamda. Baran'ın siyah saçlarını anımsıyordum, siyah gözleriyle yüzüme baktığı ve bana öfkelenip "Mavi" dediği o anı hatırlıyordum.

Annemin partileri, başarı basamaklarını bir bir yükselirken müzik eşliğindeki o salınışları...

Yıllar önce, çocukluğumda, babamı en net hatırladığım o gün yüzüme gelen o pilav kaşığına hatırlıyor musunuz?

Kalbimi daha fazla kıran hiçbir an yaşayamam derdim kendime, oysa bugün aldığım haber hayatımın en kötü anını yaşatmıştı bana.

Baran'ın kıyafetlerini kan içinde hayal etmek, birlikte aldığımız o bir çift keten ayakkabıyı ormanın çalılıklarının arasında resmetmeye çalışmak yaptığım en kalp kırıcı şey olmuştu.

Kırık bulunan o telefonun içi bizim çocukluğumuzla, arkadaşlığımızın hatıralarıyla doluydu.

O telefonun içi neşeyle, hüznle ve hatıralarla doluydu. Ses kayıtlarıyla, mesajlaşmalarla doluydu.

Ondan bir mesaj ya da bir arama geleceğine inanmıştım onsuz geçen tüm bu haftalar boyunca. Oysa telefonu onun yanında bile değildi...

Gözlerim uzun süre arabanın arka camından görünen evimiz-

Beyza Alkoç

de, sokağımızda kaldı. Arkadaş buluşmalarımız, sohbetlerimiz orada kalmıştı ve belki de bir daha hiç yaşanmayacaktı.

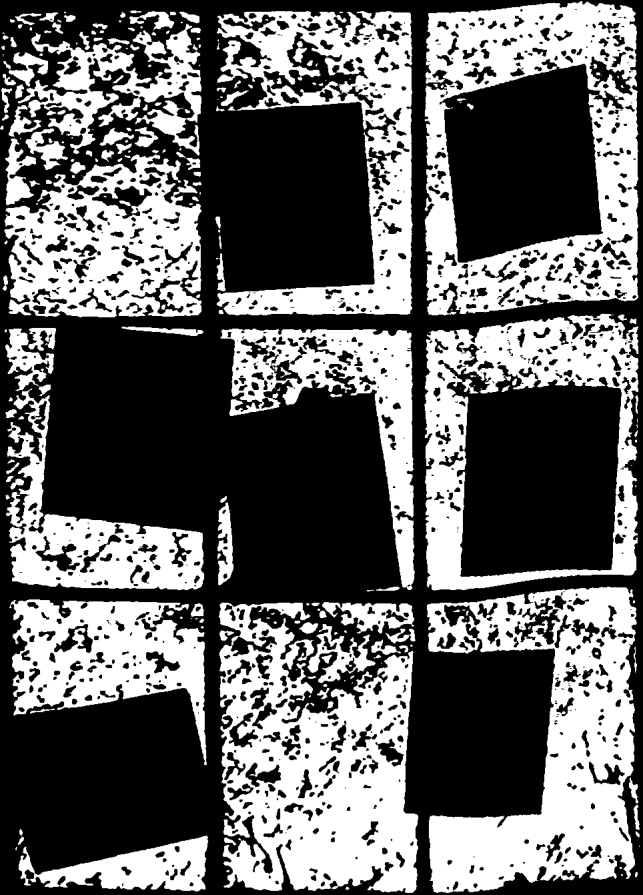
Kutlamalar, partiler, konfetiler ve melodiler ardımızda kalmıştı... Hayatımın partisinin balonları çoktan patlamıştı. Geriye yalnızca sönük balonlar ve terk edilmiş bir parti salonu kalmıştı âdeta.

Daha önce söylemiştim ya hani, hayat üzgün bir partiydi, kimse aslında mutlu değildi.

Konfetiler patlamış, balonlar sönmüş ve artık parti sona ermişti...

Hayatimin partisinin balonları göktan
patlamıştı. Geriye yalnızca sönük
balonlar ve terk edilmiş bir parti
salonu kalmıştı.

6. BÖLÜM

TURKUAZ

Madrid. Turuncu ve kahverenginin tam ortasında, üzerine güneş vurmuş ıslak kum renginde bir şehir âdeta. Ve ben tüm acılarım ile geldim buraya.

Arkadaşlarımı bıraktım ardımda, tüm meselelerimi koydum da geldim. Kaçarcasına gittim, boğulduğum bir denizden çıktım, nefes almaya geldim.

Zayıf noktalarım dan saklanmak için kapattım içimdeki sona ermiş partinin ışıklarını. Defterlere gömüldüm, kitaplara... Uzun uzun yazdım ve uzun uzun okudum. Ders kitapları tek sığınağım oldu, yeri geldi romanlara kaçtım.

Birkaç günde bir Berfu ve Dünya Can'a yazdım, nasıl olduklarını sordum, sonra sustum. Aziz Ata'ya ise hiç yazmadım.

İstanbul'daki evimizden ayrıldığımız o günden beri Aziz Ata ile hiç konuşmadım. Ne o yazdı ne de ben. Sadece sosyal medyada gördük birbirimizi, o birkaç fotoğraf paylaştı, ben de sadece baktım.

Kısa süren bir dostluk olmuştu bizimkisi, bir anda başlayıp bir anda bitivermişti.

Baran'dan ise hiç haber almadım. Ona dair duyduğum son şey ormanda bulunan kırık telefonu, kıyafetleri ve ayakkabılarıydı... Başka hiçbir şey bulunamadı ve artık umudum da kalmadı.

Bul Beni

Annem her gün, hayallerini kurduğu moda eğitimine gidip gelirken ben hep evde kaldım, yazdım, çizdim, çalıştım. Üniversite sınavına gireceğim gün yaklaştıkça kendimi kitaplara daha çok gömdüm. Tüm bunlar geleceğimi çok umursadığım için değildi aslında. Bir kaçışa ihtiyacım vardı ve kitaplar çarem oldu.

Madrid zordu. Kum rengi bir binanın içinde, güneş vuran penceremin önünde durup da hayallere dalmamak zordu çünkü. Çalışma masamın hemen yanındaki pencerenin bir kısmı renkli camlarla kaplıydı, güneş vurduğunda masama düşen renkler yeşil ve maviydi...

Odamı sevmiştim aslında, pencereden saçılan renkler bana biraz olsun huzur vermişti ama buradaki günlerimin sayılı olduğunu bilmek de bir yerde her geçen gün vedaya hazırlanmak gibiydi. Oysa her veda bir kavuşmanın başlangıcıydı...

ÜÇ AY SONRA SINAV GÜNÜ

Bir elimde kalem ve silgi, diğer elimdeyse bir şişe suyla saçlarım en tepeden dağınık bir topuz halinde, büyük okul kapısından dışarı adım attığım ilk an tam karşıda duran annemi gördüm.

“Derin!” diye seslendiğini duydum bana. Duyabileceğim kadar sesli ama kimseyi rahatsız etmeyecek kadar da sessiz olmaya çalıştığına emindim çünkü sınavdan en erken çıkanlardan birisi bendim.

Heyecanla, “Nasıldı?” diye sorduğunda hüzünle gülümsedim.

“Güzeldi,” dedim. “Tahmin ettiğimden daha güzeldi.”

Annemin gülümseyişi büyüdü, bana sıkıca sarıldı, sonra beni kollarımdan tutup yüzüme baktı.

“Sen artık liseli değil misin şimdi?” dedi sevinçle. “Daha dün bez bağlıyordum altına ya!” Gözleri dolmuştu.

Beni bir kez daha kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. Oysa benim aklım bambaşka bir yerdeydi o an.

Baran okulun en başarılı öğrencilerinden biriydi ve yıllardır hayaller kurarak hazırlandığı üniversite sınavına girememişti bugün. Hâlâ döneceğine inanıyor musun dersiniz, artık ona da inanmıyordum.

“Ne istersin? Ne ısmarlayayım sana?” diye sordu annem hevesle.

“Hiçbir şey istemem galiba.”

“Ha, bak aklıma ne geldi! Sana söylemeyi unuttum, sabah müzik öğretmeninin yazmış bana. Akşam bir parti veriyorlarmış okulda, ilçedeki birkaç okulun ortak partisi. Tüm öğretmenlerin ve tüm son sınıflar davetliymiş. Sınavı atlattığınız için... Gitmek ister misin?”

Omuz silktim. “Yok ya,” dedim arabaya doğru yürüdüğümüz sırada, “ben evde oturacağım.”

Okul bahçesi sınavdan çıkan öğrencilerle, onları bekleyen aileleri ve arkadaşlarıyla doluydu. Hava o kadar sıcaktı ki az önce yanından geçtiğimiz bir veli bir şişe suyu başından aşağı döküvermişti.

“Derin aylardır yalnızsın zaten, odana kapattın kendini, ders çalışmaktan başka bir şey yapmadın. Sınavın da geçti artık, biraz arkadaşlarınla mı vakit geçirsen? Kafan dağılır hem. Bak bunu normalde söylemem!”

Arabanın başına geldiğimizde annem bana endişeli gözlerle bakıyordu. Üniversiteye giremeden depresyona gireceğimden korkuyordu herhalde. Dayanamayıp konuşmaya devam etti.

“Berfu ve Dünya Can da gidiyormuş, anneleriyle konuştum bizim grupta.”

“Konuşacak daha iyi bir şeyiniz yok mu?” diye sordum arabaya binerken.

Bul Beni

Sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleştim. Annem koltuğuna oturup arabayı çalıştırırken radyoyu açtım. Telefonumun ekranından saate baktım. Stres içinde bacağımlı sallayıp durduğumu fark ettiğimde annem arabayı çalıştırmıştı.

“Konuştum derken, konuşmalarına denk geldim ya. Tek arabayla gitsinler filan diye konuşuyorlardı, Dünya ehliyet almış da.”

Bir anda kendimi tutamayıp gülererek anneme döndüm. “Dünya?” dedim. “Bizim Dünya Can?”

Gülererek başını salladı annem.

“Daha düne kadar altına yapıyordu o ya!” dedim.

Çocukluk arkadaşı olmanın dezavantajlarından biri de buydu, birbirinizin altına yapma anlarına kadar şahit olabilirdiniz.

“Ben de onu diyorum ya,” dedi annem, “siz daha düne kadar altınıza yapıyordunuz, ne ara reşit oldunuz ehliyet alıyorsunuz, üniversite sınavına giriyorsunuz...”

Kıkırdadım. Dünya Can hepimize göre biraz daha çocuktu, âdeta iki yaş kadar geriden geliyor gibiydi. O yüzden ehliyet aldığını öğrenmek kulağa bile garip geliyordu.

“İyi tamam,” dedim gülümseyerek. “Gideyim o zaman partiye. Berfu ve Dünya Can’ı görmüş olurum.”

“Süper, gider bir elbise ayarlarız sana şimdi... Nasıl bir şey giymek istersin?”

“Fark etmez,” diyerek omuz silktim.

“Annesinin moda markası var, kızı ne giyeceği sorulunca fark etmez diyor...” diye söylendi annem.

“O yüzden fark etmez diyorum işte anne, bana yaptığın tonla elbise var. Giyerim birini.”

“Kuaför? Kuaföre gitmek ister misin?”

“Bilmem,” dedim. “Tararım saçımı.”

“Saçmalama Derin ya. Hadi gidelim, ben de bir oje sürdüreyim, sırf sen sıkılma diye... Sen de bir şeyler yaptırırsın kendine.”

İstanbul'a dönüşümüz bir değişim günüyle başlamıştı âdeta. Gece havalimanından eve geçip birkaç saat uyumuş, sabah erkenden kalkıp sınavın yapılacağı okulda bulmuştuk kendimizi. Artık hazırlanmam gereken bir sınav yoktu ve bir kuaför koltuğunda oturmuş iyice uzayan kâhküllerimi kestiriyordum.

Önce kâhküllerim kısaldı, tek tek düştüler alnımdan. Sonra saçlarım kısaldı, omuzlarıma değdi uçları. Kirpiklerim kıvrıldı, kaşlarım alındı. Tırnaklarım renklendi önce, sonra dudaklarım, gözlerim...

Annemin güzellik anlayışı "renklenmek"ti.

O yüzden tasarladığı elbiselerin kumaşları dümdüzken üzerindeki işlemler rengârenk olurdu. Şimdi üzerimde onun diktığı elbiselerden biri vardı. Kumaşının rengi mor, bordo ve mavi karışımıydı, üzerindeki işlemlerse kırık beyaz konfetileri andırıyordu...

Karmen yakalı elbisemin boyu dizimin biraz altındaydı, ayaklarımdaysa bir çift kısa topuklu, kırık beyaz ayakkabı ve içlerinde bileklerime kadar gelen lacivert tül çoraplar vardı.

Renklenmişim...

Bambaşka biriydim sanki. Büyümüştüm, değişmişim. Artık bir lise öğrencisi değildim ve önümde koca bir yaz vardı. Belki birkaç ay boyunca buradan uzak kalmak, belki de Baran'ın kaybıydı beni büyüten, kimbilir.

Şimdi burada olsa güzelce giyinir, belirirdi yanımda. Kutlamaya birlikte giderdik, sohbet ederdik sabaha kadar. Birlikte geçirdiğimiz yılları anar, çocukluğumuzu hatırlardık. İşte o zaman kutlama yapmak için gerçek bir sebebimiz olurdu belki. Müzik daha güzel çalardı, rüzgâr daha güzel eserdi, belki elbisem bile daha güzel otururdu üzerime...

"Ben seni bırakıp eve geçeceğim tatlım," dedi annem. "Beş dakikaya okulda oluruz zaten. Eve de birkaç arkadaşı çağırdım, kahve içer sohbet ederiz biraz. Üç aydır kimseyi görmüyorum."

Bul Beni

“Kimler?” diye sordum merakla, belki de şüpheyle.

“Zeynep teyzenler filan,” dedi annem. “Her zamanki klasik ekip işte, biliyorsun zaten.”

“Tamam,” dedim. “Size iyi eğlenceler. Dünya beni bırakır ya da belki Berfu’da kalırım sorun olmazsa.”

“Yoo,” dedi annem. “Annesi evde olduğunuzu haber verdiği sürece sorun yok.”

“İstersen canlı konum atayım,” dedim alaycı bir tavırla.

“Aaa, olur bak, harika olur,” dedi annem, ciddiye almıştı.

“Sana iyi eğlenceler anne,” dedim gözlerimi devirerek. “Ha-berleşiriz. Sen istersen bana canlı konum at ama!”

Arabanın kapısını açtım ve aşağı doğru bir adım attığım sırada annemin sesini duydum.

“Ben canlı konum atarım istersen, sorun değil. İyi eğlenceler tatlım, çok güzel oldun, gülümse biraz!”

Ona döndüm, beni izleyen şefkatli gözlerine baktım ve derin bir nefes aldıktan sonra gülümsedim.

“Teşekkür ederim anne,” dedim, “her şey için...”

“Rica ederim, balım.”

Arabanın kapısını kendi ardımdan kapattım ve önünde durduğum okulumun koca binasına ve geniş kapısına şöylece bir baktım. Burada geçirdiğim yıllar gözümün önünden geçiverdi. İçeriden gelen müzik sesini işittiğim an gökyüzüne baktım, hava kararmaya başlamıştı. Ardından müziğe doğru bir adım attım, akışa bıraktım kendimi.

Parti için açık ve kapalı olmak üzere iki alan seçilmişti. Hem basketbol sahası hem de arka bahçe süslenmiş, balonlarla kaplanmış, ışıklarla renklendirilmişti. Pasta, kek, kurabiye tarzı atıştırmalıklarla dolu uzun bir açık büfe ve kokteyller...

“Derin Mavi Sezer!” Berfu’nun heyecanlı ve imalı sesini duyduğumda bana doğru koşturan kısa beyaz elbiseli, kızıl saçlı tatlı bir yüz gördüm.

“Selam!” dedim gülerek. “Bir uğrayayım dedim.”

Berfu ile sıkıca sarıldığımız sırada ikimize birden sarılan bir üçüncü isim belirdi yanımızda.

“Ehliyet partime hoş geldiniz!” dedi Dünya Can, ufak bir kahkaha attım.

“Ya sen nasıl ehliyet aldın, akülü araba bile kullanamazdın!”

“İlk sınavda geçemedi zaten,” diye söze girdi Berfu gülerek. “Sürücü kursu hocasına çarptı arabayla.”

“NE?” dedim şaşkınlık içinde.

“Çarptı deyip abartma ya,” diye söze girdi Dünya.

“Çarpmadın mı?” dedi Berfu.

“Çarptım ama biraz çarptım. Bir şey olmadı.”

“Ayak bileği burkuldu,” diye açıkladı Berfu. “Bir ay boyunca ayağa kalkamadı kadın.”

“Sonra kalktı sonuçta, şu an iyi ve yürüyor.”

Dünya Can alingan cevabından sonra yanımızda duran kokteyl masasından bir içecek uzattı bana.

“Ne bu?” diye sordum.

Dünya bir yandan aynı kokteylden içerken bir yandan pipet ağzında konuşuyordu.

“Hibisküslü bir şey... İçinde çok az alkol var ama ne var bilmiyorum.”

İçecekten bir yudum aldım ve yüzümü ekşitip bardağı masaya bıraktım.

“Eee,” dedi Berfu, “ne yaptın anlat. Madrid güzel miydi? İspanyollar nasıl? Can Yaman’a benzedikleri doğru mu?”

Güldüm. “Çok fazla insan gördüm diyemem...” dedim. “Ders çalıştım.”

“Kızım deli misin sen, hiç mi dışarı çıkmadın koskoca Madrid’de?”

Berfu'nun sorusuna başımı sallayarak cevap verdim. "Çıktım da ne bileyim... Alıcı gözle bakmadım yani kimseye. Ama iyiler yani, kadınlar da erkekler de hoştu."

"Kadınları çok güzel ya," dedi Dünya Can. "La Casa De Papel'den* biliyorum. Ne yapsam, staja filan mı gitsem oraya?"

Kıkırdadım. "Kadınlara dayalı bir kariyer temeli inşa etmek istiyorsan..." diye mırıldandım. "Eh, sınav nasıl geçti bu arada?"

"Benim idare ederdi ya," dedi Berfu. "Dünya'nın ise bu sene geçtiği tek sınav ehliyet sınavı olacak gibi duruyor."

"Gerçekten mi?" diyerek Dünya'ya döndüm şaşkınlıkla.

"Galiba," dedi Dünya. "Belli olmaz tabii ama sanki olmadı gibi... Seninki nasıldı?"

"Bilmem," dedim. "İyi gibiydi. Neyse, sonuçlar açıklanana kadar konuşmasak daha iyi. Sınavdan bahsedince aklıma başka şeyler geliyor."

Berfu beni anlıyor gibi başını salladı. "Aynı farkındalığı yaşadın, değil mi?" diye sordu.

"Baran..." diye mırıldandım. "Baran tüm gün aklımdaydı yine. Hayalleri yarım kaldı," dedim sessizce.

Kısa ve sessiz bir an oldu bahçede. Arkada çalan müzik bile susar gibi oldu bir anlığına. Dünya boğazını temizledi.

"Konuşmasak..." dedi. "Giderek zorlaşıyor benim için. Artık umut da kalmadı gibi..."

Başımı salladım ve önüme döndüm.

Bir süre daha sessiz kaldık. Etrafımızdaki insanlar gülüşüyordu. Dans edenler, sohbet edenler, hatıra fotoğrafları çekilenlerin neşesi yansıyordu bahçeye. Biz de öylece durmuş susuyorduk.

"Aaa," dedi Berfu bir anda, heyecanlanmış gibiydi, "şu seninki değil miydi?"

* La Casa de Papel, Álex Pina tarafından yaratılan İspanya yapımı bir soygun ve suç dizisi. (ed.n.)

“Kim?” diyerek kaşlarımı çattım.

Başımı kaldırdım, önce Berfu’ya sonra da baktığı yere baktım. Önce okul müdür yardımcısı Feride Hoca’yı, sonra yanında duran birkaç yabancı yüzü gördüm ve en sonunda aralarındaki tek tanıdık yüzde durdu gözlerim.

“Aziz Ata,” diye fısıldadım.

“Geçen senenin mezunları,” dedi Dünya Can. “Onları da davet etmişler.”

Gözlerim merakla Aziz Ata’yı izledi. Biraz kilo almıştı, biraz da spor yapmış ve genişlemişti. Her zamankinden daha iyi, daha çekici görünüyordu. Üzerindeki siyah takım elbise vücuduna o kadar güzel oturmuştu ki dağınık saçları vazodaki çiçekler gibiydi. Tek eli cebindeydi, diğer elindeyse kokteyl vardı. Boğazımı temizledim.

“Aynen, annem söylemişti,” dedim. “Ama kimse benimki filan değil. Aziz Ata’nın ağabeyi il emniyet müdürü, annemle de arkadaşlar, o sebeple tanıştık biz de. Baran meselesinde yardımları oldu.”

“Zeren teyzenin erkek zevki iyiymiş,” dedi Berfu. “Aziz Ata’nın ağabeyi filan...”

“Saçmalama,” dedim, “sadece arkadaşı.”

Ben Berfulara, Aziz Ata meselesini açıklarken gözlerim aynı grubun içinde tanıdık gelen başka bir simaya daha denk geldi bir anda. Aziz Ata’nın birkaç kişi ötesinde ayakta duran uzun sarı saçlı, bronz tenli güzel kıza takıldı gözlerim. Bu kıızı bir yerden hatırladığıma emindim. Ve o an, birkaç ay öncesine, Aziz Ata ile bir araba yolculuğumuza gitti zihnim. Eski bir konuşma canlandı zihnimde.

“Pınar,” dedi ve ekledi, “eski sevgilim.”

“Öyle mi?”

“İki ay oldu ayrılalı. Hâlâ her yerden bir şeyleri çıkıyor ama... İki

Bul Beni

ay kısa bir süre."

Başımı salladım. Fotoğrafi torpidoya geri koydum ve kapağını kapattım.

"Üzüldüm," diye mırıldandım. "Ne kadar sürdü ki ilişkiniz?"

"Bir yıl kadar. Sonra da beni aldattı."

Bu kız Aziz Ata'nın eski sevgilisiydi, okulumuzun eski mezunlarından. Fotoğrafta görüldüğünden daha güzeldi üstelik. Acaba barışmışlar mıydı? Gerçi Aziz Ata'nın yanında da karşısında da değildi, aralarında birkaç kişi vardı. Bunu barışmamış olmalarının bir işareti gibi algılasam da, bana neydi?

"Ya, bu eski mezunlar altın jenerasyon gibi," dedi Berfu. "Hepsi kumral ve sarışın, hepsinin boyu uzun, erkekler kaslı... Bir de bize bak, çamaşır makinesinde çekmiş gibiyiz."

"Aynen ya," dedi Dünya Can. "Erkeklerin hepsi minimum bir seksen, ayrıca şu kıza baksanıza... uzun sarı saçlı, koyu yeşil elbise... Nasıl bu kadar güzel olabilir ya?"

Boğazımı temizledim, Dünya Can'ın güzelliğini öve öve bitiremediği kız Pınar'dı, Aziz'in eski sevgilisi.

"Onlardan mı bahsedeceğiz bu akşam, boş verin," dedim. "Güzelse güzel. Allah sahibine bağışlasın."

Ben konuşurken Dünya Can yalvarırcasına söze girdi. "Allah bana bağışlasın, ne olur lütfen Allah'ım ya..."

"Tamam," dedi Berfu. "Kapatalım konuyu. Şu kumral olan..."

Berfu konuşurken bir anda sözünü kestim.

"Berfu kapatalım diyorsun sonra sen de aynı konudan devam ediyorsun, tüm akşam kızın güzelliğini mi öveceğiz burada?"

Öfkelenmiş miydim ben? Tamam da neden? Berfu ben konuşurken bir yandan bana kaş göz yapıyor, bir yandan da başıyla arkamı gösteriyordu.

"Ne oldu?" dedim. "Ne var? Saçım mı bozulmuş? Duvara sür-

tünmüştüm bahçeye çıkarken, elbiseme mi bir şey olmuş?”

“Kumral olan çocuk bize doğru geliyor diyecektim,” diye fısıldadı Berfu.

Sustum. Nefesimi tuttum ve yavaşça arkama döndüm. Bir elim otomatik olarak saçlarıma, onları düzeltmeye yöneldiği sırada gözlerim Aziz Ata’nın gözlerini buldu. Buradaydı, tam karşımda.

“Elbisene bir şey olmamış,” dedi, “saçların da gayet güzel.”

“Kestirdim,” dedim bir anda. Niye böyle bir bilgi vermiştim ki şimdi?

Aziz Ata gülümsedi. “Fark ettim. Güzel olmuş.”

“Teşekkür ederim...” diye mırıldandım ve Aziz Ata yanıma geçerken ben de önüme döndüm.

“Merhaba,” dedi Berfu, “ben Berfu. Derin’in arkadaşıyım, çocukluk arkadaşı.”

“Aziz Ata ben.”

Aziz ve Derin el sıkışırken boğazımı temizledim ve kendimi konuşmak zorunda hissettim.

“Senden bahsetmiştim onlara,” dedim. “Baran için olan yardımlarından filan...”

Aziz Ata başını salladı.

“Dünya ben de. Dünya Can. Yardımların için de teşekkür ederiz.”

“Memnun oldum,” dedi Aziz Ata. “Rica ederim ayrıca. Keşke bir şeyler yapabilseydik.”

Baran konusu bir kez daha kısa bir sessizliğe sürükledi bizi. Önümdeki içecekten bir yudum aldığım sırada tek bacağımı stresle salladığımı fark ettim. Aziz Ata’yı aylar sonra görmek beni strese sokmuştu.

“Şey,” dedi Berfu, “ben bir içerideki partiye geçip geleyim, tanıdık kim var bakayım bir...”

“Tamam,” dedi Dünya. Sonra Berfu ona imalı bir bakış atınca, “Haaa!” dedi. “Ben de geliyorum, bekle!”

Berfu ile Dünya bizi kokteyl masasında yalnız bırakıp içeri geçerken Aziz Ata da yanımdaki konumunu değiştirip karşıma geçti. Ceketinin düğmelerinden birini açtı ve kokteylini masaya bıraktı. Onun gözleri beni bulduğunda benim gözlerim aranıyor-du; masaya, bardaklara, ellerime bile bakıyordum ama gözlerine bakamıyordum.

“Ne zaman döndünüz?” diye sordu merakla.

“Dün gece,” dedim, “sınav için geldik.”

“Geri mi döneceksiniz?” diye sordu Aziz kaşlarını çatarak.

“Yoo, hayır,” diye mırıldandım ve kaçmaya çalışan gözlerimi nihayet Aziz’in gözlerine sabitledim, “Aksi bir durum olmadığı sürece buradayız. Sen neler yaptın? Nasıl gidiyor okulun?”

“Bildiğin gibi, iyi bir dönemdi. Bir hukuk şirketinde stajım başladı. Senin sınavın nasıl geçti?”

Aziz ile yeniden tanışıyor gibiydik. Araya giren üç ay aramızda hızla gelişen o samimiyeti yerle bir etmişti âdeta ama gözlerinde anlam veremediğim bir şey vardı... Sanki beni gördüğü için mutluydu.

“Sınav beklediğimden iyi geçti,” dedim. “Madrid’de kendimi kitaplara adamam işe yaradı sanırım.”

“Sevindim,” dedi Aziz Ata.

Başka ne diyeceğini bilemedi, gözlerimi kaçırıp ellerine baktım, o da başını çevirip etrafına, kalabalığa baktı.

“Eski kız arkadaşın, değil mi?” diye mırıldandım bir anda.

Aziz kaşlarını kaldırarak bana döndü. Önce anlayamamış gibi baktı, sonra bakışlarımı takip edince kendine geldi.

“Evet,” dedi. “Burada olacağını bilmiyordum. Ben de biraz rahatsızdım ortamdan aslında, sonra gözlerim kalabalıkta seni seçti.”

Yutkunarak başımı kaldırdım. Son cümlesi kafamın içinde bir kez daha yankılandı. *“Sonra gözlerim kalabalıkta seni seçti.”*

Gözlerim gözlerine değdi. Telaşlı ve heyecanlı gibiydi, ben ise içimde bir yerlerde garip bir ürkeklik hissediyordum.

“Karşılaşmamıza sevindim,” dedim, “aylar oldu...”

“Üç ay,” dedi Aziz Ata. “Siz öyle apar topar gidince seni rahatsız etmek istemedim... Rahatsız etmek deyince de aklıma geldi bak, o şerefsiz yazıp aradı mı seni?”

“Şerefsiz?” dedim soran gözlerle. “Haa, Yiğit... Yok, hayır. En son yaptığım şikâyetten sonra hiç iletişime geçmedik. Akıllandı sanırım.”

Aziz Ata ile sohbet etmeye devam ediyorduk ki tam arkamızda kalan kapıdan Berfu’nun telaşlı sesi duyuldu.

“Derin!” diye seslendi Berfu endişeyle.

Başımı çevirip ona baktığımda gözlerinden anladığım kadarıyla endişeli gelen tek şey sesi değildi, Berfu baştan aşağı endişeliydi.

“Ne oldu?” diye sordum. “Berfu, iyi misin?”

Telaşla birkaç adım attım, Berfu’nun yanında buldum kendimi. Aziz Ata da yanı başımızdaydı.

“Dünya...” dedi Berfu telaşla, “Kafası merdivendeki parmaklıklara sıkıştı.”

Bir anda donakaldım. Olayın ciddiyeti ve komikliği arasında gidip geldiğim bir an yaşadım.

“Kafası...” dedim, “...merdivendeki parmaklıklara mı sıkıştı?”

Sadece saniyeler sonra okulun üçüncü katında, kimsenin olmadığı merdivenlerde kafası parmaklıklara sıkışmış bir halde bizi bekleyen Dünya Can’ın yanındaydık.

“Selam,” dedi Dünya Can parmaklıkların arasındaki kafasını kaldırmaya çalışarak.

Berfu, Aziz Ata ve ben endişelenmek ile kahkaha nöbeti geçirmek arasındaki o ince çizgide orada öylece durarak ona baktık.

Bul Beni

“Tamam,” dedi Aziz Ata ve hızlı bir durum tespiti yaptı. “Sakin olalım. İtfaiyeyi arayalım. Çünkü nasıl soktun bilmiyorum ama bu kafa buradan çıkmaz.”

“Hayır hayır!” dedi Dünya telaşla. “Bütün ilçenin mezunları aşağıda! Rezil olurum!”

Öfkeyle burnumdan soludum ve merdivenlere doğru eğilip kafamı tam kafasının hizasına getirdim.

“O zaman niye soktun kafanı buraya, Dünya?” dedim öfkeyle.

Aziz Ata kendini tutamayıp ufak bir kahkaha kaçırdı ağzından. Sonra elini ağzına götürdü ve boğazını temizledi.

“Benim yüzümden,” diye öne atıldı Berfu.

“Sen mi soktun kafasını!” dedim şok içinde.

“Hayır,” dedi Berfu. “Okulu merak ettik, gezelim dedik. Sonra Dünya bu parmaklıkları görünce *kafam kadar* dedi, ben de o kadar geniş olmadığını söyledim. O geniş dedi, ben değil dedim, o geniş dedi, ben değil dedim sonra Dünya bir anda kafasını soktu buraya.”

“Sonuçta sığıdı kafam,” dedi Dünya. “Niye çıkmıyor, onu da anlamıyorum ki abi!”

Ayaklandım ve ellerimi Dünya’nın omuzlarına koydum. Onu zorlayıp geriye doğru çekiştirerek çıkarmaya çalıştım oradan. Ben onu çektikçe canı yanıyordu.

“KAFAM!” diye bağırdı Dünya.

“Derin, tamam, dur bir...” dedi Aziz Ata, koluma dokundu ve Dünya’dan uzaklaştırdı beni. “Kafası kopacak, dur.”

“Ağlıyor ya,” dedi Berfu sinirleri bozuk bir sesle. “Dünya neden ağlıyorsun?”

“Kafam çıkmıyor,” dedi Dünya Can gözyaşları içinde.

Burnumdan ufak bir gülüş sesi kaçtı. İçimde biriken gerilim ara ara yerini kahkahaya bırakıyordu. Ve Dünya hariç hepimiz aynı durumdaydık.

“Dur bakayım esniyor mu bunlar...” dedi Aziz Ata.

Ellerini parmaklıklara koydu ve esnetmeye çalıştı. İçinde bulunduğumuz durumun saçmalığı her saniye daha da dank ediyordu.

“Hayır abi sen kafanı neden buraya sokuyorsun ya...” diye söylendim inanamaz bir sesle. “Kafası da nasıl girmiş, onu da anlamadım ki.”

Berfu ufak bir kahkaha attı. “Dur, güldürme lütfen,” dedi. “Kendimi suçlu hissediyorum zaten. Ben de çok şaşkınım, hiç girmeyecek gibiydi. Bir anda çok hızlı bir şekilde yapınca giriverdi galiba!”

Aziz Ata kıpkırmızı olmuş elleriyle bize döndü, uyguladığı güç alınındaki damarı bile belirginleştirmişti.

“Bize zeytinyağı lazım,” dedi nefes nefese.

“Saçımdan çıkmaz o ya,” diye söylendi Dünya.

Aziz Ata beklenmedik bir adrenaline ona döndü ve cevap verdi. “Böyle de kafan çıkmıyor ama!”

Berfu ve ben gülmekten birbirimize sarılır hale gelmiştik artık, karnıma ağırlar giriyordu.

“Durun,” dedi Berfu. “Ben bir şekilde yemekhaneye girer bulurum yağ. Ayçiçek yağı olur mu ki?”

Bir süreliğine kısa bir sessizlik oldu.

“Berfu sen bari yapma,” dedim ve Aziz Ata’yı gösterdim. “Bu çocuk eski mezunlardan, böyle mi bilsin bizim jenerasyonu?”

“Tamam, tamam!” dedi Berfu. “Kafam karıştı bir an ya! Ben bir koşu gidip geliyorum!”

Berfu koşarak merdivenlere yönelirken ben bir kez daha eğildim ve Dünya’nın sıkışmış kafasıyla aynı hizada durup onunla göz göze geldim.

“Üç aydır görmedim sizi ya,” dedim. “Üç ay. Bu halde mi bulacaktım?”

Bul Beni

“Aşağıda gayet iyi görünüyordum, öyle değil mi?”

Başımı salladım. “Keşke bunu sürdürebilseydin, Dünya. Keşke.”

Doğrulup ayağa kalktım. Aziz Ata ise hâlâ parmaklıkları esnetmeye çalışıyordu. Bir anda durdu ve ceketini çıkarmaya başladı.

“Ceketimi tutar mısın?” diye sordu.

Başımı salladım.

Ben Aziz’in ceketini tutarken o beyaz gömleğiyle parmaklıkları ayırma çalışmasına devam ediyordu. Gömleğinin içinden görünen kol kaslarından gözlerimi kaçırmaya çalıştım.

“Belki milimlik esnemiştir ama sanmıyorum,” dedi Aziz Ata. “Yağ dökünce çıktı çıktı, yoksa itfaiyeyi çağırmaktan başka çaremiz kalmayacak gibi.”

“Of, Allah kahretmesin ya! O kadar kokteyl içmese miydim acaba? Ondan mı yaptım böyle bir şey ya?” diye söylendi Dünya.

“Söylenme hiç,” dedim. “Hem yağ sürmek saçlarına da iyi gelir.”

Aziz Ata yarım bir gülüşle bana baktı. Aşağıda, arka bahçede devam eden partinin coşkusu artmıştı. Müzik sesi bahçedekilerin kendi aralarındaki konuşmalarını bile duyamayacağı bir boyuta geldiğinde kahkaha sesleri de şarkıya eşlik ediyordu. Ajda Pekkan’ın *Bi’ Tık* şarkısının hızlandırılmış versiyonu bahçede, okulda ve merdivenlerde yankılanıyordu.

“Ne kaçırdığını bilsen ölürdün,

Ateşe yalınayak yürürdün,

Gözün hiçbir şeyi görmezdi,

Rengime bürünürdün.”

Şarkının güzel atmosferini Berfu’nun bir şişe ayçiçek yağıyla koşarak ortama girişi bozduğunda becerikli ellerle yazılmış bir skecin içinde gibiydik. Ya da bir karikatürün, hatta bir fıkranın!

“Ayçiçek yağı buldum!” diye bağırdı Berfu, sesini şarkının gü-rültüsünün üzerine çıkarabilmek için.

“Ya hayır ya!” diye sızlandı Dünya. “Ehliyet aldım bugün! Bel-li bir karizmam var şu an. Yapmayın bana bunu çocuklar, lütfen ya!”

Ben Berfu’nun elindeki yağ şişesini alıp Dünya’nın kafasına dökerken Berfu dökülen yağ Dünya’nın saçına boca ediyordu.

Aziz Ata ise tam yanımda son bir şans parmaklıkları esnet-meye çalışıyordu! Birbirimize o kadar yakındık ki parfümünün odunsu kokusunu içime çekmemek çok zordu.

Berfu’yla ben Dünya’nın parmaklıklar arasına sıkışmış kafası-na yağ döküyorduk, Aziz Ata ise parmaklıkları zorluyordu ve bu sırada, “Sadece bi’ tık yaklaşısan yanıma,” diyordu Ajda Pekkan.

Böyle bir gecede, bu şarkının eşliğinde, böyle bir an yaşayaca-ğım aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Tamam yeterince döktük!” diye seslendim şarkının sesini bastırmaya çalışarak.

“Çekiyorum o zaman!” dedi Aziz Ata.

Dünya Can’ın doğum anına şahit oluyor gibiydik.

“Bir avazda, hadi!” dedi Berfu.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha daha attım. Dünya’nın kafası biraz daha çıkmazsa biz burada gülmekten akli dengemizi kaybe-decektik.

“Hadi abiciğim, hadi,” dedi Aziz Ata, Dünya’nın kafasını ön-den ittirirken ben de Dünya’nın omuzlarını tutuyordum.

Ve işte o akşam, 21 Haziran gecesi saat 21.36’da bir kez daha doğdu, Dünya Can!

Dünya kurtulduktan sonraysa olayın komikliği daha çok dank etti. Aziz Ata merdiven basamaklarından birine oturmuş gülerken Dünya yağ içindeki kafasıyla bize bakıyordu, Berfu ile bense gül-mekten nefes alamıyorduk.

Bul Beni

Olaydan yarım saat kadar sonra dördümüz birlikte okulun arka bahçesinin uzandığı semt parkında dağılmış bir halde yürüyorduk. Ayakkabılarımı çıkarıp elime almış, mavi tül çoraplarıma basarak yürüyordum. Aziz Ata yağ bulaşmış gömleği ve ceketiyile yanı başımdaydı.

Dünya ise yağ içindeki kafasını ıslak mendille silmeye çalışarak yanımda yürüyordu. Berfu'nun saçları darmadağındı ama kendi halini umursamadan Dünya'ya ıslak mendil uzatıp duruyordu.

"Bu yaşadıklarımız aramızda kalacak," dedi Dünya hararetili bir şekilde.

"Zaten anlatsak da inanmazlar ki," dedim.

Dünya bana alıngan gözlerle döndü.

"Tamam, tamam! Aramızda!" Gülerek önüme döndüm.

Bir süre parkta yürüdük. Partiden uzaklaştıkça arkamızda kalan müzik sesinin yerini kuş sesleri almıştı. Hava sıcacıktı.

"Havuz," dedi bir anda Dünya.

Başımı kaldırıp gözlerinin baktığı yere baktım. Tam karşımda, parkın içindeki sosyal tesisin havuzu duruyordu.

"Havuz yağı çıkarır mı?" diye sordu Dünya Can hevesle. "Klor filan vardır içinde, kesin çıkarır. Islak mendil de şampuan etkisi yapsa..."

"Saçmalama Düny..."

Ben daha ismini bile söyleyememiştim ki Dünya'nın yanımdan koşarak uzaklaşan görüntüsü bir silüet olup havuza doğru ilerlerken üçümüz de kalakaldık.

"Gerçekten havuza mı girecek?" dedi Aziz Ata, sanki Dünya'nın kullanım kılavuzu bizmişiz gibi.

"Evet," dedi Berfu dehşet içinde, "havuza girecek."

Ve sosyal tesisin önündeki duvarın üzerine çıkıp bahçeye atlayan Dünya gördüğümüz son şeydi. Su sesi kulaklarımıza geldiğinden de birbirimize baktık.

“Atladı!” dedim.

“Of gidip bakalım şu aptala ya! İçme dedim ama ona!”

Berfu söylene söylene sosyal tesislere ilerlerken Aziz Ata ve ben de peşindeydik.

“Durun,” dedi Aziz Ata. “Ben size yardım edeyim.”

Bizden önce duvarın üzerine çıktı ve elini önce bana uzattı. Duvar zaten çok yüksek değildi ama Berfu’yla biraz desteğe ihtiyacımız olacaktı.

“Teşekkürler!” diyerek tuttum elini ve Aziz Ata beni çektiği an duvarın üzerinde buldum kendimi.

Berfu da Aziz Ata’nın yardımıyla duvarın üzerine çıktığında ve üçümüz birlikte önümüze döndüğümüzde karşımızda gördüğümüz manzara gerçekten inanılmazdı.

“Selam!” dedi Dünya Can. Üzerindeki takım elbiseyle havuzdaydı. “Yağ baya çıktı gibi! Gelsenize!”

İnanamaz gözlerle gülüşerek birbirimize baktık ama bir anda üçümüzün arasında gizli bir iletişim kurulur gibi oldu. *Neden olmasın?* dedi sanki kalplerimiz. Hayatımız boyunca hep kurallara göre yaşamıştık, bir kez olsun böyle bir delilik yapmak neyi alıp götürürdü ki bizden? Ne zararı olurdu bize?

“Hadi o zaman!” dedi Aziz Ata.

Duvardan atladı. Berfu da bir hevesle duvara tutunup yere indiğinde kahkahalar içindeydi.

“Gerçekten yapacak mıyız bunu?” diye sordum duvarın üzerinden.

Elimdeki ayakkabılarımı yere, havuzun kenarına fırlattım. Berfu çoktan üzerindeki elbiseyle havuza girmişti bile!

“Gel hadi!” dedi Aziz Ata, bana ellerini uzattı.

Titrek bir nefes aldım. Havuzun turkuazına kaydı gözlerim, Aziz Ata’nın saçlarının koyu sarısına ve parkın yeşilliğine... Renklenmek güzelleşmekti, annem hep böyle derdi.

Bul Beni

Bıraktım kendimi rüzgâra ve rüzgâr beni Aziz Ata'nın kollarına itti. Kendimi kollarının arasında bulduğum sırada ayaklarım yere değmiyordu.

Bir anlığına, kısacık bir anlığına nefesim nefesine karıştı. Ayaklarım yere değdiğindeyse eli elimdeydi.

"Hadi," dedi ve gülerek havuza çekti beni.

"Hadi ama!" diye bağırdığını duydum Berfu'nun.

Önce ayaklarım girdi suya, sonra Aziz'in beni elimden çekmesiyle tüm vücudum... Annemin özenle diktiği özel elbisem havuzun turkuazına karışmıştı artık. Fönlü saçlarım sıırılsıklamdı ve kimin umurundaydı?

Hayatımın en güzel akşamlarından biriydi o akşam. Gecenin devamında beni neler bekliyordu bilmiyordum elbette, yalnızca orada, o anın içindeydim ve gerisi de önemli değildi, ötesi de.

"Yaşıyoruz!" diye bağırdı Dünya Can kahkahalarla.

"Evet," dedim, "o son kokteyli içmeyecekti bu."

"Ama haklı çocuk..." diye araya girdi Aziz Ata, suyun içinde ıslanmış saçlarıyla bana döndü ve ekledi. "Yaşıyoruz."

Haklıydı, tam şu an gerçekten yaşıyorduk...

"Ya keşke telefonlarımızı çantalarımızdan alsaydık. Fotoğraf çekerdik." Berfu'nun cümlesini duyunca başımı çevirip ayakkabılarımla birlikte yere bıraktığım parlak gri çantama baktım.

"Merak etme," dedi Aziz Ata. "Belediyenin kameraları çekiyordur. Ceza gelince görürüz görüntülerimizi."

"Ceza mı?" Berfu şaşkınlıkla donakaldığında Aziz Ata güldü.

"Sıkıntı yok, hukuk okuyorum ben," dedi, "hallederiz."

"Hallederiz derken cezayı ödeyeceksin yani?" diye ekledim.

Aziz güldü.

Havuzda belki on, belki on beş dakika kadar durduk. Öyle bir serinleyip çıkmışız gibi oldu aslında, ama o serinlik hiç unutulmayacaktı.

Çıktıktan sonra ıslak kıyafetlerimizle bir süre havuzun başında oturduk. İşte o an Berfu dileğini gerçekleştirdi ve çantasında çıkardığı telefonunun kamerasını açıp ekranını bize çevirdi.

“Poz verin!” dedi.

Yerde oturmuş, sıırsıklam parti elbiselerimizle kameraya baktık ve gülümsedik.

“Peyniiiir!” dedi Dünya Can ve ekledi, “Acıktım ya.”

“Şurada büfe var,” dedi Berfu. “Gel bir şeyler alıp gelelim. İnsan gibi kapıdan çıkalım ama duvardan atlamayalım.”

Onlar gülüşerek sosyal tesislerin kapısına doğru yürürken büfenin ışıkları görüş hizamızda kalıyordu. Berfu ile Dünya’nın uzaklaşması havuz başını sessizleştirdi. Aziz Ata bana döndü.

Hava karanlık olsa da bembeyaz bulutlar gökyüzünden seçilebiliyordu. Hafiften rüzgâr çıkmış, sıcak bir esinti olmuştu. Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına aldım ve ben de ona baktım.

“Bir şey mi söyleyeceksin?” diye sordum. İç çekti. Bir şey söylemeyince ısrarla sordum. “Bir derdin mi var senin?”

Uzaklara baktı ve tereddüt etse de döküldü. “Ağabeyim...” dedi.

“Ne olmuş ağabeyine?”

“Yengemden boşandı.”

Şok içinde Aziz’e döndüm. Aylar önce annemle birlikte gördüğüm Deha Yener şimdi karısından mı boşanmıştı? Bu ayrılığın annemle bir ilgisi var mıydı? Adam karısından annem için boşanmış olabilir miydi?

“Ne diyebilirim bilmiyorum...” diye mırıldandım. “Ama eğer bunun annemle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan... Annem evli olduğunu öğrendiğinden beri ağabeyinle konuşmuyor.”

Aziz başını salladı. “Biliyorum,” dedi. “Sana inanmadığım için üzgünüm, anlattıklarının doğru olduğunu çok sonra öğrendim ama onlar zaten ayrılacakmış, annen olsa da olmasa da.”

Bul Beni

“Çocuklar?” diye sordum. “Çocukları vardı, değil mi?”

“Evet,” dedi Aziz. “İki tane. Anneleriyle kalacaklar. Yengem de ağabeyim de umurumda değil aslında da çocuklar var işte.”

Üzgün bir nefes verdim. “Umarım onlar için en iyisi olur.”

Önüme döndüm. Gerçekten üzülmüştüm. İçimdeki huzursuzluk aslında bu ayrılığa annemin sebep olup olmadığı sorusundan kaynaklanıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuyu değiştirmek için içimde tuttuğum bir soruyu soruverdim.

“Aziz,” dedim, başını çevirdi, “neden bana yazmadın? Üç ay boyunca...”

Hüzünle gülümsedi. Dizlerinden birini kendisine doğru çekmiş, kolunu dizine yaslamış, elindeki koparılmış çim tanesiyle oynuyordu.

“Sen her şeyin çok üst üste geldiğini, annenin seni bu yüzden götürdüğünü söyleyince yazmamın seni rahatsız edeceğini düşündüm Derin,” dedi. “Buraya dair her şeyden kopmak istediğini düşündüm.”

“Doğru. Kopmak istedim,” dedim. “Ama sonra da geri dönmek istedim.”

Berfu ile Dünya Can ellerinde sandviçler ve içeceklerle bize doğru yaklaşırken esen ılık rüzgâr sayesinde biraz olsun kurumuş görünüyorlardı. Halimizi düşününce bu akşam yaşananlara bir kez daha inanamadım. Takım elbiseler ve parti elbiseleriyle sırlıklam ve yağ içindeydik.

Şimdiyse hep birlikte yan yana oturmuş ellerimizde birer sandviç, havuzun turkuazını izleyerek soğuk kahvelerimizi içiyorduk.

“Bende kalsana Derin,” dedi Berfu. “Benim evim daha yakın buraya.”

Isırdığım sandviç parçasını çiğnerken başımı salladım. “Olur.”

Dünya dolu ağzıyla söze girdi. “Ooo ama siz kızlar gecesi yapıyorsanız Aziz Ata kardeşimi de ben eve götürüyorum o zaman!”

“Sen bana gel,” dedi Aziz Ata. “Tek yaşıyorum ben.”

Hüzünle gülümsedim. Baran’ın telefonunun ve eşyalarının bulunduğu gün Aziz Ata’nın yeni evini hazırlamak için yardıma gidecektim aslında. Şimdi aradan üç ay geçmişti ve Aziz Ata artık benim hiç gitmediğim o evde yaşıyordu.

“Bana uyar,” dedi Dünya. “Hem belki üniversiteli kızlar da vardır o çevrede.”

“Aynen,” dedi Berfu. “Üniversiteli kızlar sürekli dolaşıyorlarmış evin çevresinde. Acayip bir yoğunluk varmış, kapılarda filan yatıyorlarmış!”

Dünya gözlerini devirdi. “Berfu sen beni kıskanmaya başladığın farkındasın, değil mi?”

Bir yandan kahve içip bir yandan sandviç yerken Dünya ile Berfu’nun arasında kalmış, atışmalarını dinliyorduk resmen.

“Ya ben senin kafanı o parmaklıkların arasında gördükten sonra neyini kıskanacağım, Dünya?”

Sohbet o kadar güzel akıp gitmişti ki dördümüz arasında, bir noktada artık uykusuzluktan esnemeye başladığımda saatin gece yarısını geçtiğini fark etmemiştik bile. Hep birlikte kalkıp Aziz’in arabasına geçtik. Dünya’nın arabası okulda kalacaktı, şu an bırakın araba kullanmayı yürüyecek hali bile yoktu.

Yollar bomboştu, evlerin ışıkları yanıyordu, şehir kaotik yanını beklemeye almış kısa bir süreliğine huzura kavuşmuştu sanki. Sokakları geçtik birlikte, trafik lambalarında durduk ve kalktık, sıcak yaz rüzgârını hissettik yol boyunca.

“İyi geceler size, dikkatli gidin,” dedim gecenin sonunda Berfu ile arabadan indiğimizde.

“Eve girince haber verin,” dedi Aziz Ata. “Yaz bana.”

“Siz de,” diye mırıldandım ve kapıyı kapattım.

Bul Beni

Berfuların evine girer girmez Berfu'nun odasına geçtik ve üzerimdeki ıslak kıyafetleri bile çıkarmadan Aziz Ata'ya yazmaya başladım.

Derin: Biz eve girdik.

Sonra hemen üzerimizi değiştirdik. Berfu'nın pijama takımlarından birini giydiğimde tüm gece aslında ne kadar üşüdüğümü fark ettim.

"Donmuşum!" dedim.

"Gel hadi gel, yorganın altına gir!"

Güldüm ve Berfu'nun yanına, yorganın altına girdim. Çocukluğumuz böyle geçmişti, bazen o bizde kalırdı, bazen ben onlarda. Birlikte uyumaya çok alıştık aslında. Özlemiyor da değildim o günleri.

"Bayılacağım uykusuzluktan," dedi Berfu. "O kadar yorulmuşum ki..."

"Hadi uyu," diye fısıldadım. Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Bu haline gülüp ona arkamı döndüm.

Telefonumu elime alıp Aziz Ata ile olan mesajlaşma sayfamıza girdim. Profil fotoğrafını tıklayıp deniz kenarındaki bir kahvecide çekilmiş fotoğrafına baktım. Üzerindeki lacivert polar hırkaya yaklaştırdım, sonra saçlarına, gözlerine...

"Of," diyerek kapattım telefonumun ekranını.

Artık kabul etmem gereken bir gerçek vardı ki Aziz Ata Yener yakınımda olduğu her an beni etkiliyordu. Ondan etkilenmemem, ona çekilmemem mümkün bile değildi. Teni, kokusu, gözleri, sesi, gülüşü... O her şeyiyle hayatımda gördüğüm en çekici insandı.

Mahperi abla, kolonya! diye seslenmek istedim o an.

Dakikalar boyunca onu düşünüp durdum. Hani böyle bazı akşamlar vardır, *hah işte başlıyoruz!* dersiniz, işte bu öyle akşamlardan biriydi.

Kalbim onu düşündükçe hızlanıyordu. Onunla konuşmak, onu daha fazla görmek, yakınında olmak istiyordum. Sonunda telefonuma gelen bildirim sesiyle heyecanla ekrana baktım. Mesaj ondandı.

Aziz Ata Yener: Biz de eve geldik. Dünya merdivenlere kustu.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Dünya'nın kusması mı komikti yoksa Aziz Ata'nın bana yazmış olması mı güldürüyordu beni? Ne oluyordu bana ya? Heyecanla cevap yazmaya başladım.

Derin: Temizliğe geleyim mi?

Aziz'den anında cevap geldi.

Aziz Ata Yener: En son böyle dediğinde araya üç ay girdi. Mümkünse temizliğe gelme. Yemeğe gel. Olmaz mı?

Neredeyse heyecandan bayılacaktım. Üç ay boyunca aşırı derecede ders çalışmak beynimi yok etmişti sanırım.

Derin: Olur. Ne zaman?

Cevap hemen geldi.

Aziz Ata Yener: Yarın akşam?

Derin: Tamam, yarın akşam görüşürüz.

Telefonun ekranını kapattığımda gözlerimi de kapattım, gülümseme ise hâlâ yüzümdeydi. O gece gülümseyerek uyudum ve sabah da gülümseyerek uyandım. Sandım ki yeni bir dönemdeyim artık, sandım ki yüzüm hep gülecek...

Berfu ve annesi Yeliz teyzeyle güzel bir kahvaltı yaptım. Üç aylık bir ara ve dün gece yaşadıklarımız bana o kadar iyi gelmişti ki

Bul Beni

yepyeni bir Derin olmuşum sanki. Yeliz teyze beni eve bırakırken üzerimde Berfu'nun kot pantolonu ve mavi bluzu vardı.

Planım eve gidip duşa girmek, bahçede saatlerce kitap okumak, akşama doğru da hazırlanıp Aziz Ata'nın evine yemeğe gitmekti. Bahçemizi ve saatlerce roman okumayı o kadar özlemiştim ki benim için gerçek tatil buydu.

"Gelmez misin, Yeliz teyze? Kahve içerdik." Arabadan iner inmez kapıyı açık tutarak sordum.

"Yok yavrum, bugün çok işim var ama bu hafta uğrarım size. Zeren'e selamımı söyle. Öpüyorum onu da."

"Tamam, görüşürüz. Her şey için teşekkürler!"

Yeliz teyze arabasıyla yoluna devam ederken ben evin kapısına doğru ilerledim. Kapıyı anahtarım ile açtım. Çantamı ve ayakkabılarımı antredeki dolaba yerleştirdiğim sırada annemin salondan gelen sesini dinlemeye çalıştım.

"Ben halledeceğim," diyordu. "Ben konuşacağım, bana bırak..."

Kaşlarım çatık bir şekilde ağır adımlar ve meraklı gözlerle salonun cam kapısına doğru ilerledim.

Soran gözlerle salondan içeri adım attığım anda gördüğüm manzara üç aylık bir arayışı ve dün gecenin güzelliğini yıkıp yerle bir ediverdi.

Hayal kırıklığı içinde gülümsedim.

"Derin," dedi annem. "Hoş geldin. Gel, seninle bir şey konuşmak istiyoruz."

"Siz..." dedim, yüzümdeki acı gülümseme büyüdü. "İkiniz..."

Annem ve o karşımdaydı... Deha Yener.

"Yavrum," dedi annem, umut dolu gözlerle.

Ağzından çıkacak cümleyi merakla ve öfkeyle beklerken birazdan söyleyeceği şey tahmin ettiğim ve edebileceğim her türlü sonun ötesindeydi.

Beyza Alkoç

“Söyle,” dedim.

Annem önce bana baktı, sonra baştan aşağı marka giyinmiş Deha Yener’e. Ardından bir kez daha bana döndü ve bir çırpıda söyledi içinde tuttuğunu.

“Biz evleniyoruz, Derin.”

Kafamın içinde dün akşama döner gibi oldum bir anda. Havuzun soğuk suyunun turkuazına battı çıktı ruhum, sonra bir kez daha battı çıktı. En sonunda bir kez battı ve bir daha çıkamadı...

İsmimin maviliğinin bile beti benzi attı âdeta. Turkuaz beni ele geçirdi, her yanımlı sardı.

Sonra gözlerim
kalabalıkta
seni seçti.

7. BÖLÜM

KAPAN

Herkes bir gün sarsılır, her güven bir noktada zedelenir ve her ilişki bir an gelir kırılıverir. Biz böyle anlara kırılma noktası deriz. Bir cümle duyarsın ve o cümle seni kollarından tutup sarsar âdeta. Işık kırılması gibi, içinden geçer ve dağıtır seni. Uyandırır seni birkaç kelime, kendine getirir, sallar ve bir tokat atar yüzüne. Gerçekler gözlerinin önüne birer fotoğraf gibi iner ama onlar inerken bir perde de kalkar gözlerinin önünden.

Annem ve Aziz Ata'nın ağabeyi...

Annem ve Deha Yener...

Zeren Aldan ve Deha Yener...

Karşımda durmuş, kendilerinden çok emin ve heyecanlı bir haber verir gibi gözlerimin içine bakıyorlar. "Biz evleniyoruz," diyorlar umutla, güzel bir haber veriyorlar âdeta.

Oysa uyandırıyor bu cümle beni, bunca aylık ayrılığın ardından alınan bir evlilik kararını sorguluyor zihnim, "Belki de hiç bitirmemişlerdi," diyor kalbim ve hareketleniyor bacaklarım.

"Derin, dur!"

Salondan onlara tek bir cevap bile vermeden hışımla çıkarken annemin arkamdan geldiğini duydum. Beni merdivenlerin başında yakaladığında gözlerim mutfakın koridora çıkan kapısından

Bul Beni

elinde bir şişe kolonyayla, korku dolu gözlerle bizi izleyen Mahperi ablaya takıldı. Bizi bu sefer kolonya bile kurtaramazdı.

“Bırak beni anne!” dedim öfkeden dolmuş gözlerimi ondan kaçırmaya çalışarak.

“Dur, ne olur Derin! Bir dinle beni!” Annem kolumu tutmuş bana yalvarıyordu.

“Benim dinleyecek bir şeyim yok. Sen müstakbel kocanın yanına dön ve evlilik planlarına devam et. Hazırlanıp çıkacağım.”

Kolumu annemden çekip kurtardım ve merdivenlere yöneldim. Birkaç basamak çıkmıştım ki annem beni bir kez daha yakaladı. Merdivenlerin dördüncü basamağında tuttu kolumu, beni kendisine çevirdi ve elimi kalbine koydu.

“Lütfen,” dedi. “Sadece dinle!”

Yüzüne öfkeyle baktım. “Anlat,” dedim, “Madrid’de devam eden ilişkinizi anlat. Bana evli olduğunu bilmediğine dair söylediğin yalanları anlat, ona en az benim kadar öfkeli olduğunu anlat.”

“Bilmiyordu.” Salonun kapısından gelen tekdüze ses, Deha Yener’e aitti.

Başımı çevirip salonun kapısına döndüğümde takımıyla orada böylece durmuş bizi izlediğini fark ettim.

“Deha ben hallederim,” dedi annem ama Deha Yener konuşmayı kesmedi.

“Biz annenle,” diyerek başladı anlatmaya, “şu anki evliliğimden önce tanışmıştık aslında. Annen boşandıktan sonra... İkimiz de gençtik ve birbirimize âşık oluverdik. Ama bir şeyler yolunda gitmedi. Ailem anneni istemedi. Evlenip ayrıldığı ve bir çocuğu olduğu için ailemize göre olmadığını söylediler. Bana aile içinde böyle büyük ambargolar uygulandı ki ne yapacağımı bilemedim. Çaresiz kaldım, gençtim, boyun eğdim...”

Sustum. Duyduklarım beni şaşırtsa da hiçbir şey ifade etmiyordu. Yıllar önce ne yaşandığı umurumda bile değildi. Benim derdim günümüzleydi.

“Mutsuz bir evliliğim vardı.” Deha Yener sözlerine devam ederken kendimi tutamayıp sözünü kestim. “İki tane çocuk yaparken mutsuz değilmişsin ama!”

Annem bana dolu gözlerle bakarken Deha Yener bakışlarını kaçırıp başını yere eğdi ve konuşmaya devam etti.

“Başlarda çok denedim Hüma’yı sevmeyi. Onu hiçbir zaman üzmedim, her zaman mutlu etmeye çalıştım. Ama artık olmuyordu, aynı evde iki yabancı gibiydik. Ben böylesine bir mutsuzluk içinde yapayalnız yaşarken yıllar sonra bir kez daha çıktı annen karşıma. Onu görünce kalbimde hissettiğim o duyguyu sana anlatamam, Derin. Ne anlatsam bana inanmayacaksınız ama yıllarca üşümüş birinin karşısına çıkan ateşi bir düşün. Öyle işte...”

“Duygularınız, geçmişte yaşadıklarınız ya da heyecanlarınız benim umurumda bile değil,” dedim. “Siz bana yalan söylediniz ve görüşmeyi kestiğinize inandım ben. Bu adam neredeyse düne kadar evliydi anne!”

“Ve ben bunu gerçekten bilmiyordum!” dedi annem yalvarır gibi. “Yemin ederim, sen bana bunu söyleyene kadar bilmiyordum, Derin! Öğrendiğim an kestim Deha ile görüşmeyi. Seni aldım gittim zaten!”

“Ama ben hep yazdım annene...” diye söze girdi Deha. “O ne telefonlarımı açtı ne mesajlarıma döndü ama ben hep yazdım. Her şeyi anlattım. Nasıl bir mutsuzluk içinde olduğumu, yıllar önce aileme karşı çıkamadığım için nasıl büyük bir pişmanlık yaşadığımı anlatıp durdum. Ve sonra bir gün boşandığımı haber verdim annene. O ana kadar tek kelime yazmadı bana. Ne olduysa sonra oldu.”

Yutkundum. Anlattıkları hikâye bir noktada içimde bir yerlere dokunsa da ikisine de öfkeliydim. Bana göre ikisi de haksızdı. Burnumu çektim, kolumu annemden kurtardım ve son kez ağzımı açtım.

Bul Beni

“Ben duş alıp çıkacağım, Berfu ile alışverişe gideceğim. Bunları da daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Merdivenleri hızla çıktım. Odama girip kapımı kapatır kapatmaz kilitledim ve çantamı öfkeyle yere bıraktım. Perdelerimi tamamen kapatıp odamı neredeyse karanlık bir hale getirince bir bir çıkardım kıyafetlerimi.

Odamdaki banyoya geçip duşkabindeki musluktan sıcak suyu açtım ve su ısınmadan önce aynada bir bakıverdim kendime. Dağınık kâhküllerime, kısa saçlarıma, düşünceli gözlerime...

Ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Anlattıklarına inanmalı mıydım, buna bile emin değildim artık. Annemin bir başka kadının canını yakmış olması veya kalbini kırmış olması ihtimalini düşünmek istemiyordum. Bunun ihtimali bile beni utandırıyordu. Ama belki de asıl yanlış olan buydu, haberim bile olmayan çarpık bir ilişki yüzünden utanması gereken ben miydim?

Aynada kendimle bakışırken su çoktan ısınmış, ayna buhar olmuştu bile. Elimi kaldırıp işaretparmağımı aynaya doğru yaklaştırdım. Derin bir nefes aldım ve bir kalp çizdim aynanın buharına. Sonra ortasına bir çizik attım kalbin. Kırdım onu. Kırıldığı gibi...

Bizler kırgınlıklarımız kadar varız dünyada. Belki de içinde bulunduğumuz bu gezegende bizden daha çok yer kaplıyor kırgınlıklarımız.

Sıcak bir duş aldıktan sonra havluya sarınıp odama geçer geçmez telefonumu elime alıp Dünya Can’a bir mesaj yazdım.

Derin: Dünyaaaaa uyandın mı? Aziz Ata’nın ev adresini verir misin bana? Sen çıktın mı yoksa orada mısın hâlâ?

Bugün Aziz Ata'nın evine yemeğe davetliydim ama adresi ondan istersem gelip beni almak için ısrar ederdi ve ona daha fazla yük olmak istemiyordum. Dünya Can'dan mesaj beklerken bir yandan da hazırlanıyordum. Saçlarımı kuruttum, yüzüme güllü nemlendiricimi sürdüm, saçlarımın uçlarını da fön makinesiyle kıvırdıktan sonra pembe tonlu hafif bir makyaj yaptım. Her şey yolundaymış gibi görünmeye çalıştım.

Şiddetli bir türbülansın içinde ilerlemeye devam eden bir uçak gibi...

Üzerime kısa kollu beyaz bir elbise geçirdikten sonra Dünya'dan gelen cevap mesajını açtım.

**Dünya Can: Ohooo biz çoktan uyandık,
romantik bir kahvaltı yaptık Aziz Ata ile. :) Öğlen
kuzenlerle alışverişe gidecektik o yüzden çıktım
ben, Deroş. Adresi atıyorum sana.**

Dünya Can'dan adresi aldığıma göre artık hazırdım. Yakınlarıdaki taksi durağına bir mesaj atıp taksi istedikten sonra küçük beyaz kol çantamı da alıp merdivenlere yöneldim. Annemlerin nerede olduğunu bilmiyordum, umursamıyordum da. Yine de salon kapısından geçerken içeriye göz ucuyla baktığımı gören Mahperi abla arkamdan fısıldadı.

"Kış bahçesindeler. Kahve içiyorlar."

Başımı çevirip baktım ve gözlerimi kırparak teşekkür ettim ona.

"Ben çıkıyorum, Mahperi abla. Taksi gelmek üzeredir. Akşam görüşürüz."

"Geldi geldi," dedi başıyla kapıyı göstererek, "bak şimdi geldi. Hadi görüşürüz, Derin'im."

Portmantodan krem rengi ince bir hırka aldım ve kapının önündeki taksiye doğru koşturdum.

"Size adresi göndereyim," dedim taksiye biner binmez. "Aynı telefon numarasına mı göndereyim?"

Bul Beni

“Aynen, o numaraya gönderebilirsiniz.”

Yola çıkıp adresi de gönderdikten sonra Aziz Ata’ya yazdım.

Derin: Selam. Ben adresini Dünya Can’dan alıp taksiye bindim, biraz erken geliyorum ama sorun olur mu?

Cevap beklerken başımı kaldırıp radyoda çalan güzel şarkının ismini görmeye çalıştım. İsmi göremeyince başımı çevirip camdan dışarıya, yanından geçtiğimiz mağazalara baktım. Elimde telefon, Aziz Ata’dan cevap beklerken şarkının sözlerine odaklandım.

*“Tesadüfen denizlerin altında,
Bir yıldıza rastlarsan,
Ona söyle;
Tesadüfen yaşıyor.”**

* “Belki de hepimiz tesadüfen yaşıyorduk. Burada olmam da tesadüftü, başka bir yerde olmamam da. Annem ve Deha’nın, Baran’ın kaybı sebebiyle bir araya gelmesi, Aziz Ata ve benim tanışmam, Baran’ın kaybolduğu gün en son benim yanımda görülmesi... Hepsi birer tesadüftü. Ya da belki de tesadüfler hayatın planlarıydı bizler için. Kimbilir?

Aziz Ata’nın cevabı birkaç dakika sonra geldi.

Aziz Ata Yener: Tabii ki sorun olmaz, Derin. Bekliyorum. Ama keşke haber verseydin, almaya gelirdim seni.

Gülümsedim.

Derin: O yüzden haber vermedim. Dışarıdan istediğin bir şey var mı?

* Brek, *Tesadüfen Hayatta*.

Aziz Ata Yener: Hayır. Sen gel yeter.

Telefonu kucağıma koyup farkında bile olmadığım bir gülümsemeyle cama döndüm. Sanırım aylardır yaşadığım her şeyin ortasında beni güldüren tek detay Aziz Ata'ydı.

Bana iyi gelen, yaşadığımı hissettiren tek şey onunla olan arkadaşlığımızdı. Peki ya, onun annem ve ağabeyi Deha'nın evlilik kararından haberi var mıydı? Eğer bunu biliyor olsaydı bana boşanma haberini verirken söylerdi. Belli ki bu haberi ilk benden duyacaktı.

Yolu yarılamışken denk geldiğim pastanelerin birinden güzel, meyveli bir pasta aldıktan sonra yolumuza devam ettik ve yaklaşık yarım saatlik bir yolculuğun sonunda Aziz Ata'nın kampüsünün yakınlarındaki bir kompleksin içine girdik. Güvenlikten geçtikten sonra taksinin ödemesini yaptım ve adreste yazan blokta inip binaya girdim. Merdivenlerden çıkarken kâhküllerimi düzeltmekle meşguldüm.

“Daire on iki... Daire on iki...” diyerek aranırken sonunda Aziz Ata'nın daire kapısının önünde durdum ve boğazımı temizleyip zile bastım.

Zile basmamla kapının açılması bir oldu. Aziz Ata alnına düşmüş nemli saçları, beyaz tişörtü ve siyah basketbolcu şortuyla karşımdaydı. Belli ki duştan yeni çıkmıştı.

“Hoş geldin,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ben de tam saçlarımı kurutuyordum.”

Çekinerek gülümsedim ve ayağımdaki beyaz espadril ayakka-bılarla içeri girdim.

“Pasta getirdim,” dedim. “Ev hediyesi. Bir sonraki gelişimde güzel bir hediye alacağım, sözüm olsun. Şimdi biraz apar topar çıktım evden.”

Aziz Ata elimdeki pasta kutusunu aldıktan sonra soran gözlerle bana döndü.

Bul Beni

“Neden apar topar çıktın? Bir sorun mu oldu?”

“Anlatırım,” dedim. “Sen saçlarını kurut da.”

Gözlerim Aziz Ata’nın Amerikan mutfaklı küçük ve tatlı salonunda gezindi. Petrol mavisi iki koltuğu, lacivert perdeleri, mavi tonlarındaki tabloları ve her küçük ayrıntısıyla baştan aşağı koyu mavi tasarlanmıştı.

“Gel evi gezdireyim,” dedi. “Ben saçlarımı kuruturken sen de yatak odasını görmüş olursun.”

“Yatak odasını mı?” dedim bir anda.

“Yatak odasını...” dedi.

Halbuki söylediği şeyde hiçbir anormallik yoktu, evini görmeye gelmişim, yatak odasını görmem neden garip olsundu ki?

“Yani görmek istersen...” diye ekledi gülümseyerek.

“Ha, eh, tabii ki...”

Ben Aziz Ata’nın peşinden koridora doğru ilerlerken o bana evi anlatıyordu.

“Ev tek kişilik ama iki banyosu var, bir tanesi yatak odasında, bir tanesi de burada, misafirler için... Burası da yatak odası...”

Aziz Ata bana hızla misafir banyosunu gösterdikten sonra peşinden yatak odasına doğru ilerledim. Ben yatak odasını incelerken o komodinin üzerinde fişe takılı bıraktığı saç kurutma makinesini aldı ve saçlarını kurutmaya kaldığı yerden devam etti.

Beyaz çift kişilik bir yatağı vardı. Üzerindeki lacivert nevresimlerse salondaki renk düzeniyle uyumluydu. Komodini de şifonyeri de beyazdı. İkisinin de üstünde retro birer abajur vardı.

“Zevkini beğendim,” diye mırıldandığım sırada gözlerim Aziz Ata’nın beyaz tişörtündeki kırmızı lekeye takıldı. Başını eğip tişörtüne bakınca gülümsedi.

“Senin için makarna sosu yapıyordum,” diye mırıldandı. “Salça.”

Aziz Ata Yener, benim için yemek mi yapıyordu?

“Keşke beni bekleseydin,” dedim mahcup olarak. “Ya da dışarıdan söyleseydik, uğraşmasaydın.”

Aziz Ata saç kurutma makinesini kapatıp fişten çektiği gibi dolabın önüne geçti. Ben konuşmaya devam ederken bir anda tişörtünü çıkarıp yere bıraktı ve kendine yeni bir tişört aldı.

Önce boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırısam da tam önümde kalan aynadaki yansımadan Aziz Ata’nın geniş omuzlarını ve sırtını gördüm. Fakat gözlerime çarpan şey sırtının güzelliğinden ziyade, izlerdi... Sırtında kesik ve hatta yanık izlerini anımsatan bazı izler vardı, soran gözlerle ona döndüm.

“Sırtın...” diye mırıldandım, bir anda durdu ve bana öyle bir bakışla döndü ki zaten ne soracağımı biliyordu.

“Çocukluğumdan kalma,” dedi, başka hiçbir şey söylemedi.

Kimin çocukluğundan kalma kesik ve yanık izleri olurdu ki? Aklım o izlerde kalsa da sormadım, sormadım. Anlatmak istese tam şu an kısa kesmek yerine anlatırdı zaten. Burnumu çektim ve ne yapacağımı bilemeyerek önüme döndüm.

“Salona...” dedim tereddütle, “geçelim mi?”

“Geçelim,” dedi Aziz Ata. “Hem merak etme. Sosunu yaptım ama makarnayı pişirmedim. Bir de salata yaparız yanına.”

“Salata bende o zaman,” dedim. “Temizliğe de yardım edemedim zaten.”

Birlikte mutfağa geçtiğimizde aklım artık üç konuyla meşguldü. Annemle Deha Yener’in meselesi, Baran’ın kaybı ve Aziz Ata’nın sırtındaki izler... Neydi o izlerin sebebi? Üstelik çocukluğunda bu denli iz bırakacak neler yaşamış olabilirdi?

Aziz buzdolabından salata malzemelerini çıkarırken ben de birisinin evine ilk kez gelmenin gerginliğiyle kenarda bekliyordum. Aziz sebzelerle birlikte bir kesme tahtası, bıçak ve salata kâsesi de çıkarınca tezgâha yaklaştım.

Bul Beni

“Emin misin?” diye sordu Aziz Ata. “Ben de yapabilirim istersen.”

“Sen makarnayı yap,” dedim gülümseyerek. “Salata bende.”

“Tamam, madem öyle diyorsun... Ha bu arada, şu evden apar topar çıkma mevzusunu anlatacaktın. Hâlâ aklımda.”

Aziz Ata makarnayı ocağa koymuş, sosun üzerine serpmek için parmesan peyniri rendelerken ben de salata malzemelerini kesiyordum. Ona annem ve ağabeyinin güncel durumunu anlatmak zorunda olduğumu biliyordum, eninde sonunda öğrenecekti. Benden ya da bir başkasından.

“Aslında seni de ilgilendiren bir mevzu,” diye mırıldandım. “Duymak ister misin bilmiyorum ama.”

Aziz Ata bana endişeli bakışlarla döndü, çatık kaşlarının altında kalan gözleri sorar gibi bakıyordu.

“Her şeyi duymaya hazırım,” dedi. “Mevzu ağabeyim mi?”

Anlamıştı. Dün akşam ağabeyi ve yengesinin boşanma haberini verdiği bile gözlerinde ağzımı arar gibi bir bakışı vardı. Bu meselenin yakın zamanda önüne geleceğini biliyordu.

“Mevzu ağabeyin...” dedim, “ve annem.”

Kısa bir sessizlik oldu. O peynir rendelemeye devam etti, ben de marulları kesmeye. Dehşete düşmemeye, çok da şaşırmamaya, ne gelecekse kabul etmeye çalışacaktı belli ki.

Olağandışı bir durumu böylesine olağan bir anda konuşmak en zor olanıydı. Bir yandan marul keserken bir yandan hayatımın şokunun haberini veriyordum.

“Evleniyorlarmış,” deyiverdim bir anda.

Aziz Ata’nın peynir tutan eli durdu, gözleri elindeki peynirin ve altındaki rendenin üzerinde donakaldı birkaç saniyeliğine.

Hiçbir şey söyleyemedi, duyduğu haberi sindirmeden önce konuşmak istemedi belki de. Sonra derin bir nefes aldı ve elindeki parmesanı rendelemeye kaldığı yerden devam etti.

“Bunun geleceğini biliyordum,” dedi. “Yalnızca bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.”

“Peki söylenenler doğru mu?” diye sordum salatalıkları kesmeye geçtiğimde.

“Söylenenler?”

“Yıllar önce birlikte olmak istemeleri ve aile mevzuları...”

Aziz Ata boğazını temizledi ve elindeki rendeyi suya tuttu. “Doğru,” dedi. “Ama keşke bu dirayeti o zamanlar gösterebilmiş. Ortada mutlu gittiği sanılan bir evlilik ve iki çocuk varken değil.”

Önüme döndüm. O da benim gibi düşünüyordu. Canımdan çok sevdiğim annemden, örnek aldığım kadından böyle bahsederken ne hissedeceğimi dahi bilemiyordum.

“Konuyu kapatalım,” dedi Aziz Ata. Tezgâhtan uzaklaşıp televizyonun kumandasını eline aldı ve konuşmaya devam etti. “Artık bizim mevzumuz değil. Belli ki bazı eşikleri çoktan geçmişler.”

Sustu ve televizyondan güzel bir İtalyan şarkısı açtı. Ben domatesleri keserken o buzdolabından makarna sosunu çıkarıp ocağın gözlerinden birine koydu. Makarnaları süzgece aldı ve dolaptan iki büyük makarna tabağı çıkardı.

Ben salatayı, o da soslu makarnasını bitirip masaya geçene kadar pek konuşmadık. Annemin ve ağabeyinin mevzusu bizi kısa bir süreliğine de olsa dağıtmıştı. Aziz’in aklının o mevzuda kaldığına emindim ama nihayet üzerinde iki kırmızı mum yaktığı yemek masasına geçtiğimizde aklındakileri silmeyi başarmış gibiydi.

“Evin gerçekten güzel olmuş,” diye mırıldandım.

“Bir saat önce bu kadar güzel değildi...” dedi bir anda.

Başımı kaldırıp şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktığımda bana gülümsedi. Ben ise teşekkür etmek yerine nedense konuyu değiştirmeye odaklandım.

“Şey nasıl... Beni tanıştırdığın profesör... Neydi ismi?”

“Musa Hoca mı?”

Böylesine romantik bir anın ortasında kim karşısındaki adamın öğretmeninden konu açardı ki? Aptal mıydım neydim?

“Evet,” diye mırıldandım. “Hâlâ kriminal meseleleri araştırıyor mu? Ne deniyor buna? Hafiyelik mi?”

Aziz Ata başını salladı. “Devam ediyor. Ölene kadar da bırakmaz, baya tutkulu... Bu arada Baran’ın meselesini de araştırıyorlar hâlâ. Pek elle tutulur bir şey olmasa da unutup rafa kaldırmış değiller, merak etme.”

Makarnamdan bir çatal alıp ağzıma götürdükten sonra sosa bulanık dudaklarımı silerken konuşmaya çalıştım.

“Teşekkür ettiğimi söylersin,” diye mırıldandım ve ağzımdakileri yuttuktan sonra devam ettim, “ama artık o konuyla ilgili bir umudum yok. Aylar oldu.”

Hayatımızdaki her konu can sıkıcıydı, hangi konuyu açsak elimizde kalıyordu resmen.

“Öyle düşünme,” dedi Aziz Ata, “her düğüm bir anda çözülür.”

Derin bir nefes aldım, yemek yemeye devam ederken gözlerim salonun içinde geziniyordu. Gözlerim televizyon sehpasının üzerinde duran birkaç aile fotoğrafına çarptığında merakla oraya odaklı kaldım.

“Bunlar yeğenlerin mi?” diye sordum. “Ağabeyinin çocukları?”

Aziz Ata başını çevirip televizyon sehpasına baktı ve gösterdiğim fotoğrafı görünce başını salladı. “Evet,” dedi gülümseyerek, “Nisa ve Kerem.”

“Kaç yaşındalar?”

“Kerem yedi, Nisa altı yaşında,” dedi ve anlatmaya başladı Aziz Ata. “Hemen yanındaki de ağabeyimin düğün fotoğrafı. Onun yanındaki benim lise mezuniyetim, onun da yanındaki benim doğumum. Annemin kucağındaki o garip şey benim.”

Gölerek ayağa kalktım. Bahsettiğı fotoğrağı daha net görebilmek için televizyon sehpasına doğru ilerledim ve fotoğraf çerçevesini elime aldım. Aziz Ata'nın annesi uzun sarı saçlı çok güzel bir kadındı, Aziz Ata ise annesinin kucağında ağzından akan salyalar ve yamuk bir gülüşle fotoğraf makinesine bakıyordu.

“Demek dünyadaki ilk günün buydu...” dedim gülerek. “Dünyaya gelme heyecanından salyaların akmış!”

Aziz Ata masadan kalkıp yanıma geldi ve fotoğrafa bakıp ufak bir kahkaha attı. “Peki, ya çarpık gülüşüm?”

“Karizmandan hiçbir şey kaybetmemişsin!” dedim gülerek, sonra bebeklik fotoğrafını bırakıp ağabeyiyle yengesinin kalabalık nikâh fotoğrafını elime aldım.

Yengesi kumral, kıvırcık saçlı, güzel ve sevimli bir kadındı. Kabarık, gösterişli bir gelinlik giymişti. Ağabeyi de yanında gayet mutlu görünüyordu. Gözlerim fotoğrafta Aziz Ata'yı ararken damatla gelinin tam yanında duran dokuz-on yaşlarındaki iki ufaklığa kaydđ. Biri erkek, biri kız olan iki çocuk fotoğrafta el ele tutuşuyordu. Erkek çocuğunun saçları sarıya kaçan bir kumral tona sahipken kız çocuğunun saçları sapsarıydı, gözleriye mas-maviydi.

“Bu sen misin?” diye sordum, fotoğraftaki erkek çocuğunu göstererek.

Aziz Ata yanı başımda durmuş elimdeki fotoğrafa bakarken başını salladı ama sanki sorduğum soru ve elimde tuttuğum fotoğraf onu bir şekilde rahatsız etmişti.

“Benim,” dedi.

“Bu da çocukluk aşkın sanırım,” dedim gülerek, “ilişkilerdeki zevkin hiç değişmemiş. Çocukluk aşkın bile sarışın ve mavi gözlü. Geçen gün gördüğüm eski sevgilin de...” derken bir anda sözümü kesti.

“Bu o,” dedi.

Bul Beni

Duyduğum cevap karşısında donakaldım. Ben cevaba anlam vermeye çalışırken Aziz Ata elimdeki fotoğrafı aldı ve televizyon sehpasının çekmecelerinden birine koyup çekmeceyi kapattı.

“Bu o derken?” diye sordum merakla.

“Pınar,” dedi, “eski sevgilim... Yengemin kardeşi.”

“Anladım...” diye mırıldandım sessizce.

Masaya döndüm ve Aziz Ata da karşıma geçtiğinde bir önceki ilişkisinin ne denli derin bir geçmişe sahip olduğunun gerçekliğini sindirmeye çalıştım.

Aziz Ata’nın çocukluk aşkıydı, birlikte büyümüşlerdi. Kızla baş başa oldukları fotoğrafları bir yerlerden çıkarıp atsa bile hayatının her anına dair hatıralarda hep olacaktı.

“Kalabalık bir aile fotoğrafı olduğu için...” diye mırıldandı Aziz Ata. “O ayrıntıya dikkat etmemiştim. Görseydim koymazdım oraya.”

“Sorun yok, beni ilgilendiren bir durum değil zaten,” dedim gülümseyerek.

Aziz Ata öfkeli bir nefes aldı, bu öfke kendineydi, anlayabilmişim. Ama bana herhangi bir açıklama yapmasına gerek olmadığını iyice anlatabilmek için konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Ne kadar çok kitabın var,” dedim yemek masasının tam yanında duran kitaplığını göstererek. “Hepsi de araştırma kitapları. Benim fantastiklerle dolu kitaplığım la yan yana getirsek şaşırıp birbirlerine bakar iki kitaplık, *Biz yan yana ne alaka!* der gibi. Resmen bambaşka insanlarız.”

Son cümlemi tam olarak ne amaçla söylemişim bilmiyordum ama dümdüz söylenmiş bir cümle değildi, sanki eski kız arkadaşının fotoğrafının evde olmasına içten içe içerlemiş ve böyle bir cümle kurmak istemişim. Sanki, *Zaten çok farklıyız, ne yaptığın umurumda bile değil*, mesajı vermek istiyor gibiydim.

“Siyah ve beyaz da bambaşka,” dedi Aziz Ata. “Ama yan yana güzel duruyorlar.”

Gülümsedim. Cevabının üzerinde durmaktan kaçınarak boş kalan tabağımı, çatal ve kaşığımı birlikte toparlayarak ayağa kalktım. Fotoğraf beni o kadar rahatsız etmişti ki neredeyse tüm keyfim kaçmıştı.

“Makarnanın sosu inanılmaz olmuş, ellerine sağlık,” diye mırıldandım ve tezgâha doğru ilerledim.

“Salatanın yanında makarna önemsiz kaldı.” Aziz Ata salatama iltifatlar ederek arkamdan gelirken ben kaçınan halimi sürdürdüm.

“O zaman hadi, yeni evinin pastasını keselim.” Buzdolabını açıp getirdiğim pastayı kutusuyla çıkardım ve mutfak tezgâhının üzerine koydum.

“Kahve de içer misin?” diye sordu Aziz Ata. “Sen pastayı keserken ben de bize kahve yapayım.”

“Olur,” diyerek Aziz Ata’ya döndüm, evi ilk kez gördüğüm için gözlerim her bir yere dönüşümde farklı bir noktaya takılıyordu.

Bu sefer de pencerenin hemen önünde asılı duran ve duvara renkli camını yansıtan bir süse takıldı gözlerim.

“Bu arada, şu ne?” diye sordum korkarak.

Korkarak sorma sebebimse onun bile eski kız arkadaşına ait bir eşya çıkabilecek olma ihtimaliydi. İçerideki klozet bile ona ait çıkabilirdi! Ya da ne bileyim, fırının içinden kızın fotoğrafı çıkabilirdi mesela...

“Güneş kapanı,” dedi Aziz Ata. “Dedemden yadigâr. Kendi elleriyle yapmıştı.”

“Güneş kapanı...” diye tekrar ettim hayranlıkla.

“Güneşin ışığını alıp renkli camlarından geçirip dağıtıyor ve duvara renkli bir şekilde yansıtıyor,” diye açıkladı ve sonra hep aklımda kalacak bir cümleyle devam etti anlatmaya. “Bir nevi

Bul Beni

güneşe kurulan bir tuzak, ışığını kapanına alıyor, değiştirip dağıtıyor ve yansıtıyor...”

Gözlerim bir süre güneş kapanını izledi, duvara yansıyan renkli ışıklarını, güneşe kurulan bu güzel tuzacı... Işık aynı ışıktı ama rengi farklıydı artık, belki de güneş farkındaydı bir kapana kısıldığının ama güneş, güneşti sonuçta. Işıldamaktan başka şansı yoktu.

Dairenin kapısından gelen zil sesiyle kendime geldim. Gözlerimi güneş kapanının duvara yansıyan ışıklarından ayırıp başımı kapıya doğru çevirdim. Aziz Ata ile göz göze geldik.

“Kim?” diye sordum merakla.

“Birini beklemiyordum,” dedi Aziz Ata.

Meraklı adımlarla ilerleyip kapının deliğinden baktı ve huzursuz bir nefes alıp bana döndü. Ona merakla bakıyordum.

“Annem,” dedi.

“Annen mi?”

“Beklemiyordum. Habersiz gelmiş. Ama merak etme, misafirim olduğunu görünce beş dakika oturur gider.”

Aziz Ata kendini çaresizce açıklayınca başımı salladım.

“Tamam,” dedim. “Sorun değil tabii ki.”

Tedirgin olarak kenara çekildim, saçlarımı ve üstümü başımı düzeltme ihtiyacı hissederek elbisemi değiştirdim. Ne yapacağımı bilemedim. Ben Aziz Ata’dan hoşlandığım gerçeği yüzünden annesiyle tanışacağım için gerilirken bambaşka bir gerçek yüzüme çarpıverdi bir anda.

Bu kadın annemin kayınvalidesi olacaktı!

Peki, bu meseleyi biliyor olabilir miydi? Benim kim olduğumu biliyor olabilir miydi?

“Ay Aziz Ata, ağaç oldum kapıda! Yalnız değil misin? Yanlış bir zamanda mı geldim yoksa?”

Aziz Ata’nın annesi Asu Yener kapıdan içeri söylenerek girdiği sırada Aziz Ata henüz cevap bile verememişti ki kadının bakışları

mutfak tezgâhına yönelir yönelmez beni gördü. Beni baştan aşağı süzdüğü sırada nazik görünmeye çalışıyordum.

“Misafirim var anne,” dedi Aziz Ata. “Keşke gelmeden önce haber verseydin.”

İsmi Aziz Ata’nın sosyal medya hesaplarından öğrendiğim annesi Asu Yener, topuklu ayakkabıları ve kahverengi kürküyle karşımda durmuş bana bakarken ona nazikçe gülümsedim. Kadına doğru bir adım atıp kibarlık yapmaya çalışarak elimi uzattım ve kendimi tanıttım.

“Ben,” diye mırıldandım. “Ben Derin. Aziz Ata’nın...” derken kadın sözümü kesti.

Elimi havada bırakarak oğluna döndü ve suratıma tokat gibi çarpan o cümleyi kurdu.

“Sen de ağabeyinin metresinin kızıyla mı takılıyorsun, oğlum?”

İşte o soyut iki el yine kollarımdaydı âdeta, hayat beni gerçekliğiyle mecazi bir anlamda çarptı, sarstı. Bir tokat attı bana hayat ve bir tokat daha. Hayat beni kolumdan tuttu, karşımdaki duvara fırlattı. Beni duvara çarptı, çarptı ve bir kez daha çarptı.

“Anne ne saçmalıyorsun sen!” Aziz Ata’nın öfkeli yükselişini duyduğum an ayaklarım çoktan hareketlenmişti.

Aziz Ata ve annesinin yanından bir hınçla, koşar adım uzaklaşırken ayakkabılığa astığım çantamı tek hamleyle çekip aldım ve kendimi binanın koridorlarına attım.

“Derin!” Aziz Ata’nın arkamdan seslendiğini duysam da umursamadım.

Merdivenleri koşar adım indim. Birkaç saniye içinde yaşadığım, başımdan aşağı kaynar sular döküldü hissiyatıyla ter içinde kalmış, nefes nefeseydim. Nefes darlığı yaşıyordum âdeta. Boğazımı sıkan soyut elleri hissedebiliyordum.

“Derin! Bekle lütfen! Onun adına özür dilerim! Yalvarırım bekle!”

Bul Beni

Aziz Ata peşimden koşarken sonunda tüm basamakları aştım ve binanın ağır kapısını itip kendimi bahçeye atıverdim.

“Derin, dur! Yalvarırım dur!”

Aziz Ata peşimden bağır çağır gelmeye devam ederken bir yandan da telefonum çalıyordu.

Ne telefonuma bakmak ne de Aziz Ata'yı dinlemek istiyordum. Yalnızca kaçmak istiyordum ama kaçabileceğim çok bir yer yoktu. Bana yetişmişti.

“Bırak, tamam!” dedim hınçla.

Gözyaşları içinde kalmış yüzüm alev alev yanıyordu.

“Özür dilerim!” dedi Aziz Ata.

Telefonum sustu ve tekrar çalmaya başladı. Oysa umursamamakta kararlıydim.

“Böyle bir şey söyleyeceğini asla tahmin edemezdin Derin, yemin ederim,” dedi Aziz Ata. “Bilsem kapıyı açmazdım! Haberi olduğunu bile bilmiyordum! Çok üzgünüm, yemin ederim bunun hesabını da soracağım!”

O da dağılmıştı. Saçları, duyguları, bakışları darmadağın olmuştu. Söylediklerinin doğru olduğuna inansam da öfkem ona değildi zaten. Ve dinmiyordu.

İçimdeki öfke asla dinmiyordu. Sakinleşmeye çalışsam da bir faydası yoktu sanki. Telefonum ısrarla çalmaya devam ederken öfkeyle cebime uzandım.

“Sus artık sus!” diyerek kimin aradığına bile bakmadan aramayı kapattım.

Aziz Ata'ya hiçbir şey söylemeden bir taksi çağırabilmek için caddeye doğru yürümeye başladım. Aziz Ata önce dönüp yanında duran doğalgaz kutusuna öfkeli bir tekme savurduktan sonra peşimden gelmeye devam etti.

“Derin, tamam gel birlikte gidelim bir yerlere! Arabam otoparkta, ya da ben bırakayım seni evine!”

Bir yandan yürüyor, bir yandan yalvarıyordu.

“Derin, anlamıyor musun seni tek bırakamam bu halde!”

Aziz yalvarmaya devam ederken telefonumun sesi hiç susmuyordu. En sonunda durdum, art arda belki de onuncu defa çalan telefonumu bir kez daha cebimden çıkardım ve artık ekrana öfkeyle baktım.

Arayan Dünya Can’dı.

Aziz Ata’nın yanı başıma gelmesini umursamadan durdum ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Ne var Dünya, ne!” dedim tüm sinirimi ondan çıkarırcasına.

“Derin...”

Dünya Can’ın sesiye tüm öfkemi alıp götürecek kadar endişe vericiydi.

Gözlerim karşımda duran Aziz Ata’nın gözlerini buldu. Bana kaşlarını çatmış endişeli gözlerle bakarken korka korka konuştum telefonumun ahizesine doğru.

“Bir şey mi oldu Dünya?”

“Bir şey oldu,” diye mırıldandı dalgın sesiyle.

Ve o an anladım. Bir şey olmuştu, art arda aramaya değer, Dünya’nın sesinde bile deprem etkisi yaratacak kadar sarsıcı bir şey olmuştu.

Dünya bir anlığına durdu, kendini toparlamaya çalıştı ve zar zor anlatmaya başladı. “Baran’ın telefonu ormanda bulunmuştu ya hani. İçinden hat çıkmamıştı.”

“Evet?”

“Polisler...” dedi. “Hattı bulmuşlar.”

Nefesimi tuttum. Bunun ardından gelecek olan hangi haberin Dünya’yı bu kadar dağıttığını düşünürken kalbimin bile durmak üzere olduğunu hissettim. Hiçbir şey söyleyemedim, hiçbir şey sormadım. Yalnızca sustum, yalnızca bekledim konuşmasını.

“Baran’ın hattı,” dedi. “Berfu’nun odasından çıktı.”

Önce bu cümle yankılandı zihnimde, sonra devamı yankılanmaya başladı.

“Oyuncak bir ayının içine saklanmış.”

Anlam vermeye çalışan zihnim her sorumu cevapsız bıraktı o an. Baran’ın hattının Berfu’da işi neydi? Hat neden saklanmıştı? Neden bunca zaman hiçbir şey söylememişti?

“Berfu’yu karakola götürmüşler,” dedi Dünya Can. “Konum atıyorum. Orada buluşuruz.”

Telefonu tutan elim sıkıca tuttuğum telefonla kulağımdan kayıp düşerken aklımdan yüzlerce görüntü geçti. Baran ve Berfu’nun çocukluğu, oynadığımız oyunlar, birlikte söylediğimiz şarkılar, okuma bayramları, alışverişler, ilk sinema günümüz...

Doğum günü partileri, hediyeler, mezuniyetler, aile buluşmaları... İlk başarılarımız ve ilk başarısızlıklarımız, ilk kazançlarımız ve ilk kayıplarımız... Hepsi geçti gözlerimin önünden.

İçimdeki dehşet karşımdaki Aziz Ata’nın gözlerine yansdı, değişti, dönüştü, dağıldı ve başkalaştı. Berfu’yu karakola götürürken resmettim zihnimde, sonra bir ışık yakmak istedim, umut verici bir sebep aramak istedim duyduklarıma dair.

Oysa zihnim bir kapandı. O ışık bir güneş kapanına takıldı, bu bir tuzaktı. Kapan ışığı aldı, değiştirdi, dönüştürdü ve yansıttı. Bir kez kapana takılan hiçbir ışık artık eskisi gibi ışıldayamazdı.

Baran artık bulunmak istiyordu ama belki de bunca zamandır aradığımız yerler hep uzaktaydı...

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ BU GEZEGENDE
BİZDEN DAHA ÇOK YER KAPLIYOR
KIRGINLIKLARIMIZ.

8. BÖLÜM

KAYIT

Yer ayaklarımın altında sabit durmuyordu âdeta. Akıp giden bir bandın üzerinde bir yerden bir yere götürülüyordum sanki. Baran kaybolduğundan beri yaptığım şey yaşamak değil, sürüklenmekti. Her günüm bir paragrafı kapatıyor, bambaşka bir paragrafı açıyordu.

Aziz Ata'nın annesinden "metresin kızı" yaftasını yememişim gibi onun arabasında gelmiştim karakola. Eğer sözkonusu çocukluk arkadaşlarımdan biri olmasaydı Aziz Ata'nın asla kabul etmeyeceğim bu teklifini yüz­süzce kabul etmek zorunda kalmıştım.

Aziz Ata'nın arabasından iner inmez karakolun kapısında gördüğüm Dünya Can'a doğru koşturdum.

"Dünya!" dedim telaşla. "Berfu nerede? Ne oldu?"

Dünya stres içinde karakolun kapısının yanındaki duvara yaslanmış alnını ovuştururken beni görünce doğrulup duvardan uzaklaştı.

Aziz Ata da hemen arkamdaydı. Nefes nefese kalmış, çaresizce soruyordum. Dünya Can'ın bakışlarıysa karmakarışık, kafası bir dünya olmuştu.

"Sorguda," dedi Dünya kafasını toplamaya çalışarak. "Yeliz teyze ile Recai amca da içeride, sorgu odasının kapısında

bekliyorlar.” Sonra Aziz Ata’ya döndü ve onun için kısaca açıkladı, “Berfu’nun anne ve babası.”

“Avukatı var mı?” dedi Aziz Ata. “Birini ayarlayabilirim. Bu sene stajımı yanında yapacağım bir tanıdığımız var... Ağabeyimi arayıp...”

Aziz Ata konuşurken sözünü kestim.

“Gerek yok,” dedim. “Onların zaten bir aile avukatı var. Ağabeyin vaktini daha faydalı şeylere harcasın, mesela gitsin ve annesine ağzını toplamasını öğretsin.”

Aziz Ata sessiz kaldı. Haklı olduğumu biliyordu. Dünya Can ise o dağılmış haliyle bile bana meraklı gözlerle bakıyordu.

“Ah,” dedim, “Yeliz teyze hiç iyi görünmüyor. Kadın ağlamaktan mahvolmuş.”

Dünya başını salladı. “Az önce fenalaştı. Biraz hava aldırдық ama sonra tekrar içeri girmek istedi.”

“Ben bir annemi arayayım,” diye mırıldandım. “Gelip arkadaşının yanında olsun.”

Aziz Ata ve Dünya Can’ı karakol kapısında bırakıp telefonumu çıkarırken birkaç adım attım. Annemi arayıp telefonu kulağıma götürdüğümde gözlerim kapıdaydı. Aziz Ata, Dünya Can’a neler olup bittiğini soruyordu, bir yandan da içeriyi gözlüyordu.

“Derin?” diye açıldı annemin telefonu, aramama şaşırmış gibiydi.

“Anne, sahilin oradaki karakola gelir misin?”

“Yine mi Yiğit...” derken sözünü kestim.

“Mevzu ben değilim, anne. Berfu...” dedim. “Baran’ın telefonundan çıkmayan kayıp hat Berfu’nun odasından, pelüş ayının içinden çıkmış.”

“Ne?”

Annem şaşkınlıkla kalakalırken bir yandan da ayaklandığını duyabiliyordum. “Ne demek pelüş ayıdan çıkmış? Berfu, Baran’ın hattını mı saklamış? Neden kimseye söylememiş?”

Bul Beni

“Bilmiyorum anne...” dedim derin bir iç çekişle. “Yeliz teyze hiç iyi değil. Ayakta zor duruyor. Gelip destek olsan iyi olur.”

“Tamam, tamam.” Annem telaşla konuşurken bir yandan da dolap kapaklarını açıp kapatıyordu. “Hemen hazırlanıp çıkıyorum. Birazdan yanınızdayım. Bir şey olursa ara!”

Telefonu kapatıp kapıya yöneldiğimde Dünya Can, Aziz Ata’ya bir şeyler anlatmakla meşguldü. Konuşmalarına orta noktadan dahil oldum.

“Yeliz teyzelerin söylediğine göre Berfu da şok olmuş...” diyordu Dünya Can. “Onlar, hattı oraya bir başkasının koyduğundan emin gibi.”

Aziz Ata endişeli bakışlarla bana döndü. “Sen iyi misin?” diye sordu.

Ellerimi kollarıma götürmüş, içinde bulunduğumuz durumun vehametiyle ürpermiştim.

“Bir şey yok,” dedim. “İyiyim.”

Aziz Ata bu söylediğime ikna olmadı. Ellerimin kollarımda olması ona üşüdüğümü düşündürmüştü sanırım.

“Ben senin üzerine arabadan bir şey getireyim,” diyerek yanımdan ayrıldı.

Aziz gider gitmez Dünya ile birbirimize baktık. Biz bunca zamandır dört kişiydik. Baran, Berfu, Dünya ve ben. Şimdi birimiz kayıptı, birimiz sorgu odasında.

Üstelik zamanında bu kaybın bir diğer şüphelisi de bendim. Ne olmuştu bize böyle? Neyin içindeydik biz? Baran’ın bana bıraktığı, “**Bul Beni**” notu, aylardır bulunamaması, Berfu’nun odasına saklanmış hat... Tüm bunlar bize ne söylemek istiyordu?

“Sence ne oldu?” diye sordu Dünya Can, endişeli bir sessizlik içinde.

“Bilmiyorum,” dedim. “Berfu’nun Baran’ın kaybıyla bir alakası olmadığına elbette eminim ama o hat o pelüş ayının içine nasıl saklandı, bunu kim yaptı aklım almıyor, Dünya.”

“İlk şüpheli sendin...” dedi Dünya Can. “Dün gece Berfularda kaldın ve bugün odasında Baran’ın hattı bulundu. Bu olay yine dönüp dolaşıp sana patlayacak, Derin. Bak görürsün. Birisi seninle uğraşıyor.”

Huzursuzca nefes verdim. Gözlerim endişeyle karakolun içine döndüğünde Aziz Ata elinde kahverengi bir ceketle bize doğru yürüyordu.

“Bu da ölüyor sana,” dedi Dünya. “Yeri değil ama... Söyleyeyim dedim.”

“Saçmalama.” Fısıltılı sesim Dünya Can’i kamufle ederken Aziz Ata ceketini omuzlarıma bıraktı.

“Haber var mı?” diye sordu Aziz Ata.

“Yok.” Dünya Can kafasını umutsuzca içeriye uzattı.

“Gidip bir bakayım,” dedi Aziz Ata. “Güncel durumu sorabileceğim birileri vardır belki.”

Sesimi çıkarmadım. Annesinden dolayı ona da biraz kızgındım. Kadın bana “metresin kızı” demişti resmen, öfkem nasıl geçerdi? Şu an annesinden dolayı yalnızca Aziz Ata’ya değil; anneme, Aziz Ata’nın ağabeyi de dahil hayatta olan ve olmayan tüm akrabalarına kızgındım.

Omuzlarıma bırakılan ceket kollarıma geçirip giydim. Aziz Ata içeri girmiş durumu soruştururken Dünya ve ben kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış zamanın geçip gitmesini, her şeyin netleşmesini bekliyorduk. Karakolun bahçesine giren tanıdık arabayı gördüğüm an gözlerim önce sürücü koltuğundaki annemi gördü, sonra yanında oturan Deha Yener’i. Hiç kimseden saklanmıyorlar, hiçbir şeyden çekinmiyorlardı.

“Annen,” dedi Dünya Can, sonra gözlerini kıstı. “Yanındaki adam...” dedi ve çıkarmaya çalışır gibi baktı.

“İl Emniyet Müdürü Deha Yener,” dedim. “Aziz Ata’nın ağabeyi.” Ve hemen sonra bombayı patlattım. “Müstakbel üvey babam.”

Bul Beni

Dünya Can bana şok içinde döndü. Kafası merdivenlere sıkıştığında bile bu kadar hayretler içinde görünmüyordu. Bu, kafasının merdivenlere sıkışmasından daha büyük bir olaydı. Onun için bile daha büyüktü.

“Sen şaka yapıyorsun,” dedi.

Başımı salladım. “Gayet ciddiylim.”

“Nasıl yani? Zeren teyze baya baya Aziz Ata’nın ağabeyiyle mi evleniyor?”

Bir kez daha başımı salladım. “Baya baya,” dedim.

Ben, Dünya Can’ın sorularını yanıtlarken annem ve müstakbel üvey babam telaşla bize doğru yürüyordu. Deha Yener bize başıyla selam verip her zamanki ciddi bürokratik tavrıyla kapıdan içeri girerken annem soran gözlerle bize baktı.

“Durum ne?” dedi. “Gelişme var mı?”

Ortamın gergin havası Dünya Can’ın yanıtıyla bıçak gibi kesildi. “Tebrik ederim Zeren teyze, evleniyormuşsun.”

Annem anlamayarak bana döndü, bunu birilerine söylemek yerine gizleyeceğimi düşündüğüne o kadar emindim ki.

“Vaz mı geçtiniz?” diye sordum. “Yanlış bir bilgi mi verdim?”

“Kızım...” Annem sakinleşmeye çalışır gibi bir nefes aldı. “Şimdi bunun yeri mi, Derin? Ben en iyisi gidip Yeliz’e bakayım.”

Annemin topuklu ayakkabılarının sesi kulaklarımızdan süratle uzaklaştı. Bana umursamazca haberini verdiği evlilik planını bir başkasından duyduğunda neden öfkelenmişti? Sanırım annemin birkaç aydır edindiği yeni karakterini hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktım.

“Niye kızdı şimdi?” diye sordu Dünya Can.

“Düğün öncesi gerginliği herhalde...” diye mırıldandım alay edercesine. “Gelinlerin tatlı telaşı.”

İçeriden gelen ağlama seslerinden anladığım kadarıyla Yeliz teyzenin sinirleri annemi görünce iyice boşalmıştı.

Annemin tesellilerini duyabiliyordum. Duvara yaslanmış henüz yeni kararan gökyüzünü izliyordum ki kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

“Bu gece burada.” Aziz Ata’nın kapıdan çıkar çıkmaz kurduğu ilk cümle buydu.

Bunun böyle olacağını tahmin etmiştim. Cümleyi duyduğum an derin bir iç çektim ve onu daha net duyabilmek için doğruldum duvara tekrar yaslandım.

Sonra içimde karşılığı birkaç saat olan ama dünyada birkaç saniyeye denk gelen o kısa sürede düşündüm. İç çekmek neydi? Niye iç çekerdi insan? İçimde biriken huzursuzluğu bir nefesle çekip dışarıya bırakmak mı istiyordum? Mümkün müydü bu? Keşke.

“Sorgu bütün gece devam mı edecek?” dedi Dünya Can endişeyle.

“Sorgu bitti.” Aziz Ata’nın sesi netti. “Bu gece gözaltında tutacaklar. Telefon hattı incelemeye gönderildi. Üzerindeki parmak izlerine bakacaklar.”

“Üzerinde parmak izleri çıkarsa?” dedim, devam edemedim.

“Onu o zaman düşünecekler,” dedi Aziz Ata. “Biz de o zaman düşüneceğiz.”

Karakol bahçesini gergin bir sessizlik sararken Yeliz teyzenin ağlamalarının yanında annemin sesi duyuldu.

“Bak gel sana bir serum taktıralım, söz hemen geri getireceğim seni. Şimdi çıkarmıyorlar zaten içeriden, seni bu halde mi görsün, Yeliz? Gel bir toparlayalım seni.”

İstemeye istemeye yaslandığım duvardan doğruldum, merakla içeriye baktım ve Yeliz teyzenin ayakta durmakta zorlanan halini gördüğüm an içimdeki sızıyla hareket ettim.

“Yeliz teyze,” diyerek içeri girdim. “Berfu seni böyle görmesin. Lütfen annemle git, bak bayıldın bayılacaksın zaten. Biz bütün

Bul Beni

gece buradayız, Dünya Can ve ben... Recai amca da burada zaten. Hadi, lütfen.”

Recai amca donuk gözlerini bana çevirdi, söylediklerimi idrak etmesi uzun sürdü gibi oldu ama anlar anlamaz başını salladı.

“Gidin,” dedi. “Ben buradayım.”

Annem kolundaki Yeliz teyzeyle arabasına doğru ilerlerken bir kez daha bahçeye çıkıp Dünya Can ve Aziz Ata’nın yanına döndüm. Üzerimdeki kahverengi ceketini çıkarıp Aziz Ata’ya uzattım ve o bana ne yaptığımı anlamaya çalışarak bakarken konuşmaya başladım.

“Biz bu gece buradayız gibi görünüyor,” diye söze girdim. “Sen daha fazla yorulma. Annen merak eder.”

Aziz Ata son cümlemi duyar duymaz tahammülsüz bir iç çekti.

“Kimsenin benim ne yaptığımın bir işi yok Derin, olsa da umurumda değil.” Ceketini elimden alıp bir kez daha omuzlarıma bıraktı ve ekledi. “Madem gece boyunca beklemek istiyorsunuz, bekleyelim.”

Ve uzun bekleyiş başladı. Aziz Ata’nın kahverengi ceketini omuzlarımda, aklım içerideydi. Berfu hâlâ sorgu odasından çıkarılmamıştı. Recai amca boşluğu izliyor, Dünya Can ağrıyan başını ovalayıp duruyor, Aziz Ata ise bahçede volta atıyordu.

Annemden aldığım habere göre yakınlardaki bir sağlık kabiniydiler. Yeliz tezeye sakinleştirici bir serum taktırmış, uyanmasını bekliyordu.

O gece, o karakolun bahçesinin her köşesi şahitti beklemenin nasıl olduğuna, bizim dostumuzu nasıl beklediğimize. Her bankında oturmuştuk bahçenin, her kenarında volta atmışlığımız vardı. Bahçenin baktığı yoldan geçen her arabada çalan şarkıyı ezberlemiş, hepsine zihnimizin bir köşesinde yer vermiştik.

“*Gece bile şaşkın,*” diyordu arabalardan birinden yükselen bir şarkının sözleri.

*"Ama her şekilde,
Gitti giden,
Bitti biten."*

Bir arkadaşımız kayıptı, bir diğeriye içeride sorgundaydı. Zaman geçmiyordu, saatler akılmıyordu, biz ilerlesek de yer yerinden oynamıyordu.

"Saat üç oldu," dedi Aziz Ata.

Dünya Can ve ben karakol binasına en yakın kalan bankta oturmuş çay içiyorduk. Aziz Ata ise doğru düzgün oturup dinlenmemişti bile. Sürekli içeri girip çıkıyor, haber almaya çalışıyordu.

"Sorgu odasından çıkarmayacaklar," diyerek açıklamaya başladı. "Bu gece orada bekletecekler. Hattın üzerindeki parmak izi sonuçları sabaha karşı gelecekmiş. Yani iki üç saat içinde gelir diyorlar... Ağabeyim hâlâ içeride, ilgileniyor."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederiz, Aziz Ata," dedi Dünya Can. "Bu desteğini hiç unutmayacağız. Yani kendi adıma söyleyeyim, bu iyiliğini unutmayacağım."

Aziz Ata hüznle gülümsedi. Ben de akşamdan beri annesinden dolayı Aziz Ata'ya yüklenip durduğum için kötü hissetmeye başlamıştım. Çocuk saatlerdir bizim için uğraşıyordu.

"Teşekkür ederiz," diye mırıldandım, ne diyeceğimi bilemerek mahcup bir sesle ekledim. "Gerçekten."

"Annenler ne durumda?" diye sordu Aziz Ata.

Üzerimdeki kahverengi cekete iyice sokularak burnumu çektim ve "Annem, Yeliz teyze kendiliğinden uyanana kadar uyandırmak istemiyormuş. Dinlenebildiği kadar dinlensin diye. Belki yarın daha zor bir gün olur diye," dedim.

"Of öyle deme ya," dedi Dünya Can. "Bizim kızı alıp gitsek şuradan hemen."

Aziz Ata elini hüznle Dünya Can'ın omzuna koydu.

* Hedonutopia, *Gitti Giden*.

“Hadi,” dedi. “Gelin bari arabamda oturun. Ben size haber getiririm. Burada üşümeyin.”

Bizden yalnızca iki yaş kadar büyüktü ama öyle sorumluluk sahibiydi ki ruhunun olgunluğu bizi ikiye katlardı. Bu tavırları yüzünden ona karşı iyice mahcup hissetmiştim.

“Dünya Can,” dedim. “Sen arabaya geç, geliyorum ben de.”

Dünya Can üzerindeki hırkaya sarılmış ısınmaya çalışırken başını salladı ve Aziz Ata’nın kapılarını uzaktan açtığı arabasına doğru koşturmaya başladı.

Aziz Ata, Dünya’yı göndermemden onunla konuşmak istediğimi anlamış, yüzüme merakla ve umutla bakıyordu.

“Ben...” dedim. “Annenden dolayı sana yüklendiysem özür dilerim.”

“Annemin söylediği şeyi hoş karşılamaman verebileceğin en doğal tepkiydi, Derin,” dedi Aziz Ata. “Senin, annen ve ağabeyimin ilişkisiyle ilgili düşüncelerini en başından beri biliyorum.”

Başımı salladım. “Bana söylediği şey kaldırabileceğim bir şey değildi, Aziz Ata ama senin suçun yoktu. Şimdi madem bizi ısınalım diye arabana gönderiyorsun, sen de gel. Maazallah üzerimize kilitleyip gidersin filan, yapmışlığın var.”

Kalbindeki kırgınlığı almak için tebessüm etmeye çalıştım. Aziz Ata da son cümlemi duyunca kendisini tutamayıp gülümsedi.

“Şu an etkisiz hale getirmem gereken bir Yiğit Nalsız yok ortalıkta,” dedi. “Sıkıntı yok. Hem biriniz önde biriniz arkada oturur rahat ederseniz, ben kalabalık yapmazsam belki biraz da uyursunuz diye düşündüm. Beni merak etme.”

“Ama ediyorum,” dedim. “Sen gelmezsen ben de gitmiyorum. Burada bekleriz birlikte.”

Aziz Ata’nın gözleri gözlerimi buldu. Derin bir nefes aldı ve hemen pes etti. “Madem öyle istiyorsun,” dedi.

“Çabuk ikna oluyormuşsun,” dedim arabaya doğru yürürken.

“Beni ikna etmek zordur,” dedi kararlı bir sesle. “Sana kolay ikna oluyorum galiba.”

Yutkundum. Dünya Can’ın saatler önce Aziz Ata’nın arkasından, “Bu da sana ölüyor,” deyişi geldi aklıma. Doğru olabilir miydi? Aziz Ata benden hoşlanıyor olabilir miydi?

Bakışları öyle etkileyiciydi ki en soğuk kalbi bile ısıtabilirdi. Kalbimi annesinin modumu darmaduman eden sözlerinden sonra bile ısıtılması mucize gibiydi.

Dünya Can arka koltuğa geçmiş, bayılıp kalmıştı âdeta. Aziz Ata ön kapıyı benim için açtıktan sonra sürücü koltuğuna geçti.

Biner binmez arabanın ısıtıcısını çalıştırdı ve karakolun içini daha net görebilmek için camı ısıtıp buğusunu temizledi.

“Dünya Can bayılmış,” dedi Aziz Ata bir yandan radyonun kanalları arasında geçiş yaparken. “Neyse ki bu sefer uyumadan önce kusmadı.”

“Siz de iki gecedir berabersiniz ha,” diye mırıldandım. “Ciddi düşünüyor olabilir misiniz?”

Aziz kendini tutamayıp güldü. “Dünya Can benim çok tipim değil ya.”

“Öyle mi?” dedim. “Ne peki senin tipin?”

Aziz Ata radyonun cızırtısı eşliğinde bana döndü. Gözlerim kumral saçlarındaki sarı ışıltılarda, hafif kirli sakallarında, karakoldan vuran sarı ışığın altında buğday rengine bürünen hafif bronz teninde dolaştı.

Hiçbir şey söylemeden bir süre bana baktı, sanki ben onu izlerken o da beni izliyordu. Kısa ve kâhküllü koyu saçlarımı, kah-verengi gözlerimi...

O an bir farkındalık yaşadım. Aziz Ata’nın eski sevgilisi Pınar’la alakam bile yoktu. Kız resmen parlıyordu, upuzun sarı saçları, pürüzsüz teni ve deniz gibi mavi gözleriyle tam bir yıldızdı.

Bense parlamaktan çok ama çok uzaktım. Rahatsız olarak başımı çevirdim. Sanki sıradanlığımı saklamak istedim ondan.

“Niye çevirdin yüzünü?” diye sordu.

“Bilmem,” dedim utanarak, “anlamsız geldi.”

Aziz Ata derin bir nefes alıp önüne döndü. Hiçbir şey söylemedi ama belli ki aldığı nefes ona göre çok şey anlatıyordu. Belki temkinin nefesiydi bu, belki de huzursuzluğun.

Aramızdaki sessizliği Dünya Can’ın arka koltuktaki uykusunun bilmem kaçınıcı seviyesindeyken öne doğru uzattığı ayakları ve *Sünger Bob*’lu sarı çorapları bozdu.

Aziz Ata ile aramıza giren *Sünger Bob* çoraplı bir çift ayağa bakışımız unutulmaz bir andı.

“Harika,” dedim sessizce, “ben de ortamda ne eksik diyordum.”

“En azından bugün kafasını bir yere sıkıştırmadı,” dedi Aziz Ata.

Başımı sallayıp, “Ya da yağ sürülmüş saçlarını temizlemek için belediyenin havuzuna atlamadı,” diye devam ettirdim.

Sessizce güldüğüm sırada radyodaki cızırtı sonunda durdu. Kısa bir müziğin ardından erkek spikerin sesi duyuldu.

“Hava bulutlu ve sıcaklık gece boyunca ortalama on üç derece. Yaklaşık iki saat içinde şiddetli bir yağış bekleniyor, sabah saatlerindeyse kuvvetli yağış yerini güneşli bir havaya bırakacak sevgili İstanbullular...”

Aziz Ata uzanıp radyo kanalını değiştirdi, birkaç kanal gezdikten sonra telefonunu bana uzattı.

“Al,” dedi, “istediğin şarkıyı aç. Telefonum arabaya bağlı.”

Bunu bana ikinci kez söylüyordu. İlkinde arabayı kullanan kişi o olduğu için bunu söylediğini düşünsem de şimdi müzik zevkimi beğendiğinden söylediğini hissediyordum. Telefonunu tereddütle aldım ve müzik uygulamasına girdim.

Aklıma gelen ilk şarkının ismini yazıp açtım ve mesaj bildirimiyle titreyen telefonu Aziz Ata’ya uzatırken göz ucuyla

ekrana baktığımda bana kötü hissettiren bir bildirim geldiğini gördüm.

PINAR SOREL Kişisinden Bir Yeni Mesaj.

Ben telefonunu geri uzattığımda eski sevgilisinden bir mesaj geldiğini gören Aziz Ata, telefona göz ucuyla bakıp ekranını kapattı ve arkasına yaslandı. Oysa ben mesaj bildiriminde kalmıştım. Kız, Aziz Ata'ya akşamın bu saatinde mesaj atabiliyorsa aralarındaki duygular tam olarak bitmemiş olabilir miydi?

“Ben...” diye mırıldandım ve arabanın kapısına yöneldim. “Bunaldım burada. Gidip içeriye bir bakayım, belki haber vardır.”

“Ben de geleyim,” dedi Aziz Ata.

“Gerek yok ya,” dedim. “İçerideki benim arkadaşım, senin kendini bu kadar yorman gerekmez.”

Ne dersem diyeyim, Aziz Ata umursamadan peşimden gelmeye devam etti. Karakola girer girmez Recai amcayı buldu gözlerim. Sorgu odasının hemen yanındaki sandalyelerden birinde oturmuş kahvesini içerek Berfu'yu bekliyordu. Beni görünce gözlerini kırptı.

“Haber var mı?” diye sordum.

“Yok kızım,” dedi, “ama iki üç saate çıkar herhalde.”

“Ben ağabeyime uğrayıp sorayım,” dedi Aziz Ata.

Karakolun merdivenlerine yöneldi. Ben de Recai amcanın yanındaki sandalyeye oturdum ve cep telefonumu çıkardım. Önce kendimi oyalayabilmek için birkaç yerde gezindim, fotoğraflara baktım, haberleri okudum.

Kendimi ne kadar oyalarsam oyalayayım yine aynı noktaya dönüyordum. Gerçekliğime.

Hayatlarımız bir noktada karışmıştı. Baran'ın gidişi her şeyi altüst ederken bizi hiçbir şeyin üstünde değil, her şeyin altında bırakmıştı. Şimdi altında kaldığımız gerçeklik labirentinin içinde üzerimize yıkılan eşyaları bir bir kaldırıp suçluyu arıyorduk.

Bul Beni

Saatler sonra gözlerimi araladığımda oturduğum sandalyenin üzerinde başımı duvara yaslamış bir halde uyuyakaldığımı fark ettim. Beni uyandıran Dünya Can'ın sesiydi.

“Sonunda ya,” diyordu karşısında ayakta duran anneme “Zeren teyze yemin ederim, şimdi şurada takla atsam atarım he!”

“Aman sen takla atma da çocuğum.”

“Ne oldu?” diye sordum irkilerek.

Doğrulduğum an kendime gelmeye başladım. Annem, Dünya Can, Recai amca, Yeliz teyze ve Aziz Ata karşımdaydı. Güzel bir haber almışa benziyorlardı, haberi getiren kişinin Aziz Ata olduğu belliydi.

“Sonuç mu çıktı?” diye sordum endişeyle.

Aziz Ata başını salladı. “Hattın üzerinde Berfu'nun parmak izi çıkmadı,” dedi Aziz Ata. “Hat incelenecek ama Berfu'dan birkaç imza alıp bırakacaklar.”

Duyduklarım sayesinde saatler sonra gerçek bir nefes aldım ve doğrulduğum sandalyeye bir kez daha oturdum. Başımı ellerimin arasına alıp kendime gelmeye, uykumu açmaya çalıştım. Belki de hâlâ rüya görüyordum.

“Berfu çıkar çıkmaz hiç itiraz istemiyorum, hep birlikte bize gidiyoruz,” dedi annem. “Bunu kutlayalım.”

Tamam, annem bir şeyleri kutlamak istediğine göre rüyada fiilan değildim, bu basbaya gerçek bir andı!

“Bu saatte kutlama mı yapacağız anne?” dedim.

“Kızım kutlama dediysem bir arada olmaktan bahsediyorum ya,” dedi annem gülerek. “Kahvaltıya gelin bize yani. Mahperi'ye haber veririm şimdi, hemen başlar hazırlamaya. Dünya Can, Aziz Ata, siz de çocuklar... Deha Bey de geliyor.”

“Deha Bey?” dedim imalı bir bakışla. Annem bana baktı ve gözlerini devirip sorumu duymazdan geldi.

Ve dediğini de yaptı... Yaklaşık bir saat sonra hepimizi bizim evin salonundaki büyük masanın başında toplamayı başardı

annem. İnanması güç bir senaryoydu ama Berfu, ailesi, Dünya Can, Aziz Ata, Deha Yener, ben ve annem aynı masada oturmuş kahvaltı yapıyorduk.

Mahperi abla masaya getirmesi gereken son kahvaltılıkları da bıraktıktan sonra en köşede oturan bana doğru eğilip kulağıma sessizce fısıldadı.

“Kolonya lazım mı, ablam?”

İçtiğim bir yudum çayı ağzımdan püskürtmemek için çabalar-ken öksürdüm.

“Teşekkürler, Mahperi abla,” dedim herkesin duyabileceği tonda, nazik bir sesle. “Başka bir şeye ihtiyacımız yok. Olursa sesleniriz.”

Mahperi abla bana göz kırpıp doğruldu.

Masanın ortasındaki yumurtalı ekmeklerden bir dilim alıp yanım-
da oturan Berfu’nun tabağına koydum. Berfu o kadar yorgun ve üzgün görünüyordu ki, *Benim burada ne işim var?* der gibi bakıyordu.

Karşımda oturan Aziz Ata aynı şekilde, *Bizim burada ne işimiz var?* diye soran gözlerle Deha Yener’e bakıyordu, onun hemen yanındaki Dünya Can ise halinden memnun, Mahperi ablanın meşhur pırasalı böreklerinden yiyordu.

Sanırım bu uzun masada mutlu olan tek ikili annem ve Dünya Can’dı.

Berfu’yu bu haldeyken zorlamamak adına konuyla ilgili hiçbir şey soramamıştık. Elbette ki kendine geldiğinde her şeyi soracak, konuşacaktık ama şimdilik önceliğimiz onun iyi olduğundan emin olmaktı.

“Sana...” diyerek söze girdi Recai amca, “kaba davranmadılar, değil mi kızım?”

Evet, biz gece boyunca yaşananları konuşmak için Berfu’nun iyi olmasını beklemeye kararlı olsak da belli ki babası aynı şekilde düşünmüyordu, onun farklı endişeleri vardı.

“Merak etmeyin Recai Bey,” diyerek söze girdi Deha Yener. “Her şey kontrolüm altındaydı.”

Deha konuşurken gözlerimi devirip Berfu’ya döndüm.

“Kötü davranmadılar...” diye mırıldandı halsizce. “Ben yaşananlara anlam veremiyorum sadece...”

“Tamam,” diye mırıldandım sessizce, “şimdi düşünme bunları.”

Oysa Berfu da konuşmak, anlatmak istiyor gibiydi.

“O pelüş ayı...” dedi titreyen sesiyle, “bana Baran’ın hediye-siydi. Hattının içinde olduğunu bilmiyordum. Ama benim asıl anlayamadığım şey, Baran bana pelüş ayıyı verdikten sonra da o hat üzerinden konuşmaya devam ettik zaten, hediyesinden ne-redeyse üç ay sonra kayboldu. Nasıl oldu da o hat daha sonra saklandı oraya?”

“Baran son zamanlarda hiç evinize gelip gitti mi?” diye sordu Deha Yener.

“Hayır,” diye mırıldandı Berfu. “En son gelişi kaybolmadan iki ay kadar önceydi.”

“Bize daha çok Derin gelip gider...” diye söze girdi Recai amca.

Masada kısa bir sessizlik oldu. Başımı kaldırdığım an gözlerim karşımda oturan Aziz Ata’nın gözleriyle buluştu. Kısa bir bakış-manın ardından başımı çevirip masanın arkasında kalan büyük tabloya çevirdim bakışlarımı.

“Evet,” dedim. “Dün gece de oradaydım. Soruşturmaya bir faydası olacaksa... Gerçi siz bunu biliyorsunuz zaten.”

“O yüzden söylemedim kızım,” dedi Recai amca. “Ben bilgi vermek için...”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Biliyorum Recai amca, bir so-run da yok zaten. Sadece bu yaşananlardan fazlasıyla sıkıldım ar-tık. İzninizle arka bahçeye çıkıp biraz hava alayım.”

“Ben de,” dedi Berfu. “Ben de geleyim biraz.”

Berfu ile birlikte hava almak için arka bahçeye geçtik. Annemin özel yaptırdığı ferforje masa takımında yan yana oturduk ve bir süre baş başa kalıp konuşmadan kuş seslerini dinledik.

“Derin...” dedi Berfu sessizce.

“Efendim, Berfu?”

“Benim bir suçum yok,” dedi titreyen sesiyle. “Yemin ederim sana.”

Gözleri dolmuştu, dağınık turuncu saçlarının arasındaki yanakları kıpkırmızıydı.

“Biliyorum Berfu ya,” dedim hüznle. “Biliyorum tabii ki. Ama ne döndüğünü de anlamıyorum işte. Bana bıraktığı not, sana bıraktığı hat, ne halt etti de gitti bu çocuk? Başına ne geldi, anlamıyorum! Kafayı yiyeceğim ya.”

Ben öfkeyle konuşurken kapıda Dünya Can göründü, elinde bir tabak kurabiye vardı.

“Gelebilir miyim?” diye sordu. “Size kurabiye getirdim.”

“Gel tabii,” dedim hüznle. “Ne zaman gelme dedik.”

“Unuttunuz galiba yıllar önce beni oyunlarınıza almadığınız günleri...” diyerek yaklaştı Dünya Can. “Gelme Dünya Can, parfümcülük oynuyoruz! Ben şimdi odunsu bir parfümmüşüm sen de şekerimsi bir parfüm!”

Oyunu hatırladığımız an kendimizi tutamayıp güldük.

“Kim oyun oynarken parfüm olur ki?” dedim zar zor.

“Değil mi?” dedi Berfu. “Öğretmen olursun, anne olursun fi-
lan... Odunsu parfüm ne ya!”

Biz gülerken bu sefer kapıda Aziz Ata göründü. “Gelebilir miyim?” diye sordu.

Gülmeyi kestim ve başımı salladım. “Tabii ki,” diye mırıldandım sessizce.

Aziz Ata ve Dünya da karşımızda yerlerini aldığında Mahperi abla dünyanın en hızlı servisini yaparak bize neredeyse on saniye içinde çay getirdi. Dünya Can'ın aklı aynı konuda kalmıştı.

“Öyle demeyin,” dedi Dünya Can. “Biz de şey oynardık... Top olma oyunu.”

“Top olma oyunu mu?” dedi Aziz Ata.

“Evet kanka, siz oynamaz mıydınız?” Dünya Can'ın şaşkın bakışlarından anladığım kadarıyla bunun bütün erkekler tarafından oynanan bir oyun olduğunu düşünüyordu.

Ufak bir kahkaha attım.

“Top derken?” diye sordu Aziz Ata.

“İşte ben futbol topuyum, sen basketbol topusun, öbürü voleybol topu mesela... gibi.”

Aziz Ata anlamaya çalışarak Dünya Can'a bakarken gülmekten gözlerimden yaş gelmişti.

“Peki sen ne topu oluyordun, Dünya Can?” diye sordu Berfu.

“Ben tenis topuydum,” dedi Dünya Can. Ve önemli bir detaymış gibi ciddiyetle, “Ama masa tenisi topuydum,” diye ekledi.

Berfu ve ben kahkahadan yıkılırken Aziz Ata elini Dünya Can'ın omzuna koydu.

“Lütfen,” dedi Aziz Ata. “Lütfen daha fazla devam etme, Dünya.”

“Ne oldu ya? İnanmadınız mı bana? Şaka yapıyorum filan sandıysanız bizim Burhan'ı arayayım bak, hatta telefonumda ne diye kayıtlı bakın... Basketbol Topu Burhan!”

Dünya Can telefonunun ekranını sırasıyla hepimize gösterirken ekranda acı ama gerçek bir şekilde aynen öyle yazıyordu: BASKETBOL TOPU BURHAN!

“Buluşma da yapıyor musunuz?” dedi Berfu. “Toplar buluşması gibi bir şey.”

Berfu'nun cümlesini duyar duymaz elimi ağzıma götürüp ona döndüm, gülmekten nefessiz kalmak üzereydik.

“Dünya, lütfen,” dedi Aziz Ata. “Ben seni arkadaşın olarak uyarıyorum bak, yetmiş beş yıl kadar daha dalga geçecekler bu anlattığınla. Anlamadın mı hâlâ?”

“Kanka bırak onlar cinsiyetçi şakalarına istedikleri kadar gülsünler!” dedi Dünya Can ani bir yükselişle, sonra bize döndü ve ekledi. “Rezilsiniz.”

“Tamam, tamam!” dedim gülerek, elimi uzatıp gözümden gelen yaşı sildim. “Özür dileriz ama sen de bu kadar koz vermeme-liydin, Dünya.”

“Bu iyi geldi ama,” dedi Berfu. “Sorgu odasında bütün gece ağladıktan sonra...”

Çayımdan bir yudum aldığım sırada bahçedeki sessizlik Aziz Ata’nın masaya bıraktığı telefonun titremesiyle bölündü. Aziz Ata telefonunu eline aldı ve sandalyesini itip ayağa kalktı. Göz ucuyla ona baktığım sırada telefonunu açtı ve birkaç adım uzaklaştı.

Moralim bozularak önüme döndüm. Dün gece tam bir aptal gibi Aziz Ata’nın benden hoşlanabileceğini sanmıştım oysa. Böyle bir şeyi nasıl düşünmüş olabilirdim ki?

“Bu Deha Yener...” dedi Berfu sessizce. “Meselesi ne bunun? Niye bu kadar ilgileniyor bizimle? Adam koskoca İl Emniyet Müdürü!”

Tam o an bakışlarım Dünya Can’ın bakışlarıyla buluştu. Benden dün gece öğrendiği gerçeği Berfu’ya söylemek için sabırsızlıktan ölüyor gibiydi.

“Tamam,” dedim. “Söyle hadi.”

Berfu soran gözlerle bir bana bir de Dünya Can’a baktı. “Ne söyleyecek?”

Dünya Can heyecanla doğruldu. “Zeren teyze...” dedi sessizce, “Deha Yener ile evleniyormuş!”

Berfu şok içinde bana döndü. “Siz ciddi misiniz?” derken eli ağzındaydı.

Bul Beni

Başımı salladım. Ama Dünya Can benden önce yanıt verdi. “Bu yaz düğün varmış!” dedi.

“Yok artık!” dedi Berfu, “Bu kadar çabuk mu? Ne ara oldu bu Derin, bize neden anlatmadın?”

Omuzlarımı silktim ve derin bir nefes alıp, “Ben de yeni öğrendim,” diye mırıldandım.

Berfu ve Dünya Can annemin meselesini konuşmaya devam ederken Aziz Ata da nihayet telefonunu kapatmış ve yanımıza dönmüştü ama gözleri hâlâ telefonunun ekranındaydı.

“Arayan üniversitedeki profesörümdü,” dedi Aziz Ata dalgın bir sesle, sonra başını kaldırıp bana baktı ve açıkladı. “Musa Hoca.”

Başımı salladım. Dünya Can ile Berfu bir açıklama bekliyor gibi bakıyorlardı.

“Onlara da anlatabiliyor muyuz?” diye sordum.

“Tabii,” dedi Aziz Ata. “Kimseye anlatmadığınız sürece sorun yok.”

“Aziz Ata’nın fakülteden bir hocası var. Adam kriminal meselelerle ilgileniyor, polisle beraber çalışıyor ve bir süredir Baran’ın kaybını da araştırıyor.”

“Ve bir şey bulmuş...” dedi Aziz Ata telefon ekranına bakmaya devam ederken.

O esnada gök gürledi. Gece boyunca yağması gereken yağmur âdeta ertelenmiş ve sabahı beklemiş gibi bir anda yağmaya başladı. Üçümüz sessizlik içinde endişeyle Aziz Ata’dan gelecek haberi beklerken yağmurun kasvetli sesi eşliğinde anlatmaya başladı.

“Baran,” dedi Aziz Ata. “Bir süredir düzenli olarak bir yazılımcıya gidip geliyormuş. Elinde bir hard disk varmış, hard diskin içinde de bozuk bir ses kaydı dosyası...”

Sırtımı dikleştirdim ve duyacaklarıma hazırlanmaya çalıştım.

“Bir süredir o ses dosyasını düzelttirmek için uğraşıyormuş,” dedi Aziz Ata ve devam etti. “Sonunda kayıt düzeltilebilmiş ama dosyayı düzelttiklerini haber verip hard diski teslim etmek için aradıklarında Baran’a ulaşamamışlar. Yani ses kaydı dosyası düzeltilmediğinde Baran çoktan kayıplara karışmış.”

Aziz Ata’nın gözleri benim gözlerimi buldu, şiddetli bir gök gürültüsü daha duyuldu ve Berfu hepimizin aklından geçen o soruyu sordu.

“Peki ne varmış ses kaydında?”

Aziz Ata başını telefonuna eğdi. Bir süre ekrana baktı ve birkaç şeye bastı.

“Ben de şimdi dinleyeceğim,” dedi. “İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Dinlemek istediğinize emin misiniz?”

Birkaç saniye içinde aklımdan binlerce şey geçti. O ses kaydından her şey çıkabilirdi, her şey. Duyacaklarımız hiçbir şey ifade etmeyebilirdi veya çok şey ifade edebilirdi. Duyacaklarımız hiçbir şeyi değiştirmeyebilirdi ama her şeyi de değiştirebilirdi.

“Eminiz,” diye mırıldandım. “Eminiz, değil mi?” dedim soran gözlerle Berfu ve Dünya Can’a bakarak.

“Eminiz,” dedi Berfu ve Dünya Can devam etti, “Aç gitsin.”

Aziz Ata bizden emin olduktan sonra telefon ekranına döndü. Birkaç şeye bastıktan sonra dışarıdaki yağmur şiddetini artırırken telefonunun sesini sonuna kadar açtı ve önce bozuk bir ses duyuldu telefondan. Sonra ise bir kadın sesi.

“*Kimse bilmiyor,*” dedi tanıdık bir kadın sesi.

Ve devam etti konuşmaya.

“*Kimse bilmiyor. Ve kimse öğrenmeyecek.*”

Bakışlarımız ortak bir noktada buluştu. Bu masada dört kişiydik. Aziz Ata, Berfu, Dünya Can ve ben. Önce Berfu’ya baktım soran gözlerle, sonra Dünya Can’a döndü dehşet içindeki bakışlarım.

Bul Beni

Üçümüz bu sesin sahibini öyle yakından tanıyorduk, öyle iyi biliyorduk ki Baran'ın günlerce ulaşmaya çalıştığı bu ses kaydında konuşan isim herkesten çok bize tanıdıktı.

Aziz Ata tepkimizi merak içinde beklerken aramızda konuşması gereken bir kişi vardı.

Tek bir kişi.

“Bu,” dedi Dünya Can tereddütle, “benim annem.”

Telefonun hoparlöründe dönüp duran bu sesin sahibi Dünya Can'ın annesi Elmas teyzeydi. Elmas Kıraç...

Baran bu ses kaydına ulaşmak için neden o kadar çabalamıştı, bu dosyayı nereden bulmuştu ve en önemlisi Elmas teyzenin ses kaydında bahsettiği sır neydi?

Kimsenin bilmediği ve kimsenin öğrenmeyeceği o şey, neydi?

Yer bir kez daha sarsılır gibi oldu ayaklarımın altında. Artık hiçbir şey sabit değildi hayatlarımızda, zırlı zırlı çalışıyordu kafamın içindeki alarmlar, titriyordu hücrelerim. Öyle bir oyunun içindeydik ki her ipucu bize çıkıyordu, her yansıma bizdendi, her gölge bizimdi.

Anladığımı tek bir şey vardı, Baran bir süre önce bir şeylerin peşine düşmüştü ve bu şey her neyse Baran'ı artık ortalıkta istemiyordu.

Artık çözmeye çalıştığımız her şey daha da karmaşıktı ve belli ki biz dur demezsek giderek daha da karışacaktı...

Her şey yolundaymış gibi görünmeye
çalıştım hep. Şiddetli bir türbülansın içinde
ilerlemeye devam eden bir uçak gibi...

9. BÖLÜM

ÇİZGİ

Baran'ın çözmeye çalıştığı ses kaydından çıkan sesin Dünya Can'ın annesi Elmas teyzeye ait olması hepimizi sarsarken aklımdan geçen yüzlerce senaryonun her biri hem imkânsız hem de olası geliyordu. Bu işin sonunda ortaya çıkacak gerçek birilerini şok edecekken birilerini de şaşırtmayacaktı.

Perde perde ilerliyordu sanki her şey. Tam nefes alacakken nefes kesici bir ipucu daha geliyordu. Berfu, Aziz Ata ve ben şaşkınlıkla masada kalakaldığımızda Dünya Can telefonuna sarılmıştı.

“Çalıyor,” dedi.

Telefon bir çaldı, iki çaldı, beş çaldı derken açılmadı.

“Açmıyor,” dedi Dünya Can öfkeyle.

“Uyuyordur,” diye mırıldandım. “Saat çok erken Dünya. Gel otur biraz, elbet döner sana.”

“Hayır,” dedi Dünya. “Ben eve gidiyorum. Uyuyorsa da uyan-sın, açıklasın bana bu ses kaydını.”

Dünya toparlanırken Aziz Ata tereddüt etmeden ayağa kalktı.

“Ben seni götürürüm kardeşim,” dedi. “Yalnız gitme, beraber gidelim.”

“Evet,” dedim, “beraber gidelim, hep beraber...”

Soran gözlerim Berfu'ya döndüğünde o çoktan ayaklanmıştı. Sormama bile gerek yoktu, tabii ki bizimle geliyordu.

“İçeridekilere şimdilik bir şey söylemeyelim,” dedi Dünya Can. “Ne olduğunu bir anlayalım da...”

Sessizce antreye geçtiğimiz sırada kafamı uzatıp salona doğru seslendim. Annemle Deha Yener, Berfu'nun anne ve babasıyla bir yandan kahvaltı edip bir yandan da sohbet etmeye devam ediyordu.

“Biz biraz dışarı çıkıyoruz,” diye seslendim.

“Nereye?” Bu endişeli soru Yeliz teyzeden gelince Berfu da kafasını uzattı ve yalanıma dahil oldu.

“Sinemaya gidiyoruz anne,” dedi. “Biraz kafa dağıtmak istedik. Biliyorsunuz, üst üste geldi her şey.”

“Aaa tamam tamam,” diye söze atladı annem. “Bırak gitsinler Yeliz, biz de kahve faslına geçer bol bol sohbet ederiz zaten onlar dönene kadar.”

Onlar kendi aralarında konuşmaya devam ederlerken evden çıktık. Bu sefer Aziz Ata'nın yanına oturan Dünya Can olurken Berfu ve ben arkadaydık. Aziz Ata, Dünya'nın tarifleriyle yola çıktığında endişem giderek artıyordu. Ne yapacaktık şimdi gidip, Elmas teyzeye ses kaydının hesabını mı soracaktık?

Fakat sorulması da gerekiyordu. Baran aylardır ortada yoktu ve karşımıza çıkan her şey değerlendirilmeye değerdi.

Belli ki hayatlarımız bir süre boyunca böyle olacaktı, durulmayı da bırakın güçlü dalgalardan kaçışımız yoktu artık. Bir dalga bizi içine alacaktı belli ki... Bizi güzelce yoğuracak, belki boğacak ve şansımız varsa en sonunda rahat bırakacaktı... Dalgalarla boğuşmadan özgür kalamayacaktık, rahat bir nefes alamayacak, kıyıya ulaşamayacaktık.

“Burası,” dedi Dünya Can girdiğimiz caddedeki üç katlı, beyaz ahşap döşemeli evi göstererek.

Tam beş yıldır bu evde oturuyorlardı. Eski evleri 99 depreminde aldığı hasardan dolayı yıllar sonra belediyenin talebiyle tadilata girmek zorunda kalınca onu satıp buraya taşınmışlardı.

Dünya, Aziz Ata'nın arabası durur durmaz arabadan atlarca-sına aşağı indi.

"Dünya bekle bizi!" diye seslensem de durmaya niyeti yoktu.

Biz arabadan inip süratle kapıya doğru koştururken Dünya Can kapıyı yumruklamaya başlamıştı bile.

"Dünya Can, sakin ol!" dedi Berfu korkuyla. "Kadın korkacak!"

Ve büyük beyaz kapı açılır açılmaz bizi bir çift korkmuş göz karşıladı. Elmas teyze uzun sabahlığına sarılmış, uykudan yeni uyanmış gözleriyle şok içinde bize bakarken korkusunu almak için gülümsemeye çalıştım.

"Günaydın Elmas teyze," dedim gayet sıradan bir an yaşıyor-muşuz gibi.

"Gü-günaydın... kızım..."

Ve yaklaşık beş dakika sonra ben, Aziz Ata, Berfu, Dünya Can, Elmas teyze ve Dünya'nın babası Levent amca büyük salonun koltuklarında oturmuş, Aziz Ata'nın orta sehpanın üzerine bıraktığı telefonunda dönüp duran ses kaydını dinliyorduk.

"*Kimse bilmiyor,*" diyordu ses kaydı.

"*Kimse bilmiyor. Ve kimse öğrenmeyecek.*"

Herkes sessizlik içinde soran gözlerle birbirine bakarken ses kaydı baştan sonra tekrar ve tekrar duyulmaya devam etti bir süre.

"*Kimse bilmiyor.*"

"*Kimse bilmiyor. Ve kimse öğrenmeyecek.*"

En sonunda Dünya Can'ın öfkeyle ayaklanıp ses kaydını durdurmasıyla salonu gergin bir sessizlik kapladı. Dünya Can kaydı durdurur durdurmaz annesine döndü ve sordu.

"Kimsenin bilmediği ve öğrenmeyeceği şey ne anne?" dedi öfkeyle. "Açıklamak ister misin?"

Elmas teyzenin gözleri kendisine şüpheyle bakan kocasına döndü ve Levent amca da kendisini tutamayıp sordu.

“Bu ne demek Elmas? Kime, niye söyledin bunu?” Sonra bize döndü telaşla. “Bu ses kaydını Baran mı almış, ona mı söylenmiş?”

Aziz Ata uzanıp orta sehpa da kalan telefonunu aldı ve açıklamaya çalıştı.

“Bilmiyoruz, tek bildiğimiz Baran’ın kaybolmadan önce taşınabilir bir belleğin içindeki bozuk ses dosyasını düzelttirmeye çalıştığı. O dosya düzeltildiğindeyse Baran çoktan ortadan kaybolmuş, belleğin içinden çıkan ses kaydı da bu...”

“Sadece bu mu?” dedi Levent amca. “Başka ses kaydı yok mu? Bir tek Elmas’ın kaydı mı var?”

“Sadece bu,” dedi Aziz Ata. “Başka hiçbir şey yok.”

Tüm gözler Elmas teyzenin üzerindeydi. Kıpırmızı olmuş yüzü, ter içinde kalmış teniyle son derece çaresiz görünüyordu.

“Anne bir şey söylesene!” diye bağırdı Dünya Can. “Kimden ne saklıyorsun?”

Elmas teyzenin gözleri Dünya Can’a çevrildiğinde çenesi bile titriyordu.

“Ben...” dedi. “Ben... Bilmiyorum oğlum, bu ses nereden çıktı bilmiyorum ki...”

“Anne nasıl bilmiyorsun?” dedi Dünya Can, artık çileden çıkmak üzereydi. “Senin sesin işte! Nereden çıktığını nasıl bilmiyorsun, nereden çıkabilir anne, ağzından çıkmış işte!”

“Ben...” dedi Elmas teyze, eli kalbinin üzerinde yumruk oldu âdeta. “Ben gerçekten bilmiyorum Dünya.”

Ve bu kelimeler ondan duyduğumuz son kelimeler oldu. Elmas teyze önce elini kalbine götürdü, kıpırmızı kalan yüzündeki ifade kusacak gibi oldu, hemen sonra oturduğu berjerin üzerinden yere doğru yüzüstü yığıldı ve orada öylece kaldı.

“ANNE!” Dünya Can’ın haykırıışlarının eşliğinde her birimiz yerde, Elmas teyzenin başında toplanmışken Aziz Ata soğukkanlı kalmış, acil servisle konuşuyordu.

“Bir anda bayıldı,” diyordu Aziz Ata biz Elmas teyzeye olabildiğince yardım etmeye çalışırken. “Kalbi?” diye sordu bana dönüp.

“Atıyor,” dedim.

“Atıyormuş,” dedi Aziz Ata telefona doğru. “Ateşı var gibi.”

“Kolonya!” dedim Levent amcaya endişeli gözlerle bakarak. “Kolonya var mı?”

“Kırkklı yaşlarda,” diye anlatmaya devam ediyordu Aziz Ata. “Ben verdiğiniz numaraya konum attım. Beyaz ahşap ev, numara 26.”

Bileklerine sürülen kolonyalar ve yüzüne çarpılan soğuk sular bir fayda etmedi... Kalbi atıyordu, nefes alıyordu ama kendine gelmiyordu Elmas teyze. Dünya Can kenarda korkuyla ağlarken Levent amca da kitlenip kalmış gibiydi. Belki de Berfu, ben ve Aziz Ata olmasa Elmas teyzenin hayatta kalma şansı uçup gitmişti.

Aziz Ata telefonunu kapatıp yanı başımızda bittikten sonra her şey süratle aktı gitti. İçeri giren sağlık görevlileri Elmas teyzeye salonun orta yerinde, hepimizin gözü önünde anında müdahale ettikten sonra ikinci müdahale için hastane yolculuğuna hazırlık yapmaya başladılar. Bizse kenarda durmuş onlardan bir kelimelik de olsa bir açıklama bekliyorduk. Ne olmuştu, ne olacaktı, iyi olacak mıydı?

Elmas teyzenin halsiz vücudunu sedyeye yerleştirdikleri sırada nihayet sıra bize de geldi. Diğerleri sedyeyi ambulansa taşıırken görevlilerden birisi bize iki kelimelik bir tamlamayla kısaca bir açıklama yaptı.

“Kalp krizi,” dedi kadın ambulans acil tıp teknisyeni. “Kalp krizi geçirmiş.”

Ve böylece karakolda başlayan günümüz hastanede bitti.

Berfu'yu karakoldan aldığımız gibi Elmas teyzeyi hastanelik etmiştik.

Gecenin tekrarı yaşanıyordu âdeta. Sadece karakter sayısı artmış, roller değişmişti. Herkes burada, hastane koridorundaki sandalyelere dizilmiş oturuyordu şimdi de. Annem, Deha, Yeliz teyzeler, biz... Levent amcayla Dünya ise oturmak istemiyordu, acil kapısının önünde ayakta dikilmiş içeriden gelecek bir haberi bekliyorlardı umutla. Fakat bu umutlu bekleyişin ardında bir de soru işaretleri vardı. Ses kaydı hepimizin aklındaydı ve artık annemler de haberdardı.

“Kaydı incelemeye gönderdim,” dedi Deha Yener elindeki telefonu göstererek. “Ne çıkar bilmiyorum ama bakacağız. Belki de orijinal bir kayıttan bile bahsetmiyoruz, yapay zekâya söylenmiş cümleler bile olabilir onlar.”

İçten içe o ses kaydının gerçekliğinden emindim oysa. Baran'ın sahte bir ses kaydının peşine düşmeyecek kadar zeki olduğunu biliyordum ama olayları bir türlü birbirlerine bağlayamıyordum işte.

“Dünya hadi gel, bir hava aldırayım sana.” Aziz Ata'nın her zamanki ağabey tavrıyla ayaklanmasıyla birlikte ben de ayağa kalktım.

“Hadi gel,” dedim, “çıkalım bir hava alalım, olmaz mı?”

“Siz gidin,” dedi Dünya. “Buradan uzaklaşmak bana iyi gelmeyecek.”

“Siz çıkın bir hava alın,” dedi Berfu. “Bize de kahve getirin gelirken. Ben yanıdayım.”

Berfu'nun araya girmesiyle Dünya Can ile konuşmak için oturduğum yerden ayaklandım. Burada durup bekleyerek hiçbir şey yapamıyorduk. En azından gidip herkese içecek bir şeyler alabilirdik.

Bul Beni

Aziz Ata'yla bizimkilerin bulunduğu koridordan ayrılıp büyük ve lüks Hermes Hastanesinin kantinine inen asansöre doğru ilerledik. Boş gelen ilk asansöre bindik ve aynı anda aynaya döndük. Bunu aynı anda yapıp aynadaki yansılarımız üzerinden göz göze gelmemizle gayriihtiyari güldük.

“Sen ve ağabeyin...” dedim. “Dünden beri neye bulaştığınızı sorguluyor musunuz acaba?”

Aziz Ata sessizce güldü.

“Kaos sevmeseydik birimiz avukat diğerimiz polis olmayı seçmezdik sanırım.” Sonra bana dönüp etkileyici bir bakışla kaşlarını kaldırdı. “Bu bizim yaşam tarzımız. Karmaşa severiz,” dedi.

“Doğru,” dedim. “Karmaşa seversiniz siz.”

O sırada asansörden inmiş kantine doğru ilerlerken sohbet etmeye devam ediyorduk.

“Bu da mı bir laf sokma?” dedi Aziz Ata. “Nasılsın desen ima arıyorum altında.”

“Aramalısın,” dedim ve sonra onu tanıdığımdan beri aklımda olan bir soruyu sordum. “Yoksa bu yüzden mi bu kadar çalışıyorsun?”

“Bu kadar çalışıyorsun derken?” diye sordu Aziz Ata anlamayarak. “Derslere mi?”

“Ülkenin en nitelikli üniversitelerinden birinde hukuk okuyorsun, Aziz Ata. Sınav zamanına denk geldim, gözlerin uyumak için yalvarıyordu ama sen şikâyetçi değildin. Seve seve çalışıyordun. Okul dışında dinlenmek yerine Musa Hoca'nın yanında vakit geçirip çözülememiş kriminal olayları çözmeye uğraşıyorsun filan. Başarılı olmaya dair duyduğun tutku, kaosa olan sevginden mi geliyor?”

Aziz Ata bir süre sessiz kaldı. Sanki öyle bir noktaya dokundum ki bir çizgiye sürükledim onu. Konuşup konuşmamakta kararsız kaldı, ayağını kaldırıp çizginin ötesine geçip geçmemek konusunda ikilemdeydi âdeta.

“Hırs,” dedi Aziz Ata. “Hayata duyduğum bir öfke var elbette ve o da bir gün hırsa döndü.”

Kaşlarımı çatarak baktım ona. “Neden? Neden öfkeliisin hayata?”

“Doğru ya,” dedi Aziz Ata bir anda duraksayarak, “sen hikâyeyi bilmiyorsun.”

Başımı kaldırıp Aziz Ata’nın yüzüne baktım. Kararsız ve hüznünlü yüz ifadesinde o soyut çizginin tam ortasında durduğunu görür gibi oldum. Ayakları çizginin tam üzerindeydi, bense yanında öylece bekliyordum. Anlatırsa o çizgiyi aşacaktık, susarsa bir adım geriye gidecektik. Ta ki bir gün tekrar o çizgiye gelene kadar...

“Hikâyeyi?” dedim merakla. “Hangi hikâyeyi?”

Ve Aziz Ata, soyut adımlarını o soyut çizginin ötesine doğru attı, çizgiyi geçti ve anlatmaya başladı.

“Biz,” dedi, “aslında üç kardeştik.”

Hastane kantininin ortasında durdum, tek tük hasta yakınları etrafımızdan geçip giderken ben Aziz Ata’dan duyduğum haberin şaşkınlığıyla yalnızca ona dikkat kesildim. Hastane duvarları yok oldu âdeta, insanlar sustu.

“Üç kardeştiniz...” diye mırıldandım soran gözlerle.

“Ben, ağabeyim Deha ve ortanca kardeşimiz Neva... Benim bir de ablam vardı yani, ağabeyimin de bir kız kardeşi.”

Aziz Ata karşımda öyle bir yüz ifadesine büründü ki onu kolundan tutup götürmek istedim bu kalabalığın içinden. Yanakları kızardı, çenesi kasıldı, bakışlarını nereye sabitleyeceğini bilemedi.

“Gel,” dedim elimi koluna götürüp. “Bahçeye çıkalım. Burada bunca insanın içinde...”

Onu kolundan tuttum, hiç direnmedi. Teslim olmuştu âdeta. Bir hikâyesi vardı ve anlatma vakti gelmişti.

“Burası sessiz,” dedim. “Belki kendini daha iyi hissedersin.”

Kantinin hemen önündeki yeşil alana, hastanenin arka bahçesine çıktık birlikte. İçeriye bakan büyük camın ilerisinde kalın beton korkuluklar vardı. Hastane uzaktan ve tepeden de olsa hem denizi hem de Belgrad Ormanı'nı görüyordu.

Birlikte korkuluklara yaslandık. Ben ona döndüm, o bana. Gözleri bir anlığına denize kaydı önce, sonra bakışlarımda sabitlendi bakışları.

“Anlatmaya devam etmek istemezsen...” diye mırıldandım, “anlarım seni.”

Aziz Ata ise başını salladı, içine atmak istemiyordu.

“Bundan tam yirmi yıl önce,” diye söze girdi, “benim doğduğum yıl ağabeyim Deha on beş yaşındaydı, ablam Neva da on dört olacakmış o sene... Annemin bana olan hamileliğinin son ayında bir gün eve acı bir haber gelmiş. Annemin dışarıya arkadaşlarıyla bisiklet sürmesi için yolladığı ablam Neva, bir daha eve dönmemiş.”

Kalbimin yavaşladığını hissettim. Tenime değen rüzgâr kâhküllerimi uçururken saç tellerimin tenime değişimini hissetmek bile huzursuz etti beni. Aziz Ata ise anlatmaya devam ediyordu. Biraz duraksıyor, biraz denize, biraz Belgrad Ormanı'na bakıyor, sonra yine devam ediyordu.

“Orada,” dedi başıyla Belgrad Ormanı'nı işaret ederek, “Neva o gün orada bisiklet sürüyormuş arkadaşlarıyla.”

Başımı çevirdim, Aziz Ata'nın gözlerinin daldığı devasa ormana baktım ve hüznü bir nefes aldım. Kaşlarım hüznü çatılmıştı, Aziz Ata'yı karşımda ilk kez bu kadar güçsüz görüyordum. Elinde olsa birkaç parçaya bölünüp kırılacaktı.

“Sonra nasıl olmuş bilmiyoruz... Arkadaşları ormandayken Neva onlardan ayrılmış. Söylenene göre yola çıkmış, bir süre sonra gözden kaybolmuş ve günlerce aranmış. Sizin hikâyeye benziyor,” dedi ve devam etti. “Beni bu hikâyeye çeken şeylerden

biri de bu benzerlikti. Ablam Neva günlerce bulunamamış. İlk önce o gün, onunla birlikte bisiklet süren arkadaşları sorgulanmış, onlardan şüphelenilmiş. Kaybının tam onuncu günündeyse...” Aziz Ata durdu, zar zor bir nefes aldı ve yüzünü eliyle siler gibi yaptı.

“İyi hissetmiyorsan devam etme...” dedim fısıltıyla. Ama bir kez daha reddeder gibi başını salladı.

“Kaybının tam onuncu gününde,” dedi bu sefer daha sesli, daha kararlı ve daha öfkeli bir tonda. “Bedenini ormana yakın bir gölün içinden çıkarmışlar.”

Bu sefer sarsılan bendim. Elim korkuyla ağzıma gittiğinde duyduğum sona inanamıyordum. Ablasını kaybettiklerini konuşmanın gidişatından anlamıştım elbette ama on dört yaşındaki bir kızın cansız bedenini bir gölün içinden mi çıkarmışlardı?

“Öyle bir kader ki...” dedi Aziz Ata öfkeyle burnunu çekerek, “annem acı haberi alıyor ve doğum sancıları başlıyor. Babam morgda büyük kızının cansız bedenini teşhis ederken annem aynı hastanede doğum yapıyor ve ben dünyaya geliyorum.”

İnanamıyordum duyduklarıma ama söyleyecek hiçbir şey de bulamıyordum. Ne denirdi ki böylesine büyük bir acının karşısında? Ne söylenirdi? Ben donakalsam da Aziz Ata susmak istemiyordu, bir kere başlamıştı ve anlatmadan durmayacaktı.

“Yirmi yıl önce 22 Ağustos günü, bin bir tane bilinmezlikle dünyaya gelmişim. Diğer bebekler sevinçle karşılanırken ben bir cenaze evine doğdum, Derin. Ablamın ölümünün kesinleştiği günde doğdum.”

Aziz Ata hüznün ve öfke karışımı ironik bir gülümsemeyle baktı yüzüme.

“Aziz Ata, ben gerçekten çok...” diyerek eveleyip geveledikten sonra kendimi toparlamaya çalıştım. “Gerçekten çok üzgünüm. Yemin ederim, ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Bul Beni

“Bir şey söylemene gerek yok,” dedi. “Ben bu gerçeklikle yirmi yıldır yaşıyorum zaten, duyabileceğim her şeyi duydum. Doğdum ve bir kenara atıldım aslında. Annemle babam kendilerini ablam Neva’nın ölümünü çözmeye adadılar, ağabeyimse on beş yaşındaydı ve büyük bir depresyona girdi, bir süre hastanede kaldı...”

“Peki sen...” dedim hüznle. “Sana kim baktı?”

Aziz Ata hüzn dolu bir şaşkınlıkla baktı bana.

“Kimse bunu sormamıştı, biliyor musun?” dedi. “Herkes soruşturmadan ne çıktı diye sorardı önce, kimse sana ne oldu, nasıl büyüdün demedi... Orada burada büyüdüm bir şekilde, Derin. Biraz anneannemde, biraz babaannemde, biraz amcamda, biraz teyzemde. Annemler kendilerini biraz olsun toparlayıp beni tamamen yanına aldıklarındaysa daha da zor bir süreç başladı aslında. Keşke hep orada burada kalsaydım dedirtiler bana, çocukluğumu cehenneme çevirdiler.”

Aklım bir anlığına düne gitti. Aziz Ata yemek bulaşan tişörtünü değiştirirken sırtında gördüğüm izleri anımsar gibi oldum. Yanık izleri gördüğüm ilk anda da zihnimde yer etmişti ama şimdi kafamdaki soru işareti daha da büyümüştü.

“O ilk yıllarda,” dedi Aziz Ata, bir anda cebinden bir paket çıkardı ve bir sigara yaktı, bu onu sigara içerken ilk görüşümdü. “Annemle babamın yanına geçtiğim ilk yıllarda evdeki herkes en kibar tabiriyle kafayı sıyırmıştı, Derin.”

Ağzındaki dumanı üfledi ve sigarasına bakan gözlerimi görünce açıklamak için duraksadı.

“Sadece çok dertlendiğimde içiyorum,” dedi ve devam etti anlatmaya. “Annemin, babamın ve ağabeyimin stres tahtasına dönmüştüm. Evin içinde bir yas vardı ve o yas yıllarca sürdü. Haklılardı, on dört yaşındaki kızlarını kaybetmiş bir aileydiler ve ben onlar için baş ağrısından başka bir şey değildim. Öyle bir evde büyüyünce yas duygusu ister istemez insanın ruhuna işliyor.

Ben de hep öyle yaşadım, öyle büyüdüm, hiç görmediğim ablam Neva'nın acısı hep kalbimdeydi bir şekilde.”

Hikâye giderek daha kaotik, daha karamsar ve daha acı verici bir hale geliyordu.

“Onunla ilgili detayları hepsinden daha iyi biliyordum. Annemden, babamdan, ağabeyimden... Hepsinden tek tek dinledim yıllar boyunca. Soruşturmadan gelen bilgilere göre Neva'yı öldüren bir trafik kazasıydı fakat çarpan kişi suçtan kurtulmak için bedenini yakınlardaki bir göle taşımıştı. Ve bunu hiç iz bırakmadan yapmıştı. Katil hiçbir zaman bulunamadı ama annem ve babam bu hırsı içimize öyle bir işlediler ki günün sonunda ağabeyim önce bir polis oldu, sonra İstanbul İl Emniyet Müdürü. Benimse en büyük hayalim hayatımı mahveden o katili bulduğumuz gün onun karşısına ablamın, Neva Yener'in avukatı olarak çıkmaktı. Bizim hayatlarımız bu olayla şekillendi, Derin. Her şeyi bir ölümün üzerine inşa ettik. Ama bu inşaatın temeli ne kadar sağlam bilmiyorum. İşte bu yüzden yardım etmek istiyorum size. Hikâyemiz aynı çünkü Derin, bizi hayata bağlayan tutkalarımız aynı.”

“Annenin, babanın ve ağabeyinin stres tahtası olduğunu söyledin... Çok üzdüler mi seni?” diye sordum tereddütle. “Canını yaktılar mı?”

Aziz Ata gözlerimin içine baktı ve cevap vermesine gerek bile kalmadı. Gözlerinde gördüm her şeyi, canının ne kadar yandığını, onu geçmişte ne denli hırpaladıklarını.

“Tamam,” dedim, “cevap verme. Bunları anlatmak zaten çok fazla olmalı... Bir de bunun için hırpalama kendini.”

Burnunu çekti ve başını soluna, Belgrad Ormanı'na çevirdi bir kez daha. Gözleri oraya takıldı kaldı, ağaçların arasında kayboldu bakışları. Aziz Ata bunca zaman boyunca dışarıya gülen, dimdik duran bir kara kutuydu ama o kara kutunun içinden bir ömürlük koca bir acı çıkmıştı.

Bul Beni

“Annem bu yüzden böyle...” dedi kendini dün yaşanan olayla ilgili açıklamak ister gibi. “Dengesiz, ne dediğini bilmiyor.”

“Anladım Aziz, sorun değil, gerçekten... Takma kafana. Artık içeri girelim mi?”

Başını salladı. Öyle şeyler duymuştum ki artık ne konuşmaya mecalim kalmıştı ne de dinlemeye. Aziz Ata da aynı durumdaydı. Onu anlattıkları, beni ise duyduklarım hırpalamış, sarsmıştı âdeta. Sırtındaki izlerse gözlerimin önünden gitmiyordu şimdi. Çocukluğunu düşünmek korkutuyordu beni. Yaşadıklarını tahlil etmek ve anlamaya çalışmak bile korkunçtu. O ise bir cenaze evine doğmuş, yıllar süren bir psikolojik savaşın en çetrefilli cephesinde yaşamıştı.

“Kahve?” dedi soran gözlerle.

“Olur,” dedim, “kahve içerim.”

Aziz Ata ile yukarıda bekleyen herkese kahve aldıktan sonra sessizce Dünyaların yanına çıktık. Biz kahvelerle koridora girdiğimizde bir doktor hanım da yanlarındaydı. Hızlanıp aralarına katıldığım sırada konuşmak için bekleyen doktor da yeni gelmiş olacak ki beni ve Aziz’i başıyla selamladı.

“Ben Doktor Beste,” dedi. “Bundan sonra Elmas Hanım’la ben ilgileneceğim, şimdi detaylı bir rapor aldım. Arkadaşlarım gerekli ilk müdahaleyi yapmışlar. Size bilgi verilmiştir sanırım, ani bir kalp krizi yaşanmış ama şu an için kalp ritmi normale döndü, durumu stabil. Yarına kadar kontrollü olarak uyutacağız ama şu an için hayati bir tehlikesi kalmadı diyebiliriz.”

Doktorun verdiği haber içimize su serpse de ruhum bir duvardan alınıp başka duvara çalınan bir çuvalın içindeydi âdeta. Oradan oraya savrulurken karmaşık bir gürültüyü andıran bir tünelin içinden geçip gidiyordum. Bir yanda Baran’ın kayıp olması, bir yanda Aziz Ata’dan duyduklarım, bir yanda evlenmek için gün sayan annem, bir yanda dün geceyi karakolda geçiren Berfu ve bir

yanda annesinin başında bekleyen Dünya Can...

Daha kaç parçaya bölünebilirdik ki? Kimin peşinden koşup kime destek olacağımı şaşırmıştım. Neyse ki Elmas teyzenin durumu iyiydi, yarına kadar uyuyacaktı ama hayati bir tehlikesi yoktu. Levent amca ısrarla burada kalmak istediğini söyleyerek dinlenmemiz için bizi kelimenin tam anlamıyla kovdu. Dünya Can birkaç saat uyumak için Aziz Ata'nın evine geçerken Berfu, annesi ve babasıyla eve dönüyordu. Ben de nihayet annemin arabasında, eve doğru yoldaydım.

“Nişanlın niye gelmedi bizimle?” diye sordum anneme yola çıktığımız ilk dakikalarda. “Müstakbel üvey babam.”

Annem derin bir nefes aldı. “İşe dönmesi gerekti,” dedi. “Biliyorsun, hayat kurtarıyor.”

Gözlerimi devirip başımı arabanın camına yasladım. Öyle yorucu iki gün olmuştu ki gözlerimi zar zor açık tutuyordum. Arabanın radyosundan gelen şarkı sözleri uykuya dalmadan önce duyduğum son sözlerdi.

*“Çökünce karanlık şehre,
Yalnızın güneşi doğar.
Eritir kalbini ve zihnini,
Acıdan sızana kadar...”*

Uyuklarken bile susmuyordu zihnim. Aziz Ata'nın hırsının derin bir sebebi olduğunu içten içe hissetmiştim, bu kadar acı olacağınıysa tahmin edememişim elbette. Doğduğu gün gözlerini acıya açmıştı resmen. Ablasının ölümüne, annesinin yasına, babasının öfkesine, ağabeyinin buhranına doğmuştu, Aziz Ata. Ve her şeye rağmen sarılmıştı hayata.

* Doğan Duru, *Off*.

Bul Beni

Belki de yarası kadar sarılırdı insan hayata...

Ara ara trafiğe takıldığımız dönüş yolu elli dakika kadar sonra sona erdiğinde eve ayakta uyuyarak girdim. Annem beni odama kadar çıkarıp üzerimdekilerle yatağa yatmama yardım edip üstümü de örttükten sonra uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Hadi uyu güzelim,” dedi. “Mahvoldun iki gündür.”

“Anne,” dedim halsiz bir sesle, “sen nereye? Odanda mı olacaksın?”

Annem derin bir nefes aldı. Vereceği cevabı düşünürken tereddüt etse de konuştu.

“Atölyeye gideceğim, Derin,” dedi. “Gelinlik provasına başlamam lazım.”

Öylece baktım gözlerine, annemi bulmaya çalıştım o bakışların içinde. Son zamanlarda yaptıklarını tekrar tekrar düşündüm. Çıkamadım işin içinden.

“Anne,” dedim sakın kalmaya çalışarak, “yaşadıklarımızın farkında mısın sen?”

“Derin, ben yanlış bir şey yapmıyorum,” dedi annem hüznle. “Berfu’nun da yanında oldum, Elmas teyzenin de. Baran için de her şeyi yapıyoruz hep birlikte. Ama elbette hayatıma devam edeceğim çünkü etmek zorundayım.”

“Anne en yakın arkadaşın daha bu sabah kalp krizi geçirdi ya! Dün bütün gece karakoldaydık hep birlikte! Ya ben yemek yiyecek kadar bile motive olamıyorken sen gelinlik provasına başlayacağını söylüyorsun. Kaçıyor mu, Deha Yener?” dedim halsiz bir öfkeyle, artık hırsımdan ağlıyordum. “Ne bu acelen Allah aşkına, anne delirdiniz mi siz?” dedim yalvarır gibi.

Bakışlarını kaçırdı. Gözleri artık bana değil, ferforje yatak başlığıma sarılmış mavi led ışıklara bakıyordu.

“Acelem var,” dedi bir anda sessizce.

Bakışları yatak başlığından kucağına döndü, ellerine baktı.

“Ne demek bu?” dedim korkuyla doğrulduğum sırada.

Gözlerim annemin kucağındaki ellerini takip ettiğinde, annemin her zaman çok sevdiğim o yumuşak elleri karnını buldu. Elleri karnını severken dolu gözleri nihayet bana döndü.

“Bunu böyle öğrenmeni istemezdim ama...” dedi annem. “Geciktirirsem karnı burnunda bir gelin olacağım, Derin. Deha ile benim bir çocuğumuz oluyor... Abla oluyorsun güzel kızım.”

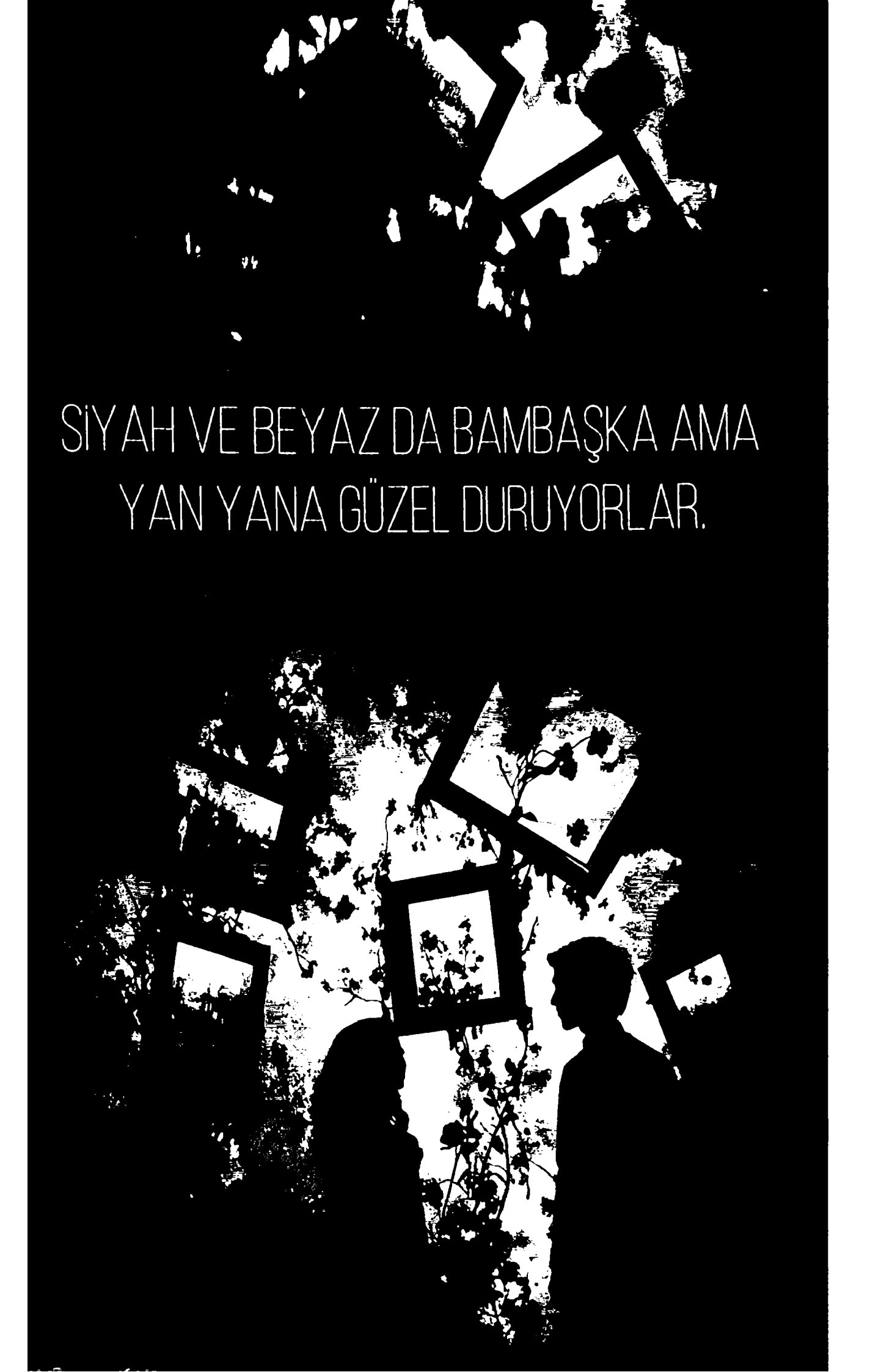
Hani yıllar önce bir gün, bir kaşık yemiştım yüzüme. En sevdiğim iki insandan biri, babam canımı yakmıştı. İsmim Derin Mavi’ydi, babam çok seviyor diye unutmuştım Mavi’yi. Geriye yalnızca Derin kalmıştı. Bugünse o günün tekrarı gibiydi, aynı hisler, aynı duygular...

Ortada bir kaşık yoktu ama bugün o kaşık bir kez daha yüzüme çarptı benim.

Derin’i de sildi zihnim. Geriye ne Mavi kaldı ne Derin.

Boşluktum ben artık, kapkaranlık bir boşluk.

Bir karmaşa denizinin içinde yüzüyor, suyun üstüne çıkmaya çalıştıkça etrafımdakiler tarafından çekiliyordum derine. Hayal kırıklığının metaforu su yutmaktı o an ve benim su yutmaktan başka çarem yoktu.

SIYAH VE BEYAZ DA BAMBAŞKA AMA
YAN YANA GÜZEL DURUYORLAR.

10. BÖLÜM

YAMA

Taşlar yerine oturdu. Taşlar yerine öyle bir oturdu ki yer yerinden oynadı içimde. Bir süre önce hayatımın sapaklarının arasında dolaşırken bir tünelin içine girdim. Baran'ın kaybolmasıyla başlayan bir seri gizemin arasında tünelde ilerledikçe hayrete düştüm. Her gün yeni bir şey öğrenmek yorarken ruhumu, biraz önce duyduğum gerçek bana en büyük hayal kırıklığını yaşatandı.

Annem hamileydi. Aziz Ata'nın ağabeyinden, Deha Yener'den bir çocuğu olacaktı annemin. Ben on sekiz yaşında abla, Aziz Ata ise benim kardeşime amca olacaktı. Üstelik adam daha birkaç hafta öncesine kadar evliydi...

Annem bir ihtiras oyununun içinde kalpsizce salınırken onun duyması gereken tüm endişeyi de ben duyuyordum. Karnı büyümeden evlenmek için acele ediyordu. En yakın arkadaşlarından biri hastanedeydi, birinin kızı dün gece karakolda sabahlamıştı, bir diğerininse oğlu aylardır kayıptı ve annem gelinlik seçiyordu.

Bana hamileliğini itiraf ettikten sonra ona hiçbir şey söyleyemedim. Kendimi odamda, yatağımda düşüncelerimin içinde boğulmaya bıraktım saatlerce. Ara ara Dünya Can'a yazdım, annesinin durumunu sordum. Berfu'ya yazdım, iyi olduğundan emin olmak istedim. Aziz Ata'ya ise yazmak istedim ama yazamadım.

Bul Beni

Ağabeyinin bir bebeğinin olacağını biliyor muydu acaba? Yoksa ona bunu söyleyen yine mi ben olacaktım? Döndüm durdum, bazen nefes alamaz oldum, bazen uyuyakalıp sıçrayarak uyandım kâbuslarımdan.

Rüyalarımın birinde, yatağımın yanı başında Baran'ı gördüm ve bana bir şeyler fısıldadı.

“Bul beni...

Söyletme bana, duy beni.

Anla beni.

Sez beni.

Önce bul, sonra,

Sonra yine kaybet beni.

Kaybet ki yeniden bul beni.

Bul beni...”

Ter içinde uyandığımda tek istediğim hava alabilmekti. Nefes nefese kalkıp odamın penceresine doğru ilerledim, hava yeni kararmanın maviliğindeydi. Penceremi açtım ve elimle alnımdaki teri silip nefes almaya çalıştım. Dışarıdan yüzüme çarpan ılık ve temiz hava beni kendime getirirken kulaklarım kış bahçesinden gelen sese dikkat kesildi. Bu annemin sesiydi, bahçeye birilerini toplamış bir şeyler anlatıyordu.

“Büyük bir atölyem var,” diyordu. “Aslında düğünü bahçesinde yapabiliriz. Kır düğünü gibi olur, siz bahsettiğiniz renklerle bir ortam dizayn edersiniz yine, çiçek olarak da lavanta çok güzel olur...”

Derin bir nefes aldım. Hava almak için açtığım pencere yüzüme havayla birlikte gerçekleri çarpıyordu. Annem her şeye rağmen aşağıda oturmuş kendi düğününü planlıyordu.

“Evet evet,” dediğini duydum birisine, “11 Temmuz’da olacak, tarihimiz net...”

Duyduğum son cümleden sonra pencereyi sertçe kapattım ve kendimi evden dışarı atabilmek için dolabımın önüne geçtim. Üzerime mavi, keten bir yaz elbisesi geçirdim. Omuzlarıma denk gelen koyu kumral saçlarımı tarayıp kâhküllerimi düzelttim. Beyaz pullu çantamı da alıp hızla çıktım odamdan.

“Nereye yavrum?” diye seslendiğini duydum Mahperi ablanın.

“Arkadaşlarımda buluşacağım Mahperi abla. Birkaç saate dönerim.”

Ayaklarıma geçirdiğim mavi *Converse* ayakkabılarımla evin önüne attım kendimi.

“11 Temmuz diyor ya,” diye söylendim kendi kendime öfkeyle. “Lavantalar da güzel olurmuşmuş.”

Uzun uzun yürüdüm. Akşamın karanlığı içimin karanlığıyla birleşince kapkaranlık oldu dünyam. Neyse ki bir yaz akşamı olduğundan havanın karanlığına rağmen her yer ıslık ıslık ve canlıydı. Evin alt tarafında kalan sahile yakın, işlek alışveriş caddesinde gezinmeye başladım. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi de bilmiyordum aslında.

“Pardon,” dediğini duydum bir sesin, başımı çevirip baktığımda bana broşür uzatan yirmili yaşlardaki kızıl saçlı genç kadını gördüm.

“Buyurun?” diye sordum ilgisizce.

“Dolphin’de yaz konserleri gecesi var, katılmak isterseniz birazdan başlıyor, iki yüz metre ileride.”

Dolphin dediği yer buranın en eski gece kulüplerinden biriydi, annemin de benim çocukluğumda oraya gidip geldiğini hatırlıyordum.

“Biliyorum orayı...” diye mırıldandım ve kızın elindeki koyu mavi broşürü aldım. “Ama ben gece kulüplerini sevmem.”

“Öyle deme ya!” dedi kız. “Konser işte, maksat eğlenmek değil mi?”

Bul Beni

İlgisizce elimdeki broşüre bakmayı sürdürdüm. Üzerinde mavi renkli ışıklar, enstrüman görselleri ve sahneye çıkacak grupların isimleri yazıyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, uzatmak istemeyerek broşür elimde yoluma devam ettim.

Oysa hiçbir şey umurumda değildi o an. Ne yapacağımı bile bilmiyordum. Kucağıma bırakılmış kaotik gerçeklerle öylece kalakalmıştım. Belki de gürültülü müziklerin altında, insan kalabalığının içinde saklanmak bana iyi gelirdi.

“Merhaba...” diye mırıldandım kendimi Dolphin yazısının tam altında bulduğumda.

“Hoş geldiniz,” dedi kapıdaki genç erkek görevli. “Kimliğinizi görebilir miyim?”

Başımı sallayıp kimliğimi çıkardım.

“Derin Mavi Sezer.” Görevli ismimi tekrar ettikten sonra yaşamı doğrular doğrulamaz bana pos cihazını uzattı.

“Giriş ücreti 500 TL. Tüm konserler bu ücrete dahil ama içerde yiyip içeceğiniz her şey için ayrı bir ödeme yapmanız gerekecek.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Karttan alabilirsiniz.”

Çantamdan çıkardığım kartı okuttum. Biletim olduğuna dair bileğime takılan kâğıttan yapılma mavi bileklikle beraber gürültüye doğru ilerledim.

Kafamın içi, *Benim burada ne işim var?* düşünceleriyle dolu olsa da zaten ne yapacağımın bilinmezliği içinde gelmiştim buraya. Saklanmak istemiştım gürültünün altında, ışıklar ve karanlık bir olup beni saklasın istemiştım.

İçerisi çok da hareketli olmayan, hüzünlü ama elektro tınılar içeren bir müziği dinleyerek sohbet eden genç insan kalabalığıyla doluydu. İçeriye girer girmez buraya ait olmadığımın bilincine

varsam da ruhen kaybolmuştum, belki de artık bulunması gerekenlerden birisi de bendim.

“Bir tane kokteyl alabilir miyim?” diye seslendim genç, dövmele erkek barmene sesimi duyurabilmek için. “Mümkünse tatlı olmasın, ekşili bir şeyler olursa daha iyi olur. Limonlu filan... Kafanıza göre bir şey yapabilirsiniz.”

“Tamam!” dedi barmen sesini duyurabilmek için. “Bana bırak, kendi tariflerimden yapayım sana.”

“Peki.”

İçeceğimin gelmesini beklerken telefonumu çıkarıp saate baktım. Saat 21.36'yı gösteriyordu ve Aziz Ata'dan bir mesaj gelmişti. Siparişlerini bekleyen kalabalığın arasında girip mesajı okumaya çalıştım.

Aziz Ata Yener: Nasılsın? Birkaç saattir şok edici bir gelişme olmadı, iyisin değil mi? :)

Ekrana buruk bir gülümsemeyle baktıktan sonra telefonu cevap yazmadan kapattım. İçeceğim önüme konmuştu bile.

“Afiyet olsun,” dedi barmen gülümseyerek.

“Teşekkürler.” İçeceğimi alıp oradan uzaklaştım ve ayakta duran insan kalabalığının tam ortasına geçip sahnedeki grubu izlerken kokteylim i içmeye daldım. İlk yudumu almamla öksürmem bir oldu.

“Sert miymiş?” dediğini duydum yanımda duran sarı saçlı uzun boylu bir yabancının. Halime bakıyor ve gülüyordu.

“Biraz,” dedim. “Kendi tarifiymiş, denemek istedim.”

“Süper,” dedi çocuk. “Afiyet olsun.”

“Teşekkürler.” Önüme dönüp sahneyi izlemeye odaklanmaya çalıştığım sırada yanımdaki çocuk arkadaşlarıyla olan sohbetine geri döndü.

Bul Beni

Şarkılar bir bir ilerlerken bedenim burada olsa da ruhum bambaşka yerlerde, bambaşka meselelerinin hesaplaşmalarındaydı. Birkaç ay sonrasını düşünüp duruyordum. Annem eve kucağında Deha Yener'in bebeğiyle gelecekti. Baran hâlâ ortalarda olmayacaktı ki bundan umudumu zaten kesmiştim. Üniversite dönemim başlayacaktı. Artık Deha Yener'le aynı evde yaşıyor olacaktım. Baba da diyecek miydim ona? Belki o da bana Mavi derdi?

Ben kalabalığın arasında sessizce salınırken sahnedeki amatör grup bilindik sanatçıların şarkılarını kendi stilleriyle seslendiriyordu.

Nereye varacağımı bilmeden savrulurum, diyordu şarkı. Hayat alır alacağını.

"Atsa atamaz kendini.

Satsa satamaz.

Bir ömür hırpalar kendini,

Hiç yol alamaz mı insan?"

Gözlerimden birkaç damla yaşın akıp gittiğini hissettim.

Güle oynaya bir savaştaydık sanki. Yaşamak biraz da savaşmaktı aslında. Hayat bir savaşa, bu bir bozgundu. Bu bir hezimettti. Bu bir hayal kırıklığıydı... Hayal kırıklığından da öte, bu bir hayat kırıklığıydı.

Şarkılar ve duygular sürekli değişiyordu. Bir anda hüznün kaplıyordu içeriyi, bir anda dans edip eğleniyordu herkes. Bense yalnızca ağır ağır salınıyor, orada bulunmaktan başka bir şey yapmıyordum aslında. Ara ara ağlıyor, sonra biraz gülümsüyor, sonra da dalıp gidiyordum bir şarkının nakaratında.

"İlginç bir eğlenme şeklin var," dediğini duydum yanımdaki sarışın çocuğun.

* Paptircem, *Yamadım Yaralarımı*.

“Neden öyle dedin?” dedim gürültünün içinde sesimi duyurmaya çalışarak.

“Sadece hüzünlü şarkılara eşlik ediyorsun, diğerlerini duymuyorsun bile. Hayatın mutlu yanında yok gibisin,” dedi kulağıma doğru bağırarak. “Bu arada, Nikolas ben.”

Çocuk bana elini uzatmış beklerken kafam allak bullaktı.

“Nikolas mı?” diye sordum. “Takma isim mi bu?”

Çocuk güldü. “Yok,” dedi, “annem Yunan, babam Türk. İsmim de annemin babasının, dedemin isminden geliyor.”

“Ha,” dedim ve uzattığı eli sıktım.

“Gerçi dedemi de pek sevmezdim, ismini taşımam anlamsız. Sen peki?” diye sordu. “İsmi söylemeyecek misin?”

“Derin Mavi ben,” deyiverdim bir anda ve söylediğim şeye ben de şaşırdım. Kendimi böyle tanıtmazdım, yalnızca Derin der geçirdim. Neden böyle demiştim ki?

“Derin Mavi,” diye tekrar etti. “Ne güzelmiş ismin, çocuklarına renk ismi verenlere hayranım.”

“Ha, yok, ondan değil tam olarak ya,” dedim boş bardağı elimde tutmaya devam ederken. “Babamın metresinin gözlerinin rengi maviymiş de. O yüzden ikinci ismimin Mavi olmasını istemiş.”

“Metres?” dedi Nikolas şok içinde. “Sözümü geri alıyorum o zaman, dedemin ismini taşıdığım için mutluyum ben! Ben seni ilk defa görüyorum burada, her akşam gelirim halbuki.”

“Ben ilk defa geliyorum zaten,” diye mırıldandım. “Gerçekten her akşam burada mısın? Ne yapıyorsun ki burada?”

Nikolas güldü. “Eğleniyorum,” dedi ve elini uzatıp elimdeki bardağı almaya çalıştı. “Dur sana bir kokteyl daha getireyim.”

“Yok,” dedim. “Teşekkürler, daha fazla içmeyeceğim. Buradan eve tek gideceğim çünkü.”

“Ben seni bırakırım ya! Eğlenmeye gelmedin mi? Bir tanecik mi içeceksin?”

Bul Beni

“Hayır, hayır, istemiyorum, teşekkürler.”

“Hemen geliyorum, itiraz istemem!” Nikolas boş bardağını alıp hızla yanımdan uzaklaşırken omuz silkip önüme döndüm. Getirse de içmeyecektim, zaten onu ikna etmekle de uğraşacak halim yoktu. Önüme dönüp dalgın gözlerle sahneyi izleyip şarkının sakın melodisinde sağa sola salınmaya başladım farkında olmadan.

Ellerim kollarımı sarmıştı, kendime sarılmış gibi duruyordum. Gözlerimi bir anlığına kapatıp müziğe bıraktım kendimi. Boşluğu düşündüm yalnızca. Boşluğun içinden yere yağan konfetilerini zihnimin...

“Selam.”

Kulağımda hissettiğim fısıltı ve kolumda hissettiğim dokunuşla korkarak gözlerimi açıp irkilerek kendimi çektim bir anda.

“Senin...” dedim şaşkınlıkla. “Aziz Ata senin ne işin var burada?”

Aziz Ata tam yanımda durmuş bana endişeli ve bir o kadar da ciddi gözlerle bakıyordu.

“Asıl senin ne işin var burada, Derin?”

Üzerindeki beyaz keten gömleği, kolundaki gümüş bilekliği ve altındaki siyah pantolonuyla karşımda durmuş dağınık saçlarının altından endişeyle beni izliyordu.

“Ben...” dedim. “Eğlenmeye geldim.”

“Eğlenmeye geldin, gece kulübüne... Öyle mi?”

Boğazımı temizledim ve önüme düşen kâhküllerimi kenara itip etrafıma bakındım.

“Eh, sen de gelmişsin işte,” diye mırıldandım.

“Bana arkadaşım yazdı,” dedi. “Senin fotoğrafını yolladı.”

Aziz Ata telefonunu açtı ve Zeydan isimli bir arkadaşının kendisine gönderdiği mesajı bana doğrulttu. Çocuk benim, elimdeki içeceğimle sahneyi izlerken fotoğrafımı çekip Aziz Ata'ya göndermiş ve aynen şöyle yazmıştı: “Kanka senin kız da burada he. Mezuniyetteki kız.”

Mesajı okuduktan sonra soran gözlerle Aziz Ata'nın yüzüne döndüm. "Senin kız?" dedim anlayamayarak.

Aziz Ata gözlerini devirip ekranı kapattı ve telefonunu cebine attı.

"Mezuniyette sordular seni, alt sınıflardan bir arkadaşım dedim inanmadılar tabii. O yüzden öyle deyip duruyor. Meselemiz bu değil."

"Meselemiz ne, Aziz? Sana ne benim nerede, kimle, ne yaptığımdan?"

"Sen bu değilsin Derin," dedi Aziz Ata. "Baksana bir etrafına."

Aziz Ata çaresizce etrafına bakındı. Söze bir kez daha girecekken Nikolas elinde iki bardak kokteyllle döndü ve damdan düşer gibi ortama girdi.

"İşte kokteyllerimiz!" dedi. "Bu da benim tarifim." Sonra soran gözlerle Aziz Ata'ya baktı.

"Sağ ol, Nikolas," dedim hafif çakır keyif bir ciddiyetsizlikle.

Nikolas'a döndüğünde Aziz Ata'nın çenesinin kasıldığını fark ettim.

"İstemiyor kardeşim," dedi. "Çıkıyoruz biz zaten."

"Siz?" diye sordu Nikolas soran gözlerle bakarak.

Aziz Ata'nın tahammül sınırları aşılmak üzereydi, kendince bu ortamları biliyordu ve ona kalırsa kimse iyi niyetli değildi. Öfkeyle Nikolas'a döndü.

"Başlatma lan kokteyline, istemiyor işte!"

"Aziz!" Bu sefer onu kolundan tutan bendim. "Ne saçmalıyor-sun sen? Nikolas, kusura bakma. Onun adına ben özür dilerim. Gel, tamam. Çıkıyoruz."

Aziz Ata'yı kolundan tuttuğum gibi kalabalığın içinde çekştirerek kapıya doğru ilerledim. İtiraz etmedi, istediği de buydu zaten. Nihayet dışarıya ulaştığımızda kolunu bıraktım ve öfke içinde, girişin yanında kalan taş duvara yaslandım.

“Derin!” Aziz Ata bir şekilde bana bir şeyler anlatmaya çalışsa da onu duyacak halde değildim.

“Yahu içine kimbilir neler koymuştu o kokteylin, Derin? Bin tane haber çıktı burası hakkında! Vücudunun hidrasyon seviyesi artsın diye mi sana ısrarla içecek ikram etmeye çalıştığını sanıyorsun?”

“Neyse ne!” dedim öfkeyle. “İçmeyecektim zaten! Bu kadar aptal olduğun mu sanıyorsun sen benim, kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı sanıyorsun?”

Aziz Ata sıkıntılı bir nefes verip etrafına bakındı.

“Senin için endişelendim,” dedi. “Mesele yalnızca bu.”

Yüzüne uzun uzun baktım. Gözlerimde bir şeyler gördüğünü biliyordum, bakışlarımın ardındaki harabeyi gördüğünü biliyordum. Henüz haberinin olmadığı yeni skandalı duymak onu nasıl etkileyecekti bakalım, o zaman da bana neyi neden yaptığımı soracak gücü olacak mıydı acaba?

“Aziz Ata,” dedim sessizce. Yüzüme merakla baktı.

“Efendim, Derin?”

Bir anda, bir nefeste söyleyiverdim.

“Amca oluyorsun, tebrik ederim...” dedim yüzümde mimik kıpırdamadan ve ekledim: “Annem hamile.”

Yüzündeki o donakalma anını gördüm. Aziz’i tanıdığımdan beri benden duyduğu bir şeye ilk kez böylesine şaşıırıyordu. Şaşırmaktan da öte, onun gözlerinde de içimde yaşadığım o büyük hayal kırıklığını görebiliyordum şimdi.

“Düğün tarihlerini duydun mu bu arada?” dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Hiçbir şey söylemedi Aziz Ata. Donakalmıştı.

“11 Temmuz,” dedim. “Yaz kenara. Davetiye bastırırken lazım olacak.”

Yaslandığım duvardan doğrudum, iki adım atıp Aziz'in tam önünde durdum ve duyduklarını sorgulayan gözlerinin içine bakıp konuşmaya devam ettim.

"Mesele eğlenmek değildi Aziz, ben kaybolmaya geldim buraya. Şimdi anladın mı beni? Sen şimdi düşün dur, sindir duyduklarını. Ben eve dönüyorum."

Aziz gözlerini daldığı yerden ayırmadan elindeki arabanın anahtarına bastı ve hemen önümüzde duran lüks arabasının kilitleri açıldı.

"Seni bırakayım," dedi duygusuz, tekdüze bir sesle. "Sonra ağabeyimle konuşmaya gideceğim."

"Bizde olabilir," diye mırıldanarak sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa geçtim.

"O zaman orada konuşurum."

Sesi o kadar duygusuzdu ki Deha Yener için endişelenmeye başlamıştım. Belli ki bu öylesine bir konuşmadan ziyade, bir hesaplaşma olacaktı.

Aziz Ata yol boyunca bir daha hiç konuşmadı. Zaten evden çok uzakta da değildik. Tam beş dakika sonra evin kapısından içeri girdiğimizde Mahperi abla karşıladı bizi. Soran gözlerle Aziz Ata'ya baktı.

"Deha Bey burada mı?" diye sordum.

"Yok," dedi. "Az önce çıktı o, annen de bahçede, çizim yapıyor." Başımı sallayarak Aziz Ata'ya döndüm.

"Size iyi geceler," dedi Aziz Ata.

Yüzüme bile bakamıyordu. Arkasını döndü, arabasına bindi ve öyle bir gaza bastı ki arabasının sesi karşı yakadan bile duyuldu belki de.

"Ne oldu buna?" diye sordu Mahperi abla, kapıda kalmış öylece arkasından bakıyorduk.

Bul Beni

“Amca olacağını öğrendi,” dedim.

“Nasıl yani?” diye sordu Mahperi abla kapıyı kapatırken. “İki kardeş değil miymiş onlar?”

“İki kardeşler, Mahperi abla. Deha Yener baba oluyor.”

“Ama annen?” dedi Mahperi abla şok içinde. “Annenle evleniyor!”

“Evet,” dedim, “annem de tekrar anne oluyor.”

Mahperi abla şok içinde bana bakarken acıyla gülümsedim, “Kolonya getireyim mi?” diye sordum. “Neyse ben yukarıdayım Mahperi abla, sindirmesi kolay bir haber değil, sen de biraz zaman ver kendine.”

Merdiven basamaklarını ağır ağır çıktım. Bugünden kalan skandalların ağırlığını sıcak bir duşla hafifletmeye çalıştıktan sonra yatağıma girdim. Rahatlamak için uzandığım yerden bir zen müziği açıp Dünya Can ve Berfu ile olan grubumuza yazdım.

**Derin: Ne yaptınız çocuklar? Var mı bir gelişme?
İyi mi herkes?**

Berfu’nun cevabı anında geldi, telefon elindeydi belli ki.

**Berfin: Ben iyiyim, Deroşum. Evdeyim,
dinleniyorum. Dünya ile de konuştum, Elmas
teyzenin durumu iyiye gidiyormuş. Ciddi bir
problem yok, merak etme. Siz nasılsınız?**

Gözlerimi tavana dikip birkaç saniye düşündükten sonra aynı gerçeği bir kere daha anlatmayı kaldıramayacağımı fark ettim, nasılsa başkasından da olsa duyacaklardı.

**Derin: İyiyiz. Dinleniyoruz. Bir şeye ihtiyacınız
olursa haber verin.**

Ve o akşam itibarıyla tam bir hafta boyunca kendimi eve, hatta odama kapattım. Birkaç zaruri ihtiyaç dışında odamdan

neredeyse hiç çıkmadım, yemeklerimi odamda yedim, yatıp dinlendim, filmler izledim, kitap okudum.

Dünya Can ve Berfu'dan haber almaya devam etsem de Aziz Ata ile hiç iletişime geçmedim. Son haber onu baya yıkmış olsa gerek, sosyal medya hesaplarını incelerken ağabeyinin içinde olduğu bütün fotoğrafları sildiğini fark ettim.

Annem ara ara odama geldi. Nasıl olduğuma, neler yaptığıma bakıp benden hiçbir adım göremeyince çıkıp gitti. O hâlâ mutluymuş, içi boş bir düğün telaşesine kapılmış gidiyordu.

Akşamları ya film izliyor, bir yandan da not defterime bir şeyler karalıyordum ya da kitap okuyup sevdiğim alıntılarını altlarını çiziyordum. Kendimi kendi gerçekliğime ve hayatıma yeniden adapte etmeye çalışıyordum. Kabullenemediklerimi kabullenmeye, unuttuklarımı hatırlamaya çalışıyordum.

Kendime uyguladığım bu ev hapsinin daha ne kadar süreceğini bilmiyordum aslında, ta ki yedinci günün sonunda Berfu'dan grubumuza bir mesaj alıncaya kadar.

Berfu: Çocuklar, içimde kalan bir şey var. Biz en yakın arkadaşları olarak Baran'ın kaybindan sonra onun özel eşyalarını hiç inceleyemedik. Belki kimseye bir şey ifade etmeyen ama bize ifade eden bazı eşyalar bulacağız, kimbilir?

Birkaç saniye sonra ikinci mesajı düştü gruba.

Berfu: Size illegal bir teklifim var. Beren teyzeler dün memleketlerine gitmiş, bir hafta kadar kalacaklarmış, annemden duydum. Bende evlerinin anahtarı var. Baran çok önceden verip unutmuştu. Gidip odasını inceleyelim mi, ne dersiniz?

Bul Beni

Gözlerim telefonumun köşesinde yazan saate kaydı, 20.15'ti. Hiç düşünmeden yazmaya başladım.

Derin: Gidelim derim.

Dünya Can: Süper! Ben de gidelim diyecektim.

O zaman şöyle yapalım. Ben Aziz Ata'yı arayayım, o da gelsin.

Derin: Neden?

Dünya Can anında cevap yazdı.

Dünya Can: Çocuk hukuk okuyor, ağabeyi polis, ne bileyim bizden daha faydalı olabilir belki.

Derin: Tamam, siz bilirsiniz. O zaman ben çıkıyorum. Ev yakın zaten, yürüyerek gider biraz da hava alırım. Orada buluşuruz.

Telefonumu yatağa bırakıp üzerime kısa kollu beyaz bir tişört, altıma kırık beyaz keten bir şort geçirdim. Ses çıkarmadan aşağıya indim. Mutfak kapısında durup Mahperi ablaya kısaca bilgi verdim.

“Berfularla buluşmaya gidiyorum abla, annem sorarsa söylesin.”

“Tamam, Derin'im.”

Kapıya doğru ilerleyip dolaptan aldığım siyah *Converse* ayakkabılarımı giydim. Evden çıkıp kulaklıklarımı taktım ve Ren x Chinchilla'nın *How to Be Me* şarkısı eşliğinde uzun zamandır bulunmadığım o yere, Baran'ın evine doğru ilerledim.

Yaklaşık on beş dakika sonra Baran'ın kapısındaaydım. Bir süredir gelmediğim dışı seramik döşeli iki katlı evlerine şöylece bir baktım. Bahçeleri bakımsız kalmıştı, ağaçlar yapraklarını

dökmüş, çiçekler solmuştu. Sanki Baran gidince buradaki yaşam da durmuştu.

Eski günlerimizi anımsadım. Bahçedeki beyaz döküm ferforje takımında dördümüzün birlikte ders çalıştığı günleri... Şimdi masanın üzerindeki saksının içindeki lavantalar bile solmuştu. Sandalyelerden birini çekip oturdum. Sanki her zamanki günlerimizden birini yaşıyormuşuz, biraz sonra Beren teyze hepimize birer fincan çay getirecekmiş gibi hissetmeye çalıştım.

Ama olmadı tabii.

Ne her zamanki günlerimizden birini yaşıyorduk ne de her şey eskisi gibi olacaktı bir daha...

“Derin!” Arkamdan gelen fısıltılı sesi duyunca başımı çevirdim. Berfu, Dünya Can ve Aziz Ata’yı bahçenin girişinde gördüğüm an ayaklandım.

“Sessiz olun,” dedi Dünya Can. “İçeri girelim, öyle konuşuruz.”

Aziz Ata ile bir anlığına göz göze geldik, bana başıyla selam verdi. Koyu sarı saçlarını kısalttığını fark ettim. Saçlarını kısaltınca gözlerinin elaya kaçan kahvesi daha da çıkmıştı ortaya. Berfu kapıyı elindeki anahtarla açarken sessizce onu bekledik. Kapı nihayet açıldığında Baran’ın anılarını içinde saklayan evine, o veya ailesi olmadan ilk kez girdik.

Ev değişmemişti. Kapıdaki dresuar, duvardaki ayna, karşıdaki ayakkabı dolabı, dresuarın üzerindeki fotoğraflar hâlâ yerindeydi. Fotoğrafların birinde biz de vardık. Elimi bizim de içinde yer aldığımız o çerçeveye götürdüm. Aziz Ata tam yanımdaydı, baktığım yere bakıyordu.

“Beş yıl kadar önce çekilmişti bu. Biz...” diye mırıldandım ve tek tek parmaklarımla gösterdim yere çömelmiş oturan dördümüzü. “Ben, Baran, Dünya ve Berfu... Ve arkalarımızda annelelerimiz.”

“Dört arkadaşın dört çocuğu,” diye mırıldandı Aziz Ata elimdeki fotoğrafı alıp düşünceli gözlerle bakarken. Başımı salladım.

“Odasına çıkalım,” dedi Dünya Can. “Bir an önce halledelim şu işi.”

Aziz Ata elindeki fotoğrafı bırakırken merdivenlere yöneldik. Duvarları fotoğraflarla kaplı merdivenleri bir bir aştık. Merdivenlerin tam karşısında duran kapıyı gördüğüm an kalbimin titrediğini hissettim. Kapısında “PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ!” yazıyordu, bu yazıyı Baran asmıştı. Hüzünle gülümsedim ve kapının kolunu çevirip açtım.

Gözlerim önce dağınık çalışma masasına takıldı. Koyu yeşil bir battaniyeyle örtülmüş yatağına, penceresindeki koyu yeşil perdeye, yerdeki beyaz halısına ve kitaplığına baktım. Elimi hüzünle kitaplığına götürdüm, diğerlerinin yanına nizami bir şekilde koyulmayıp önlerine yatırılan bir kitaba gitti elim. Rumi’nin alıntılarının toplandığı bir kitaptı bu. Baran bir sayfayı kıvrırmıştı, merakla çevirdim o sayfayı. Tek bir cümle yazıyordu tüm sayfanın ortasında.

“Maskeyi yırt, yüzün muhteşem.”

Kitabı kapatıp rafına geri koydum. Ben kitaplara bakarken Dünya Can ve Berfu çalışma masasını inceliyordu. Aziz Ata ise ne yapacağını bilemez bir halde kapıda öylece duruyordu. Ona baktım ve başımla kitaplığı işaret ettim.

“Gelmeyecek misin?” diye sordum.

“Benim arkadaşım değildi,” dedi. “Özeline girmem doğru olur mu?”

“Normalde olmaz,” dedim ve gülümsedim. “Ama normal zamanlardan geçmiyoruz.”

Aziz Ata başını sallayarak içeri girdi. “Bakalım, bakalım,” diye mırıldandı, kitaplığa yapıştırılmış fotoğraflardan birini aldı eline ve derin bir iç çekti. “Zor olacak,” dedi.

Ne demek istediğini anlamak için elindeki fotoğrafa baktım. Bu benim polaroid makineyle çekildiğim tek başıma olduğum bir fotoğraftı. Baran'ın odasında benim tek başıma olduğum fotoğrafım mı asılıydı?

“Sana âşıkımış,” dedi Aziz Ata bozuk bir sesle. “İlk tespitim bu. Gerçi siz bunu zaten biliyordunuz, değil mi?”

“Eh,” dedi Berfu, “biliyorduk.”

Sessizce önüme döndüm.

“Peki bu ne?” dedi Dünya Can, elindeki karta bakarken. Uzanıp kartı elinden aldım ve gözlerimi kıstım.

“FELEN RESTAURANT,” diye mırıldandım. “Restoranın kartını niye almış ki? Bunu alalım, lazım olur.”

“Almayın,” dedi Aziz Ata. “Eve girdiğinizi anlasınlar istemiyorsanız tabii. Fotoğraflarını çekin, çıkınca bakarsınız.”

“İşte bu yüzden sensin bel!” dedi Dünya Can. “Sensin Aziz Ata! Yakıp yıkacağız seninle hukuk dünyasını!”

“Hukuk mu?” dedim. “Hukuk mu okuyacaksın? Sınavın kötü geçmemiş miydi?”

“Seneye bir daha girerim, moral bozmaya gerek yok,” dedi Dünya. “Bu sene ehliyet sınavına çalıştım hep, üniversite sınavıyla ilgilenemedim.”

Kendimi tutamayıp güldüm. Bir yandan da Baran'ın yatağına oturmuş kitaplıkta bulduğum defterlerinden birini inceliyordum. Önemli bir şey yok gibiydi gerçi, ders notları vardı henüz sadece.

Dışarıda yaz rüzgârları esiyordu, Baran'ın penceresi üstten açık bırakılmıştı ve odanın loş ışığı gecenin karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu. Dünya Can yerde oturuyordu, Berfu çalışma masasının sandalyesinde, ben Baran'ın yatağında, Aziz ise kitaplığın önündeki berjerdeydi. Her birimizin elinde Baran'a ait bir şeyler vardı, okul defterleri, kitaplar, dosyalar...

Neredeyse bir saat olmuştu geleli ama restoran kartı dışında ilgi çekici bir şey bulduğumuz söylenemezdi. Her şey gayet sıradan görünüyordu; dersler, oyunlar, müzikler, resimler, fotoğraflar...

Her şey gayet olağan ilerlerken sonunda kafamı önümdeki defterlerden kaldırtacak bir cümle duydum.

“Burada ilginç bir şeyler var,” dedi Aziz Ata.

Elinde lacivert bir saklama kutusu vardı, kapağını açmış soran gözlerle kutunun içine bakıyordu. Merakla başına toplanıp kutunun içine baktığımızda aynı soru işaretleri hepimizin gözlerinde belirdi. Artık kafamın içi daha da büyük soru işaretleriyle, daha da derin sorularla doluydu.

Zira kutunun içi komşularımızın, ailelerimizin ve her birimizin olduğu toplu fotoğrafların yırtılmış parçalarıyla doluydu...

Fotoğraflar paramparçaydı...

Sanki anılarıyla savaşmıştı Baran ve anılar kazanmıştı. Belki de Baran'ın kalbi bu fotoğraflardan daha da paramparçaydı.

Peki, Baran güzel anılarımıza dair bu fotoğrafları neden yırtmıştı?

Biz hep birlikte çok mutlu olduğumuzu düşünürken o içinde neler yaşamıştı?

Ardında ne yatıyordu bu bilmecenin?

Taşlar yerine
öyle bir
oturdu ki içimde
yer yerinden
oynadı.

11. BÖLÜM

AF

Baran'ın odasından çıkarken yanımıza aldığımız tek şey FELEN RESTAURANT kartıydı. Kartı ağabeyi olan müstakbel üvey babama iletmesi için Aziz Ata'ya verdikten sonra kendimizi daha fazla riske atmamak için evden ayrıldık. Aziz Ata'nın arabasında, Berfu ile arka koltukta otururken Dünya Can sürücü koltuğunun yanındaki koltukta oturmuş şarkı seçmekle meşguldü.

“Neden ya?” dedi Berfu bir anda ve her birimizin aklındaki o soruyu sordu. “Neden yırtmış olabilir fotoğraflarımızı? Hepimiz varız o fotoğraflarda, herkes var.”

“Ağabeyime fotoğraflardan da bahsedeceğim,” dedi Aziz Ata. “Gerekirse evi bir kez daha arasınlar.”

“Belki de depresyona girmişti,” diye söze girdi Dünya Can. “Tamam, böyle bir şey olsaydı anlardık filan ama hepimiz sınav stresinden derslerle boğuşuyorduk, Baran'ın depresyonunu kaçırmış olabilir miyiz?”

“Hayır,” dedim. “Siz kaçırmış olabilirsiniz ama ben kaçırmam.” Aziz Ata'nın arabanın aynasından göz ucuyla bana baktığını hissettim ve konuşmaya devam ettim. “Her gün beraberdik Baran'la. Evet, son zamanlarda biraz gergindi ama depresyonda olsaydı bunu bilirdim.”

“Of!” dedi Berfu ve bunalarak yanındaki camı açtı. “Ateş bastı bana. Kolonya filan yok mu ya?”

“Torpidoda vardı,” dedi Dünya Can ve öne eğilip torpidoyu açtı.

“Sen de iyice yan koltuk prensesi oldun ama,” dedi Berfu. “Aziz’in arabasını ondan iyi biliyorsun!”

Sessizce gülümsedim. Dünya gözlerini devirirken elindeki mor lavanta kolonyasını Berfu’ya uzattı.

“Bu arada Dünya’yla ileride ineceğiz,” dedi Berfu eline döktüğü kolonyayı boynuna sürerken. “Okuldan bir arkadaşına uğrayacağız, resim malzemelerim onda kalmıştı, onları alacağım.”

“Götüreyim ben sizi,” dedi Aziz Ata. “Oradan devam ederiz birlikte.”

“Ha, yok yok. Hem biraz yürüyüp hava almış oluruz,” dedi Berfu, sonra bana döndü. “Gelmek ister misin?”

“Ben direkt eve gideyim,” dedim ve öne, Aziz’e yöneldim, “ama sen beni de indir burada, hiç yolunu değiştirmekle uğraşma, ben de yürüyerek giderim.”

“Yolumu değiştirmemek için seni bu saatte burada bırakacağım kendin inandın mı?” diye sordu Aziz Ata. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

Aziz arabayı kenara çekip Dünya ile Berfu’nun inmesini beklerken vedalaşmak ve ön koltuğa geçmek için ben de onlarla indim.

“Kızım salak mısınız?” diye fısıldadı Berfu. “Baş başa kalsanıza işte, ne diye ineyim diyorsun!”

“Ne baş başa kalması Berfu ya?”

Aramızda fısıldayarak ilerlettiğimiz konuşmaya üçüncü bir fısıltı kaynağı dahil oldu.

“Baş başa kalmak mı istemiyorsun?” diye fısıldadı Dünya. “Çocuk seninle deli gibi ilgileniyor Derin, delirdin mi sen?”

“Hadi gidin!” dedim sessizce. “Kafayı yediniz siz iyice. Hadi.”

İkisine de hızla sarıldıktan sonra arabada, sürücü koltuğunun yanında yerini aldım. Aziz arabasını tekrar çalıştırırken yüzünde imalı bir gülümseme vardı.

“Ne oldu?” dedim. “Neden gülümsüyorsun?” Ve bir anda gülümsemesinin sebebini anladım, “Ah,” dedim. “Konuşmalarımızı duydu. Boş ver onları. Saçmalıyorlar.”

“Aynen,” dedi imalı bir sesle, “boş vereyim o zaman.”

Aziz tüm camları açıp rüzgârı arabanın içine doldururken uçuşan saçlarımı zapt edebilmek için elimi saçlarıma götürdüm. Hava nemli nemli esiyordu, burnuma gelen her koku yazı hatırlatıyordu.

Kalp kırıcı bir şarkı çalıyordu radyoda.

*“Umurumda değil bu yağmurlar,
Ben çoktan sönmüş, donmuş bir mezar
Sen bilmezsin.
Sen bilmezsin.
Sen bilmezsin...”*

“Bu şarkı kalbimi kırıyor,” dedim. “Ne zaman dinlesem böyle oluyor.”

“Değiştireyim,” dedi Aziz Ata, elini radyoya uzatıyordu ki uzanıp eline dokundum.

“Kalsın,” dedim. “Kırılsın kalbim. Bu da hayata dahil.”

Bana şöyle bir baktı, derin bir nefes aldı ve hüznle önüne döndü.

“Bazen,” dedi, “bazen öyle şeyler söylüyorsun ki Derin... Nutkum tutuluyor.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordum merakla.

“Böyle işte...” diye mırıldandı ve ekledi. “Anlatsana. Anlat bana.”

* Dedublüman, *Sen Bilmezsin*.

“Ne anlatayım?” diye sordum.

“Anlat işte,” dedi Aziz Ata. “Nasıl geçecek onu anlat.”

“Anlatayım ama... ne nasıl geçecek?”

“Nefes aldığımda boğazımda hissettiğim ukde,” dedi. “Nasıl geçecek?”

Hüzünle gülümsedim. “Geçmeyecek ki.”

“Geçmeyecek mi?”

“Geçmeyecek,” dedim. “Öyle yaşayıp gideceğiz işte, Aziz. Ukdeler de bize dahil zaten. Nasıl ki ellerimiz var, gözlerimiz var... Nasıl ki hayallerimiz var, o hayallerin kırılma ihtimali de bize dahil.”

“Peki, ruhumuzdaki yamalar?” dedi.

“Onlar da öyle, onlar da dahil bize.”

“Ama benimkiler açılmış biraz,” dedi Aziz Ata gülümseyerek. “Hava alıyorlar.”

“Ne güzel işte, bırak hava alsınlar... Yoksa nasıl ferahlar ruhun?”

Elini uzattı, şarkıyı en başa aldı ve bu sefer sesini de artırdı.

“O zaman kalbimizin kırılmasına...” dedi. “Kırılsın bakalım. Kırılabilirdi kadar.”

Sokak sokak geldik, tekrar tekrar dinledik. Baran'ın kaybının yanında artık bambaşka bir derdimiz vardı Aziz Ata ile ortak. Derdimiz aynıydı artık, korkularımız aynı.

“Ağabeyimle konuştum,” dedi Aziz gözlerini yoldan ayırmadan. “Tartıştık baya.”

“Öyle mi?” dedim. “Gereksiz bir çabaya girmişsin. İş işten geçmiş artık.”

“Doğru,” dedi. “İş işten çoktan geçmiş... Yine de biri ona hesap sormalıydı, hatta onlara...”

“Ne dedi peki? Yanlışlıkla mı yapmışlar çocuğu?”

Aziz Ata yarım bir gülüşle bana baktı. “O çok yanlışlıkla yapılacak bir şey değil sanki ya...” dedi.

Sinir bozukluğuyla gülümsedim ve Aziz Ata'nın konuşmaya devam etmesini bekledim.

“İhtiras işte,” dedi. “Kapılıp gitmişler birbirlerine. Pişman mı? Pişman. Hata olduğunu kabul ediyor mu? Ediyor. Ama artık dönüşü de yok, çıkışı da.”

“Yok tabii,” dedim. “Bebek var ortada. Sen amca oluyorsun, ben abla.”

Kurduğum cümleye ben bile inanamıyordum.

“Of,” dedim. “Şu kurduğum cümleye bak ya. Yüz kere tekrar etsem ancak inanırım. Resmen bir bebek geliyor hayatlarımıza. Beşik, bebek bezi, mama filan olacak evde... Bir de yabancı bir adam!”

Aziz sıkıntılı bir nefes aldı.

“Sen gelip benimle yaşasana,” dedi bir anda ciddi bir sesle.

Kendimi tutamayıp güldüm. “Harika plan,” dedim. “Hatta bebek de bizimle yaşasın. Ne dersin?”

“Sevinirdim biliyor musun?” dedi Aziz Ata. “En azından iki aptalla yaşamak zorunda kalmazdı. Sabaha kadar uyutmakla uğraşırdık onu, sonra ben sabah okula giderdim, sen bebekle kalırdın...”

“Hayırdır ben okula gitmiyor muyum?” dedim gülerek. “Senin hayalinde ben kazanamıyorum galiba üniversiteyi.”

Bu sırada çoktan kapıya kadar gelmiş, evin önünde durmuş, arabanın içinde konuşmaya devam ediyorduk.

“Doğru,” dedi. “O zaman bebeği de okula götürmek zorunda kalırdık.”

“Bu durumda aynı okulda olmamız gerekir,” dedim gülerek. “Bir senin dersine girerdi bir benim. Ders aralarında da kampüsün bahçesinde buluşur altını değiştirirdik bebeğin.”

Aziz kendini tutamayıp büyük bir kahkaha attı. “Yemekhane de biberonla besliyoruz filan,” dedi. “Bir de kart çıkartırız bebeğe, girişteki turnikelerden rahatça geçsin diye.”

“Kartta bebeğin vesikalık fotoğrafı filan...” dedim gülerek. “Zaten birkaç yıla üniversite okuyacak hale gelir bizimle gide gele.”

Beyza Alkoç

Absürt hayallerimiz ve gülüşlerimizin ardından kısa bir sessizlik oldu. Arabanın yanan dörtlülerinden gelen tik taklardan ve çalışan motorun sesinden başka bir şey yoktu kulaklarımızda.

“Olan oldu artık,” dedi Aziz Ata. “Sanırım kabullenmekten başka şansımız yok. Fakat...” dedi ve devam ederken konuşma tarzı daha sahiplenici, daha kararlı bir hale büründü. “Fakat bu çarpık ilişkinin içinde ne ailemin ne de senin zarar görmeni istiyorum, Derin. Hiçbir şeyi içine atma, ne olursa bana anlat, lütfen. Hiçbir şeyi kendine saklama. Ne zaman ihtiyacın olursa bir ‘Alo’ demene bakar, ben anında yanındayım,” dedi.

Sonra durdu, başıyla arkamızda kalan evi gösterdi ve devam etti üstüne basa basa.

“Sen bana bir alo de,” dedi. “Kapındayım.”

Minnetle başımı salladım. “Teşekkür ederim,” dedim. “Teşekkür ederim Aziz.”

“Bizi öyle bir şeyin içine sürüklediler ki,” dedi. “Artık bir aradayız.”

Gülümsedim. “Bebek için...” diye fısıldadım. “Onun için bir arada olmak zorundayız, sonsuza kadar.”

“Sonsuzumuza kadar,” diye düzeltti Aziz Ata. “Dünyanın sonunu boş ver, ben kendi sonuma ve kendi sonsuzluğuma bakarım. Ama evet,” dedi, “birlikteyiz artık. Sonsuzumuza kadar.”

Bu konuşma Aziz Ata ile aramızda oluşan yepyeni bir bağın kurdelesini kestiğimiz bir konuşmaydı âdeta. Bizi birbirimize sonsuza kadar bağlayacak bir bebek olacaktı hayatlarımızda. Artık her daim birlikteydik, yan yana olamasak bile. Ve onun gözlerinin ardındaki sahiplenici adamı görmek bana huzur vermişti o gece.

Arabadan inip eve girdiğimde annemin çoktan uyuduğunu düşünsem de yanılmıştım. Salonda karanlığın içinde oturmuş televizyon ekranının güçsüz ışığının karşısında beni bekliyordu.

Bul Beni

“İyi geceler,” diye mırıldandım kapıdan hızlı bir bakış atarak.
“Ben odama çıkıyorum.”

“Derin!” diye seslendiğini duydum annemin. “Neredeydin?”

“Arkadaşlarımlaydım, Mahperi ablaya söylemiştim. Berfu ve Dünya ile...”

“Aziz Ata da şoförlüğünüzü mü yaptı?” diye sordu bir anda. Soran gözlerle baktığımda başıyla pencereyi gösterdi. “Arabasını gördüm.”

“Evet,” dedim gözlerimi devirerek, “o da vardı yanımızda. Yeterliyse odama çıkıyorum şimdi.”

Tam merdivenlere doğru yönelmiştim ki annem üzerindeki sabahlıkla ayaklandı.

“Derin, bekle!” Bana doğru geliyordu ki bir anda ufak bir fer-yatla durdu. “Ah!” dedi ve bir elini başına, bir elini karnına gö-türdü.

Telaşla salona daldım.

“Anne!” dedim korkuyla, ne yapacağımı bilemeyerek kollarını tuttum ve içeriye seslendim. “Mahperi abla!”

“İyiyim, iyiyim...” dedi annem halsizce. “Başım döndü. Nor-mal ama merak etme.”

“Gel, şuraya otur anne,” Kollarını daha sıkı tuttum ve onu koltuğa doğru yönlendirdim.

O sırada Mahperi ablanın elinde bir şişe kolonyayla içeri gir-diğini gördüm.

“Ay!” dedi. “Ne oldu, Zeren Hanım?”

“Su!” dedim. “Bu sefer sadece su!”

Mahperi abla koşturarak içeri giderken annem koltukta nefes nefeseydi.

“Korkma,” dedi, “sana hamileyken de oluyordu sık sık.”

Durumu ne kadar iyi görünmese de onunla ilgileniyor olmam annemi mutlu etmiş gibiydi. Elini uzatıp koluma koydu.

“Kızım benim...” dedi. “Güzel yavrum...”

Mahperi abla elindeki bir bardak suyu koşa koşa getirip anneme uzattığında annem bana hüznle bakıyordu. Bardağı aldım ve annemin ağzına götürdüm.

“İç hadi,” dedim.

“Doktoru arayayım mı, Zeren Hanım?” diye sordu Mahperi abla telaşla.

“Yok yok,” dedi annem. “Endişelenmeyin. İyiyim, bir şey yok. Ama sen bana bir bitki çayı yaparsan iyi olur, Mahperi. İhlamur filan. Biraz hasta olacak gibiyim.”

“Tamam tamam, hemen!”

Mahperi abla mutfağa dönerken annem daha iyi görünüyordu. Nefes alıp verişleri normale dönmüş, yüzünün rengi yerine gelmişti.

“İyisin, değil mi?” diye sordum endişeyle.

“İyiyim, iyiyim yavrum. Fiziksel olarak iyiyim yani. Ama ruhsal olarak iyi olabilmek için sudan, kolonyadan ve bitki çaylarından fazlasına ihtiyacım var.”

“Neye?” diye sordum anlamazdan gelerek.

“Sana kızım,” dedi. “Sana ihtiyacım var.”

Huzursuz bir nefes aldım ve ellerimi üzerinden çekip saçlarımı kulaklarımın arkasına attım.

“Buradayım işte anne,” dedim. “Evdeyim. Daha ne yapayım?”

“Buradasın ama yanımda değilsin, Derin,” dedi annem.

“Ne yapayım anne? Adam evliyken çocuk yapmışsın ondan, şimdi de evleniyorsun. Ne yapayım? Bravo mu diyeyim, ödül mü vereyim? Alkışlayayım mı sizi?”

“Tabii ki hayır kızım, tabii ki hayır. Ben utanmıyorum mu sanıyorsun? Oldu işte, yaptım bir hata. Tüm hayatımı sana iyi bir örnek olmaya adadım ama olmadı işte, hata yaptım ve yanılttım seni de kendimi de. Ama buradan dönemiyorum artık, Derin. Yemin ederim çok pişman oldum, çok dua ettim Allah belamı

Bul Beni

versin diye, yanlış yaptığının farkındayım ama şimdi bu hatayı telafi edebilmemin tek yolu bu evliliği yapmak ve sana da kardeşine de iyi bir hayat sunmaya çalışmak.”

“Tamam, senin evlenmene itiraz eden yok ki zaten. Üstelik itiraz etsem ne değişecek, anne? Sen düğün tarihini bile belirlemişsin. Evlen, doğur ve yeni ailenle mutlu ol işte. Bir şey demiyorum ki sana!”

“Ama sen mutsuzsun...” dedi annem gözyaşları içinde. “Ben senin en güzel yılını mahvettim belki de.”

“En güzel yılım sence bu mu anne? En yakın arkadaşımın kaybolduğu yıl.”

“Öyle demek istemediğimi biliyorsun, Derin! Üniversiteye gireceksin ve benim sana yaşattığıma bak... Kahroluyorum her gün, geceleri uyuyamıyorum düşünmekten ama artık başka çarem yok, beni de anla. Babasız mı büyüteyim bu bebeği?”

“Beni büyüttün,” diye mırıldandım hüznle.

“Senin iyiliğin için yaptım,” dedi annem. “Seni babanın zulmünden kacırdım. İkimize sıfırdan bir hayat kurmak için dişimi tırnağıma taktım ben, Derin. Koskoca bir hayat inşa ettim bize. Tüm bunları senin için yaptım ve sen benim kızsımsın, canımsın, ne yaparsan yap yanımdayım ben senin. Her hatanda yanımdayım. Şimdi senden beklediğim de bu. Evet, ben çok kötü bir şey yaptım, Derin ama çok da pişman oldum. Fakat bu bebek için ve kalbimdeki aşk için tek bir seçeneğim var... Deha ile evlenmek. Lütfen nefret etme benden, Derin. Çünkü sen bana böyle bakarken, böyle davranırken ben her gün içten içe ölüyorum. Lütfen...” dedi annem ve kollarını açtı hüngür hüngür ağlarken. “Lütfen sarıl bana, boş bırakma şu kolların arasını güzel kızım... Yalvarıyorum sana...”

Çaresizdim. Aslında her şey çok netti. Artık yalnızca tek bir yol vardı, bu evlilik yaşanacaktı ve o bebek dünyaya gelecekti. Olan

olmuştu artık, eksilen eksilmiş, sıfırlanan sıfırlanmıştı. Benim ne değiştirebileceğim bir şey vardı ne de karşımda pişmanlığını anlatıp bana yalvaran anneme karşı besleyebileceğim bir nefretim. Tutamadım kendimi, sarıldım ona.

Artık bir akışın içindeydim. Annemi affetmiş, onun gerçeğini kabullenmiştim. Geriye kalan tek şey 11 Temmuz'daki düğüne ve yeni hayatımıza hazırlanmaktı.

1 TEMMUZ

DÜĞÜNE ON GÜN KALA

Kendimi çok çabuk bir değişimin içinde buldum. Akış beni dalgalı bir denizden aldı, sakın sulara götürdü. Her şey çok hızlı ilerledi. Kendimi o gecedan birkaç gün sonra evimizin salonunda, annemin gelinlik provasının ortasında günlerdir görüşmediğim Aziz Ata ile mesajlaşıırken buldum.

Aziz Ata: Selam, ufak bir durum güncellemesi. Restoran kartını ağabeyime verdim, Musa Hoca'ya da anlattım. Ev için tekrar arama kararı çıkmış bu arada, fotoğrafları alacaklar. Ve son olarak... Günlerdir görüşmüyoruz, bugün sana uğramak istiyorum. Olur mu?

Derin: Olur. Akşam görüşelim istersen. Bilmek ister misin bilmiyorum ama şu an annemin gelinlik provasında.

Harika, yazdı Aziz Ata ve alaycı mesajlarına devam etti. Daha iyi bir haber alamazdım bugün.

Güldüm ve telefonu cebime atıp anneme baktım. Salonun ortasında durmuş, atölyesinde çalışan asistanlarına üzerindeki ge-

linlikle ilgili yönlendirmeler yapıyordu. Gelinliğinin uzun tül den kolları vardı ve düz sade bir elbise gibi uzandığı için de nazik görünüyordu. Abartılı bir şey giymek istememişti.

“Eteği nasıl sence?” diye sordu bana. “Biraz daha kısalsa mı?”

“Bence böyle gayet iyi.”

“Çok sürünmüyor mu yerde?”

“Biraz daha kısaltırsanız bu sefer yere değmeyecek bile anne,” diye mırıldandım, “ama kolları çok az daha kısalabilir, en azından parmakların görünsün.”

Belli ki önümüzdeki on gün boyunca ev her gün böyle olacaktı. Birileri gelinlik için gelip gidiyordu, birileri düğün organizasyonu için. Üstelik düğünden sonra bir aylığına balayına gideceklerdi. Neyse ki beni de yanlarında götürmek için ısrar etseler de kararına saygı duydular ve bir ay boyunca evde yalnız kalarak kafa dinlememe müsaade ettiler. Bu, yeni hayatıma hazırlanabilmem için büyük bir fırsat olacaktı.

Düğün annemin Konfeti isimli atölyesinin büyük bahçesinde yapılacaktı. Bahçeye tül den yapılmış beyaz el örmesi şemsiyeler kurulacaktı.

Ferforje masalar ve sandalyeler bembeyaz olacaktı. Annemle birlikte çiçekleri, peçeteleri, düğüne dair her detayı beyaz tercih etmiştik. Ve artık olay akışının içine öyle çok dahildim ki annem gelinlik provasına devam ederken düğün organizasyonu için gelenlerle görüşmeyi bile ben yapıyordum.

Yemeklerden içeceklere, müziklerden çatal bıçak takımlarına kadar birlikte karar vermiştik.

Annemin düğününün organizasyonuna yardımcı olacağım hiç aklıma gelir miydi? Sanmam.

Saatler sonra günün işleri nihayet tamamlanıp annem atölyedeki işlerini halledebilmek için evden ayrıldığında ben salondaki

büyük koltukta uzanmış televizyona bakınıyordum. Gözlerim bir yandan da bahçedeki büyük camdaydı çünkü Aziz Ata'nın her an kapıda belirebileceğini biliyordum. Günlerdir görüşmüyorduk ve aniden beni görmek istemişti.

Üzerimde keten kumaştan yapılmış, mavi yazlık elbisemle Aziz gelene kadar saçlarım bozulmasın diye robotik bir uzanışla televizyon izlemeye çalışırken bir arabanın kapıda durduğunu fark ettim. Merakla kalkıp kapıyı açtığımda Aziz Ata'nın arabadan indiğini gördüm. Beni görünce gülümsedi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim. "Bahçede oturmak ister misin?"

"Aslında..." diye mırıldandı Aziz Ata. "Oturmak isterim ama sana bir misafir getirdim."

"Öyle mi?" dedim, soran gözlerle arabaya baktığımda içinde hiç beklemediğim birini, hiç ummadığım bir yüzü gördüm.

Aziz Ata'nın annesini.

"Aslında bu buluşmayı annem istedi," dedi Aziz. "Günlerdir söylüyordu, sana karşı ne kadar mahcup hissettiğini anlatıp duruyordu. Mecbur kaldım. Ben getirmesem kendisi gelecekti."

Ne diyeceğimi bilemedim, "Peki," diyebilirdim sadece, "buyurun. Ben içeriye söyleyeyim, bize çay getirsinler."

Bu emrivaki beni öfkelen-dirse de kadının ne kadar mahcup olduğunu buradan bile görebiliyordum. Üstelik buraya kadar gelmişlerdi, kovacak halim yoktu.

"Mahperi abla," diye seslendim kapıdan, "bahçeye üç fincan çay getirebilir misin acaba?"

"Hemen, Derin'im!"

Boğazımı temizleyerek kapıyı kapattım ve derin bir nefes alıp onlara döndüm. Aziz'in annesi arabadan inmiş, bana doğru

yürüyordu. Gözlerine bakmak yerine elimle masayı gösterip onu masaya davet ettim.

“Buyurun,” dedim. “Çay istedim ama başka bir şey içmek isterseniz söyleyebilirim.”

“Yok,” dedi kadın. “Sana söylediklerimden sonra çay ikram etmen bile çok mahcup eder beni, kızım. Oturabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedim.

Aziz Ata’nın gözlerinin annesinin üzerinde olduğunu fark ettim, sanki her an yanlış bir şey söyleyebilirmiş de Aziz onu zapt etmek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Çiçekleriniz ne güzelmiş...” dedi kadın etrafına bakınırken.

“Evet,” dedim. “Annem zevklidir peyzaj konusunda.”

Başını salladı. Kadın tam söze girecekti ki Mahperi abla elinde bir tepsiyle kapıya çıkınca susmak zorunda kaldı.

“Hoş geldiniz,” dedi Mahperi abla, masaya üç fincan çay bir tabak da kurabiye bıraktı.

Aziz Ata, “Teşekkürler abla,” diyerek tepsiyi Mahperi ablanın elinden alıp masaya koyarken bahçede gergin bir sessizlik vardı. Mahperi abla da soran gözlerle bana bakıyordu. Kaş göz yapıp, *Ben sana sonra anlatırım*, gibi bir şeyler söylemeye çalıştığımı anlayınca başını sallayarak içeri geçti.

“Evet anne,” dedi Aziz Ata boğazını temizleyerek, “seni dinliyoruz.”

Kadın çayından bir yudum aldı ve bana döndü.

“Seninle güzel bir tanışma yaşayamadık, Derinciğim,” dedi bana. “Ben her şeye en baştan başlayalım istiyorum. Asu ben, Asu Yener. Aziz Ata ve Deha’nın annesiyim. Bir de Neva’nın...” dedi hüzünlü bir iç çekişle.

Neva, Aziz Ata’nın o doğmadan önce ölen ablasıydı. Ben de yeni öğrenmiştim aslında ama bu gerçek onların tüm hayatıydı.

“Başınız sağ olsun,” diye mırıldandım. “Ben de yeni öğrendim sayılır.”

“Sağ ol kızım,” dedi Asu Yener. “Aziz Ata sana zaten hikâyemi zi anlatmış. Ama tabii kibar çocuk, annem o olaydan sonra kafayı yedi diyememiştir.”

Aziz Ata derin bir iç çekerken ben ne diyeceğimi bilemeyerek önüme döndüm ama Asu Yener gülümsüyordu.

“Şaka bir yana Neva’nın kaybı beni dağıttı, Derinciğim. Yıllardır hastaneye yatar çıkarım, dönem dönem dengesizleşirim, ne dediğimi bile bilmem bazen. Depresyonum yıllardır geçmek bilmedi. Ara ara kendime dönsem de bir harabeden fazlası değilim. Son zamanlarda yaşananları da biliyorsun, eminim seni de bizi etkilediği kadar etkilemiştir. Benim bir gelinim vardı, iki de torunum. Şimdi araya böyle bir ilişki girince... Dengem iyice şaştı benim.”

“Sizi anlıyorum,” diye mırıldandım. “Benim dengem de bozuldu, aynı şeyleri yaşıyoruz.”

“Ha işte,” dedi kadın, “demem o ki o gün de seni Aziz Ata’nın evinde görünce tansiyonum iyice çıktı, zaten ilaçlarla kendime gelmişim, ne dediğimin bile bilincinde değildim. Ama sonradan utandım tabii söylediklerim için. Ben anneleriyim çocuklarımın, sahipleri değilim. Bu böyle olduysa ya kaybedeceğim Deha’yı ya da anneni de kabulleneceğim. Bu sebeple ben Zeren Hanım’ı kabullenmeyi seçtim ama bu süreçte olan sana oldu yavrum. En büyük ayıbı sana yaptım ben o cümleyi kurarak. Akli başında bir kadın olsam özür dilemeye bile gelmezdim, yüzüm olmazdı ama anlattığım gibi işte, zaten aklım başımda değil ki benim.”

Titrek bir nefes aldım. Şu on sekiz yıllık ömrümde ne çok kişiyi affetmek zorunda kalmıştım, ne çok kişi kendisini affettirmek zorunda kalacağı izler bırakmıştı hayatıma.

Bul Beni

Karşımdaki kadının durumu gerçekten iyi değildi. Dengesi çok uzun yıllar önce şaşmış, bilinci çok zaman önce bulanıklaşmıştı. Benim ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

“Sorun değil, Asu Hanım,” diye mırıldandım. “Sizi anlıyorum. O cümleyi bilinçli bir halde kurmadığınıza da inanıyorum.”

“Ah yavrum,” dedi Asu Hanım, “Aziz’imin anlattığı kadar varmışsın.”

Gözlerim merakla Aziz Ata’ya kaydığında annesi konuşmaya devam ediyordu.

“Çok naif demişti senin için, çok dürüst, çok güzel...”

Utanarak başımı eğdim. Aziz Ata ise annesine artık susması için gülümseyerek kurabiye tabağını uzatıyordu. Biraz daha konuşursa Aziz’in evde benim hakkımda söylediği her şeyi duyacaktım galiba.

“O kadar rahatladım ki Derin,” dedi kadın dolu gözlerle gülümseyerek, sonra bir anda kendini tutamadı ve uzanıp bana sarıldı sıkıca.

Ne yapacağımı bilemedim önce, ellerim şaşkınlıkla havada kaldı. Gözlerimse Asu Yener’in omzunun arkasındaki Aziz Ata’nın gözlerindeydi. Aziz bana karşı mahcuptu, annesini durdurmak için ayağa kalkıyordu ki kollarım bir anda annesini sardı.

“Kızım yaşasaydı da böyle sarılıydım ona...” dedi bana göz yaşları içinde sarılırken. “Belki sen de manevi kızım olursun benim.”

Aziz Ata bile bizi izlerken duygulanmıştı.

Kollarının arasından ayrılıp hüznle baktım Asu Yener’in bana sevgiyle bakan gözlerine. Sevgiyi gerçekten gördüm o bir çift yorgun gözde.

Fakat gün gelecekti, şimdi sevgiyle bakan o bir çift göz nefretle bakacaktı bana.

Nefretle bakacaktı ve en acısı bu değildi.

Beyza Alkoç

Gün gelecekti ve ben hak verecektim bana bakan gözlerin ardındaki nefrete.

İşte en acısı da bu olacaktı.

Birileri bir gün benden nefret edecekti ve sonuna kadar haklı olacaklardı.

Sonuna kadar.

Ya da...

Sonsuzuma kadar.

ÖNCE BUL, SONRA YİNE KAYBET BENİ.
KAYBET Kİ YENİDEN BUL BENİ.

12. BÖLÜM

HARP

Aziz Ata'nın annesinin gelip benden özür dilediği, geçmişini ve travmalarını anlatıp anlaşılmayı dilediği akşamın sabahında kendimi annemle bir ayakkabı alışverişinin ortasında buldum.

Onunla orta noktada buluşmuş, içinde bulunduğu durumun artık dönüşü olmadığını kabullenmiş ve yanında olmaya karar vermiştim. Şimdiyse o karşımda gelin ayakkabısı denerken ben Aziz Ata ile mesajlaşıyordum. Tıpkı dün olduğu gibi.

Aziz Ata: Günaydın. Dün akşamki anlayışın için teşekkür ederim, Derin. Bu akşam ne yapıyoruz?

Derin: Sen, ben ve annen mi?

Aziz'in cevap yazmasını beklerken annemin denediği yeni ayakkabılara göz attım ve satıcıyla konuşmalarını dinledikten sonra ekrana döndüm.

Aziz Ata: Sadece sen ve ben.

Ben bir şey yazamadan Aziz Ata'dan ikinci mesaj geldi.

Aziz Ata: Benim evde film gecesi?

Olur, yazdım. Dünya Can ve Berfu'yu da çağıralım mı?

Bul Beni

Mesajımı gönderdim ve bir anlığına durdum, baş başa olacaktık ne güzel şimdi niye araya onları da katmıştım ki?

Sen öyle istiyorsan... yazdı Aziz Ata. Şimdi ararım Dünya Can'ı.

Ben öyle istemiyordum aslında, Aziz! Salak olduğum için bir anda baş başa kalmaktan çekinip öyle deyiverdim!

Neyse, artık istemediğimi söylesem bu sefer de fikri ortaya atan ben olduğum için salak olduğumu filan her şeyi anlayacaktı.

Derin: Tamam, o zaman akşam görüşürüz... Hep beraber.

Aziz Ata: Görüşürüz, Derin.

Telefonumu cebime attım ve başımı kaldırıp anneme döndüm. Ayaklarında bileğinde tül detaylar olan inci işlemeli bir çift beyaz ayakkabı vardı. Yüzündeki memnuniyeti görünce sonunda seçimini yaptığını anladım.

“Nasıl?” diye sordu bana parlayan gözlerle.

Fakat ben cevaplayamadan bir başkasının yanıtı girdi araya.

“Gayet güzel,” dedi arkadan gelen ses. “Tam tarif ettiğin gibi.”

Gelen oydu. Deha Yener.

“Selam kızlar,” diyerek güldü ve elini koluma değdirip anneme doğru ilerledi.

“Aaa!” dedi annem. “Ama işim uzadı, demiştin.”

“Sürpriz,” dedi Deha ve elindeki bir buket beyaz manolyayı anneme uzattı.

Böyle bir anı izlemek isteyip istemediğime emin değildim açıkçası. Ama kaçacak yerim de yoktu. Yine de annemi bu denli mutlu ve heyecanlı görmek kalbimin bir noktasını ister istemez ısıtıyordu.

Annem, Deha'nın elindeki manolya buketini kendi ellerine alınca fark ettim ki Deha'nın ellerinde bir değil iki buket vardı.

Birini anneme verdikten sonra bana doğru döndü ve ben ona soran gözlerle bakarken elindeki diğer buketi benim ellerime uzattı.

“İki güzele iki buket,” diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım, Deha Yener’in kardeşi Aziz Ata’yı andıran koyu kumral saçlarına, keskin çene hatlarına, benzer olmasına rağmen çizgilerle dolu olan göz çevresine baktım ne yapacağımı bilemeden.

Boğazımı temizledim ve bana uzatılan bir buket manolyayı tuttum. “Teşekkürler,” dedim sessizce.

Elimdeki beyaz manolyalarla geçip mağazanın bekleme koltuklarından birine oturdum ve annemin Deha’ya heyecanla ayak-kabıllarının detaylarını anlatmasını izledim.

Evet aralarında bir engel yoktu ve hatta evet bekledikleri bebek evlilikleri için en büyük motivasyondur ama yine de bu tabloya baktığım an içimde bir yerlerde huzursuz bir his oluşuyordu.

Babam geliyordu aklıma. Gaddar bakışları, o sevgisiz ses tonu. Şimdi ise ellerimde bir buket manolyayla oturmuş annemin gülümsemesini izliyordum ama o huzursuzluk asla geçmiyordu. Belki de hiç geçmeyecekti.

Cebimde titreyen telefonumu duyunca çiçekleri koltuğa bırakıp ekrana baktım. Aziz’den yeni bir mesaj gelmişti.

Dünya ve Berfu tamam. Yazıyordu ilk mesajında ve devam ediyordu. Onlar birliktelermiş, birlikte geçecekler. Seni de ben alacağım.

Derin: Gerek yok. Söylerim beni de alırlar geçerken.

Harika, baş başa kalabileceğimiz her türlü fırsatı YANLIŞLIKLA reddediyordum.

Aziz Ata: Peki, o zaman ben hızlı bir temizlik yapayım. :)

Gülümsedim.

Derin: Annen gelecek mi yine?

Telefonun karşısında onun da güldüğüne emindim.

Aziz Ata: Bu sefer babam geliyor.

Ekrana kıkırdayarak baktıktan sonra gözlerim annemin ayak-kabısının inci düğmelerini çözmek için yere eğilen Deha Yener'e kaydı.

Boğazımı temizleyip ciddileşerek Aziz Ata'ya yazmayı sürdürdüm.

Derin: Ağabeyin burada bu arada. Düğün alışverişinde müstakbel eşini yalnız bırakmak istememiş. Sizinkiler de başladı mı düğün hazırlıklarına?

Aziz Ata: Sorma. Annem o kadar mutlu ki tutturdu ben de gelinlik giyeceğim diye.

Kefenle gelmese bari, yazdım gülerek.

"Derin!" Ben ekrana bakıp gülerken annemin bana seslendiğini duydum.

Başımı kaldırıp soran gözlerle baktığımda bana başıyla mağazanın kapısını gösterdi.

"İşimiz bitti," dedi. "Birlikte yemek yiyelim mi?"

"Olur," diye mırıldandım.

Bu üçümüzün baş başa yediği ilk yemektir. Benim, annemin ve müstakbel eşinin. Bir de henüz doğmamış kardeşimin tabii.

Benden nasıl olmamı, nasıl davranmamı beklediklerini bilmiyordum ama tek yaptığım annemin yanında oturmak ve telefon

ekranıma bakarak yemek yemekti. Onlar morallerini bozmadan kendi aralarında sohbet etseler ve arada sohbetlerine beni de katmaya çalışsalar da benim duruşum tek bir şey söylüyordu: *Yakını-
nızdayım ama yanınızda değilim aslında.*

Bir aile yemeğindeymişiz gibi hissetmiyordum elbette. Bu masaya yabancıydı ruhum, misafirdim âdeta. Yine de giderek olgunlaşan ruhum burada olmam gerektiğini biliyor ve bunu kabulleniyordu. Yapması gerektiği gibi.

Saat akşam 20.00'ı henüz geçtiğinde nihayet Aziz Ata'nın kapısındaaydık. Dünya Can'ın elinde bir kutu baklava, Berfu'nun elinde bir kutu çikolatalı ekler, benim elimdeyse bir kutu tuzlu kurabiye vardı.

Aziz Ata kapıyı siyah bol tişörtü, siyah şortu ve uzun beyaz çoraplarıyla açtığında bakışları elimizdeki kutulardaydı.

"Pastane soyup buraya mı kaçtınız?" dedi. "Takip edilmediniz değil mi?"

"İzimizi kaybettirdik," dedi Dünya Can içeri girerken, "kurabiye mafyası peşimizde."

Ellerimizdeki kutuları Amerikan mutfakın koltuklara yakın olan mutfak adasına bıraktıktan sonra gözlerim salonun içinde gezindi. Aziz Ata buraya en son geldiğim zamandan farklı olarak duvarlara küçük renkli ışıklar asmıştı.

Bizim için aldığı pizza kutuları ve içecekler orta sehpa da yanan mumların etrafına dizilmişti.

"Üç çeşit pizza aldım," dedi Aziz. "Mantarlı, sebzeli, dört peynirli... Filmi de beraber seçeriz diye düşündüm."

"Ben bu akşama bir korku filmi gider diyorum!" dedi Dünya Can.

Sırasıyla geniş koltuğun sol köşesinde Dünya, onun yanında Berfu, onun yanındaysa ben oturuyordum.

Bul Beni

Aziz mutfaktan getirdiği bardakları orta sehpayaya koyup yanıma oturdu ve kumandayı alıp Dünya'ya uzattı.

“Al kardeşim,” dedi. “Seç.”

Dünya televizyondaki uygulamadan Berfu'yla tartışarak filmleri incelerken ben ve Aziz bardaklara içecekleri dolduruyorduk.

Aziz Ata bardaklarla işimiz biter bitmez döndü ve koltuğun arkasına uzanıp salonun ışıklarını kapattı.

“Küçük Odanın Laneti!” dedi Dünya Can heyecanla. “Ne dersiniz?”

“Birazdan korkup kapatmak isteyen sen olacaksın Dünya, biliyorsun değil mi?” diye sordum pizza kutularından birine uzanırken.

“Göreceğiz,” dedi Dünya ve hevesle kumandadan bir tuşa bastı.

Ekranda karanlığın içinde küçük kırmızı bir kapı görüldü, kapı uzaklaştı uzaklaştı bir anda kayboldu ve ekran simsiyah olduğu an kırmızı harflerle bir yazı belirdi: “SİZ OLSANIZ... BU KAPIYI ÇALAR MIYDINIZ?”

Yazı korkunç bir ses efektiyle kaybolurken film ilk sahnesinin mekânı olan okul koridorlarında başladı. Yan yana oturmuş bir yandan pizzalardan yiyip bir yandan bizi nasıl bir filmin beklediğini görmek için ekrana bakıyorduk.

Dünya o kadar gerilmişti ki Berfu ona bakıp sessizce kıkırdıyordu. Aziz Ata ise yanımda oturmuş pizza yerken kolu koluma değiyordu.

“Hazır ol,” dedim Aziz Ata'nın kulağına doğru sessizce.

“Neye?” diye sordu aynı fısıltılı sessizlikle.

“Dünya,” dedim, “altına yapabilir.”

“Buraya ilk geldiğinde kusmuştu,” dedi Aziz Ata, “şaşırmam bile.”

Aziz Ata ile sessizce gülüştükten sonra karşımızdaki filme odaklanmaya çalıştık. Bir yandan pizzalarımızı yerken bir yandan korku filminin bize ne gibi korku sıçramaları yaşatabileceğini görmek için bekliyorduk.

“Bak şimdi,” dedi Dünya. “Bu salak koridorun sonuna kadar ulaşamaz, izleyin. Üç saniyesi var...”

“Üç,” dedi Dünya, “iki... Ve aha işte!”

Olduğum yerde başımı farkında bile olmadan Aziz Ata’nın omzunun arkasına doğru sokuşturmaya çalıştığım sırada koridor-da yürüyen kızı büyük bir örümcek kapıp götürdü.

“Kızım polisi arasana!” diye bağırdı Dünya.

“Örümcek izin vermez ki aramasına!” dedi Berfu öfkeyle. “Ne diyecek arasa, evimde örümcek var mı diyecek!”

“Kaç kızım, kaç, kaç ya!” Dünya kendini o kadar kaptırdı ki elindeki pizzayı kutusuna bırakıp ayaklandı. “Dön, sola dön! Bak bunu da yakalayacak şimdi!

“Dünya otursana, maç mı izliyorsun, Allah Allah ya!”

Berfu uzanıp Dünya’yı çekiştirirken ben başımı hâlâ utanç verici bir şekilde Aziz Ata’nın omzunun arkasında saklıyordum.

“Korkma,” dedi Aziz Ata keyifle gülerek, “seni örümceklere vermem.”

“Ya korkmuyorum da öyle aniden çıkınca yine bir anda çıkar diye bakamıyorum sadece...”

Dünya Can yerine otursa da oturduğu yerden söylenmeye devam ediyordu.

“Abi yok mu böcek ilacı filan koskoca bahçeli ev ya! Hiç mi hazırlığınız yok böcek olur, karınca olur diye!”

“Ne bileyim belki de iki metrelik bir örümcekle karşılaşacaklarını düşünememişlerdir, Dünya?”

Berfu, Dünya’nın ağzına bir dilim pizzayı soktuğu sırada filmin korku temposu biraz sakinleşmiş ve ben başımı nihayet kaldırabilmişim.

Filmdeki koca örümcek şimdiden iki kişiyi mahzenine taşımış, yeni kişiler aramaya başlamıştı. Fakat henüz kimseyi bulamadığı için biz de biraz olsun rahat bir nefes alabilmiştik.

“Demek evde böcek görsen polisi arayacaksın?” dedim Dünya’ya laf atarak.

Dünya üzerine televizyon ışığı yansıyan suratını bana doğru çevirdi ve alaycı bir tavırla gülümseyip yanıtladı.

“Ya da Aziz Ata’nın omzunun arkasına saklanırım belki.”

Utanarak gözlerimi devirdim ve önüme döndüm.

Aziz Ata ise duyduğu cümle hoşuna gitmiş gibi boğazını temizleyip gülen gözlerle bana baktı.

“Sen ona bakma,” diye fısıldadı sessizce, “istediğin zaman bana sığınabilirsin. Seni hep saklarım.”

Odanın loş aydınlığında bana göz kırptı. O an içimde hissettiğim titreşimlerin güzelliğini neye benzetirsem benzeteyim yetersiz kalacaktı sanki.

Bu bir filizlenmeydi, bu bir mumun titrek aleviydi âdeta.

“Aha!” dedi Dünya Can bir kez daha. “Bak buldu yine birini. Bu salaklar da örümceği görünce akıllarını kaybediyorlar, oldukları yerde duruyorlar! Kaçsana be kızım, kaçsana! Ah be...”

“Ay bakamayacağım!” Berfu bakışlarını korkuyla televizyondan kaçırıp bana dönerken bir anda hepimizi olduğu yerde sıçratan, filmin korkusuna korku katan bir şey oldu.

Karanlık.

“Elektrikler,” dedi Aziz Ata, “elektrikler gitti. Şalterler mi atmış bir bakayım.”

“Dur,” dedim korkuyla. “Gitme! Yani gitme derken... Tek gitme, ben de geleyim. Yalnız olma diye...”

“Tamam,” dedi Aziz anlayışla, telefonunun ışığı açtı ve bana elini uzattı. “Gel.”

Ben onun elini tutup kalktığım sırada Dünya Can’ın Fatiha Suresi’ni okuduğunu duyabiliyordum?

Berfu ise telefonunun ışığını açmakla uğraşıyordu.

Elim Aziz Ata'nın elinde, onunla birlikte yatak odasına doğru ilerliyordum.

"Elektrik sistemi gerçekten yatak odasında mı?" diye sordum merakla.

Aziz güldü.

"Yatak odasının önünde kapalı bir balkon vardı, görmedin mi? Orada."

"Hiç hatırlamıyorum," dedim ve durup yatak odasının penceresine baktım. "Ama bence elektrikler gitmiş."

Aziz başını çevirip pencereye baktı ve gösterdiğim şeyi hemen gördü. Etrafımızdaki her bina kapkaranlıktı, ne karşıımızdaki evlerin ışıkları yanıyordu ne de sitenin içindeki aydınlatmalar çalışıyordu.

"İyi de jeneratör vardı burada," dedi perdeyi aralarken, elim ise elini asla bırakmıyordu.

"Belki o da arıza yapmıştır," dedim.

"Gidelim açık balkonda oturalım o zaman biraz. Mum yakayım birkaç tane. Düzelene kadar idare edeceğiz artık."

Yalnızca birkaç dakika sonra Aziz Ata'nın salonunun önündeki büyük açık balkonda birkaç mum yakmış, hafif bir yaz esintisi eşliğinde oturuyorduk.

Diğer dairelerin durumu da bizden farklı değildi. Herkes balkonlara, camlara çıkmış, mumlarını yakmış aydınlanmayı bekliyorlardı.

"Ya, böyle daha iyi olmadı mı?" dedi Dünya Can bir anda. "Film çok sarmamıştı zaten."

"Dünya az önce korkudan kalp krizi geçiriyordun, ondan sarmamış olabilir mi?" dedim gülerek.

Kendi aramızda gülüştüğümüz sırada karşı binadaki iki komşunun birbirleriyle camdan cama konuşmalarına kulak misafiri olduk.

"Yan sokakta elektrik varmış aslında," diyordu biri.

"Güvenlikle konuştum arıza varmış, yarım saate düzelir dediler," diyordu diğeri.

Bul Beni

“Senin komşular da iyiymiş Aziz,” dediğinde Dünya Can, başını kaldırıp soran gözlerle ona baktım.

“Hiç bakmadım,” dedi Aziz. “Bilmiyorum.”

O sırada Berfu’nun bana gülerek baktığını gördüm. Kıskandığımı mı sanmıştı? Kıskanmamıştım tabii.

“Neyse,” diye söze atladı Berfu. “Geçelim bu mevzuları. Gök yüzü çok güzel değil mi şu an ya? Karanlık desen değil, aydınlık desen değil. Rengini tasvir etsen edemezsin, ne mavi ne siyah.”

Başımı kaldırdım, üzerinden hafif mavi dalgalar geçen karanlık gökyüzünün güzelliğine baktım. Bulutlar griydi, yağmur geliyordu belli ki.

“Keşke o da olsaydı,” diye ekledi Berfu hüznle.

Sonra bir sessizlik çöktü gecenin üzerine.

“Ama yok artık,” dedi Dünya Can hüznle. “Ve belki de bir daha asla olmayacak...”

Başımı önüme eğdim, gözlerim orta sehpa da duran mumların titrek alevlerine baktı. Üflesem kaybolup gideceklerdi.

Ve ateşi üfleyip kaybedersen, bulmak için tekrar yakman gerekir.

“Eksildik resmen,” dedim kendi kendime sessizce.

“Sen eksiksin,” diye söze girdi Aziz Ata. “Ben de eksikim, herkes biraz eksik. Bazıları sıfır.”

“Ben sıfırım mesela,” dedi Dünya Can, hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Saçmalama,” dedim, “senin ehliyetin var!”

Dostluk da buydu işte. Birbirimizi üzüyor ve teselli ediyorduk, yaramıza basılan tuz da birbirimizdik merhem de.

Ve aydınlanmak bir kelebeğin kanat çırpışına bakardı.

“Şimdi burada olsaydı,” dedi Berfu, “en çok seninle iyi anlaşırđı Aziz. Sen hiç tanıyamadın ama aramızda sana en çok benzeyen oydu. Yani karakter olarak... Senin gibi olgun ve akli başında...”

Aziz Ata derin bir nefes aldı. Duydukları karşısında ne hisse-deceğini bilememişti sanki. Mutlu mu olmalıydı? Gurur mu duymalıydı bundan? Yoksa rahatsız mı olmalıydı?

“Ben...” diye mırıldandı, “Hemen geliyorum. Yatak odasının penceresini açık unutmuştum. Kapatayım.”

Aziz bir anda ayaklanıp eline mumlardan birini alıp içeri girerken arkasından anlayamayarak baktım.

“Ne oldu şimdi?” dedi Berfu. “Ben yanlış bir şey mi söyledim?”

“Tabii ki yanlış bir şey söyledin kızım,” dedi Dünya.

“Ne dedim ki?” dedi Berfu merakla.

Ben de aynı merakla Dünya Can’a döndüm.

“Çocuk Derin’e baya baya abayı yakmış, görmüyor musunuz? Kışkandı resmen. Kaç kere söyledim? Eh, Derin’in de onunla ilgilendiği malum. Sen şimdi Baran’a benzetince çocuk da Derin’in onunla bu benzerlikten dolayı ilgilendiğini düşündü belki de.”

“Ama ben Baran’dan hoşlanmıyordum ki,” dedim.

“Onun buna inandığını sanmıyorum,” dedi Dünya Can, içeri-den getirdiği içeceğinden bir yudum alarak.

Derin bir nefes aldım. Eğildim ve masada duran mumlardan birini de ben kaptım.

“Kızım, bari küçük mumlardan alsaydın ya!” Dünya Can’ın seslenmesini umursamadan içeri girdim.

Koridoru geçtim. Yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark edip kapıya vurdum.

“Gel,” dedi içerideki ses.

Mahcup bir ifadeyle içeriye girdim.

“Selam,” dedim, “pencereyi kapatamamışsın...”

Yatak odasının penceresi hâlâ açıktı. Aziz Ata kapalı balkonun pencerelerinden birini açmış, ellerini aşağıda kalan cama dayamış ve hava alıyordu.

“Tam kapatıyordum,” dedi Aziz. “Gökyüzüne dalıp gitmişim.”

Bul Beni

Sessizce yanında durdum. Gözlerim balkonun içinde dolaştı. Kapalı balkonu da küçük bir kütüphane haline getirmişti, Aziz Ata. Kitaplığında bir sürü türden kitaplar, kitapların hemen karşındaysa berjerli bir okuma köşesi vardı.

Yanına kendimi açıklamaya geleli birkaç saniye kadar olmuştu ama gözlerimi bu balkonun içerisinde gezdirmek beni buraya geldiğime pişman etmişti.

“Geçmişimiz peşimizi bırakmıyor, değil mi?” dedim sessizce.

“Seninki hep bir adım önümde,” dedi.

Hüzünle gülümsedim. İki adım atıp kitaplığına uzandım ve rafta duran polaroid fotoğrafı uzanıp aldım. Fotoğrafa bakarken derin bir iç çektim.

“Seninki de hep dönüyor dolaşıyor,” dedim, “bir şekilde ellerimin arasına geliyor.”

Aziz çatık kaşlarıyla ellerimin arasında duran fotoğrafa baktı ve yutkundu.

Aziz Ata’nın evi, arabası, hayatı, dolapları... Hayatının her yanı hâlâ eski sevgilisinin anılarıyla, Pınar’ın geçmişteki yeriyle doluydu. Elimdeki fotoğrafta yan yana durmuş kendilerini çekmişlerdi, ellerinde nedense birer kaktüs vardı ve bu fotoğrafın mutlaka bir hikâyesi olmalıydı...

“Söylemiştim,” dedi Aziz Ata, “uzun bir ilişkiydi. Hâlâ her yerden bir şeyleri çıkıyor. Oraya bakmak aklıma bile gelmemişti.”

“Sen buraya yeni taşındın Aziz,” dedim hüzünle gülümseyerek. “Bunları buraya yeni dizdin.”

“Ben kitapları dizdim,” dedi. “Birinin arasında kalıp düşmüş olmalı.”

Başımı salladım.

“Pekâlâ, benim için sorun yok,” dedim ve boğazımı temizledim. “Berfu yanılmış bu arada. Sen Baran’a benzemiyorsun. Bunu söylemek için gelmiştim.”

O güzel, gökyüzünü andıran gözlerinin içine uzun uzun baktım ve ekledim. “Bunu iyi mi anlarsın, kötü mü bilmem ama... onunla alakan bile yok.”

Uzandım, fotoğrafı düzgün bir şekilde raftaki yerine yerleştirdim ve kapıya doğru ilerledim.

“Derin!” diye seslendiğini duydum Aziz’in ama umursamadım.

Bir yandan elimdeki mumun ışığında çantamı ararken bir yandan konuşuyordum.

“Arkadaşlar, güzel bir akşam oluyordu ama annem aradı, midesini üşütmüş baya, kusup duruyormuş. Taksi çağırdım hemen, gidip bir ilgileneyim. Ama siz gecenizi bozmayın, benim yerime de eğlenin, olur mu?”

“Aa, ne oldu şimdi birden? Biz de gelelim mi?” dedi Berfu şaşkınlıkla.

“Ben de anlamadım, şimdi aradı. Ben acil çıkıyorum o yüzden ama siz eğlenmenize bakın! Haberleşiriz!”

Kapıyı açıp ayakkabılarımı yere bırakmıştım ki Aziz’in sesini duydum.

“Derin!” Peşimden gelmişti.

“Seninle alakası yok,” dedim. “Annemin güncel durumunu biliyorsun, midesi o yüzden kötü. Zaten yanına gitmek zorunda olduğumu söylemeye gelmiştim odana. Fotoğrafla alakası yok yani.”

Aziz buna asla inanmamıştı, uzanıp arabasının anahtarlarına yöneldi.

“Tamam, ben bırakayım o zaman,” dedi telaşla.

“Taksi çağırdım,” dedim. “Bir de misafirlerin var zaten, ayıp olur.”

“Ayıp olmaz!” diye seslendi Dünya.

Olduğum yerde gözlerimi devirdim ve Aziz’e döndüm.

“Beni biliyorsun,” dedim. “Tek gitmek istersem tek giderim Aziz. Boşuna uğraşma. Bırak kafamı dinleyeyim.”

Bul Beni

Derin bir nefes aldı. Çaresiz kalmıştı ama inadımın da farkındaydı.

“Tamam,” dedi, başka çaresi olmadığını biliyordu, beni eve zorla bırakamazdı. “Tamam...”

“Size iyi akşamlar,” diye mırıldandım.

“İyi akşamlar, aşkım!” diye seslendi Berfu.

“Görüşürüz, Deroş!” Dünya Can’ın da sesini duyduğumda artık ayakkabılarımı giymiştim.

“Haber ver,” dedi Aziz Ata hüznle.

Başımı salladım. “Size iyi eğlenceler.”

Kapı ardımdan kapanmadı. Ben merdivenlerden inerken Aziz bir süre boyunca kapıda öylece baktı arkamdan. Belki de elindeki mumdan ışık gelsin diye bekliyordu ama şansına ben merdivenlerden birkaç adım inmişken elektrikler geldi.

Bir kelebeğin kanat çırpışına bakar demiştim ya? Aynen öyleydi hayat.

Güzel bir akşam geçireceğimi düşünerek çıkmıştım bu merdivenleri, oysa şimdi bir gerçekle yüzleşerek iniyordum geri. Aziz Ata’nın geçmişinin hayatındaki yeri, sandığımdan çok daha büyük ve çok daha etkiliydi. Pınar onun hayatının her yerindeydi, geçmişinin her saniyesindeydi.

Ve benim bir insanın geçmişindeki gölgelerle savaştığım gücüm yoktu.

Neden, biliyor musunuz?

Çünkü harp ve harap kelimelerinin arasında yalnızca bir harflik fark var.

İşte o kadar yakın birbirine savaşmak ve perişan olmak...

Aşk harp getirecekse hayatıma, ben harap olmak istemiyordum.

Hayat bir savaşsa,
bu bir bozgundu.

Bu bir hezimetti.

Bu bir hayal kırıklığıydı.
Hayal kırıklığından da öte,
bu bir hayat kırıklığıydı.

13. BÖLÜM

KAYBET

Odamdayım. Beni içten içe rahatsız ettiğini bildiğim bazı gerçekleri görmezden gelmeye çalışarak odamın tavanını izliyorum. Kendimi kendi perdelerimin ardına saklıyorum.

On sekiz yaşımdayım, bir kayboluşun ortasındayım ve her şeye rağmen hâlâ çok acemi kalbim. İlk defa tanışıyor bazı duygularla, ilk defa titriyor böylesine.

İtiraf etmek zor ama kalbimin derinlerinde bir yerde bir noktada bazı şeyler oluyor ve hepsi beni tek bir isme götürüyor...

Aziz Ata Yener'e.

Hiç beklemediğim anda oldu bir şeyler. Bu hisler yani, kalbimdeki titreşimler. Bunlar kimin başına beklerken gelir ki zaten?

Korkuyorum hayattan. Korkuyorum içimde güvenle var olan soyut parçaların hayatın gerçekliğine toslamasından.

Yanında otururken, söylediklerini dinlerken, kokusunu hissederken kalbimin titremeye başladığı biri var karşımda. Oysa onun tüm hayatı geçmişinden izlerle dolu. Eski aşkının fotoğrafları, eşyaları, anıları ve varlığı hayatının her yerinde hâlâ.

Ben bununla nasıl başa çıkarım?

Ben bunu nasıl aşarım?

Kalbimi nasıl durdururum?

Zihnimdeki sesleri nasıl sustururum?

Belki de tek yapmam gereken, gerçekten ilgilenmem gereken şeyle, en yakın arkadaşımın kaybıyla ilgilenmektir. Geçmişini hayatından silemeyen birine ilgi duymaya başlayan kalbimi ve zihnimi, beni gerçekten seven arkadaşımın kaybına yönlendirmektir belki de tek yapmam gereken.

O gece yatağında dönüp durdum. Ta ki telefonuma bir mesaj gelene kadar. Yazan oydu.

Aziz Ata: İyi olup olmadığını merak ettim. Ve bir kez daha söylemek istedim sana Derin, o fotoğrafın orada olması dikkatsizliğimin suçu. Evin eşyalarını nakliye şirketi taşıdı. Fotoğraf bir kitabın arasından düşmüş de rafa konulmuş olmalı. Ama dikkat etmeliydim, özür dilerim.

Benden neden özür diliyordu ki? Ben onun için kimdim? Derin bir nefes alıp yazmaya başladım.

Derin: Bana açıklama yapmana gerek yok, Aziz. Ben kimim ki?

Cevap hızla geldi.

Aziz Ata: Sana açıklama yapmam gerektiğini de bizim birbirimiz için ne olduğumuzu da ikimiz de gayet iyi biliyoruz, Derin. Ve senden tekrar özür dilerim. Geçmişim bir daha karşına çıkmayacak.

Bana yazdıkları her ne kadar kalbimi hızlandırırsa da yüzümdeki maskeyi düşürmemekte kararlıyım. Geçmişî hâlâ etrafındaydı ve o hâlâ geçmiş çemberinin ortasındaydı.

Bul Beni

Derin: Oradan ayrılma sebebim fotoğraf değildi. Canım sıkındı, sizin de neşenizi bölmek istemedim. Takma kafana. Size iyi eğlenceler ve iyi geceler, Aziz Ata.

Telefonumu bir kenara koyup boş tavanımı izlemeye döndüm. Aziz Ata'nın güzel gözlerini aklımdan silmeye ve asıl meseleye, Baran'ın kaybına odaklanmaya çalıştım.

Saatlerce düşündüm, yatakta dönüp durdum. Kaybolduğu günü tekrar tekrar canlandırdım zihnimde. Nasıldı, iyi miydi, üzerinde tam olarak neler vardı, o gün bana neler söylemişti?

Peki bir gün önce ve ondan da önce, peki haftalar önce? Nasıldı Baran, bana başka bir ipucu vermeye çalışmış mıydı?

Ne vardı elimde, ne vardı elimizde?

Kaybından haftalar sonra bulduğum bir not, "BUL BENİ."

Kırık bir telefon, kanlı kıyafetler, Berfu'nun odasından çıkan sim kartı, yırtılmış fotoğraflar, Elmas teyzenin ses kaydı ve bir restoran kartı.

"FELEN RESTAURANT," diye fısıldadım kendi kendime, saatlerdir burada, yatakta gözlerime asla uyku girmeden düşünüp duruyordum.

Oradan oraya dönüyor, düşüncelerimin arasında kıvranıp duruyordum gün aydıığında. Annemin arabasının kapının önünde çalıştığını ve uzaklaştığını duyabiliyordum. Elim telefonuma gitti, gelen mesajları görmezden gelerek nadiren kullandığım taksi çağırma uygulamasına girdim ve gitmek istediğim lokasyonu yazdım hiç düşünmeden.

"FELEN RESTAURANT." Uygulama benim için bir taksi bulurken koşar adım banyoya girdim.

Hızla elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken bir yandan da telefonumun ekranına bakıyordum. Uygulama bana bir taksi bulmuştu ve araç birkaç dakika sonra kapının önünde olacaktı.

Banyodan çıkıp hemen giyindim. Üzerime beyaz keten bir elbise giyip ayaklarıma bileklerimi geçen krem rengi tül çoraplarımı da geçirdikten sonra saçlarımı tarayıp kapıya yöneldim. Merdivenleri öyle hızlı indim ki Mahperi abla mutfaktan koşarak çıktı.

“Ay ne oluyor, Derin?” dedi eli kalbinde. “Neden kaçıyorsun?”

Sessizce güldüm. “Hayatımdan,” dedim. “Hayatımdan Mahperi abla!”

“Aman, siz anne kız iyice delirdiniz ha!” dedi Mahperi abla, “Gel bir kolonya çarp yüzüne.”

Mahperi ablaya kalsa tüm dünyayı kolonyayla yıkar, gezegenlerin tamamını kolonyaya boğardı.

“Şaka yaptım,” dedim, “kaçmıyorum bir şeyden. Arkadaşımla buluşacaktım, geç kalıyorum. Taksi çağırdım, acil çıkmam lazım!”

“E kahvaltı?” dedi endişeyle.

Bir yandan ona cevap veriyor, bir yandan da beyaz *Converse* ayakkabılarımı giyiyordum.

“İşte arkadaşım la buluşacağım dedim ya, kahvaltıya gideceğiz, merak etme sen beni. Hadi çıktım ben!”

“Bak geç kalma, annenin sinirleri bozuk bu aralar, malum...”

“Aynen,” dedim dalga geçer gibi, “malum...”

Evden hızla çıktım ve kapının önünde bekleyen taksiye doğru ilerledim.

“Derin Mavi Sezer?” dedi taksici telefonundaki uygulamaya bakarken.

Başımı sallayıp taksinin kapısını açtım. “Benim,” dedim ve arka koltuğa oturdum.

Restorana gidip ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, en kötü yemek yiyebilirdim herhalde. En azından ortalığı izler, tanıdık bir yüz görüp göremeyeceğime bakardım. Gideceğim yer fotoğraflardan çok şık görünen, konumuna baktığımdaysa pek de tekin bir yerde olmayan bir mekândı.

Baran'ın böyle bir mekânda ne işi olurdu ki?

Belki de kart ailesinden birinindi, Baran'ın odasına yanlışlıkla girmişti?

Ama bunların bir önemi yoktu. Ortada bir türlü çözilemeyen ve beni her geçen gün daha çok boğan, sıkıştıran, hırpalayan bir gizem vardı ve onu çözebilmek için her ihtimali değerlendirmek zorundaydım.

Taksiden indiğim sokak pek tekin görünmese de geldiğim restorant gayet lükstü. İşin en ilginç yanıysa restoranın kapısında iki güvenliğin olmasıydı.

Yine de ben kapıya doğru ilerlediğim sırada herhangi bir şey sormak ya da söylemek yerine benim için kapıyı açmayı tercih ettiler. İçeri girdiğimdeyse bana çevrilen yüzlerden anladığım kadarıyla sabah müşteri görmeye alışık değil gibilerdi.

“Hoş geldiniz?” dedi bir garson, karşılamaktan ziyade sorar gibiydi.

“Hoş buldum,” dedim. “Buralarda bir işim vardı da. Kahvaltı yapacak hiçbir yer bulamadım, sizin kahvaltı servisiniz var mı acaba?”

“Kahvaltı servisimiz yok efendim, kusura bakm...” derken sözünü kestim.

“Peki, sadece bir kahve içsem? Hatta varsa bir de tatlı. Şimdilik idare eder beni, çünkü tansiyonum düşer gibi oldu da... O yüzden ilk gördüğüm yere, buraya giriverdim öyle. Az kalsın bayılıyordum.”

Garsonlar birbirlerine baktıktan sonra biri eliyle bir masayı gösterdi. Beni camın önündeki iki kişilik, siyah örtülü yuvarlak bir masaya yönlendirdikten sonra garson sipariş defteriyle yanıma geldi.

“Kahve olarak ne alırsınız?” diye sordu. “Tatlı olarak da kek çeşitlerimiz var şu an sadece. Havuçlu, elmalı, kakaolu.”

“Filtre kahve ve havuçlu kek alayım o zaman. Teşekkürler.”

Garip bir ortamdı. Sanki buraya müşteri olarak gelen ilk kişi benmişim gibi bakıyordu etraftaki gözler. Kendimi huzursuz hissetsem de etrafa bakınmayı sürdürdüm.

Tam karşıda yarı açık lüks bir mutfak, onun hemen yanında şık bir bar köşesi, onun yanında lavabo tabelası vardı. Lavabo tabelasının yanındaysa üzerinde hiçbir şey yazmayan iki ahşap kapı daha vardı.

Yanımda duran çantama eğilip telefonumu çıkardım. Bir yandan internette mekânı araştırırken bir yandan da etrafı inceliyordum.

O kadar Baranlık bir yer değildi ki buranın kartının odasında ne işi vardı anlamak imkânsızdı. Burası daha çok tehlikeli işlere karışmış iş insanlarının akşamları toplantı yapmak için buluştukları bir restorana benziyordu.

Ve Baran tehlikeli bir iş insanı olmaktan ziyade, yalnızca üniversiteye hazırlanan bir son sınıf öğrencisiydi!

“Kahveniz,” dedi garson tepsideki bir fincan kahveyi masama bırakırken. “Ve kekiniz.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım ve garson dönerken ekledim. “Eh, şey... Lavabo?” dedim. “Neredeydi acaba?”

“Şurada,” dedi, “kapısında yazıyor.”

“Teşekkürler, görmemişim!”

Garson mutfağa doğru ilerlerken ben de telefonumu cebime atıp peşinden ayaklandım ve lavaboya doğru yürüdüm. Önce lavaboya girip aynanın karşısına geçip kendime baktım.

Paranoyaklaşıyor muydum, yoksa burada garip bir şeyler mi dönüyordu?

İçgüdülerim bana, bu restoranda yemekten fazlasının yapıldığını söylüyordu.

Peki bunu nasıl anlayabilirdim? Masada oturup kahve içerek mi, yoksa tuvaleti inceleyerek mi?

Mutfak zaten yarı açık bir mutfaktı, gizli saklı bir şeyler dönüyorsa da orada olamazdı. Peki ya yandaki kapılar?

Üzerinde hiçbir şey yazmayan o kapıların ardında bir şeyler dönüyor olabilir miydi?

Lavaboya doğru eğilip ellerimi yıkayıp yandaki kurutma makinesinde kuruttuktan sonra tuvaletten sessizce çıktım. Tam o saniye öyle bir ana denk geldim ki çalışanların hiçbiri burada değildi, bir kısmı mutfakta, bir kısmı da kapıdaydı.

Ve işte zamanı, dedim kendi kendime, bir saniyemi bile almayan bir hızla tuvaletin tam yanındaki isimsiz kapıyı açtığım gibi içeri girdim ve aynı sessizlikle kapıyı arkamdan kapattım.

Kapının ardında hem yukarıya hem de aşağıya doğru uzanan iki ahşap merdiven vardı. Nereye gidiyor olabilirdi ki bu merdivenler?

Belki de buraya girerek aptallık ediyordum ama umurumda bile değildi, benimki artık deli cesaretiydi. Baran'ın kaybı çok uzamıştı ve artık çözülmeliydi.

İçgüdülerime güvenerek aşağıya inen merdivenlere doğru ilerledim. Merdiven basamaklarını sessizce, bir bir indim, gözlerimi de sanki görünmemi engelleyecekmiş gibi korkuyla kısmıştım.

Merdivenler karanlıktı, duvarlardaki loş aplikler sadece düşmenizi engellemek üzere ayarlanmış gibiydi.

Korkuluğa tutunarak adımlarımı ilerlettim, basamakları tek tek geçtim ve kendimi beklediğimden çok farklı bir manzarayla, tütün dumanlarının içinden bana sorgulayan gözlerle bakan birkaç yetişkin adamın bakışlarının hedefinde buldum.

Burada olmamam gerekiyordu.

Burada olmamam gerekiyordu. Kahretsin, burada olmamam gerekiyordu!

"Pardon," diye mırıldandım. "Ben lavaboya gitmeye çalışıyordum ama..."

Bana inanmadıkları her hallerinden belliydi. Ellerindeki kartlar, masanın üzerindeki zarlar ve deste deste nakit paralarla suratıma bakan bu yetişkin adamların yüz ifadeleri hiç de burada olmamdan hoşnutlarmış gibi görünmüyordu.

Burası gizli bir kumarhaneydi ve ben onların özel bölgelerine inmiştim!

Peki, Baran'ın burasıyla alakası neydi? Belki de babasının gelip gittiği bir yerdi ama artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu!

“Buranın kapısında lavabo yazdığını sanmıyorum,” dediğini duydum bir sesin, gayet maskülen, takım elbiseli, orta yaşlı, oldukça güçlü ve cüsseli bir kadın üzerime doğru gelip beni kolumdan tuttuğunda bir şeyi çok net anlamıştım.

Başım beladaydı.

“Bakın hanımefendi, karıştırdım herhalde. Yukarıda da söylemiştim. Zaten tansiyonum düştüğü için buraya tatlı yemeye geldim. Lavabo yazısı da yan tarafta yazıyor diye b...” Ben eveleyip gevelemeye çalışsam da kadın beni kolumdan tuttuğu gibi merdivenlere doğru çekti.

“Ben zaten ne yaptığınızı bile anlamadım ki orada,” dedim son çare.

“Aynen,” dedi kadın gaddar bir sesle, “kartlar, zarlar, paralar filan... Altın günü yaptığınızı düşündün herhalde.”

O sırada benim içeriye girdiğim kapının önüne gelmiştik ama kadın orada durup beni dışarı çıkarmak yerine kolumu daha da sıkı tutup bu sefer de üst kata doğru çekiştirmeye başladı.

“Çantam, telefonum, her şeyim burada, buradan girdim zaten ben, bırakın gideyim! Gerçekten hiçbir şey görmedim, yani gördüm de anlamadım işte! Biraz salağımdır ben, öyle her şeyi anlamam, yemin ederim!”

Henüz hiçbir şeyi tam olarak ciddiye alamamıştım, kendimi nasıl bir belanın içine soktuğumun farkında bile değildim ama içine düştüğüm tehlikeyi anlamama ramak kalmıştı.

Bul Beni

Bir anda directmem ve çırpınmaya başlamamla kadın beni öyle bir çekti ki yanağım merdivenlerin korkuluklarındaki sivri uçlardan birine çarptı.

“Ah!” diyerek acı içinde inlediğimde korkunç bir gerçekliğin içindeydim.

Dudağım patlamış olmalıydı, çeneme akan şeyin kan olduğuna emindim, çenemle yanağım acı içinde sızlıyordu ve beni yukarıya sürükleyen bu caninin umurunda bile değildi.

İçimde karşımdaki bu kadına karşı öyle büyük bir öfke belirmişti ki aşağıda gördüklerimi belki unutabilecek olsam bile artık asla unutmuyacaktım, burası artık benim ikinci meselemdi.

“Geç,” dedi kadın, beni üst kattaki kasvetli ofisin sandalyelerinden birine oturttu ve sehpa hazır halde duran ince bir halat ile kollarımı sandalyeye bağladı.

“Sizi...” dedim ağızımdaki kan tadıyla, “doğduğunuza pişman edeceğim.”

Kadın sessizce güldü. “Hayatta kalırsan edersin,” dedi. “Bir daha lavabonun yerini karıştırma derdim ama, zaten karıştıracak kadar vaktin olmayacak gibi. Sesini çıkarmadan otur burada. Hoş, çıkarsan da kimse duymaz zaten.”

Kadın tek kelime daha etmeden odadan çıkar çıkmaz öfkemi ve acımı unutmaya çalışarak ellerimi pantolonumun cebine ulaştırmaya çalıştım.

Belki de şu süreçte akıllıca davrandığım tek konu az önce, “Çantam, telefonum, her şeyim aşağıda,” diyerek yalan söylemek olmuştu. O eşyalarımı aramaya giderken telefonum yanımdaydı ama yine de ellerim bağlıyken ne yapabilirdim ki.

Tek bir seçeneğim vardı. Telefonumun kullandığı sesli komut sisteminden birini aramak ya da birine mesaj göndermeye çalışmak.

“Telefon!” diye seslendim sessizce çünkü telefonun sesli komut özelliğini açan kelime buydu.

“Sizi dinliyorum,” diye bir ses geldi telefonumdan. Keşke telefonum da biraz sessiz olabilseydi.

“Dünya Can’a mesaj gönder,” dedim ve telefonun sessizce ilettiğim komutu anlamasını bekledim.

“Ne yazmamı istersiniz?” dediğinde sol gözümünden bir damla yaş aktığını fark ettim. O sırada kanayan dudağımdaki kanın tadını alabiliyordum.

“Sadece konumumu gönder,” dedim. “Ve bir de mesaj yaz. Ona de ki... Bul beni.”

“Anlaşıldı.”

Telefonum merdivenlerden gelen ayak sesleriyle eşzamanlı olarak sustu. Koruma tipli o kadın içeri girip de çantamı koltuğa attığında bakışlarından anlamıştım, telefonumu bulamamıştı ve bende olduğunu biliyordu.

“Nerede?” dedi. “Beni uğraştırma.”

“Ne nerede?”

Cevap vermek yerine öfkeyle üzerime doğru eğildi ve ceplerimi aramaya başladı. Zaten elini sol cebime atar atmaz telefonumun orada olduğunu anladı ve ben kendimi geriye çekmeye çalışsam da telefonumu çıkardı.

Fakat şansım ufacık da olsa yaver gitti ve telefon ben kendimi geriye çekmeye çalışırken kadının elinden kayıp tam ayağımın yanına düşüverdi.

Mantıklı düşünmeye vaktim yoktu, aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Ayağımı uzattığım gibi telefonumu ayakkabımla art arda ve sahip olduğumu bilmediğim bir fiziksel güçle ezdim.

Sonra başımı kaldırıp kadının yüzüne öfkeyle baktım.

“Bahsettiğim kadar da salak değilmişim, değil mi?” dedim.

Kadın ise burnundan soluyordu.

Bul Beni

“Bak sen,” dedi, “sert mi oynamak istiyorsun?”

Kadın bana hiddetle bakarken tam o an içeriye iki koruma daha girdi. Bense korkusuzca cevap veriyordum hâlâ ona. “Ayağımın altına düşürdün, yanlışlıkla bastım,” dedim sakince.

“Sen beni salak mı sanıyorsun?” dedi kadın ve hiç beklemediğim bir anda ellerini boğazıma götürdüğünde diğer iki korumadan biri kadını sertçe çekip benden uzaklaştırdı.

“Ne yapıyorsun abla ya?” dedi. “Kız kaç yaşında, kaç kilo görmüyor musun, bir gram canı var zaten! Dudağını da kanatmışsın, şerefsizliğin lüzumu yok! Çekil sen, git hava al.”

“Oğlum, aşağıda yakaladım lan kızı! Şerefsiz ben mi oluyorum?” dedi kadın bağıra çağıra.

“Kapıyı kilitli tutmayanda arayacaksın suçu!” diye bağırdı yeni koruma.

Onlar kendi aralarında tartışırken ben yaşadığım olayın korkunçluğunu sindirmeye çalışıyordum. Yaşadığım fiziksel acının dışında, başımı bu kadar kolay belaya sokmuş olmamı ve bu aptallığımı sindiremiyordum. Üstelik karşımdaki de bir kadındı, belki de bir anneydi. Nasıl bu kadar kolay yakardı birinin canını?

Peki ben neye güvenerek gelmişim buraya, neyime güvenerek gelmişim? Ne olacağını sanıyordum, Baran’ı burada bulacağımı mı?

“Telefonu al, açmaya çalışalım,” dedi sakın kalan koruma. “Gidip etrafı kolaçan edelim. Kızın da çantasını al, kimliğini araştırtaım. Kenan abi kızın aşağıya indiğini öğrenirse bizi öldürür.”

Üçü birden odadan çıkıp kapıyı da üzerime kilitlediklerinde aklım telefonumdaydı. Dünya Can mesajı almış mıydı? Belki de henüz uyanmamıştı bile. Bu adamlar hakkımda bir şey bulamayınca beni öylece serbest bırakırlar mıydı ki?

Çenemdeki kan kurumuştı ama dudağımın şişmeye başladığına neredeyse emindim. Sinirlerim öyle bozuktı ki acıdan mı

yoksa öfkeden mi ağlıyordum bilmiyordum. Geçen seneki kendime sınavdan sonraki ilk yazı nasıl geçireceğimi anlatsam asla inanmazdı.

İçimde deli gibi bir sığınma ihtiyacı belirdi. Bir başkasına olması da şart değildi, gerekirse kendime de sığınırdım ama sığınmak istiyordum işte bir yere. Sonra zihnim bambaşka, karanlık bir düşünceye daldı. Baran'ın kana bulanmış kıyafetleri geldi aklıma, kırık telefonu.

Şimdi ben de kırık bir telefonla, çenemde kurumuş kan damlalarıyla ve Dünya Can'a gönderdiğim, "Bul beni," mesajıyla burada böylece kalakalmıştım.

Tarih tekerrür ediyordu sanki.

Baran'ın yaşadıklarının bir yansımasını da ben yaşıyordum âdeta. Ben böyle hissettiysem o nasıl hissetmişti başına gelenler karşısında kimbilir?

Belki onun yolu da buradan geçmişti? Belki onun başına gelenlerin sebebi de burada, olmaması gereken bir yerde bulunmasıydı.

Bana kafayı yiyecekmişim gibi hissettiren düşüncelerle boğuşurken zamanın ne kadar geçtiğinin farkında bile değildim. Belki de saatler geçmişti. Başım deli gibi ağrıyordu, dişlerim ve yanagım sızlıyordu, dudağımdaki yarayı tükürüğüm bile acıtıyordu.

Çok değil belki iki belki de üç saat sonrasıydı umudun sesini duyduğum an.

"Sirenler," dedim kendi kendime. "Polis sirenleri."

Oturduğum yerde kıpırdanmaya, sandalyemi hareket ettirmeye, kollarımı oynatmaya çalışsam da yapamıyordum.

"Yardım edin!" diye bağıırıyordum.

Sirenlerin öylece geçip gitmemesi için dua ettim, benim için geldiklerini umdum. Kendimi sandalyeden atabilmek için öyle büyük bir çaba sarf ettim ki en sonunda bedenimi sandalyeyle birlikte yerde bulduğumda ağzımdan kontrolsüz bir küfür çıktı.

Bul Beni

Şimdi sandalyeyle birlikte yerdeydim, kendi kendime hayatımı kaydırılmışım resmen.

Fakat umuduma umut katan bir şey vardı neyse ki. Siren sesleri burada durmuştu, hiçbir yere gitmiyorlardı. Buraya, bana gelmişlerdi.

Ben yerde korku ve heyecan arasında bir duygu karmaşasında beklerken yaklaşık on dakika sonra tam önümdeki kapının zorlandığını duydum. Başımı kaldırmaya çalışsam da çok başarılı olamadım.

“Buradayım!” diye seslenmeye çalıştım zar zor. “Yardım edin!”

Sanki sesim kapıdaki darbeleri güçlendirdi, darbeler arttı ve belki dört, belki de beşinci vuruşta açıldı kapı. Karşımda bir polis görmeyi umarak başımı kaldırmaya çalıştım ama beni sandalyeyle birlikte tutup kaldıran kolların sahibi bir polis değildi.

“Sen...” dedim halsizce. “Ne işin var burada?”

Beni tutup yerden kaldıran Aziz Ata’dan başkası değildi.

Önce hırsıyla kollarımı çözdü, sonraysa öfke ve korkuyla tam önüme eğildi.

“Asıl sen...” dedi. “Senin ne işin var burada, Derin! Ne işin var!”

Kontrolsüzdü, âdeta hesap soruyordu ama haklıydı.

“Ben sadece... O kartı bulduğumuz günden beri aklımdaydı ve buraya gelip bakmak istedim,” dedim gözyaşları içinde.

Aziz Ata’nın gözleriyse korkuyla çenemde, dudaklarımda, yanağımda geziniyordu.

“Bunu...” dedi titreyen elini dudağıma dokundurduğunda. “Bunu sana kim yaptı?”

Sesi hiç duymadığım kadar öfkeli, gözleri hiç görmediğim kadar hınç doluydu.

Koridordan geçen ve etrafı arayan polislerin arasından bize doğru yaklaşan tanıdık yüz Deha Yener’e aitti. Deha Yener nefes nefese odaya girmiş, endişeyle bana ve Aziz Ata’ya bakıyordu.

“Hangisi?” dedi Aziz bir kez daha. “Sadece hangisi olduğunu söyle!”

“Aziz!” dediğini duydum Deha Yener’in.

Elini Aziz’in omzuna koyduğu an Aziz omzunu öfkeyle çkip ayaklandı.

“Ağabey görmüyor musun yüzünü? Çenesine bak, dudağına bak! Ona bunu kim yaptıysa belasını ben kendi ellerimle vereceğim!”

Aziz kapıya yöneliyordu ki Deha Yener’in bakışlarının çenemde kaldığını fark ettim, yine de iki saniyelik bir gecikmeyle de olsa kendisini Aziz’in önüne attı ve tuttu onu.

“Bana bırak!” diye bağırdı Deha. “Ben halledeceğim, sen onunla ilgilen. Gerisini bana bırak!”

“Ağabey bırak mirak yok onun belasını si...” derken Deha Yener, Aziz’in sözünü kesti.

“Kızın haline bak!” diye bağırdı öfkeyle. “Sence derdimiz intikam mı olmalı şu an! Al götür Derin’i buradan, çıkar kızı şu hengâmenin içinden, ben halledeceğim diyorum sana Aziz!”

İşte o an durdu Aziz, gözleri yüzüme, yaşlı gözlerime çevrildi. Yanında duran kapıya bir tekme savurup küfrettikten sonra nefes nefese geldi yanıma.

“Gel buraya,” dedi titreyen sesiyle.

Bense şokta gibiydim, donakalmıştım, yalnızca ağlıyordum. Ne kadar korktuğumu onlar gelene kadar anlamamıştım bile. Sanki korkumu kendimden gizlemiş, kendime bile belli etmemeye çalışmıştım.

Sonra Aziz Ata’nın kolları sardı beni. Bedenimi kucakladığı gibi kapıya yöneldi. Merdivenleri inerken gözlerimi kapatmıştım. Sessizce sorular soruyordum sadece.

“Herkes iyi mi? Dünya Can ve Berfu burada mı? İyiler mi?”

“Buradalardı, ağabeyim onları güvende olmaları için karakola gönderdi. Herkes iyi,” dedi Aziz Ata, “senin dışında.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Sadece gelip buraya bir göz atmak istemiştim...”

“Bunu bana söyleyebilirdin,” dedi Aziz Ata acı içinde. “Tek başına kalkıp içeride neyle karşılaşacağını bilmediğin bir yere gelmek...” Sustu, devam edemedi, konuşsa öfkesine yenik düşecekti.

“Derin,” dedi, “bir daha sakın. Anladın mı? Bir daha sakın.”

Sesimi çıkarmadım. Aziz Ata beni arabasının arka koltuğuna yatırırken kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz ve aptal hissediyordum.

“Hastaneye uğrayın,” dediğini duydum Deha Yener’in. “Darp raporunu aldıktan sonra yanıma geçersiniz, ifadesini alırsınız.”

Aziz Ata hiçbir şey söylemeden arabaya bindi. Hiç beklemeden gaza bastı, son sürat yol alırken arka koltukta hâlâ bir şeyler mırıldanıyordum.

“Aziz...” dedim sessizce. “Annem beni böyle görmesin.”

“Haberı yok,” dedi. “Merak etme. Hamilelik mevzusundan dolayı haber vermedik. Bu gece bende kalacaksın. Güvende olacaksın. Bir şey uyduracağız.”

Halsizce başımı salladım.

“Baran için yaptım,” dedim bir kez daha hüzünle. “Bu kayıp artık çözülmeliydi.”

Aziz Ata’nın aynadan beni izlediğini gördüm. Gözlerim aynadaki gözlerini buldu, içindeki endişe ve öfke onu sessizleştirmişti. Gün içinde yaşayacaklarımız onu daha da sessizleştirecekti.

Hayatımda ilk kez bir darp raporu muayenesine girdim. Yaşadıklarım ile ilgili ifade verdim, merdivenlerde sürüklendiğimi, kadının ellerini boğazıma götürürken arkadaşının araya girdiğini anlattım. Kadını onlarca fotoğraf arasından buldum, gösterdim.

Aziz Ata ise hep sessizdi. İçindeki öfkeyi bastırmak zorunda kalmak onu sessizleştirmişti âdeta.

Gece günü ele geçirmişti. Güneş vardı ama parlamıyordu sanki.

Ruhumun perdeleri kapanmıştı, bir gram bile ışık sızmiyordu içeriye.

Saat akşamı gösterdiğinde Aziz Ata'nın evindeydim.

Sabah yaşadıklarım yetmezmiş gibi bütün günümü onları ispatlamaya çalışarak geçirmiştım, ne acı.

“Duşa girmek ister misin?” diye sordu Aziz Ata, sonra kendi kendine ekledi. “İstersin.”

Aziz banyosuna girip duşkabinin suyunu açtığında onu halsizce takip ettim.

“Merak etme, ben içeride sana giyecek ve yiyecek bir şeyler hazırlayacağım, sen rahat ol. Havlular karşıdaki dolapta. Bir şey istersen seslenmen yeterli, hemen gelirim,” dedi endişeyle.

Başımı salladım. Banyoya girip kapıyı kapattım ve kıyafetlerimi kirli sepetine atıp ılık suyun altına bıraktım kendimi. Biraz da orada ağladım. Baran'ın kaybının iyice düğüm olmasına mı, canımın yanmasına mı yoksa yaşadıklarımı kendime yediremiyor olmamama mı ağlıyordum, bilmiyordum.

Ama belki de bir şeyin farkına varmıştık, bu kart Baran'ın odasından çıkmıştı ve bu kişiler çok tehlikelilerdi. Bugün bir şekilde kurtulmasam belki ben de ortadan kaybolacaktım. Kimbilir?

Suyun altında öylece durdum, kollarımı kaldırıp saçlarımı yıkayacak kadar bile enerjim yoktu. Sadece ıslandım.

Sonunda duştan çıkıp vücudumu rafta duran büyük havlulardan biriyle sarıp kapıyı açtığımda Aziz Ata'nın dolabının açık kapaklarının önünde olduğunu gördüm.

“Sana kıyafet arıyordum,” dedi. “Uzun bir tişört versem sorun olur mu?”

“Sorun olmaz,” dedim sessizce.

“Tamam,” dedi, “sen şöyle otur, saçlarını kurutayım.”

Tereddütle yüzüne baktım ama o hiç de tereddütlü görünmüyordu. Beni yatak odasındaki berjere oturttu. Saç kurutma

makinesini açtı ve saçlarımı şefkatle kurutmaya başladı. Bense bugüne dair hatırlamam gereken şeyleri sorguluyordum.

“Adamlar çok tehlikeliydi,” diye fısıldadım.

“Biliyoruz,” dedi Aziz Ata. “Polis daha önce gitmiş oraya. Yasadışı bahis oyunları oynatıldığı için ceza da kesmişler ama Baran’a dair bir şey bulunamamış.”

Bir yandan anlatıyor, bir yandan saçlarımı kurutuyordu.

“Kenan...” dedim sessizce. “Kenan diye birinden bahsediyordu adamlar, patronları sanırım, bunu ağabeyine iletir misin?”

Aziz Ata’nın aynadaki yansımasından hüznle başını salladığını gördüm.

“Peki, o adamlara ne oldu? Ve o kadına?”

“Cezaevine sevk edildiler,” dedi sessizce. “Merak etme, öylece çıkıp gitmelerine izin vermeyeceğiz. Dünya ve Berfu seni merak etmişti, iyi olduğunu söyledim. Annen de Berfu’da olduğunu sanıyor.”

“Sen...” dedim. “Bugün o büyük kapıyı tek başına mı kırdın?”

“Etkisiz hale getirdim diyelim,” dedi beni güldürmeye çalışarak.

Hüznle gülümsedim. Aziz Ata saç kurutma makinesini kenara bırakıp masadan aldığı buz torbasıyla önümde eğildi. Ben soran gözlerle ona bakarken o elindeki buzu dudağıma doğru tuttu ve yüzüme endişeyle baktı.

“Derin...” dedi. “Sen tek başına değilsin. Bir daha sakın öyleymişsin gibi davranma yoksa bir dahaki sefere başı belaya giren tek kişi sen olmayacaksın. Bugün orada ağabeyim olmasaydı sana bunu yapan o şerefsiz neler yapardım ben bile bilmiyordum.”

Hüznle başımı salladım.

“Özür dilerim, senden, ağabeyinden, Dünya’dan, Berfu’dan... Elime yüzüme bulaştırdım her şeyi.”

Aziz derin bir iç çekti. “Şu an önemli olan tek şey senin iyi ve güvende olman,” dedi.

Gözlerim gözlerindeydi. Mavi mi, yeşil mi yoksa ela mı olduğunu henüz çözemediğim o güzel gözleri benim gözlerime öyle bir bakıyordu ki sanki burada olduğum için şükran duyuyordu.

Oysa ben içimde büyük bir boşluğa, büyük bir karanlığa düşmüştüm.

Perdelerin arasında kayboldum âdeta, perdelerin yumuşaklığında. Hedefimden şaştım perdelerin arasında, perdeler tarafından kandırıldım. Kandım onlara, ben de perdeyim sandım. Oysa ince, zayıf bir tül parçasıydım ben. Perdelerin arasında var olabilmek için savaşmak gerekiyordu, yoruldum.

Gözlerim gözlerindeydi hâlâ. Ruhu, beni kendisine çekiyordu âdeta ve ruhum ona çekiliyordu. Tüldüm işte, güçsüz bir rüzgâr bile esse ben hemen yerimden olurdum.

Rüzgâr esti sanki. Soyut bir el beni sırtımdan ona doğru itti.

Buz tutan eli dudağımdan kaydı, kucağıma düştü. Ben ona yaklaştım, o bana.

“Kaybet beni,” diye fısıldadım ona.

Nefesi nefesimdeydi. Ve ben onun dudaklarında kaybolmak istedim.

Ve değdi dudakları dudaklarıma, rüzgârın tüle değdiği gibi.

Oysa yara bere içindeydim, dudağıma değen güzel dudakları bile canımı yakıyordu. Bir anda irkildim ama gitmesini de istemedim. Aziz Ata kendisini geri çekse de gitmesine izin vermek istemedim, yakasından tuttum onu. O ise beni öpmek yerine alnını alnıma yasladı.

“Seni öpmek demek seni kaybetmek demekse eğer...” diye fısıldadı. “Ben seni yalnızca bulmak isterim, Derin.”

Sonra karşılıklı bir iç çektik ve o gece nasıl sessizce başladıysa öyle sessizce devam etti.

Bul Beni

“Canın yanıyor,” dedi Aziz Ata boğazını temizleyerek ayaklanırken. “Sana bir ağrıkesici getireyim, sonra da uyuyup dinlenmelisin.”

Başımı salladım.

Aziz koridora doğru ilerliyordu ki yatak odasının kapısında durup bana döndü.

“Bu arada,” dedi. Başımı kaldırıp ona baktım. Bakışları kararlıydı. “Bu bul beni oyunu artık son bulmalı, Derin, yoksa biri zarar görecek. Baran hayatta ya da değil, bulacağım onu. Sana sözüm olsun.”

İçimdeki tüller uçuştukları yere geri döndü, artık daha durgun, daha sakinlerdi. Artık hiç esmiyordu sanki ve esmekten de ziyade, artık nefes bile alınmıyordu ruhumun içinde...

Peki, daha nereye kadar sürüklenecektik bu kaybın izinde?

**SEN EKSİKSİN,
BEN EKSİĞİM,
HERKES BİRAZ EKSİK.**

14. BÖLÜM

BEYAZ

Gecenin ilerleyen saatlerinde ne Aziz Ata uyuyabilmişti ne de ben. Salondaki büyük koltuğun bir köşesinde o oturuyordu, bir köşesinde ben. Çay içebilmem için dudağımdan yeni çekip aldığım buz torbasıysa önümüzdeki sehpadaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim, “çay için.”

Sesim çatallı çıkmıştı, sanki dudağımın acısı boğazıma vuruyor gibiydi.

“Rahatlatır diye düşündüm,” dedi Aziz Ata koltuğun diğer köşesinden.

Sesi kısık televizyonda bir dekorasyon programı açtı, birileri yine birilerinin evlerini baştan aşağı yeniliyordu. Işıklar kapalıydı, televizyonun ışıklarıysa yere ve duvarlara yansıyor, gölge yapıyordu.

“Biraz inmiş gibi...” diye mırıldandım, elimi dudağıma götürdüğüm sırada.

Gecenin sessizliği içinde dudağımın acısına rağmen düşüncelerimin odağı hâlâ aynıydı. Kendimi, hem Aziz Ata’ya soru sorar gibi hem de kendi kendime konuşur gibi buldum.

“Musa Hoca...” diye mırıldandım. “Hâlâ araştırıyor mu Baran’ın kaybını?”

“Evet,” dedi Aziz Ata sessizce.

“Hiçbir şey bulamadı mı yoksa sen mi bana söylemiyorsun?”

Aziz Ata endişeli gözlerle beni izliyordu. Son sorumsa endişesine endişe katmış gibiydi.

“Aklın hep onda... değil mi?” diye sordu bir anda. “Aklın hep Baran’da.”

Soran gözlerle ona döndüm. Buna üzölmüş müydü? Baran’ın kaybını bu kadar düşünüyor olmam onu üzmüş müydü?

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” diye sordum merakla.

“İçim hiç rahat değil, Derin,” dedi.

“Neden?”

“Yarın eve gideceksin,” dedi. “Kafana esip de Baran’ı aramak için tekrar tehlikeli bir yola girmeyeceğinden emin olabilecek miyim?”

Sonra ne yapacağını bilemedi, bakışlarını kaçırdı ve kendine bile itiraf etmekte zorlandığı şeyi bir anda söyleyiverdi.

“Sözkonusu Baran olunca,” dedi Aziz Ata, “gözün hiçbir şeyi görmüyor.”

Bu cümlemin altında yatan tek duygu endişe değildi. Bambaşka bir hedefi vardı bu cümlemin, bambaşka bir nedeni.

“En yakın arkadaşımı,” diye mırıldandım.

Konuşmaya devam edecekken keskin bir ses tonuyla sözümü kesti, Aziz Ata.

“Ve belki de daha fazlası.”

“Bunu daha önce konuştuk,” dedim sessizce. “Onun için hep daha fazlası vardı ama benim için yoktu. Baran benim dostumdu, en yakın arkadaşımı. Kaybolan Berfu da olsa, Dünya da olsa elimden ne gelirse yapardım.”

“Elinden bu gelmesin,” dedi Aziz öfkesini bastırmaya çalışır bir halde. “Kapısında korumaların beklediğı mekânlara girip içeride ipucu aramaya çalışma mesela Derin, bu da elinden gelmesin.”

“Gelmedi zaten,” dedim derin bir iç çekişle, “beceremedim.”

Sessizleştik. O başka bir dünyaya daldı, ben başka bir dünyaya. Koltuğun birer köşesinde ve kendi zihinlerimizin içindeydik. Aziz Ata’yı hiç bu kadar stresli, endişeli ve gergin görmemiştim. Gerginliğinin tek sebebi başımı soktuğum bela mıydı?

“Ben sadece...” diye mırıldandım. “Artık bitsin istedim...”

Aziz huzursuz bir nefes aldı. Öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladı.

“Bana bırak,” dedi gözleri evin karanlığına dalmış bir halde, bakışları evden daha karanlıktı. “Yani bize bırak. İşin içine duygularını katmadan araştırabileceklere ya da işi gerçekten bu olanlara.”

Koltukta oturduğum yere uzandım ve elimi Aziz Ata’nın kolunun üzerine koydum. Karşıdaki duvarı izleyen bakışları göz ucuy-la bana döndü. Önce şefkatle kolundaki elime baktı, sonra nede-nini anlamadığım bir endişeyle tekrar karanlığa, duvara döndü.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Bu konuda en başından beri yanımda olduğun için. Hatta sadece bu konuda değil, canımı yakan çoğu konuda...”

Elimi yavaşça çektim kolundan. Yüzüne minnetle baktım. Bakışları bakışlarımı buldu, kurduğum cümle duygulandırmıştı onu. Sanki benimle ortak bir acının içindeymişçesine hüznle baktı gözlerime. Ve hiç unutamayacağım bir cümle döküldü dudaklarından.

“Yaralı bir kalbi sarmayı en iyi ben bilirim,” dedi. “Kendimin-kini yıllarca bir başıma sardım.”

“Gerçekten tek başına mı sardın?” dedim ortamın hüznünü kırmak isteyen alaycı bir ses tonuyla.

Başını çevirdi, gözleri gözlerime uzun uzun baktı.

“Yanındaki insanlar yaralarını sarmayı bırak, nerenin nasıl yaralandığını bile görmüyor bazen,” dedi Aziz Ata koltukta arkası-

na yaslanırken. “Ve insan bu dünyada yarası kadar var aslında. Yanımızdakiler bizim nasıl ve ne kadar var olduğumuzu bile göremiyor.”

Başımı salladım.

“Yarası kadar...” diye fısıldadım onu tekrar ederek.

Sonra bana döndü Aziz Ata, yaslandığı yerden elini uzattı, parmağını dudağımdaki yaranın üzerinde gezdirdi ve derin bir iç çekti.

“Yarası kadar,” dedi bir kez daha.

Parmakları yanağıma okşadı, gözlerim gözlerine bakarken yavaş yavaş kapanmaya başladı. İkimiz de koltuğa iyice gömülmüş, birbirimize dönmüş, ortak bir sessizliği paylaşıyorduk.

“Uygun geldi,” diye fısıldadı bana.

“Hı hı.”

“Hiç bozma,” dedi. “Ben seni yatağa taşıyım...”

İçtiğim ağrıkesiciler iyice uyku getirmiş olmalıydı. Gözlerim ne kadar dirensem de yavaş yavaş kapandı. Duyduğum son ses Aziz Ata’nınkiydi, gördüğüm son görüntü onun gözleri, onun teni ve onun gölgesiydi. Bildiğim son şeyse beni kollarının arasına alıp yatağına taşıyacağıydı.

Yaramı sardığı gibi saracaktı beni, üstümü örtecekti ve ısıtacaktı tenimi...

Sabah gözlerimi telefonumun zil sesiyle açtım. Önce olduğum yeri yabancılayıp birkaç saniyeliğine olup bitenleri sorguladım. Bana hem yabancı hem de tanıdık gelen yatak odasının tavanına baktım önce, sonra tam karşıda kalan aynaya kaydı gözlerim.

Aziz Ata’nın yatağındaydım.

Ve yatakta tek başımaydım.

Yatağın yanımdaki yeri bozulmamıştı bile. Soran gözlerle etrafıma bakındığım sırada yastığımın yanındaki ısrarla çalan telefona yöneldi elim. Arayan annemdi ve saat sabah dokuzu yeni geçmişti. Boğazımı temizleyip telefonu açtım.

Bul Beni

“Alo?” dedim ve sesimin çatallandığını fark edip boğazımı bir kez daha temizledim, “Ef-efendim anne?”

“Derin?”

“Anne?”

“Yavrum, uyandırdım mı? Berfuların kahvaltı saati baya erken ya, uyanmışsınızdır diye düşündüm. Gelin çiçeği bakmaya benimle gelir misin, diye sorayım dedim. Hatta sormayayım, gelersen çok mutlu olurum, biliyorsun.”

Titrek bir iç çekişle çaresizce aynadaki yansıma baktığım sırada gözlerim kapıdaki hareketliliğe kaydı. Gördüğüm manzara ile çaresiz iç çekişim hayranlık dolu bir iç çekişe evrildi çünkü uykudan yeni uyanmış bir Aziz Ata Yener herkesi kendine hayran bırakabiliyordu.

Saçları dağınıktı, gözleri hâlâ uykulu bakıyordu, altındaki kare pijaması ve üzerindeki gri atletikle gerçekten de uğruna iç çekmeyi hak ediyordu.

“Beni böyle bir günde yalnız bırakmazsın, değil mi?” dedi annemin telefondaki sesi.

Gözlerim Aziz Ata’nın uykulu gözlerini buldu, bana etkileyici bir gülümsemeyle bakıp kapının pervazına yaslandı.

“Tamam anne,” diye mırıldandım. “Birazdan çıkar gelirim.”

“Tamam,” dedi annem. “Hazırlanıyorum!”

Telefonu kapatıp saçlarımı düzelterek Aziz’e döndüm.

“Günaydın,” diye mırıldandım. “Sen koltukta mı uyudun?”

“Yatağında çok güzel bir şey vardı,” dedi. “Bana da koltukta uyumak düştü.”

Utanarak gülümsedim ve bir anda esnemeye başladım.

“Gidiyor musun?” diye sordu Aziz Ata birkaç adım atıp yatağa, yanıma otururken.

Başımı salladım. “Düğün yaklaşıyor, biliyorsun,” dedim. “Gelin çiçeği bakmaya gidecekmişiz. Aslında bir çiçek almıştı annem ama sonra vazgeçti.”

“Kahvaltı?” diye sordu Aziz.

“O kadar vaktim yok. Yolda hızlı bir makyaj yapıp şu izleri kapatmam lazım ama. Neyse ki dudağım inmiş...”

“Peki bu halde...” diye konuşmaya başladı Aziz Ata tereddütle. “Bu halde annenin yanında iyi olacak mısın?”

“Mecburen,” dedim. “İyi olacağım... Beni merak etme.”

Aziz Ata derin bir iç çekti.

“Kıyafetlerin kurutma makinesindeydi,” dedi istemeye istemeye kalkarken, “getireyim. Sonra da seni bırakırım.”

“Teşekkür ederim.”

Aziz benim kıyafetlerimi getirip kendininkileri alarak salona geçtikten sonra hızla hazırlandım. Yüzüme aynada son bir kez dönüp yaralarımın baktım. Bu halde mutlu görünebilecek miydim anneme karşı? Her şey yolundaymış gibi yapabilecek miydim? Huzursuz bir nefes aldıktan sonra Aziz’in odasından çıktım.

Arabaya bindiğimizde şehirde dünün ılık havasından eser yoktu. Yağmur çiseliyor, rüzgâr taşıdığı yağmur damlalarıyla birlikte hafifçe esiyordu. Radyoda bir şarkı çalmaya başladı o an.

Bir cümle kurdu şarkının sahibi.

“*Bırak beni tenhalarımnda,*” dedi, “*sevmeyi bilmiyorsan...*”

Çok sonra anlamlı gelecekti bu cümleyi birlikte duyduğumuz bu an. Çok sonra anlayacaktım bazı cümlelerin sebebini, bazı gölgelerin ardını, bazı duvarların ötesini.

O gün için yalnızca güzel bir andı bu. Yağmur, rüzgâr, müzik, Aziz Ata ve ben.

Ben yaralarımı kapatmak için makyaj malzemelerime eğilmişken Aziz Ata canı sıkkın gözüküyordu. Camını biraz indirip içeriye dolan yağmur kokusu eşliğinde bir nefes aldı sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

“Sen iyisin, değil mi?” diye sordum.

* Serhat Erdem, *Bırak Beni*.

“Neden sordun?” dedi.

“Canın sıkkın gibi.”

“Sebebini biliyorsun,” dedi. “Baran için gözünü daha ne kadar karartabileceğini düşünmek beni korkutuyor.”

Derin bir nefes alıp elimdeki ruju çantama koydum, fermuarını çekip çantamı kapattım ve tüm ilгимle ona döndüm.

“Artık bir şey yapmayacağım,” dedim. “Sadece haber bekleyeceğim. Bu yaşadıklarımın sonra çabalamaya devam etmem aptallık olur. Endişelenme.”

Söylediklerim onu tatmin etmemiş gibiydi. Yalnızca başını salladı ama bakışları hâlâ düşünceliydi.

Elimi uzatıp koluna dokundum.

“Yarası kadar akıllanırmış insan,” dedim alaycı bir gülümsemeyle. “Nasıl? Seninki gibi etkileyici bir cümle olmadı ama ben de bir şeyler öğreniyorum sanki.”

“Aferin,” dedi gülümseyerek.

Onu mutsuz eden bir şeyler vardı ve o şeyler yalnızca benimle ilgili olamazdı. Benimle alakalı şeylerin Aziz Ata’nın canını bu kadar sıkabileceğine inanmıyordum.

Yaklaşık on beş dakika sonra evin kapısının önünde durduğumuzda Aziz içinde bin bir çeşit savaş varmışçasına bakan gözleriyle bana döndü ve evde sorduğu soruyu bir kez daha tekrar etti.

“İyi olacaksın, değil mi?”

Arabanın silecekleri ön cama vuran yağmurla savaşıırken başımı salladım.

“İyi olacağım,” dedim. “Sen de iyi ol.”

Başını salladı. Başka bir şey söyleyemedi.

“Görüşürüz Aziz,” dedim arabanın kapısını açmak için uzandığımda.

“Beni haberdar et,” diye mırıldandı. “Aklım sende kalmasın.”

“Ederim.”

Arabadan inip hızla bahçeye girdim. Bahçeyi koşar adım geçerken tek derdim makyajımı yağmurdan korumaktı. Kapının ziline basıp endişeyle beklemeye başladım. Neyse ki kapıyı açan annem değil, Mahperi ablaydı.

“Ooo,” dedi, “siz eve gelir miydiniz?”

Gülümseyerek içeri girdim. Anormal bir tepki vermediğine göre herhangi bir yara izim belli olmuyordu.

“Abartma, Mahperi abla,” dedim. “Sadece bir gün yoktum.”

İçeri girip ayakkabılarımı çıkarken gözlerim de annemi arıyordu.

“Annem nerede?” diye sordum merakla.

“Kış bahçesinde, az önce bir misafiri geldi. Ben de çay götürdüm şimdi onlara.”

“Misafir mi?” dedim merakla. “Çiçek almaya çıkacaktık, bana misafir beklediğini söylemedi.”

“Valla kendisi de beklemiyordu herhalde, geç istersen sana da çay getireyim yavrum.”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Bir bakayım kim gelmiş.” Hafif nemli saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalışarak kış bahçesine doğru ilerledim.

Koridor boyunca ilerleyip mutfağı da geçtikten sonra merakla kış bahçesine girdim. Önce annemi, sonra karşısında oturan uzun, koyu kumral saçlı kadını gördüm arkadan. Annem kapıdaki hareketliliği fark edince bana döndü ve beni görür görmez anlık bir telaş yaşar gibi oldu.

“Anne...” diye mırıldanarak masaya baktığım sırada arkası dönük olan kadının elindeki çay fincanını masaya bırakıp bana doğru döndüğünü fark ettim.

“Merhaba,” dedi kadın, zarif bir ses tonuyla.

Kadının koyu mavi gözlerinde durdu gözlerim.

“Mer... haba...” diye mırıldandım tereddütle. Bir anlığına bana yabancı gelen bu yüz birkaç saniye içinde tanıdık gelmeye başladı.

Ve işte o an bu yüzün benim için hep bir yabancıнын yüzü olarak kalmasını diledim.

Zira karşımdaki bu yüzün sahibi Deha Yener’in eski karısından başkası değildi.

Peki, burada ne işi vardı? Eski kocasının müstakbel yeni karısıyla tanışmaya mı gelmişti yoksa hesap sormaya mı? Annemin bakışlarından anladığım kadarıyla burada olmamamı, onları yalnız bırakıp çıkmamı istiyordu ama bunu yapmayacaktım.

“Hoş geldiniz,” dedim kadının yanı başında durarak, ardından elimi uzattım. “Derin ben.”

Kadın kendisine uzattığım eli sıktı ve beni baştan aşağı süzdü.

“Hüma ben de. Memnun oldum, Derin.”

“Ben de,” diye mırıldandım ve annemin yanına, Hüma Hanım’ın karşısına oturdum.

Tam o sırada Mahperi abla bir tepsi çayla içeri girdi. Bir yandan masadaki boş fincanları alıp dolularını koyarken bir yandan da soran gözlerle kaş göz yaparak bana bakıyordu.

Gözlerimi kaçırıp çay fincanımı önüme çektim.

Mahperi abla istemeye istemeye kış bahçesinden ayrıldıktan sonra kadın söze girmeye niyetlendi. Boğazını temizledi ve duruşunu dikleştirdi.

“Ben biraz çat kapı bir ziyarette bulundum, Derinciğim,” dedi. “Sen beni tanımazsın ama ben...”

“Tanıyorum,” diye mırıldandım, sonra boğazımı temizleyip ekledim. “Aziz Ata benim arkadaşım. O sayede tanıyorum yani.”

Kadın başını salladı. “Durumları da biliyorsun o zaman...”

“Derin sen istersen çayını odanda iç, biz de burada...” diye söze giren annemin sözünü Hüma Hanım kesti.

“Benim için bir sakınca yok,” dedi kadın. “Derin kalabilir.

Öğrenmeyeceği bir şeyden bahsetmiyordum. Zaten halihazırda tek bir ortak noktamız var, o da... Deha Yener.”

Hesap sormaya mı gelmişti? Eğer öyleyse haklıydı, annemi koruyacak değildim. Yoksa aramızdan çekil, demeye mi gelmişti anneme? Çayını içiyor, olgun bir ifadeyle beni süzüyordu annemden çok.

“Hüma Hanım,” dedi annem çaresizce, “bizim tek ortak noktamız Deha değil. Ben bir anneyim, siz de öylesiniz. Takdir edersiniz ki kızımın yanında böyle bir konuşma yapmak istemem.”

Derin bir iç çekti kadın. “Kızınız her şeye şahit olmuş ama...”

“Ben iyiyim anne,” dedim sözlerini keserek. “Çocuk değilim. Her şeyin farkındayım. Konuşmanıza engel teşkil ettiğimi de sanmıyorum.”

“Fakat ben de zaten...” dedi Hüma Hanım çayından bir yudum daha alarak, “çok uzatmayacaktım.”

Fincanını tabağına koyup nazikçe iterek önünden uzaklaştırdı ve önce bana sonra anneme baktı.

“Sadece şunu söyleyeyim,” dedi ayaklanırken. “İki çocuğunu ve bunca yıllık karısını aniden bir başkası için bırakan adam size neler yapmaz. Bunu bir düşünün istedim. Üstelik...” dedi ve durdu kadın. “Derin gelmeden önce zorluklarla dolu bir hayat yaşadığınızdan bahsettiniz bana. Buna da tek bir sözüm var aslında...”

Kadın ayaklanmıştı, çantası kolunda ve gitmeye hazır halde duruyordu. Göz ucuyla bana baktıktan sonra bir kez daha anneme döndü ve son sözünü söyledi.

“Gittiğiniz her yer kötü kokuyorsa, koku sizden geliyor olabilir, Zeren Hanım. Hâlâ hanım diyorum ama sanmayın ki bu sizin hanımlığınızdan...”

Güneş gözlüğünü taktı ve topuklu ayakkabılarının sesi hızla bizden uzaklaştı. Ne ben bir şey söyleyebildim ne de annem. Kadın haklıydı, bu hikâyedeki mağdur oydu. Açık açık uyarmak

Bul Beni

istemişti aslında bizi, belki de yalnızca beni. “Bana bunları yapan size neler yapmaz,” demişti resmen.

Yüzlerce şey geçti o an aklımdan. Annemin yüzünün önce nasıl da kıpkırmızı olduğunu, sonra renginin bir anda nasıl da atıverdiğini gördüğümdeyse tek bildiğim onun iyi olmasını istediğimdi.

“Mahperi abla!” diye seslendim içeriye doğru. “Kolonya!”

Annemin bahçe takımının koltuğuna uzanmasını sağladığımda, “İyiym,” dedi bana, “hamilelik... Hamilelik yüzünden...”

Ellerini, boynunu kolonyayla ıslattığım an kış bahçesinin beyaz parlak tülleri dışarıda esen güçlü bir rüzgârla hareketlendi. Camlara takılı küçük çanlar rüzgârın gücüyle çalmaya başladı. Günler geçti böylece, esen rüzgârın uçurduğu tüllerin hafifliğinde...

Şimdi gözlerim yine beyaz tüllerin üzerindeydi fakat bu sefer bir gelinliğin eteğine aitlerdi. Beyaza bürünmüş bahçe, lavantalar, duvarlara ve ağaçlara asılmış güneş kapanları, çanlar, deniz kabukları, beyaz simli balonlar, yerlerde ve masalarda konfetiler...

Konfeti Atölye’nin büyük bahçesi ilk kez bir düğüne ev sahipliği yapacaktı ve biz bu büyük gecenin en başında, atölyenin bahçeye bakan odalarından birinde, tüller ve çiçeklerin arasında, annemin gelin odasında idik.

O gün gelmişti. 11 Temmuz. Bembeyaz başlayan ve simsiyah biteceğini hiçbirimizin bilmediği o gün...

*Çünkü harp ve harap kelimelerinin
arasında yalnızca bir harf var.
İşte o kadar yakın birbirine savaşın
ve perişan olmanın.*

15. BÖLÜM

SİYAH

11 TEMMUZ
DÜĞÜN GÜNÜ

Bugün bir milattı. Bir dönemin bitişı, bambaşıka bir dönemin başlangıcıydı.

“Tüller ve çiçekler,” diye fısıldadım kendi kendime. “Tüller ve çiçekler, balonlar ve konfetiler, güneş kapanları, çanlar, deniz kabukları...”

Her şey tamamdı, her şey yolundaydı. Dışarıda bir piyanist bu-
raya bu sabah taşınan beyaz piyanosunun başına oturmuş beyaz bir
smokin içerisinde annem ve Deha’nın düğün müziklerinden biri
olan Christina Perri’nin *A Thousand Years* şarkısını çalıyordu.

Annemin solist arkadaşı Algın ablaya o güzel sesiyle mırıldanı-
yordu şarkının sözlerini. Makyözler annemin makyajının üzerin-
den son kez geçerken kapıda tanıdık bir yüz olduğunu fark ettim.

“Hoş geldin,” diye mırıldandım kapının pervazına yaslanmış
ve ellerini smokininin pantolon ceplerine sokmuş halde beni izle-
yen Aziz Ata’ya bakarak.

Bana hayranlıkla baktı gözleri. Bir süre cevap vermek yeri-

ne beni izlemeyi sürdürünce merakla kapının yanındaki aynaya kaydurdım gözlerimi. Yansımana baktım, kayık yaka uzun mavi elbiseme, düzleştirdiğim kâhküllü saçlarıma, mavi göz farlarıma ve mavi ojelerime...

“Hoş buldum,” dedi Aziz Ata. “Hem de çok hoş buldum...” Kendi yansımana dalıp gitmişim, yanıma geldiğini bile fark etmemiştim.

“İsmin bugün de mi Derin,” diye mırıldandı Aziz, “yoksa bugünlük Mavi mi?”

Bir adım önümde durmuş, uzun boyuyla tepemden bakıyor ve beni hayranlıkla süzüyordu. İsim şakasına gülümsedim ve başımı önüme eğip elbiseme baktım.

“Benim ismim hep Derin,” dedim. “Hiçbir zaman Mavi olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak.”

Aziz Ata hüzünle gülümsedi.

“Demek o gün geldi, ha?” dedi annemin de duyabileceği bir sesle, başını da hafifçe anneme çevirdi.

“Geldi!” dedi annem sakın bir sevinçle.

Bense içimdeki endişeden kurtulamıyordum. Kaçamıyordum ondan, atamıyordum bir kenara. Deha'nın eski karısının söyledikleri hâlâ aklımdaydı. *“İki çocuğunu ve bunca yıllık karısını aniden bir başkası için bırakan adam size neler yapmaz. Bunu bir düşünün istedim.”* Haklıydı. Bunca yıllık karısına ve çocuklarına bunu yaşatan bir adam bize neler yapmazdı? Oysa yapabileceğim hiçbir şey yoktu, annem karnında o adamın bebeğini taşıyordu ve artık her şey için çok geçti.

Bahçedeki ahşap direklere tutturulmuş tüllerin rüzgârla beraber nasıl da uyumla estiğine takıldı gözlerim. İçinde bulunduğumuz gelin odası aslında annemin Konfeti Atölye'deki çalışma odasıydı. Odadaki büyük beyaz çerçeveli camlardan dışarıyı görünüyordu ama dışarıdan içerisi görünmüyordu. Annem Aziz

Bul Beni

Ata ile sohbet ederken dışarıdaki kalabalığa kaydı gözlerim.

Herkes buradaydı... Baran'ın ailesi bile. Dünya Can ve Berfu'nun aileleri, Baran'ın ailesiyle aynı masadaydı. Dünya Can ve Berfu ayakta durmuş gülüşerek sohbet ediyorlardı. Aziz Ata'nın anne ve babasıysa gelin-damat masasının hemen yanında, kendi aile masalarındaydı ve pek de mutlu göründükleri söylenemezdi. Deha'nın çocukları burada değildi, ben bir umut geleceklerini düşünmüştüm ama ne yalan söyleyeyim, ben olsam ben de gitmezdim.

Annemin atölyedeki çalışma arkadaşları, uzaktan kuzenleri, Deha'nın iş arkadaşları, bazı hiç görmediğim yüzler, iki ailenin de akrabaları, dostları... Bahçede neredeyse iki yüz kişi vardı ve buradan bakınca her şey güzel görünüyordu. Ne kadar güzel olabilirse artık.

Baran'ın anne ve babasına kaydı gözlerim, Beren teyze ve Hal-dun amcanın yüzlerine baktım hüznle. Mutlu değillerdi ama hüznle de olsa gülümsemeye çalışıyorlardı. Çok zaman geçmişti Baran'ın gidişinin üzerinden, artık hayata dönmek zorunda olduklarını kabullenmiş olmalıydı.

Oysa hiçbirimiz tam olarak dönememiştik hayata. Baran'ın kayboluşu hepimizi dağıtmıştı. Sanki kaybolan yalnızca o değildi, zira o gittiğinden beri biz de bulunamamıştık. Bazen sabah olmaz ya hani, güneş doğar ama bilirsin ki sabah olmamıştır henüz. Bazen de güneş batmaz, karanlık sarar her yanı ama güneş hâlâ oradadır, öyle hissedersin. Baran gittiğinden beri bize hiç sabah olmamıştı âdeta. Derin bir nefes aldım, acı bir kabullenişle bahçenin zeminine çevirdim gözlerimi. Yerdeki konfetilere baktım uzun uzun.

Annem ve benim gerçek hikâyemiz burada başlamıştı. Şu anda sahip olduğumuz her şeyi bize konfeter kazandırmıştı... Annemin yaptığı, "konfeti" adındaki o elbise tasarımı hayatımızı

tamamen değiştirmiş, bize Konfeti Atölye'yi kazandırmıştı. Birlikte büyümiştük burada, annemin diktiği elbiselere attığı her bir ilmek bizim hayatımıza da atılmıştı aslında.

Bilincinde bile olmadan duygulanarak burnumu çektim, gözlerimin dolduğunu tam o an fark edip kimseye belli etmeden toparladım çünkü annem evlenirken duygulanıp ağlamak pek de bana göre değildi. Üstelik bu evlilik desteklediğim bir evlilik bile değilken.

“Hazır mıyız?” diye bir ses geldi kapıdan. “Damat gelmek üzere, gelir gelmez bahçede alacağız sizi.”

“Hazır sayılırım!” diye seslendi annem.

Annemin dantelli dar kesim gelinliğine baktım ve bir iç daha çektim, dalgalı saçları ve kırmızı tonlardaki makyajıyla inanılmaz görünüyordu.

“O zaman biz...” diye mırıldandım, “çıkıp sizi beklemeye başlayalım.”

“Tamam hayatım,” dedi annem. “Aziz, kızımı yalnız bırakma!”

Aziz Ata gülümsedi ve bana elini uzattı. Elim eline değdiği an gülümseyişi yavaş yavaş ciddileşti sanki. Gözlerime bakarken bir iç de o çekti.

“Asla,” diye mırıldandı.

Yutkunup ne yapacağımı bilemeyerek gözlerimi kaçırdım.

“O zaman çikalım,” dedim sessizce.

“Çikalım,” diye mırıldandı Aziz.

Eli elimdeydi ama bu bir el ele tutuşmadan ziyade, beni bir yere götürmek için yapılan şık bir hareketti yalnızca. Aziz benim için kapıyı açtı, tuttuğu elimle bana yön verdi ve teşekkür ederek elini bırakıp dışarıya doğru bir adım attım.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadı Aziz Ata kulağıma doğru.

“Evlenmelerine mi?” dedim.

“Bu geceye,” dedi.

Bul Beni

Gülümsedim. "En zor kısmını atlattık bence," diye mırıldandım masalara doğru ilerlediğimiz sırada.

"Neymiş o?"

"Evlenmelerini kabullenmek," dedim, "en zoru oydu."

Tam o an görüş alanıma Dünya Can'ın gülümseyen yüzü girince rahatladığımı fark ettim. En azından Dünya ve Berfu varken her şey biraz daha kolay geçecekti.

"Aziz ama sen damattan daha yakışıklı olmuşsun! Yoksa sırada sen mi varsın?" Dünya Can'ın iması Aziz'i güldürdü ama beni pek de güldürmediğini görünce gülüşünü bozmadan cevapladı Dünya'yı.

"Hadi abiciğim, hadi," dedi Aziz gülerek. "Sen kafana dikkat et, bir yere sıkışmasın."

"Bak burada ay çiçek yağı filan bulamayız ha!" dedi Berfu.

"Zaten ay çiçek yağı kullanmıyorum," dedi Dünya. "Zeytinyağı dışındakiler alerji yapıyor yüzüme."

"Ben ayarladım," dedim. "Dün akşam iki litre alıp içeriye bıraktım. Merak etme, rahat rahat sıkışabilirsin bir yerlere."

"Dur o zaman," dedi Dünya elindeki kokteyli bana uzatarak, "tut bunu. Ben içeride bir yer bakıp geleyim, düğünden sıkılırsam gider kafamı sıkıştırırım bir yere. Eğleniriz."

Berfu imalı gözlerle bana döndü.

"Ben sana Dünya'yı çağırmanın demiştim ama," diye mırıldanınca Dünya söylenileni ciddiye alıp şok içinde bir bana, bir Berfu'ya, bir de Aziz Ata'ya baktı.

"Ben sana biz gitmeyelim, maça gidelim dedim ama," dedi Aziz.

Bu sefer yalana inanıp sazan gibi atlayan ben oldum.

"Ağabeyinin düğünü yerine Dünya Can'la maça mı gidecektin?" dedim şaşkınlıkla.

"Daha iyi bir plan değil mi?" diye sordu Aziz Ata gülerek.

“Ne yalan söyleyeyim,” diye mırıldandım. “Daha iyi bir plan...”

“Ama gelmek zorundaydık,” dedi Aziz, Berfu ve Dünya Can maç konusunda birbirlerine girerken, sonra kulağıma eğildi ve fısıldadı, “çünkü sen buradasın.”

“Hayır,” dedim gülümseyerek ve kulağına doğru eğilip fısıldadım, “çünkü ağabeyin annemle evleniyor!”

Kıkırdayarak Aziz Ata’nın kulağından uzaklaştığım sırada duyduğum müzikten annem ve Deha’nın gelmek üzere olduğunu anladım çünkü artık giriş müziğine geçilmişti. Çoğunluk masalarda otursa da birkaç kişi ayakta ve kokteyl masalarının önündeydi. Berfu, Dünya, Aziz Ata ve ben de en öndeki kokteyl masalarından birinin önünde, ayakta duruyorduk.

Başımın hemen üzerinde rüzgârın esmesiyle hareket eden tül saçlarıma kadar inince Dünya Can’ın hızla fotoğrafımı çekip Aziz’e gösterdiğini fark ettim.

“Duvak da yakışır...” diye fısıldıyordu Dünya. Gözlerimi devirip Berfu’ya döndüğüm sırada annem ve Deha kapıda belirince tüm sesler alkış seslerine döndü.

Annem her zamanki gibi, kararlı ve mutlu görünüyordu. Deha ise siyah smokininin içinde her zamanki gibi kararsız ve heyecanlıydı.

“Ne çabuk büyüyorlar,” dedim kapıda beliren annemi başımla işaret ederek. Berfu güldü ve alkışlamaya başladı.

“Annenin evliliğine şahit oluyorsun, doğum yapmasına şahit olacaksın, şanslı mısın şanssız mısın bilemedim... Sahi bak bu hamilelik meselesini hiç konuşamadık, bir anda öğrendik, şok olduk,” dedi Berfu. Bir yandan annem ve Deha’yı alkışlıyor, bir yandan Berfu’ya fısıldıyordum.

“Zaten kimse bilmiyor. Sadece Yeliz, Elmas ve Beren teyzelere, annelere anlatmış annem. Ben en çok da Beren teyzeyi

düşünüyorum,” dedim. “Kadının oğlu kayıp, arkadaşının çocuğu oluyor... Üzülüyor mudur acaba?”

“Of,” dedi Berfu. “Üzülmez mi? Ama mutludur herhalde Zeren teyze için...”

Annem ve Deha beyaz pistin ortasında dans ederken üzerlerine yağan beyaz konfetiler kar yağışını andırıyordu. Dans müzikleri *La La Land*’den Mia ve Sebastian’ın tema müziği idi. Biraz romantik, biraz duygusal.

İlk dansları baş başaydı. Konfetiler dansları boyunca üzerlerine yağmıştı. İnsanlar onları hayranlıkla izlerken aklım yıllar yıllar öncesine, Derin’den çok Mavi olduğum, babamla yaşadığımız yıllara gitti. Onlar da âşıktı bir zamanlar, onlar da mutluydu. Sonra aralarına cam bir bölme girdi âdeta, önce uzaklaştırdı onları, sonra kırıldı ama dağılmadı o cam ve artık birbirlerine baktıklarında gördükleri tek şey kırık bir camın ardındaki yansımalarıydı.

“İkinci dans...” dediğini duydum Aziz Ata’nın doğrudan bana bakarak. “Biri de benimle dans eder mi ki acaba?”

Gülümsedim. “İllaki eder,” dedim.

Sonra bana döndü, Dünya Can ve Berfu dans etmek için yanımdan ayrılıp gülerek piste ilerlerken biz baş başa kalmıştık. Aziz flörtöz bir tavırla, etkileyici bir bakış atarak bana doğru eğildi ve bizzat beni kastederek fısıldadı.

“Buralarda bulabilir miyim ki peki, benimle dans edecek birini?”

Alaycı bir gülümsemeyle baktım ona. “İllaki bulursun,” dedim.

Gülümsedi. Sonra başını kulağıma doğru eğdi, dudağını kulağıma yaklaştırdı.

“Peki seninle dans etmek istesem...” diye fısıldadı, “edebilir miyim ki acaba?”

Boynumdaki tüyler Aziz'in nefesiyle ürperdi. İçimin titrediğini hissederek kesik bir nefes aldım. Yutkunup kendime gelmeye çalışarak boğazımı temizledim.

"İllaki," dedim.

Aziz Ata elimi tuttu, birlikte piste doğru yürümeye başladığımız sırada pistin kalabalıklaştığını fark ettim. Ama kollarımı onun boynuna doladığımda ve o da elleriyle belimi sardığında tüm kalabalık silindi gitti, dünya iki kişiden ibaret oldu sanki.

Burası bizim bize has camdan bölmemizdi...

Hava yeni yeni kararmaya başlamıştı. Ayaklarımızın altındaki zemine dökülen simler parlıyor, ağaçlardaki çanlar rüzgârın etkisiyle çalıyor, ahşap direklere bağlanmış tüller uçuşuyordu ve konfetiler yağmaya devam ediyordu.

Bembeyaz bir geceydi bu, her şey bembeyazdı.

Gözlerime bakan Aziz Ata'nın gözleriye belki de bu geceye dair gördüğüm en parlak şeylerdi ama her zamankinden farklı bakıyordu sanki.

"Sende bir şey var," diye mırıldandım ona.

"Neymiş?" dedi.

"Bilmem. Farklı bakıyor gözlerin. Mutlu musun yoksa mutsuz musun anlayamıyorum, heyecanlı mısın yoksa kafan mı dolu onu da anlayamıyorum. Karmakarışık bakıyorsun."

Aziz etrafına bakındı, sonra etkileyici bir gülümsemeyle bana döndü tekrar. "Bilmem," dedi Aziz Ata. "Aynı endişelere sahibiz sanırım. Sen de öyle bakıyorsun, karmakarışık..."

"Aynı tarafta mıyız, bilmiyorum ama ben galiba araftayım," dedim.

"Taraflı olur muymuş ki arafın?" diye sordu Aziz.

"Doğru, olur mu ki olmayan bir yerin tarafı?" dedim. Aziz Ata derin bir iç çekti.

Bul Beni

“Aynı noktasındayız hayatın Derin, buna istersen araf de istersen bir taraf seç. Biz seninle aynıyız. Bizi bu hayatta tutan sebeplerimiz aynı. Zincirlerimiz aynı, tutkalarımız aynı.”

“Ama sende daha fazlası var, bilmediğim zincirlerin var sanki...”

Aziz Ata içini okumuş olmama şaşırdı sanki.

“Hangimizin yok ki?” diye sordu.

“Doğru,” dedim, “hangimizin yok ki?”

Tam o an Dünya Can ve Berfu’nun dans ederken tam yanımızda bittiklerini fark ettik.

“Kanka,” dedi Dünya Can sessizce bütün o güzel atmosferi bozmaya yemin etmişçesine. “Yanlış anlama ama annenin teyzesi galiba altına yapmış.”

Aziz Ata kendini tutamayıp gülüşünü dudaklarıyla bastırırken ben şok içinde annemin teyzesini arıyordum. Gözlerim korkuyla dans pistinde gezerken nihayet elli beş, altmış yaşlarındaki zavallı büyük teyzemi buldu gözlerim ve öfkeyle Dünya’ya döndüm.

“Elbisenin deseni o, salak!” dedim.

Dünya şaşkınlıkla büyük teyzeme bakarken Berfu gözlerini devirdi.

“Böyle şeyleri önce bana söyleyen ya!” dedi Berfu. “Çat diye kıza gidip büyük teyzen altına yapmış denir mi?”

“Ne bileyim telaş yaptım, kadını hemen içeri götürüp üstünü değiştiririz diye hızlı davranayım dedim. İyiliğini düşündüm! Bu da mı suç?”

“Dünya!” dedi Berfu.

“Yahu tamam,” diye söze girdi Dünya. “Zaten moralim bozuk, üstüme gelmeyin.”

“Ne oldu ki?” diye sordum. “Neden bozuldu moralin?”

“Talihsiz bir olay yaşadık,” dedi Berfu imalı bir gülümsemeyle.

“Ehliyetimi kaptırdım...” dedi Dünya. “Altı aylığına aldılar elimden.”

“Neden?” dedi Aziz Ata merakla. “Oğlum daha yeni almadın mı sen ehliyetini? Kaç ay oldu daha?”

“Ne bileyim abi ya,” dedi Dünya. “Hız sınırını aşmışım. Düğüne gelirken durdurdular hem de. Arabayı çektiler, ehliyetimi de aldılar. Taksiyle geldik buraya.”

“Haber verseydiniz ya,” dedi Aziz. “Alırdım ben sizi.”

“O önemli değil, geldik bir şekilde de bu seneki tek başarıım ehliyet sınavını kazanmaktı, o da alındı elimden.”

Dans ettiğim yerden uzanıp Dünya’nın yanağını sıktım.

“Üzülme,” dedim. “Ben hemen bir ehliyet alayım da gezdireyim seni.”

“Sonsuza kadar gitmiş gibi davranıyor bir de,” dedi Berfu. “Altı aylığına gitti sadece.”

“Ehliyeti olmayan bilmez,” dedi Dünya Can efkârlı bir sesle, “ben bu gece buna içerim abi!”

“Sen merak etme,” diye söze girdi Aziz. “Kararın iptali için bir dilekçe yazarım ben yarın. Hallederiz.”

“İşte bu yüzden sensin be Aziz Ata!” dedi Dünya. “Sensin be!”

Gülüştüğümüz sırada müziğin bitmesiyle herkes yerine geçerken annemin üzerimdeki bakışlarını yakaladım. Bana göz kırpıp kaş göz işaretleriyle nasıl görüldüğünü sorunca ben de ona gözlerimi kırptım. Çok güzel görünüyordu, her şeye rağmen çok güzel...

Herkes yerlerine geçtiğinde Aziz Ata, Dünya, Berfu ve ben kokteyl masalarından birinin önünde, ayaktaydık. Heyecanlı gözlerle annemin tüller ve beyaz konfetilerle süslenmiş nikâh masasına gidişini izliyordum. Vakti gelmişti, annem artık bir YENER olacaktı. Deha Yener’le evleniyor olması beni ne kadar huzursuz etse de bugünün ve şu anın onun için ne kadar değerli olduğunu biliyordum, heyecanını paylaşmaktan başka çarem yoktu.

“Hoş geldiniz sevgili konuklar,” diye söze girdi nikâh memuru. Coşkulu bir alkış yükseldi.

Bul Beni

“Bugün burada, bu iki güzel insanın birlikteliklerini taçlandırarak, birlikte bir hayata adım atmalarına hem vesile hem de şahit olacağız...”

Gözlerim şahitlere kaydı. Annemin şahidi Berfu’nun annesi Yeliz teyze, Deha’nın şahidiyse kendi arkadaşlarından biriydi.

“Siz, Zeren Aldan hanımefendi,” diye devam etti nikâh memuru, “Deha Yener’le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Annem önce heyecanla Deha’ya baktı, sonra bana döndü gözleri. Sanki benden, bakışlarımdan ve duygularımdan emin olmak ister gibiydi ama artık hiçbir şeyin dönüşü yoktu. Ona gülümsemeye çalıştım. Bu yolu o seçmişti, o yürüyecekti.

“Evet!” dedi annem kibar bir bağırıyla.

Alkış sesleri yükselirken içimdeki heyecan artık buruktu çünkü bu gerçekten de oluyordu.

“Siz, Deha Yener beyefendi, Zeren Aldan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Deha kimseye bakmadı, gözlerinde ne bir şüphe ne de bir kararsızlık kırıntısı vardı. Derin bir nefes aldı sadece, sonra mikrofona doğru eğildi ve gür bir sesle verdi cevabını.

“Evet!”

Olmuştu. Şahitlerin sesleri de kulaklarımda yankılanırken ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bir ara gözlerimin dolduğuna emindim ve kafamın içinde merak konusu olarak dönüp duran o kadar şey vardı ki... Aziz Ata ne hissediyordu mesela? Aziz’in anne ve babası ne hissediyordu? Deha’nın çocukları ne haldeydi şimdi?

“Öyleyse,” dediğini duydum nikâh memurunun, “ben de sizleri karı koca ilan ediyorum! Gelini öpebilirsiniz!”

Gözlerimi kapattım. Kendime içinde bulunduğum gerçekliği kabullendirmeye çalışırken biraz olsun ortamdan soyutlanmaya ve yaşananları kabullenmeye ihtiyacım vardı. Bu olmuştu, artık dönüşü yoktu. Annem artık Deha Yener’in karısıydı.

O artık Zeren Aldan değil, Zeren Yener'di.

Nikâh sonrası romantik bir dans daha bekliyordu onları. Deha ve annem pistte yanıp sönen pilli mumların arasında dans ederken, "Hadi," dedim Berfu'ya, "biz de bir masaya geçelim."

Aziz Ata ailesinin masasına uğramak için bizden ayrılırken ben de Dünya ve Berfu'yla boş masalardan birine geçmek için ilerledim. Tam o sırada masalardan birinde tanıdık bir yüz daha gördüm ve şaşkınlıkla gülümsedim.

"Mahperi abla!" dedim şok içinde kalabalık masalardan birinde oturan Mahperi ablaya sarılarak.

"Derin'im!" dedi, "Ah çok güzel olmuşsun, darısı senin güzel günlerine!"

"Asıl sen çok güzel olmuşsun!" dedim Mahperi ablanın üzerindeki lacivert döpiyese abartılı bir hayranlıkla bakarak.

Utanarak ufak bir kahkaha attı. "Annenin hediyesi," dedi. "Zeren Hanım sağ olsun, aileden biri gibi görmüş beni..."

Duygulanarak baktım ona.

"Öylesin zaten," dedim. "Hem sen olmazsan kim bize kolonya getirecek?"

Mahperi abla bir kahkaha daha attı.

"Kız, sizin de ayılıp bayılmalarınız bitmiyor ki!" dedi. "Vallahi çantamda kolonya getirdim!"

"Aman aman," dedim, "bu gece bir baygınlığı kaldıramaz... Sen dua et de o kolonyayı çıkarmak zorunda kalmayalım!"

"Yok yok, bir şey olmaz Allah'ın izniyle ama sen merak etme Derin'im, olursa bile ekipmanımıla geldim ben," dedi ve çantasını aralayıp içindeki seyahat boy küçük kolonyayı gösterdi.

"Ya sen delisin Mahperi abla ya!" dedim kahkahalarla. "Hadi iyi eğlenceler, gelirim yine yanına!"

"Hadi git yavrum, arkadaşlarınla eğlen."

Bul Beni

Mahperi abladan ayrılıp Dünya Can ve Berfu'nun buldukları küçük masaya doğru ilerlerken göz ucuyla ailesinin masasında annesiyle konuşan Aziz Ata'ya baktım. Konuşmaları pek de mutlu bir düğün konuşmasını andırmıyordu, annesini teselli ediyor gibiydi. Gergindi Aziz Ata, alınındaki terleri silip duruyor, annesine laf anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Annesinin bu evliliğe bakış açısını hepimiz çok iyi biliyorduk, buraya gelmiş olması bile Deha Yener'e bir hediye olmalıydı. İç çekip Dünya Can'ın karşısındaki boş sandalyelerden birine oturdum.

"Yemekler geldi," dedi Dünya, "Aziz'i alıp geleyim mi annesinin yanından yoksa bırakayım kalsın mı?"

"Annesi çocuğu ne darladı ama..." diye söylendi Berfu.

"Gelmek isterse gelir," dedim, "yetişkin sonuçta."

"Yalnız annen durdu durdu ne kaynana buldu ama!" dedi Dünya Can, önündeki tabaktan bir parça havuç alırken. "Aklımdaki asıl soru şu... Sen bir gün Aziz'le evlenirsen annen ve senin ortak bir kaynananız mı ol..."

"Afiyet olsun Dünya!" dedim üzerine basa basa.

"Yemeğini ye, Dünya," dedi Berfu sessizce. "Sana aklından geçenleri önce bana söyle dedim, değil mi?"

Gülerek gözlerimi devirdiğim sırada Dünya ve Berfu didişmeye devam ediyordu. Gözlerimi önümdeki tabağa çevirip yemeğime döndüm.

Düğün yemeği çok çeşitliydi, et/tavuk/balık veya vejetaryen tabaklardan birini seçiyordunuz. Bu akşam o kadar iştahım yoktu ki içinde sadece mücver, salata ve birkaç çeşit zeytinyağlı meze olan tabaklardan birini seçmiştim. Herkes masalarına geçmiş, annem ve Deha Yener gelin-damat masasına oturmuştu. Müzisyenler Nilipek'in *Küçük Bir An* şarkısını çalıp seslendirirken herkes yemeğe ve sohbete dalmıştı. Aslında arka planda yatan birçok gerçeği unutursak gördüğüm en güzel düğündü.

Müzikler, yemekler, süslemeler... Her şey çok güzeldi, hatta hava durumu bile annemden yanaydı bu gece, ılık ılık esiyordu. Çan sesleri müziğe renk katıyor, uçuşan tüller bile birer enstrüman gibi katılıyordu çalan şarkılara. Belki de kötü günler geride kalıyordu artık? Belki de bu gece gerçek bir milat gecesiydi, kötüye veda edip iyiyi karşılayacağımız?

“Selamlar,” diyerek kravatını tutarak yanımdaki sandalyeye yerleşti Aziz Ata. “Ne yiyoruz?”

“Şimdi gelip seçenekleri sunup tercihini sorarlar,” dedi Berfu. “Biz annenlerle yersin diye düşündük, yoksa sana da bir şeyler söylerdik.”

“Ben dedim size,” dedi Dünya, “gidip kurtarayım çocuğu diye.”

Aziz sıkıntıyla gülümsedi.

“Biraz tansiyonu çıkmış da,” dedi Aziz. “Ciddi bir şey yok ama, ilacını içmeyi unutmuş, düzelir.”

“Onun için kolay bir gece değil,” dedim. “Torunlarının olmadığı bir gecede torunlarının babasını evlendirmek...”

Bir süre bana baktı Aziz Ata. Ne kadar bunaldığını gözlerinden görebiliyordum, belki de ilk kez o an gösterdi gerçek bakışlarını bana ve gözlerindeki maskeyi indirdi. Sanki, “*Bu gözlerin ardında bir harabe var,*” dedi bana. Aklım bir anda sırtındaki yara izlerine gidiverdi. Gözlerim gözlerine değdi sonra arka masada kalan annesinin hüznü bakışlarına çevirdim bakışlarımı. Aziz Ata yemeğini beklerken elini başının ağrısını rahatlatmak istiyormuşçasına alnına götürdü.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordum.

“Biraz,” dedi.

“İçeride,” dedim, “atölyede bir ecza dolabı olması lazım, orada ilaç vardır. Gidip bakayım ben.”

Aziz Ata bir anda masada duran elimi tuttu.

“Hayır hayır,” dedi. “Yemeğini bırakma, ben yedikten sonra gider bakarım. Gerildim biraz, ilaçsız da geçer belki...”

“Tamam,” dedim. “Nasıl istersen.”

Yemeğime dönmüştüm ki Berfu’nun öksürmesiyle başımı kaldırdım. Öksürerek bir şey anlatmak isteyip istemediğine bakarken Dünya Can söze girdi.

“Berfu, ne olur düğün yemeğinde boğulayım deme ya!” dedi ve hemen sonra anlık bir aydınlanma yaşadı. “Gerçi heimlich manevrasında baya yetenekli bir ülkeyiz, boğul istersen.”

“Boğulayım o zaman, tamam,” dedi Berfu gözlerini devirerek. Gülererek önüme döndüğüm sırada Aziz Ata’nın yemeği gelmişti.

Çalan yeni şarkı ise masadaki gergin havayı alıp götürmüştü.

*“Boşluğun içinde
Kendi kendine
Sandığın gerçeği
Sindirdin böylece.”**

“Şarkı,” dedim, “insanda koşma isteği uyandırmıyor mu?”

“Koşalım o zaman,” dedi Aziz Ata bana uzun uzun bakarak. “Koşalım sokak sokak.”

“Bu bir şarkı değil,” dedi Berfu iyice yükselerek. “Bu bir feryat!” Kıkırdarak başımı kaldırdım.

“Bu bir şarkı değil,” diye ekledi Dünya Can abarta abarta. “Bu bir haykırış!”

Masadaki karmakarışık hava nihayet dağılmıştı. Artık biraz olsun gülüyor, eğleniyorduk. Pistte dans eden, salınıp duran insanların kahkahaları ve sesli sohbetleri de ortamı iyice yumuşatmıştı. Biz masada uzun uzun sohbet ederken herkes eğleniyor gibi görünüyordu. Bir ara Mahperi ablayı bile pistte gördüğüme yemin edebilirim!

* Soft Analog, *Boşluğun İçinde*.

Yemeklerimiz bittiğinde havamız iyice dağılsın diye pistin yakınlarında ayakta dikilirken sohbete devam etmeye karar vererek masaların arasından ilerledik. Berfu ile Dünya Can müzikle salınarak bizi de dans etmeye teşvik etmeye çalıştılar ama Aziz Ata'yla dans havamızda değildik. Aziz'in aklının annesinde kaldığını biliyordum. Kadın, Aziz'e tam olarak neler söylemişti bilmiyordum ama konuşmanın etkisi çocuğun üzerine yapışıp kalmıştı resmen. Onun için de kolay bir akşam olmuyordu, tek mesele annesi de değildi. Yeğenlerine rağmen buradaydı, çok sevdiği eski yengesine rağmen buradaydı Aziz Ata.

"Sıkma canını," diye mırıldandım sesimi duyurabilmek için ona yaklaşıp, "atlatacaktır."

"İnsan," dedi Aziz Ata. "İnsan bazen, bazı şeyler inceldiği yerden kopsun istiyor, Derin..."

"Ya da inceldiği yerden daha sıkı bağlarız, olmaz mı?" diye sordum hüznle gülümseyerek.

Herkesin neşeyle dans ettiği, ortamın enerjisini zirveye çıkaran şarkı bitti, yerini daha romantik, daha duygusal bir şarkıya bıraktı ve pist çiftlere kaldı. Ben Aziz Ata'nın cevabını beklerken ondan beklediğimden farklı bir cevap aldım.

"O zaman dans et benimle," dedi Aziz Ata gözlerimin en derinine bakarak, "belki o zaman inceldiği yerden kopmaz bir şeyler..."

Kalbimin hızlandığını hissettim. *Seni gördüğüm an kalbim yanar, söndürme hiç*, dedi şarkı tam o an.

Yerdeki konfetiler artık kalbimdeydi, uçuşan tek şey tepemizdeki tüller değildi ve çanlar... Çanlar karnımın içinde çalışıyordu...

"Kopmasın," diye fısıldadım ve kendimi Aziz Ata'nın kollarının arasında dans ederken buldum bir anda.

Bu dans, bu gece ikinci dansımızdı ama ilkinden çok farklıydı. Sanki Aziz Ata savaşıp yorulduğu dünyasından kopup da

* Selin & Can Ozan, *Seni Gördüğüm An*.

gelmişti bu sefer kollarıma. Yorulduğu limanlardan dinlenmeye geldiği kıyıyıldım âdeta.

Bahçede huzurlu bir sessizlik vardı, herkes şarkıyı dinlemeye ve dans edenleri izlemeye dalmıştı. Hava iyice kararmıştı artık. Bu dansın bitışı pastaya bağlanacaktı ve neredeyse her şey yolunda gidiyordu.

Annem mutluydu, Berfu ve Dünya yine yanımızda dans ediyordu. Baran'ın anne babası Beren teyzeyle Haldun amca bile zorla piste çıkarılmış, dans etmeye zorlanmıştı. Yavaş yavaş toparlanıyordu her şey, herkes. Yavaş yavaş iyi olacaktık.

“Birlikte bir tatile mi gitsek?” dediğini duydum Berfu'nun. “Dördümüz böyle...”

“O kadar güzel olur ki,” diye mırıldanıp soran gözlerle Aziz Ata'ya baktım.

“Güzel olur,” dedi halsizce.

Belli ki bu akşam ne olursa olsun tam olarak toparlanamayacaktı. Kollarımı boynuna daha sıkı sardım ve gözlerinin en içine baktım.

Beni sonuna kadar kollarında sar, dedi aynı şarkı, *veda etme.*

“Sen,” dedim onu kendine getirmeye çalışarak, “ne kadar güçlü olduğunu unuttun galiba, Aziz Ata Yener. Bana anlattığın hayat hikâyesini çoğu insan atlatamazdı. Sen ise ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde hukuk okuyorsun ve hayatındaki herkesin nerede, ne zaman yardıma ihtiyacı olsa anında oradasın! Ordu gibisin.”

Aziz Ata hüzünle güldü.

“Diyelim ki ben bir orduyum ama askerlerimin hepsi yaralı...” dedi.

“Tedavi edelim,” dedim, “tutalım ellerinden, kaldıralım.”

Böyle cümleleri kendimden duymaya alışık değildim. Ben genelde insanları ayağa kaldırmaya çalışmazdım, her zaman daha

mesafeli ve soğuk duran, olan biteni izleyen olurdum. Ama onun gözlerinde öyle bir şey vardı ki o şey beni, onu iyileştirmeye itiyordu. Çünkü beni o iyileştirmişti, farkında bile değildim...

“Sen,” dedi Aziz Ata alnını alnıma dayayarak, “benim ellerimi tut yeter, Derin.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Aziz Ata gözlerini kapatmış, alnını alnıma dayamış, Tamino’nun yeni çalmaya başlayan *Indigo Night* şarkısının eşliğinde yavaş yavaş salınıyordu benimle. Ben de kapattım gözlerimi, belimdeki elleri iyice sardı beni.

O kadar gerçek bir andı ki, o kadar güzeldi ki...

Yıldızlar belirmişti gökyüzünde, o gece her şey iyi davrandı bize. Her şey sevdi bizi. Her şey destekledi... Düğünler garip kutlamalardı, bir anda mutlu bir şarkıda dans ederken aniden romantik ama duygusal bir şarkının eşliğinde düşüncelere dalabiliyordunuz yavaş yavaş salınırken.

Birilerinin kavuşmalarını kutlarken aklınız bir anda gidebiliyordu kendi kayıplarınıza...

Yavaş yavaş dans ettik, yavaş yavaş var ettik, “biz”i. Gözlerimi araladığımda müziğin bittiğini, pisttekilerin dağılmaya başladığını fark edip gülümsedim.

“Aziz,” diye fısıldadım, “müzik bitmiş.”

Aziz Ata bana hüznü gözlerle baktı ve aynı hüznü gözlerle gülümsedi. Bu an benim için olduğu gibi onun için de bambaşka, çok gerçek bir andı, gözlerinden anlayabiliyordum.

Ve zaman geçmişti, yemekler yenmiş, sohbetler edilmişti. Sıra annemin belki de en heyecanlı olduğu kısımda, pasta anındaydı. Dünya, Berfu ve Aziz Ata ile pistin yakınındaki kokteyl masalarından birinin etrafına geçerek yeni müziğin eşliğinde pastanın gelişini izledik.

Annemin bu pasta için heyecanlı olma sebeplerinden biri, hayatını değiştiren o elbise tasarımının aynısını bu pastaya

Bul Beni

uygulatmış olmasıydı. Geceye dair her şey beyazdı, siyah olan tek şey pastasıydı. Beş katlı simsiyah bir pastanın üzerinde, renkli hamurdan yapılmış, beyaz ve gri konfetiler vardı. Pasta gerçek konfetiler eşliğinde gelirken gülümseyerek alkışladım onları.

Pasta çok harikaydı, konfetiler çok güzeldi ama her şeyden daha da güzel olan tüm bunların annemi ve beni yıllar öncesine götüren anılardan alınmış olmasıydı. Gözlerim bir kez daha hüznle Konfeti'nin içi dışarıdan görünmeyen pencerelerine, büyük ve ihtişamlı kapılarına, retro işlemeli beton duvarlarına çevrildi.

Sessiz, sakın ve mutlu bir müzik eşliğinde keseceklerdi pastalarını annem ve Deha. Ellerine aldıkları bıçağın sapı bile beyazdı, onu dahi özenle seçmişti annem. Hayranlıkla izledim onu, birbirlerine bakışlarını, gülümsemelerini...

İşte tam o an, saat 23.15 gibi, rüzgâr ters yöne esmeye başladı mecazen.

Ne olduysa oldu, beyaz olan her şey siyaha döndü.

Sakin müziğin gölgeleyemediği sessizliğin içinde bir ses duyuldu. Önce ne olduğunu anlayamadı kimse, bir el kapıları yumrukluyordu sanki.

“Ne oluyor?” diye sorduğunu duydum yanımdaki yabancı bir sesin.

“Nereden geliyor bu?” dedi bir başkası.

Annemin ve Deha'nın bakışları şaşkınlıkla önce birbirlerine, sonra soran ve arayan gözlerle etrafına döndü.

“Ne oluyor?” deyiverdim endişeyle.

Hepimiz, Aziz Ata, ben, Berfu, Dünya Can, ailelerimiz, herkes şaşkınlıkla bu tanımlanamayan sesin kaynağını arıyordu soran gözlerle. Sonra ses değişti, bambaşka bir şeye evrildi. Kapının yumruklanması durdu, sesler bir zincirin kırılma sesine dönüştü ve işte o an anladım seslerin atölyenin büyük kapılarının birinden geldiğini.

“Kapıdan geliyor,” dedim şaşkınlıkla.

“Atölyeden mi?” dedi Aziz Ata endişeyle.

“İçeride biri kilitli mi kaldı acaba?” dediğini duydum Dünya Can’ın.

Kimse ne olduğunu bilmiyordu, herkesin gözleri merakla ve endişeyle direkt olarak oraya, atölyenin büyük siyah kapısına bakıyordu. Gelen sesler arkadan kırılan zincirin yere düştüğünü anlattı bize. Önce zincir yere düştü ve sonra içerideki bir el kapının altın işlemeli kulpunu tutup çevirdi yavaş yavaş.

Kapı gıcirtısı kulaklarımı doldururken gözlerimi bile kırpmıyordum. Üstelik herkes aynı durumdaydı, herkes bakışlarını çevirmiş, soran gözlerle kapıyı izliyordu. Yalnızca müzisyenler durmamıştı. Titanic batarken çalmaya devam eden müzisyenler gibi, ne piyano susuyordu ne çello...

Halbuki tam da her şeyin yoluna girmek üzere olduğuna inanmaya başlamıştım. Sonra bir noktada bir şey oldu, bir balon patladı, önce sesinden korktum sonra sessizliğinden.

Yavaş yavaş açıldı kapı, kimileri düğün organizasyonuna dahil bir sürpriz olacağını düşünürken kimileri içeride kilitli kalan biri olup olmadığını merak ediyordu. Kapı öyle güçlü çalınmıştı, zincir öyle öfkeyle çözülüp yere atılmıştı ki benim kalbim ağzımdaydı.

O ana dair hatırladığım tek şey o kapının nasıl yavaş açıldığı ve kulakları tırmalayan gıcirtısıydı. Kapı nihayet açıldı, atölyenin karanlığının içinden kimin çıkacağını görmek için ileriye doğru bir adım attım endişeyle ve işte o an müzik benim için sustu. Işıklar söndü, yol bitti.

“Müzik susmadı,” dedi kafamın içindeki acımasız ses, “sen kulaklarını kapattın.”

“Işıklar sönmedi, sen gözlerini yumdun.”

“Yol bitmedi, sen durdun.”

Bul Beni

Ve işte bu, bembeyaz başlayan bir gecenin siyaha dönüşmesinin hikâyesi. O gece birçok şey öldü, biz ise sağ kalanlardan mıydık, bilmiyorum.

“Yardım edin...” dedi kapıdan çıkan siluet halsiz bir sesle, tek söylediği buydu. “Yardım edin.”

Herkes hareketsizdi, herkes şoktaydı ve sessizliği tek bir kişinin çığlığı bozdu.

“BARAN!” diye bağırdığını duydum bir sesin.

Bacaklarımın titrediğini hissettim, yanımdaki kokteyl masasına tutunmaya çalışırken devirdim ve kendimi Aziz’in kollarına tutunurken buldum, yoksa düşecektim. Ne yapacağımı bilemedim, ne tepki vereceğimi, nasıl ayakta kalacağımı bilemedim çünkü o karşımdaydı.

Baran Bağcı. Çocukluk arkadaşım, en yakın dostum, kaybından tam dört ay yirmi gün sonra karşımdaydı.

Halsiz, zayıflamış, üstü başı kir içinde, yüzü ve kolları çiziklerle dolu, tam karşımdaydı...

Bir kış gününde, 22 Şubat’ta kaybolmuştu ortadan ve bir yaz gününde, 11 Temmuz’da, üstelik annemin düğününde ortaya çıkmıştı. Aklımda onlarca soruyla Aziz’e tutunuyor, Baran’ın ona doğru koşan anne ve babasının kollarında yere yığılmasını izliyordum. Kuracak tek cümlem, verecek tek bir tepkim yoktu çünkü Baran’ı aylar sonra, tam ondan umudu kesmişken karşımda görmenin heyecanını bastıran bir soru vardı aklımda, onlarca soru arasından öne çıkıp duran.

Onlarcasının arasından tek bir soru.

Yalnızca bir soru...

Baran’ın burada, annemin atölyesinde ne işi vardı?

KENDİMİ KENDİ
PERDELERİMİN
ARDINA
SAKLIYORUM.

16. BÖLÜM

ÇANLAR

Hani bir gün her şey anlamını yitirmişti, hatırladın mı?

Hani bir gün ruhunu saran o hayali camlar bir anda kırılıvermişti, sen kendi ruhunun cam kırıklarına yenik düşmüştün, her yanın kesilmişti olmayan cam parçalarıyla, hatırladın mı?

Hani inanmıştın bir çiçeğe. Bir gün solabileceği ihtimalini düşünmeden koklamıştın onu. Her gün suladığım bir çiçek solmaz sanmıştın, hatırladın mı?

Tarih 11 Temmuz. Saat akşam on biri biraz geçmiş. Hava karanlık, rüzgâr ılık, yıldızlar apaçık ortada ama bazı şeyler kap-karanlık. Annem ve benim hayatımızı değiştiren bu atölyenin bahçesinde, hayatlarımızı bir kez daha değiştirecek bir olayın ortasındayız şimdi.

Aylar önce ortadan kaybolan, ardında “**Bul Beni**” yazılı bir not bırakan ve kaybıyla hayatlarımızı darmaduman eden çocukluk arkadaşım, en yakın dostum Baran burada, düğünün ortasında yere yığılmış bir halde ve tüm kalabalık Baran’ın etrafında. Bense şoktayım, annem şokta, Berfu, Dünya, Aziz Ata...

“Açılın!” dediğini duydum bir sesin ve hemen ardından ambulans sirenleri doldurdu kulaklarımı. Kaç dakika geçti ve hangi konuşmalar yaşandı, kimler neler dedi farkında bile değildim.

Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım. Baran'ın burada olmasıydı tek bildiğim.

“Açılın!” dedi aynı ses bir kez daha. “Ambulans geldi!”

“Baran,” diye fısıldayabildim sadece. “Yaşıyor mu?” diyebilirdim, kendimde değil gibiydim, bir sedye geçip gitti gözlerimin önünden, birkaç sağlıkçının koştuğunu gördüm ve Aziz Ata'nın beni bir sandalyeye oturttuğunu hissettim, bu kadar.

“Berfu, geç otur sen de! Dünya, gel böyle, iyi değilsiniz. Ben bakacağım, siz oturun! Ambulans da geldi bakın iyi olacak her şey.”

Aziz Ata bizi bir yerlere oturtmak ve iyi olduğumuzdan emin olmak istiyordu. Beren teyzenin ağlayışlarını duyuyordum, “Oğlum!” diyordu. “Burada ne işi var? Nasıl geldi bu hale?”

Herkesin aklındaki soru buydu, herkesin aklındaki en önemli soru da bu olmalıydı zaten. Baran'ın burada ne işi vardı? Birileri tarafından özellikle bu gece, atölyeye mi bırakılmıştı? Sevdiği herkes bir aradayken bu halde ortaya çıksın diye, buraya öylece atılmış mıydı?

Peki neden burası? Neden annemin atölyesi? Neden annemin düğünü? Ve neden bu halde? Nasıl?

Şoktaydım, konuşamıyordum. Bağırarak istiyordum, seslenmek istiyordum ona, burada yanında olduğumu söylemek istiyordum ama şu an yerde yığılmış halde yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum. Çıt çıkmıyordu kalabalıktan. Herkes sağlıkçıları izliyordu korkuyla, anne ve babası ağlıyordu yalnızca. Annemse dilini yutmuş gibiydi, eli kalbinde öylece donakalmıştı. Deha, Baran'ın başındaydı. Baran ortaya çıkar çıkmaz ona doğru koşan ilk isimlerden biri oydu. “Kimse elini sürmesin,” demişti, “parmak izleri önemli.”

Neyin içindeydik? Nasıl bir kâbus yaşıyorduk böyle? Yaşıyor muydu Baran? Hepimizin gözlerinin önünde mi ölmesi istenmişti yoksa? Onu bulduğumuz anda kayıp mı edecektik?

“Yaşıyor!” dediğini duydum kalabalıktan birinin.

Gözlerimden akan birkaç damla yaş dudaklarımı buldu. Rahatlamış mıydım, korkuyor muydum bilmiyorum. Her şey bulanıklaşmıştı, her şey yavaşlamıştı, her şey karışmıştı. Sağlıkçıların bir kez daha hareketlendiğini gördüğümde kendimi tutamadım.

“Baran!” diye bağırdığımda dudaklarımın arasından çıkan kendi sesim bile bana yabancıydı. Üzerinden kalktığım sandalye ben kalkar kalkmaz yere devrildi.

“Baran!” diyordu Dünya Can’ın endişeli sesi. “Nereye götürüyorsunuz onu?”

“Ambulansa!” dedi Berfu. “Ambulansa götürüyorlar!”

İşte o andan sonra her şey iyice karıştı. Baran’ı tanıyan ve aylardır kaybının üzüntüsünü yaşayan herkes ambulansı takip etmek için arabalarına koşuyordu, düğün alanı artık kaotik bir savaş alanını andırıyordu. Gözlerim annemi aradı ama ne onu ne Deha’yı görebildim ve onları bulacak kadar vaktim yoktu.

“Benim arabama geçin!” dediğini duydum Aziz Ata’nın.

Sadece iki dakika sonra Aziz Ata’nın arabasında, onun hemen yanımdaydım. Berfu ile Dünya ise arka koltukta oturmuş anneleri ve babalarını aramış, olan biteni anlamaya çalışıyorlardı.

“Annem...” dedim elimdeki telefona bakarak. “Aziz, annemi arıyorum ama açmıyor, telefonu gelin odasında idi zaten, sen ağabeyini...”

“Arıyorum,” dedi Aziz ceketinin cebine uzanarak.

Bir yandan ağabeyini arıyor, bir yandan da ambulansı takip ediyordu.

“Alo,” dedi telefonuna doğru, “biz hastaneye geçiyoruz, ambulansın peşindeyiz. Siz... Tamam, anladım, peki içerisi? Var mı bir şey? Nasıl yani? Anladım. Tamam...”

Aziz Ata’nın sesi, seçtiği kelimeleri ve kapalı cümleleri çok da

iyi bir izlenim bırakmıyordu. Belli ki kötü bir senaryonun içindeydik, belli ki duydukları pek de iyi şeyler değildi.

“Ne olmuş?” diye sordum. “Annem onunla mı? Yanında mıymış?”

“Yanında,” dedi Aziz Ata tereddütle. “Baran atölyeden çıktığı için... Atölye de annene ait olduğu için... Bir yere gitmesine izin vermiyorlar şu an. Atölyeyi arayacaklarmış. Ekip bekliyorlar.”

“Nasıl yani?” dedim öfkeyle. “Kim izin vermiyor? Orada polis yoktu ki!”

Aziz Ata derin bir nefes aldı, neyi nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Ağabeyim İstanbul İl Emniyet Müdürü, Derin,” dedi bana acı bir gerçeği hatırlatır gibi.

“Ne yani, Deha mı izin vermiyor annemin gitmesine?” dedim öfke içinde.

“Tabii ki hayır,” dedi Aziz Ata. “Düğününe çağırdığı arkadaşları, hepsi emniyetten. Nikâh şahitleri bile polis. Düğün alanı artık onlar için sadece bir olay yeri.”

Kendimi iyi hissetmiyordum. Yaşananların gerçekliğini sorgulayıp duruyordum. Konfetiler, güneş kapanları, uçuşan tüller ve çanlar, danslar ve müzikler, sohbetler ve kahkahalar... Hepsi gözümün önünden geçiyordu. Ne olmuştu bir anda? Ne olmuştu da bunca aydır kaybını araştırdığımız Baran, annemin atölyesinden çıkmıştı? Delirmek üzereydim.

“Biri onu oraya bırakmış olmalı,” diye söylendiğini duydum Dünya Can’ın.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Berfu. “Belli ki ailesinin orada, düğünde olacağını bilen biri yaptı bunu.”

“Ama kim?” dedim çaresizce. “Kim?”

Gözlerim ortasından geçtiğimiz karanlık caddelere kaydı. Beren teyzelerin arabası tam önümüzdeydi. Etrafımızdaki, önümüzdeki ve arkamızdaki birkaç araç daha ambulansı takip ediyordu, herkes şoktaydı. Gözlerimden akan yaşların tam olarak

farkında bile değildim, bir yandan üşüyor, bir yandan terliyordum. En büyük dileğim Baran'ın iyi olmasıydı ama artık içimden bir ses annemin de tehlikede olduğunu söylüyordu.

“Biz ne yaşıyoruz şu an ya!” dedi Dünya Can, öfkeyle camını açarken. Rüzgâr arabanın içine öyle güçlü girdi ki bir anlığına boğulduğumu hissettim ama az da olsa kendime geldim.

“Sakin olmaya çalışın biraz,” dedi Aziz Ata. “Her şeyi öğreneceğiz ama siz bu kadar endişeli ve öfkeliyken olmaz.”

Başımı koltuğa yasladım, elim kalbimdeydi, zihnimde aynı şeyler dönüp duruyordu: güneş kapanları, konfetiler, tüller, çanlar...

Ambulansın sesi büyük bir hastanenin önüne yanaşırken artar gibi oldu. Aziz Ata arabasını ambulansın biraz arkasında bırakırken hastane kapısından ambulansa doğru sedyeyle koşturan sağlıkçıları gördüm. Kapımı açıp telaşla çıktım ve ambulanstan indirilen Baran'ı görmeye çalıştım. Kalabalığın arasından görebildiğim kadarıyla yüzü sararmıştı, o kadar solgundu ki günlerdir yemek yememiş gibiydi.

“Çok kötü görünüyor,” dedim acı içinde, yanımdaki Berfu'nun koluna tutunmaya çalıştım.

Aziz Ata ise diğer yanımda, telefondaydı.

“Hastaneye geldik,” diyordu. “Ekip geldi mi? Tamam, haber ver bana ağabey.”

“Gelmiş mi?” diye sordum. “Ekip...”

“Şimdi gelmişler, aramaya başlayacaklar. Haber verecekler bana, merak etme.”

Hastane bahçesi bir anda düğün alanına dönmüş gibiydi. Şık elbiseler giymiş onlarca insan arabalarından inmiş hastaneye doğru koşturuyorlardı. Baran'ın, Dünya'nın, Berfu'nun aileleri, ortak arkadaşlarımız, ortak tanıdıklarımız... Annem dışında herkes buradaydı. Berfu'yu takip ederek hastaneye doğru ilerliyordum ki bir elin kolumu tuttuğunu fark ettim.

“Biz içeri girmeyelim,” dedi Aziz Ata.

“Neden?” diye sordum endişeyle.

“Baran’ın anne ve babası...” dedi Aziz istemeye istemeye. “Eğer şu an annenden şüpheleniyorlarsa sana da pek hoş davranmayabilirler, Derin.”

Omzumu silktim. “Bana hoş davranıp davranmamaları umurumda bile değil,” dedim. “Arkadaşımın yanında olacağım.”

Aziz Ata hiçbir şey söyleyemedi. Ben kararlı adımlarla içeri girerken o da peşimdeydi. Acil servis kapısının önü tıklım tıklımdı. Hastanenin güvenlikleri de kapıya gelmiş, kalabalığı sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

“Oğlum o benim!” diyordu Beren teyze.

“Anlıyorum hanımefendi ve ilk muayene yapılır yapılmaz içeri alacağız sizi, sakın olmaya çalışın.”

Berfu ve Dünya Can da ailelerinin yanında endişeyle beklerken kalabalığın en arkasında sırtıma denk gelen duvara yaslandım. Aziz Ata önümdeydi, sanki gelebilecek her türlü tehlikeye karşı tetikteymiş gibi önümü kapatıyordu âdeta.

Orada öylece dakikalar geçirdik. Belki on beş, belki yirmi dakika sonra Baran’ın anne ve babası acil servise alınırken diğerleri beklemeye devam etmek zorunda kaldı. Aklım hem Baran’da hem annemdeydi. Kalabalığın arasından birinin telefonda bir başkasına olan biteni anlattığına kulak misafiri olmak durumunda kaldım. “Zeren’in atölyesinden çıktı!” diyordu şaşkınlık içinde. “Ne bileyim biz de şoktayız!”

Huzursuz bir nefes alıp önümde duran Aziz Ata’nın gözlerine çevirdim gözlerimi. Bana doğru eğildi, yüzüme anlayış içinde baktı, ona bir şeyler söylemek istediğimi anlamıştı.

“Annemi...” dedim sessizce. “Annemi kolayca bırakmayacaklar, değil mi?”

Önce bir şey söyleyemedi, tereddütle etrafına bakındı Aziz Ata.

“Söyle Aziz,” dedim. “Her şeye hazırım, gerçekleri duymak istiyorum. Tesellilerini değil.”

Aziz Ata etrafına bakınmayı sürdürürken burnunu çekti ve derin bir nefes alıp çaresizce bana döndü. O da neredeyse benim kadar kötü görünüyordu, çenesi kasılı kalmıştı âdeta, içinde bulunduğum bu duruma öfkелendiğinin farkındaydım.

“Bir süre gözaltında kalacaktır,” dedi Aziz soğukkanlı olmaya çalışarak, “ama Baran ifadesini verdiğinde annenin masum olduğunu söylerse, ki öyle söyleyecektir... O zaman serbest kalır.”

“Öyle söyleyecektir,” dedim titreyen sesimle. “Öyle söyleyecektir, değil mi?”

Üşüdüğümü hissettim. Omuzlarım hissettiğim bir ürpermeyle titredi.

“Derin,” dediğini duydum Aziz Ata’nın ama sesi uzaktan geliyordu sanki. “Derin, sen iyi misin?”

“Ben...” diye mırıldandım halsizce. “Ben...”

Ve bir kez daha duydum çanların sesini. Güneş kapanları sallındı rüzgârda, tüller uçtu, konfetiler yağmaya devam etti, kapılar yumruklandı, kilitler kırıldı ve yeri buldu zincirler...

Hepsi tekrar etti defalarca. Çanlar susmuyordu, kapılar yumruklanıyordu, yere düşen zincirlerin sesi zihnimin her bir yanındaydı.

Hani bir gün her şey anlamını yitirmişti, hatırladın mı?

Hani bir gün ruhunu saran o hayali camlar bir anda kırılıvermişti, sen kendi ruhunun cam kırıklarına yenik düşmüştün, her yanın kesilmişti olmayan cam parçalarıyla, hatırladın mı?

Hani inanmıştın bir çiçeğe. Bir gün solabileceği ihtimalini düşünmeden koklamıştın onu. Her gün suladığım bir çiçek solmaz sanmıştın, hatırladın mı?

*“Yaralı bir kalbi sarmayı en
iyi ben bilirim,” dedi,
“kendiminkini yıllarca bir
başıma sardım.”*

17. BÖLÜM

ARAF

Bir iç çektim ve düştüm dünyadan. Dünyadan düşen nereye düşer, bilir misin? Hangi tarafına düşer arafın? Arafın olur mu ki tarafı? Ne taraftayım ben şimdi? Hangi yerde, hangi yönde, kiminle, hangi taraftayım?

Gözlerim ağır ağır açıldı, burnumun aldığı keskin ilaç kokusu bana bir tokat gibi çarptı ve bakışlarım kolumdaki damar yolunu buldu.

“Neredeyim ben?” dedim halsizce.

Yanı başımdaki bir sandalyede oturan Aziz Ata’nın endişeli yüzünü gördüm o an. Sesimi duyunca telaşla doğruldu ve uzandığım hastane yatağının kenarına geldi.

“İyi misin?” dedi endişeyle.

“Ben...” dedim algılamakta zorlanarak, etrafımı saran krem rengi perdeye çarptı gözüm, damar yoluma giden seruma baktım çatık kaşlarla, etraftaki sesleri dinledim, anlamaya çalıştım.

“Bayıldın,” dedi Aziz. “Acil servisin önünde beklerken.”

“Hatırlıyorum...” diye mırıldandım ve çatık kaşlarla etrafıma bakmayı sürdürdüm. O kalabalığı anımsar gibi oldum, etrafımdaki konuşmaları duydum bir kez daha.

“Baran,” dedim telaşla. “O nasıl? Annem? Neredeler? Kaç saat oldu?”

“Kalkma,” dedi Aziz beni nazikçe tutmaya çalışırken, “tansiyonun düşmüş, ateşin vardı. İkinci kez serum taktılar az önce, biraz daha uzanman lazım.”

“Ben iyiyim,” dedim ısrarla. “Berfu ve Dünya nerede? Baran nasıl? Annem...”

“Derin,” dedi Aziz sesini kontrol etmeye çalışarak, o kadar gergin görünüyordu ki birinin başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkuyordum.

“Bir şey mi oldu Aziz?” dedim. “Söyle bana! Lütfen!”

“Bir şey oldu evet,” dedi öfkeyle. “Haline baksana. Kollarımın arasına bayıldın, Derin! Aklım çıktı sana bir şey olacak diye. Bir dur artık, Derin! Bir kere de kendine sahip çık, kendine! Ne hale geldin baksana!”

Sustum, ne diyeceğimi bilemedim. O an uyandıktan sonra ilk kez Aziz Ata’ya gerçekten bakma ihtiyacı hissettim, darmadağınık görünüyordu. Yorulmuştu, göz altları yorgunluktan şişmiş, saçları dağılmıştı; ne ceketinden ne de kravatından eser vardı.

“Ben...” dedim. “Endişelendiğin için özür dilerim ama burada mesele ben değilim...”

“Benim için tek mesele sensin, Derin. Bin tane insan var Baran’la ve annenle ilgilenen, bırak da ben de seninle ilgileneyim.”

Aziz pes ettiğimi anlayınca sandalyesine oturdu ve bana doğru eğildi. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Yüzünü bir anlığına ellerinin arasına aldı ve alnını ovduktan sonra bir kez daha bana döndü.

“Üç saat oldu,” dedi sessizce ve ekledi. “Baran’ın durumu iyi.”

Bu bana verdiği ilk iyi haberdi, daha fazlasının gelmesini umarak umutlu gözlerle yüzüne baktım.

“Sadece çok bakımsız kalmış,” dedi. “Bitkin düşmüş. Bir sürü test yaptılar durumundan emin olmak için. Sonucu henüz

çıkmayanlar da var ama çıkan sonuçlara göre genel durumu iyi. Tedbir amaçlı birkaç gün burada kalacakmış. Olayla ilgiliyse... kimseye bir şey anlatmıyor.”

“Ne demek anlatmıyor?” dedim şaşkınlıkla.

“Ailesine, arkadaşlarına, kimseye bir şey anlatmıyor...”

“Ben...” dedim telaşla. “Ben konuşsam. Bana anlatır belki.”

Aziz Ata yüzüme belki bozulmuş belki de üzülmüş bir ifadeyle baktıktan sonra boğazını temizleyip konuşmaya devam etti.

“Birazdan ifadesini almak için bir ekip gelecekmiş,” dedi. “Onlarla konuşacağını söyledi. Polis dışında kimseyle konuşmak istemedi.”

“Berfu ve Dünya Can?” dedim. “Onlar nerede?”

“Baran’ın yanındalar,” dedi Aziz. “Haberleri onlardan alıyorum zaten.”

“Peki annem?” dedim endişeyle.

Aziz bakışlarını önüne, tam gözlerinin önünde duran serum takılı koluma çevirdi ve gözlerini kolumdan ayırmadan konuşmaya başladı.

“Annen...” dedi. “Gözaltında.”

Aziz’in kurduğu cümle kalbime bir taş gibi otururken hayatımın hiçbir döneminde hissetmediğim kadar çaresiz hissediyordum kendimi.

“Karakolda mı?” diye sordum korka korka.

Aziz Ata başını salladı.

“Atölyedeki arama çalışmaları devam ediyor. Annen olayla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiş gelen tüm ekiplere. Baran konuşana kadar da karakolda, gözaltında kalacak.”

“Ağabeyin bir şey yapamaz mı?” diye sordum gözyaşları içinde. “En azından Baran konuşana kadar... Zaten Baran konuştuğunda suçsuz olduğu anlaşılacak!”

Aziz Ata başını çaresizlik içinde önüne eğdi, kafasını ellerinin arasına aldı.

“Sen...” dedi kesik kesik bir sesle. “Sen merak etme, Derin. Sen sadece kendini düşün şimdi, iyi olmaya bak...”

O an anladım ki bir iç çekişten ibaretti dünya. Derin bir iç çekiş. İnceldiği yerden kopmaya hazırdı her şey, her zaman. Pamuk iplikleriyle bağlıydık birbirimize ve kaderlerimize. Yolumuza her an yıldırımlar düşebilirdi, hayatlarımız her an fırtınaların ortasında kalabilirdi.

Hani demiştim ya, “Bazen sabah olmaz,” diye, bu gece o gecelerden biriydi işte. Bu gecenin sabahı yoktu. Dakikalar geçiyordu, birbirlerine ekleniyor ve birbirlerine katlanıyorlardı. Her iç çekiş bir geçişti ve zaman geçtikçe artıyordu iç çekişlerimiz.

Önümdeki perdelerden birinin kıpırdandığını gördüğümde gözyaşlarımı aceleyle sildim. Aziz Ata ise duyduğu hareketlilikle başını ellerinin arasından kaldırıp yorgun gözlerle perdedeki aralığa döndü.

“Berfu!” dedim endişeli bir heyecanla. “Dünya!”

Karşımda gördüğüm tanıdık yüzler, her zamanki kadar tanıdıkta ama yüzlerindeki ifadeler her zamankinden yabancıydı bana.

“Ne oldu?” diye sordu Aziz Ata. “Geldi mi ekipler?”

Berfu ve Dünya Can’ın gözlerindeki endişeler, içeriye girdikten sonra arkalarından sırtlarına çarpan perdenin kırıksıklığı kadar yoğundu.

“Size bir şey olmuş,” dedim korkuyla. Bu sefer kimseyi dinleyecek değildim, uzandığım yerden doğruldum ve yatakta oturur hale geldim.

Berfu ve Dünya Can’ın gözleri benim değil, Aziz Ata’nın gözlerindeydi. Aziz endişeyle ayağa kalktı ve soran gözlerle baktı onlara.

“Dışarıda konuşalım mı?” dedi Aziz.

“Hayır!” dedim öfkeyle. “Burada konuşacaksınız. Sonradan öğreneceğim şeyleri başkalarından değil sizden duymak

Bul Beni

istiyorum.” Sakinleşmeye çalışarak zar zor bir nefes aldım ve yalvarır gibi ekledim. “Dışarıda değil,” dedim, “burada..”

Berfu ve Dünya’nın Aziz’e olan bakışlarından bir şeyler anlamaya, bir şeyleri çözmeye çalışıyordum. Aziz Ata sonunda pes etti, başını sallayarak konuşmalarını istedi.

“Hadi,” dedim, “lütfen...”

Berfu soran gözlerle önce Dünya’ya baktı, sonra endişeyle bana döndü ve ben, *Daha ne olabilir ki?* derken ömrüm boyunca hiç unutmayacağım o kelimeler birer birer döküldü dudaklarının arasından.

“Baran ifadesini verdi,” dedi benim ölüm fermanımı okur gibi. “Kendisini aylardır alıkoyanın... Zeren teyze olduğunu söyledi, Derin... Annen olduğunu söyledi.”

Ve işte böylece düştüm dünyadan. Arafta buldum kendimi. Bu bir kayboluşun hikâyesiydi ve artık bu hikâyedeki kayıp bendim. Üstelik, o kadar çok kaybolmuştum ki bir daha asla bulunamayacaktım...

18. BÖLÜM

TARAF

O kadar çok kayboldum ki darmadağın oldu tüm gerçekliğim. Kime ve neye inanacağımı bilmeden onlarca sanrının içinden geçtim. İnanamadım, anlayamadım, kabullenemedim ama her şeye rağmen ayağa kalkmaya karar verdim. Sorulması gereken sorular vardı çünkü ve alınması gereken cevaplar...

Saatler boyunca Baran'la görüşme talebimin sonuçlanmasını bekledikten sonra nihayet odasının kapısındaaydım. Kalbim ağzımda, dünyam ayaklarımın altındaydı. Tir tir titriyordum âdeta. Ne yaşadığımı sorgulayıp duruyordum. Yeliz teyze, Hal-dun amca ile Beren teyzeyi Baran'la konuşmam için ikna etmiş, ben gelmeden hemen önce de karşılaşmayalım diye hastanenin kafeteryasına götürmüştü. Nihayet Baran'ın kapısının önünde durduğumda Berfu ve Dünya Can arkamda, Aziz Ata ise yanımdaydı.

“Tek girebilir miyim?” diye sordum sessizce.

“Baran'ın sana ne tepki vereceğini bilmiyoruz,” dedi Aziz Ata. Omuz silktim. Baran'ın bana kötü bir tepki vermeyeceğini biliyordum.

“Doğrusu bu olur,” dedi Berfu. “Baran da uyandığından beri Derin'i görmek istiyor zaten.”

Aziz Ata istemeye istemeye geri çekilmek zorunda kaldı. Kenara geçip kendisine yedirmekte zorlandığı bir kabullenişle odanın içini gösteren cam pencerenin önünde durdu.

“Buradayız,” dedi Aziz Ata, “bir şey olursa...”

“Bir şey olmayacak,” diye mırıldanıp odanın kapısını açtım.

Baran’a bakmadan kapıyı arkamdan kapattım ve nefesimi kontrol etmeye çalışarak bir süre boyunca ona önümü dönmeden öylece kapıya baktım. Ne diyecektim ki? Ne diyebilirdim? Ne soracaktım?

“Derin...” Baran’ın halsiz sesi heyecanlıydı. “Derin sen misin?”

Yutkundum. İçimde hissettiğim karmaşa ve suçluluk hissiyle yavaş yavaş önümü döndüm ona. Dolmuş gözlerle baktım yüzüne. Hastane yatağında uzanmış, koluna takılı serum ve birkaç takip cihazıyla biraz olsun toparlanmış bir yüzle bakıyordu yüzüme. Gözlerinde gördüğüm tek şey heyecandı. İnanması zor ama gerçekten, beni gördüğü için heyecanlanmıştı Baran.

Koyu saçları her zamankinden de koyuydu sanki, bana özlemle bakıyordu gözleri ve her şeyin ötesinde, ben de ona özlemle bakıyordum artık.

Ne diyeceğimi, ne soracağımı düşünüyordum ama bunlar şimdilik gereksizdi. Yapmam gereken ilk şey bambaşkaydı çünkü.

“Baran...” dedim titreyen sesimle, ayaklarım ona doğru ilerledi ve yapması gerekeni yaptı kollarım.

Ona sıkıca sarıldım, özlem içinde ve titreyen kollarımla, hüznle sarıldım ona.

“Sen... Sen...” dedi bana yattığı yerden sıkıca sarılırken Baran. “Sen iyisin değil mi, Derin? Hastalandığını söylediler, iyi misin?”

“İyiyim,” dedim burnumu çekerek, Baran’ın kollarının arasından ayrılırken gözlerim karşı duvardaki camdan bölmeye çarptı, bakışlarım Aziz Ata’nın bakışlarını yakaladığında gözlerinde gördüğüm tek şey acıydı.

Bul Beni

“İyiym,” dedim bir kez daha toparlanmaya çalışarak, “her şey ağır geldi biraz... Dügün, sen, seni o halde görmek... Ve duyduklarım...”

Baran başını salladı. Bana eliyle hemen yanını gösterip yatağın kenarına oturmamı işaret etti. Yanına ilişirken hâlâ burnumu çekiyordum.

“Peki sen?” dedim tereddütle. “Sen nasılsın? Daha iyi misin?”

“Daha iyiym...” diye mırıldandı Baran.

“Yani ben...” dedim, ne diyeceğimi bilmiyordum. “Nasıl sorulur bilmiyorum ki, Baran. Aylardır senin için endişe etmekten delirdik. Hepimiz delirdik, her birimiz. Ne oldu, ne bitti, kimse bir şey anlatmıyor, kimse bir şey bilmiyor ama sen gerçekten iyi misin? Bu çizikler...” dedim Baran’ın kollarındaki çiziklere dokunarak. “Yüzündeki çizikler... Bunlar... Polise anlattıkların... Annem...” Hiçbir şey söyleyemiyordum. Bağıra çağıra ağlamak istiyordum sadece. Baran anlayışla gülümsedi ve elini kolunun üzerinde duran elimin üzerine koydu. Ne duyduklarımın gerçekliğine inanabiliyordum ne de yaşadıklarımın.

“Sen anlat,” dedi, “boş ver beni. Nasıl geçti üniversite sınavın?”

Gözyaşları içinde gülümsemeye çalıştım.

“İnan bana,” dedim, “şu an en son bahsetmek istediğim şey üniversite sınavım.”

“Öyle mi?” dedi Baran geniş bir gülümsemeye. “Dünya Can kaptırdığı ehliyetini bile anlattı.”

Başımı çevirip gözyaşları içinde gülümseyerek camlı bölmenin ardındaki Dünya Can’a baktım ama gözlerim ister istemez bir kez daha Aziz’e kaydı. Yorgun, bitkin ve mutsuz görünüyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu.

“O anlatır,” dedim. “Cenazemize de gelse anlatır. Ama şimdi mesele sensin. Ben sadece seni dinlemek istiyorum, Baran. Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum artık. Ortadan kayboluşunu,

bana bıraktığın notu, Berfu'nun evinden çıkan telefon hattını, ormanda bulunan kıyafetlerini ve telefonunu, bunca aydır nerede olduğunu, başına ne geldiğini... Her şeyi.”

Baran bana hâlâ özlem içinde bakıyordu. O bu haldeyken ona direkt olarak, *Polise verdiğin ifadenin anlamı ne, Baran? Annem seni neden alıkoymak istesin ki?* demek istemiyordum. Elini kaldırıp saçlarıma götürdü ve saçlarımin uçlarında gezdirdi parmaklarını.

“Saçlarını kestirmişsin,” dedi.

Başımı salladım. “Depresyon,” dedim hüznle gülümseyerek. “Herkes hayatında bir kere depresyon kesimi yaptırır mutlaka.”

“Depresyon kesimi dediğin şey herkese bu kadar yakışmaz ama,” dedi Baran hayranlık ve özlemle beni izlerken.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Sen gittiğinden beri çok şey değişti. Sadece saçlarım değil.”

“Dünya Can ehliyet almış mesela,” dedi Baran gülerek, “sonra da kaptırmış. Bana bunu tam üç kere anlattığı için ben de sana tekrar ve tekrar söylemek zorundayım.”

Sessizce güldüm ama aklım burada, Baran'ın anlattığı şeylerde değil anlatmadıklarındaydı. Artık bu bekleyişe tahammül edemiyordum.

“Berfu'nun sınavı iyi geçmiş,” dedi Baran. “Onlardan öğrendim bu arada, senin sınavın da iyi geçmiş. Seneye sıra bende artık...”

Konu benim merak ettiğim noktaya, anneme gelmesin diye çabalıyordu sanki Baran. Onu tanıyordum. Solgun gözlerine baktığımda ne düşündüğünü, neyi ne için yaptığını anlayabiliyordum. Beni üzme istemiyordu, bu yüzden o konudan bahsetmek istemiyordu ama benim cevaplara ihtiyacım vardı. Aklımdaki sorulardan bir an önce kurtulmak zorundaydım yoksa delirecektim.

“Seni,” dedim kibarca. “Seni ben çalıştırırım, merak etme.”

Sonra bir sessizlik oldu. Aziz, Dünya ve Berfu hâlâ cam bölmenin önündeydi. Baran ise özlem dolu bakışlarla beni izlemeye devam ediyordu.

Bul Beni

“Baran,” dedim sessizce.

“Derin?” dedi ve sonra gülümsedi. “İsmini söylemeyi bile özlemişim...”

“Ben de,” dedim. “Ben de seni çok özledim... Hayatlarımız sen gittikten sonra o kadar değişti ki dibe battık resmen. Ne ben ne Dünya ne Berfu ne de ailen, kendi hayatlarımıza devam edebildik uzunca bir süre...”

“Biliyorum,” dedi Baran. “Hep tahmin ettim bunu, hep sizi düşündüm...”

“Ve şimdi...” diye mırıldandım. “Benim bir şeyler duymaya ihtiyacım var, Baran. İçine düştüğüm bu bataklıktan kurtulabilmek için bir cevaba ihtiyacım var. Bana dediler ki... Sen polislere demişsin ki...”

Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Konuştukça midemin kasıldığını, ateşimin çıktığını hissediyordum. Baran’dan hem bir cevap bekliyordum hem de vereceği cevaptan delicesine korkuyordum içten içe. Bana her şeyi anlatsın istiyordum ama aynı zamanda hiçbir şeyi duymak da bilmek de istemiyordum.

“Polislere demişsin ki...” dedim bir kez daha beceriksizce. “Annem...”

“Annen,” diyerek sözümü kesti Baran. “Bak Derin,” dedi Baran. Odaya girdiğimden beri ilk kez gülümsemeden, ilk kez bu kadar ciddi konuşuyordu benimle.

“Dinliyorum,” dedim.

“Bazı şeyler var Derin...” dedi Baran net bir ifadeyle. “Benden değil, annenden duyman gereken bazı şeyler var. Bunları benden duyman sana büyük haksızlık olur, işte bu yüzden sana hiçbir şey anlatmayacağım. Çünkü sana her şeyi o anlatacak, Derin... Annen.”

Baran’ın cümleleri beklediğimden de keskindi. Bana doğrudan hiçbir şey söylemiyordu aslında ama cümlelerinin altında öyle büyük anlamlar vardı ki işte şimdi anlıyordum gerçekten de bir kâbusun ortasında olduğumu.

SONRA BİR NOKTADA BİR ŞEY OLDU,
BİR BALON PATLADI,
ÖNCE SESİNDEN KORKTUM
SONRA SESSİZLİĞİNDEN.

19. BÖLÜM

FERMAN

Baran'dan alabileceğim hiçbir yanıt olmadığını anlayarak ayrıldım odasından. Çünkü o yanıtları ondan değil, annemden almamı istiyordu. Kafam artık daha da karışık bir haldeydi. Her şey birbirine girmişti, yapboz darmadağınktı artık, parçaların tamamı kayıptı.

“İyi misin?” diye sordu Aziz Ata, odanın kapısından çıkar çıkmaz.

Sadece başımı sallamakla yetindim, konuşamıyordum, bednim burada, ruhum bambaşka bir yerdeydi. Ruh gibi geçtim aralarından.

“Ben onunlayım,” dediğini duydum Aziz Ata'nın, “siz Baran'la kalın.”

Öylece yürüyüp gittim, Aziz'in peşimden geldiğini biliyordum ama sesini bile çıkarmadı, o da öylece takip etti beni. Merdivenleri çıktım birer birer. İlk merdiveni çıkarken göz ucuyla Beren teyzeyi gördüm, Berfu ve Dünya'nın anneleriyle birlikte Baran'ın odasının bulunduğu koridora giriyordu. Hüzünle başımı çevirip yoluma devam ettim, merdivenleri tırmanmayı sürdürdüm. Öylece, nereye gittiğimi bilmeden girdim. Boğuluyordum sanki, merdivenlerin beni hava alabileceğim bir yere çıkarmasını umuyordum ve öyle de oldu.

Merdivenler bizi nihayet hastanenin terasına çıkardığında güneş henüz doğuyordu. Havanın rengi maviyle turuncunun tam ortasıdaydı. Terastaki banklarda tek tük insan vardı ve ben onlara en uzak olan banka doğru ilerleyip can havliyle oturdum. Kendimi bir yere atmaya, bir yerlere oturmaya ve bir şeyleri sindirmeye ihtiyacım vardı.

“İç,” diyerek bana bir bardak su uzattı Aziz Ata, ben ona soran gözlerle bakınca ekledi, “terasın girişinden aldım.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanarak elindeki karton bardağa uzandım.

Aziz yanıma oturdu, gökyüzünün karanlık ve aydınlık arasında arafta kalmış haline şöylece bir baktı. Ellerini önünde birleştirdi ve bir şeyler söylemek yerine sessizliğimi benimle paylaşmayı seçti.

“Aziz...” dedim sessizce. “Galiba... Annem... Annem galiba tamamen masum değil.”

Aziz Ata sesini çıkarmadı. Önünde birleştirdiği ellerine çevirdi bakışlarını. Hastanenin terası İstanbul Boğazı’nı boydan boya görüyordu. Boğazın tellerinin üzerine konan kuşlar dakika başı uçuşuyor, birkaç saniye kadar uçtuktan sonra tellerdeki yerlerine geri dönüyorlardı. Bir süre onları izledim, ben de bir gün hayat-taki yerime geri dönebilecek miydim? Evime, annemin yanına, bildiğim hayatıma dönebilecek miydim?

Aziz Ata’nın telefonundan gelen mesaj bildirimini duyunca dikkatim bir anlığına dağıldı. Aziz pantolonunun cebinden çıkardığı telefonunun ekranına çabucak baktıktan sonra bir tepki vermeden ekranını kapatıp telefonunu da yerine koydu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordum çaresizce. Aziz yutkundu ve istemeye istemeye bana döndü.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Derin...” dedi. “Ben... Bunca şeyin arasında sana neyi, nasıl söylerim bilmiyorum. Ama sen de biliyorsun, her şey inceldiği yerden kopmaya mahkûm. Herkes

her şeyi yapabilir, her an her şey olabilir. Sana aşağıda da söyledim, kime ne olursa olsun benim meselem sensin, Derin. Senin meselen de sen olmalısın, başka kimse değil.”

“Ama o benim annem Aziz!” dedim acı içinde. “Nasıl inanırım onun masum olmadığına?”

“Yeri geldiğinde...” dedi Aziz Ata gözlerini deniz manzarasına çevirerek. “İnsan kendinden bile her şeyi beklemeli.”

“Sen de gördün ama!” dedim sudan çıkmış balık gibi. “O da Baran’ı gördüğüne en az bizim kadar şaşırdı, şoka girdi! Benim annem öyle rol filan yapamaz ki. Yapmaz! Üstelik neden yapsın bunu? Baran’ın kaybolmasını neden istesin annem? Baran’ın halini gördün, her yeri yara bere içinde, annem ona neden zarar versin, aklım almıyor? O da benim kadar endişeliydi, o da bizim gibi aradı Baran’ı. Baran’ın zarar görmesinden ve ortadan kaybolmasından annemin ne gibi bir çıkarı olabilir ki? Ailesine zarar vermek istedi desem o da imkânsız, Beren teyze en yakınlarından biri... Çıldıracacağım resmen!” dedim can havliyle. “Delireceğim.”

Yüzüm yanıyordu, nefes almak da nefesimi tutmak da boğuyordu beni. Aklımın içinde yüzlerce senaryo vardı ve hiçbirisi mantıklı gelmiyordu, hiçbirisi anneme çıkmıyordu.

“Baran...” dedim sessizce, “cevapları annemden almam gerektiğini söyledi, gerçekleri annemden değil de ondan duymam bana haksızlık olurmuş... Aziz...” diye mırıldandım halsizce, “beni bugün annemle görüştürebilir misin?”

Aziz Ata sıkıntılı bir iç çekti.

“Bir bakalım,” dedi, telefonunu cebinden çıkardı ve gözümün önünde Deha’yı aradı. Telefonun çalmasını beklerken ayaklandı Aziz Ata.

“Ağabey,” dediğini duydum ve konuşmalarını duymamam için benden birkaç adım uzaklaştı, yine de biraz olsun duyabiliyordum söylediklerini. “Derin bugün gelip annesini görmek

istiyor ama, mümkün mü? Getireyim mi?" Sonra uzunca bir sessizlik oldu.

"Anladım," dedi Aziz Ata, "anladım..."

Başka hiçbir şey söylemedi. Telefonu kapattıklarına dair bir veda konuşması bile yapılmadı. Aziz Ata konuşma bittikten sonra uzun uzun ekrana baktı. Bana dönmeye cesaret edemiyor gibiydi. Ne olmuştu? İzin mi verilmemişti? Annemle görüşmeme neden izin verilmesindi ki?

"Aziz?" dedim sorar gibi.

Arkası hâlâ bana dönüktü. Ve hâlâ telefonuna bakıyordu.

"Aziz?" dedim bir kez daha endişeyle ve bu sefer bana döndü.

"Bir... mesaj gelmiş de. Ona bakıyordum," dedi dalgın bir ifadeyle.

"Annemle mi ilgili?" diye sordum.

"Hayır," dedi Aziz Ata, "başka bir şey..."

"Anladım," dedim bozularak. "Peki, ağabeyin ne diyor? Görüşebilir miymişim?"

Aziz Ata nefesini verip başını kaldırdı ve sıkıntıyla saçlarını kaşıdı. Elini kolunu bile nereye koyacağını bilemiyordu sanki. Yüzündeki gerginlik giderek artıyordu.

"Aziz," dedim kendimi tutmaya çalışarak ve üzerine basa basa tekrar sordum. "Bugün görüşebilir miymişim?"

"Hayır," dedi bir çırpıda. Sadece buydu, başka hiçbir şey söylemedi Aziz Ata.

"Ne demek hayır? Sebebi neymiş? Sadece gözaltında, mahkûm edilse bile gidip görüşebilirim şimdi neden görüşemiyorum!"

Öfkeden delirmek üzereydim ama Aziz Ata'nın durumu da benden farklı değildi. İçindeki öfkeyi ne denli bastırdığını, nasıl bir stres altında olduğunu görebiliyordum. Ben sorularımı art arda can havliyle sıralarken en sonunda bana döndü ve çaresiz gözleriyle yüzüme baktı çenesi kasılırken.

Bul Beni

“Bugün annenle görüşemezsin, Derin,” dedi ve bir çırpıda devam etti, “çünkü annen...”

Aziz Ata’nın sözünü kesen hastane bahçesine giren polis ekiplerinin siren sesleri oldu. Korkuyla baktım yüzüne. Aynı anda aynı endişeyle kalktık oturduğumuz yerden. Terastaki herkes gibi korkuluklara yaklaşıp aşağı baktığımda hastaneye giren onlarca polisi gördüm ve bunun hiç de normal olmadığına emin oldum. Tam yedi polis arabası, onlarca polis...

“Sen burada kal,” dedi Aziz Ata. “Ben çocuklara bakıp geleyim.”

“Bakalım,” dedim ve endişeyle peşine takıldım.

Birlikte hızla merdivenleri indik, terastaki herkes peşimizden aşağı iniyordu. Hastane koridorlarını korku dolu bir sessizlik kaplamıştı. Herkes polislerin nereye, hangi kata gireceğini merak ediyor, camdan bahçedeki polis arabalarını izliyordu. Merdivenleri inerek Baran’ın katına ulaştığımızdaysa her şey bir kâbus gibi ilerlemeye devam ediyordu... İçeriye giren korkunç polis kalabalığı buradaydı, Baran’ın odasının kapısında.

Kapı açıldı, Aziz Ata koridorun durduğumuz noktasında önüme geçti ve beni eliyle arkada tutmaya çalıştı. Tek bir cümle duydum polis kalabalığının en önündeki rütbeli polisten. Baran’ın odasına dönmüş, elindeki kâğıda bakıyordu ve keskin bir sesle okuyordu elindeki fermanı.

“Beren Bağcı, Yeliz Arslan ve Elmas Kırâç...” dedi polis ve acımasızca ekledi. “Cinayet şüphesiyle tutuklusunuz.”

“NE?”

Neydi bu şimdi? Ne demekti? Delirmemek için bir nefes aldım, yanımda duran Aziz Ata’ya dayandım ve kafamın içinde tekrar etmeye çalıştım duyduğum cümleyi.

“Cinayet şüphesiyle tutuklusunuz.”

Tekrar tekrar döndü durdu bu cümle beynimin dehlizlerinde. Yankılandı, buharlaştı, yoğuştu, yağdı zihnimde. Eğdim büktüm

duyduklarımı, yaktım söndürdüm. Neresinden tutarsam tutayım anlayamadım duyduklarımı. Anlayamadım...

Deliriyor muydum? Tüm bunlar benim kafamın içindeki illüzyonlardan mı ibaretti? Tek mesele benim delirmem miydi? Belki de hiçbiri gerçek değildi bu yaşananların? Neyin içindeydim böyle, neyin dışındaydım? Neler oluyordu hayatımın merkezinde?

Neydi bunların anlamı?

Neydi tüm bunların amacı?

Kimdi bu insanlar?

Neredeydim ben?

*"Danş et benimle,Derin.
Belki o zaman incelağı yerdən
kopmaz bür şeyer."*

20. BÖLÜM

KÖK

Kendi labirentimde geziyorum. Gözümü diktim gerçeğe, artık açmıyorum. Kendi labirentimde kendimi arıyorum. Labirentimin yıllarında kendimi buluyorum parça parça. Gölgelerimden korkmuyum, korksam da umursayacak halim kalmadı zira. Ya gölgelerim beni yener ya da ben onları. Yerin üstünde debelenip duruyorum ana derdim köklerle aslında. Derdim köklerle, biliyorum.

"Cinayet şüphesiyle tutuklusunuz."

"Cinayet şüphesiyle tutuklusunuz."

"Cinayet şüphesiyle tutuklusunuz."

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Ne cinayeti? Kimin cinayeti? Benim annem adam kaçırma vakasıyla gözaltında tutulurken şimdi de Baran, Berfu ve Dünya Can'ın anneleri cinayet şüphesiyle mi tutuklanıyordu?

Bu gerçek değildi. Bu gerçek olamayacak kadar saçmaydı.

Belli ki ben iyi değildim, yanlış duymuş filan olmalıydım, bana verdikleri serum halüsinasyon mu gördürüyordu? Belki de hâlâ acil serviste uykumdaydım. Soran gözlerle Aziz Ata'ya döndüm, Aziz de onun biteni en az benim kadar dikkatlice ve karma-karışık olmuş bir hâlde izliyordu.

Berfu ve Dünya Can'a döndü gözlerim, şoktalar.

Bul Beni

“N-ne cinayeti?” dedi Berfu. “Ne cinayeti? Kimin cinayeti? Ne saçmalıyorsunuz siz!”

“Anne, bir şey desene! Ne cinayeti?” dedi Dünya Can, çığırından çıkmış gibi.

Oysa kimse bir şey söylemedi. Annelerin hiçbiri karşı çıkmadı. Hiçbiri soru sormadı, itiraz etmedi, boyunlarını eğip razı oldular gitmeye, kabul ettiler götürülmeyi. Ama neden? Delirmediysem bile delirmek üzereydim artık. Baran ne haldeydi acaba?

Babası bir Baran’a, bir eşine bakıyordu, adamcağız çaresizlikten ne yapacağını şaşırmıştı. Berfu ve Dünya ise hem annelerine bağırıp çağırıyor hem de polislere sorular soruyorlardı. Herkes bizi izliyordu, tüm hastane etrafımızdaydı ve polisler kimseye cevap dahi vermeden harekete geçti.

Gözlerimizin önünde plastik kelepçeler takıldı bileklerine. En yakın arkadaşlarımdan annelerinin elleri artık plastik kelepçelerin içindeydi. Ben Berfu’yu sakinleştirmeye çalışırken Aziz Ata da Dünya Can’ı tutuyordu. Babaları endişeyle peşlerinden gidiyordu polislerin.

“Aziz!” dedi Dünya Can dehşet içinde. “Araban nerede, gitmemiz lazım! Peşlerinden gitmemiz lazım!”

“Tamam, tamam kardeşim, tamam!” dedi Aziz Ata, Dünya Can’ı zapt etmeye çalışarak. “Götüreceğim sizi. Gelin benimle, sakın olun!”

Ve yalnızca beş dakika sonra Aziz Ata’nın arabasında, bu sefer bir ambulansın değil birden fazla polis aracının peşindeydik. Berfu ve Dünya Can hiç iyi değildi, o kadar kötülerdi ki kendi derdimi unutmuş, onları sakinleştirmeye çalışıyordum.

“Ne cinayeti abi, ne cinayeti!” dedi Dünya Can dehşet içinde. “Hiçbir cevap da vermediler, tamam deyip gittiler. Ne oluyor ya ne oluyor!”

“Belki de o kadar polisi karşılarında görünce korktular!” dedim onları sakinleştirmeye çalışarak. “İtiraz edemediler, gidip karakolda öğrenmek istediler belki her şeyi!”

“Ya Derin, sen izin verir misin bileklerine kelepçe takmalarına?” dedi Berfu gözyaşları içinde. “Sormaz mısın, ne cinayeti diye? Nasıl bir kâbus bu?”

“Aziz Ata,” diye seslendi Dünya arkadan, “ağabeyini arasana...”

“Aradım,” dedi Aziz, “açmıyor.”

“Allah’ım,” dedim içim içimi yerken arkama yaslanarak. “Ne oluyor Allah’ım, kâbusta filansak ne olur uyandır beni, ne olur!”

Hava almak için camları açmak polis sirenlerine daha fazla maruz kalmak demekti. Polis sirenlerini duydukça irkiliyor, yaşadığımız olayın gerçekliğini fark ediyordum. Hiçbir parçayı bir diğer parçayla birleştiremiyordum. Her şey o kadar çok karışmıştı ki tüm bu yaşananların halüsinasyon olduğuna inanmak bile daha mantıklı geliyordu.

“Önce Baran annemin atölyesinden çıktı...” dedim parçaları birleştirmeye çalışarak. “Sonra annem gözaltına alındı ve sonra da sizin anneleriniz...”

“Cinayet şüphesiyle tutuklandı!” dedi Berfu öfkeyle. “Cinayet! Kafayı yiyeceğim ya, kim öldü abi, kim öldü?”

Çaresizce etrafıma bakındım. Aziz Ata bir yandan başını ovuyordu, bir yandan dişlerini sıkarak polis ekiplerini takip ediyordu. Gün neredeyse tamamen aymıştı ama içimizdeki kasvet dışarıya da yansımış gibiydi. Gökyüzünün turunculuğu tamamen yok olmuştu, geriye yalnızca soğuk ve kasvetli bir mavi kalmıştı.

“Sen bana bir şey söyleyecektin...” dedim Aziz Ata’ya. “Annemle ilgili... Onunla bugün neden görüşemeyeceğimle ilgili...”

Aziz Ata yüzüme bile bakmadan hüznle karşıya bakıyordu. Solundaki açık camdan esen rüzgâr dağınık saçlarını daha da dağıtırken her birimiz gibi o da mahvolmuş bir haldeydi.

Bul Beni

“Polisler gelmeden birkaç saniye önce öğrendim gerçekleri,” dedi Aziz Ata.

“Gerçekler?” dedim ve rahatsız edici bir sessizlik doğdu arabada.

Tek duyduğumuz sirenler ve rüzgârdı...

“Cinayet...” dedi Aziz Ata.

Bakışlarım korku içinde ona döndü, bu cümlenin nereye bağlanacağını duymaktan bile korkuyordum. Dünya ve Berfu da benimle aynı haldeydi. Çıt çıkmadı hiçbirimizden, üçümüz de Aziz Ata’nın ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bekliyorduk korku içinde.

“Cinayet iddiasını ortaya atan kişi annen, Derin,” dedi Aziz Ata. “Annenin iddiasına göre,” diyerek başladı anlatmaya parçaları birleştiren o korkunç hikâyeyi. “Annen, yıllar önce arkadaşları Yeliz, Beren ve Elmas’la birlikte birinin ölümüne sebep olmuş...” derken bir kez daha bulanıklaştı görüntüler, gidip gelmeye başladı sesler ve zar zor duydum Aziz Ata’nın son sözlerini.

Kalbim titriyordu sanki. Ellerim buz kesmişti.

“Birkaç ay önce bu cinayeti bir şekilde öğrenen Baran, hem annesine hem de sizin annelerinize itiraf etmeleri için baskı yapmaya başlamış ama hiçbirisi buna yanaşmamış,” dedi Aziz Ata. “Baran elinde bir kanıt olmadığı için, annenin iddiasına göre, kendisine sahte bir kaçırılma hikâyesi yaratarak ve kaybından annelerinizden birini suçlu tutarak onları birbirlerine düşürmek istemiş. Böylece kendi annesinin, oğlunun cinayeti itiraf edemesin diye kaçırıldığını düşüneceğini ve oğlunu kurtarmak için cinayeti bizzat kendisinin itiraf edeceğini düşünmüş...”

Midem kasılıyordu ve araba hâlâ sessizdi, nutkumuz tutulmuş bir halde kendi felaketimizin hikâyesini dinliyorduk âdeta.

“Tabii bunlar söylediğim gibi, annenin iddia ve tahminleri,” dedi Aziz, “çünkü Baran’ın annesi birkaç kez Zeren’e ve diğer

annelere gidip oğlunun kaybıyla bir ilgileri olup olmadığıyla alakalı ağızlarını aramış ama daha fazlasını yapmamış. Polise cinayetten asla bahsetmemiş. Yine annene göre, Beren cinayeti itiraf etmeyince Baran önce sizlere mesajlar vermeye çalışmış, olayı siz çözün istemiş. Belki bir kanıt bulursunuz veya anneleriniz sizin araştırdığınızı görürse pes eder ve itiraf etmeye ikna olurlar diye düşünmüş. Defterden çıkan not, oyuncak ayıdan çıkan hat, ses kaydı, yırtılmış aile fotoğrafları... Ama hiçbir şey işe yaramayınca Baran en sonunda kaybının tüm suçunu Zeren'in üzerine yıkmak istemiş çünkü Zeren'in tek suçlu olmayı kaldıramayacağını, gerekirse cinayet hikâyesini bile anlatacağını düşünmüş. Bana gelen mesajlarda yazan buydu," dedi Aziz Ata. "İstihbarattan," diye ekledi ve sustu.

Sonra telefonunu eline aldı. Hiçbir şüphe bırakmamak adına, kendisine gelen kısa bir ses kaydını açiverdi bir anda.

"Tarihini bile hatırlamıyorum," diyordu sesin sahibi hüzünle ve bu ses annemin sesiydi.

"Yeliz, Beren, Elmas, ben ve artık görüşmediğimiz bir arkadaşımız daha... İsmi vermeye bile korktuğum biri... Biz o gün arabayla birine çarptık. Onun ölümüne sebep olduk... Ve bunu yıllarca sakladık. Acı çeksek de anlatamadık kimseye, birimiz anlatmak istese bile diğeri susturdu, diğeri anlatmak istedi sonra bir diğeri de onu susturdu. Ailelerimiz vardı. Hayallerimiz vardı... Baran, annesinin günlüğünden okuyup öğrenmiş, sonra da bunun peşini bırakmadı. Hepimize geldi, bizi zorladı ama onun neden bahsettiğini bile bilmiyormuşuz gibi davrandık. Beren günlüğünü yaktı ve geriye başka da bir kanıt kalmadı zaten... Yani biz öyle biliyorduk. Baran birkaç ufak şey bulmuş sanırım, ses kaydı filan ama elle tutulur şeyler değil. Kanıt bulamayınca o da belli ki içimizden biri itiraf edene kadar bizimle uğraşmayı seçti..."

Bul Beni

Ses kaydı durdu.

Ve sonra, bir daha kimse konuşmadı.

Ne ben, ne Berfu, ne Dünya.

Sessizlik konuştu yerimize.

Baran'ın bana söyledikleri, oyuncak ayı, yırtılmış fotoğraflar, ses kaydı, defterimin arasındaki not... Aklım tüm bu kâbusa rağmen bu dört ailenin birlikte yaşadığı yüzlerce güzel anıya gitti bir anda. Her şeyi sorguladım. Her bir anıyı, her bir cümleyi. Evimi anımsadım, o bahçede ettiğimiz sohbetleri, kalabalık yemeklerimizi... Salonumuza girer girmez duvarda bir fotoğraf görürdünüz, o bir aile fotoğrafıydı bizim için.

Annem, Yeliz teyze, Beren teyze, Elmas teyze ve biz; onların çocukları...

Kimse tüm bu olan bitenin evimin duvarında asılı eski bir fotoğraf çerçevesine bağlanacağını asla tahmin edemezdi... Ben bile.

Meğer tüm ipuçları asla tahmin edemeyeceğimiz bir yere, kendimize çıkıyormuş. Meğer mesele bizim köklerimizmiş.

Meğer yana yakıla aradığımız gerçeğin ta kendisi bizmişiz, labirentin çıkışı da girişi de bizmişiz.

Meğer biz dört çocukluk arkadaşının çocukları değil, dört suç ortağının çocuklarıymışız...

"Müzik susmadı.
Sen kulaklarını kapattın."

21. BÖLÜM

KAPAN

Yol boyunca ağzını açan olmadı. Keşke sormasaydık, keşke bilmeseydik, keşke öğrenmeseydik dediğimiz bir gerçekle yüzleşmiştik çünkü. İşte şimdi gerçekten de koşmak istiyordum sokak sokak, kapatmak istiyordum kulaklarımı, gözlerimi... Bilmeden, duymadan, görmeden devam etmek istiyordum hayata.

Emniyet müdürlüğüne ulaştığımızda arabadan inmek bile zordu benim için. Adımlarım ilerlemek istemiyordu önümüzde duran o kasvetli binaya doğru. Annemi görmek istiyor muydum, onu bile bilmiyordum artık. Konuşsak ne diyebilirdi ki bana? Ne söyleyebilirdi ki gözlerime bakıp? Bir bir bana da anlatabilir miydi gerçekleri?

“Derin, iyi misin?” dediğini duydum Aziz Ata’nın. “İçeri girmek istediğine emin misin?”

Saat sabahın kaçıydı bilmiyordum, kasvetli bir sabah tonunda, hafif çiseleyen yaz yağmurunun altında duruyordum mavi elbisemle. Aziz Ata’nın kayıp ceketini çıkarmıştı ortaya, arabasından alıp gelmiş, omuzlarıma bırakmıştı.

“Arkadaşlarımı yalnız bırakamam,” diye mırıldandım. Başını salladı ve destek olmak istercesine koluma dokundu.

Birlikte içeri girdiğimizde Berfu ve Dünya çaresiz gözlerle koridorda yürütülen annelerini izliyor, birilerine sorular sormaya çalışıyordu. Babalarının durumu da farklı değildi, herkes birilerinin peşindeydi, hepsinin aklındaysa tek bir soru vardı... Ailelerine ne olacaktı?

Zaman öyle kaotik ve hızlı geçti ki yaşamın zaman kapsülünün içinde oradan oraya savrulup durdum sanki. Avukatlar geldi, bir bir ifadeler alındı. Ben, Berfu ve Dünya Can'ın yanlarında olmayı sürdürsem de aklım yine de annemdeydi. Onu görmekten hem korkuyor hem de görmeyi her şeyden çok istiyordum.

Deha Yener'iyse hiç görmemiştim sahada. Muhtemelen bu davadan uzak tutulacaktı, şüphelilerden biri ne de olsa onun eşiydi artık.

Dünya'yla Berfu, babalarıyla ve avukatlarıyla konuşurken Aziz Ata'nın elinde bir bardak kahveyle bana yaklaştığını gördüm. Kahveyi bana uzattı ve yanıma oturdu. Bu anı bir yerlerden hatırlıyor gibiydim...

Aylar öncesine gitti zihnim. Aziz Ata ile tanıştığımız ilk gün nasıl karakolluk olduğumuzu hatırladım. Yiğit yüzünden başımıza gelenleri, annemin beni almaya gelişini...

"Eğer," dedi Aziz Ata yanımda sakince otururken, "anneni görmek istersen, senin için gerekli kişilerle konuştum. Az önce sağlık kontrolünden dönmüş. İstersen onu görebileceksin..."

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım halsiz bir sesle. "Ama buna artık ihtiyacım yok."

"Emin misin?" dedi Aziz Ata. "En azından bir kez olsun yüzleşmek istemez misin? Sonra pişman olmaz mısınız?"

Omuz silktim. "Pişman olması gereken çok kişi var buralarda," dedim, "onlardan biri de ben olayım, sorun değil."

Sonra başımı eğdim, Aziz Ata'nın omzuna yasladım ve kah-

vemden bir yudum alıp hayal kırıklığı içinde düşüncelere daldım. Etrafımdaki konuşmaları duyuyordum. Berfu ve Dünya'nın artık anneleri için değil, babaları için çırpındıklarını fark ettim. Avukatlar bile olayın karmaşıklığının içinden çıkamamış gibilerdi. Annemin avukatı hangisiydi onu bile bilmiyordum. Düşmüştüm, bildiğim ve içinde büyüdüğüm o dünyada değildim artık.

Derin bir yalnızlığın içindeydim.

O kadar korkunç şeyler düşünüyordum ki bir gün kendime bu soruları soracağımı bile düşünmezdim hiçbir zaman. O gün arabayı kullanan kimdi? Annemin bahsettiği o beşinci kişi kimdi? Tanıdığımız biri miydi yoksa yalnızca bir yabancı mıydı? Aklımı kaybetmek üzereydim ve bunları düşünmeyi bile yediremiyordum kendime.

Saatlerdir buradaydık. Aziz Ata arada sırada gidip birilerinden bilgi almaya çalışıyordu. Avukatlar müvekkilleriyle görüşüp çıkmış, kendi aralarında ortak bir dosya yürütmek için istişare bile etmişlerdi. Berfu ve Dünya Can artık halsizce birer sandalyeye çöktüğünde onları toparlama sırası babalarındaydı. Artık birbirlerinden başka kimseleri yoktu.

"Hadi," dedim babasının ısrarlarına yanıt vermeyen Berfu'ya. "Hadi Berfu, git uyu biraz. Dünya sen de! Lütfen. Bir şey olursa Aziz Ata'ya haber gelir, tamam mı? Aklınız burada kalmasın."

İkisi de bembeyazdı, bense ne halde olduğumu bile bilmiyordum. Yorgunluktan nefes alacak halim bile kalmamıştı. Berfu ve Dünya babalarıyla birlikte ayrılırken geriye sadece Baran'ın babası kalmıştı, o da burada beklemekte ısrarcıydı. Aziz Ata ile hava almak için karakolun kapısına çıktığımızda hava kararmak üzereydi.

Sabahın ilk ışıklarıyla girmiş, günün son ışıklarıyla çıkmıştık.

Yaz yağmuru aynı güçsüzlükle devam ediyordu. Aziz Ata ile karakolun merdivenlerinin en üstünde durmuş, çiseleyen yağmu-

ru izlerken ne halde göründüğümüz umurumuzda bile değildi. İçimdeki acı umursayabileceğim her şeyi elemiştii zaten.

“Aziz,” dedim yorgun bir sesle, artık kendimi de duygularımı da bırakmak üzereydim.

“Derin?” Bana döndü, yorgun ve hüzünlü gözlerle baktı halime.

Gözlerim Aziz Ata’nın gözlerini bulur bulmaz birer damla yaş sızdı yanaklarıma. Çok yorgundum, çok üzgündüm. Birine ya da bir şeylere sığınmaya ihtiyacım vardı ve tek sığınağım oydu artık. Ona çaresiz gözlerle baktım ve sessizce konuştum.

“Aziz beni eve götür...”

Beni kollarıyla sardı. Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve sanki vedalaşır gibi sarıldı bana. Sıkı sıkı, özlem dolu...

Yol boyunca hiç konuşmadım. Artık konuşmak istemiyordum bile, ne kelimelere inancım kalmıştı ne de konuşacak enerjim. O gece Aziz Ata’nın evine girdiğimizde kendimi gerçekten de bir sığınağa gelmiş gibi hissettim. Bu ev bana, annemi hatırlatmıyacaktı en azından.

“Sana havlu getireyim,” dedi Aziz Ata. “Sıcak bir duş al. Sonra saçlarını kuruturum, olur mu?”

Dolu gözlerle başımı salladım. Ağlaya ağlaya duş aldım. Sıcak su başımdan aşağı akarken hıçkırıklarımı sessiz tutmaya çalıştım. Boğazımda öyle büyük bir düğüm vardı ki bağırsam bile çözülmecekti. Zamana ihtiyacı vardı o düğümün, zaman geçtikçe gevşeyecek, kendi kendine çözülecekti...

Aziz Ata saçlarımı kuruturken gözlerim aynadaki yansımamdaydı. Kıpırmızı olmuş gözlerimi çerçeveletip asmak isterdim annemin gözlerinin önüne. Hoş, umursar mıydı artık ondan bile emin değildim.

Aziz Ata duş alıp gelene kadar onun kıyafetlerinin içinde, balkonda oturup bir fincan yeşil çay içtim. Suskunluk orucunda

gibiydım saatlerdir, konuşmak istemiyordum. Konuşmaktan da öte, varlığım bile rahatsız ediyordu beni.

Ben balkonda oturup çiseleyen yaz yağmurunu izlemeye devam ederken oturma odasındaki televizyonun açıldığını duydum. Başımı çevirip içeriye baktığımda Aziz Ata'nın bir yastık, bir battaniyeyle geldiğini ve televizyon kanalları arasında gezindiğini gördüm. Hüzünle gülümseyerek oturduğum yerden kalktım ve içeriye girip balkonun kapısını kapattım.

“Hâlâ yağıyor mu?” diye sordu Aziz Ata.

Başımı salladım. “Bu gece dinecek gibi değil... Burada mı uyuyacağız?”

“Seni yatakta rahatsız etmeyeyim diye düşündüm, o yüzden buraya taşınıyordum,” dedi Aziz Ata.

Derin bir iç çektim. Koltuğa serdiği koyu mavi battaniyenin altına girip başımı yastığa koydum ve gözlerimi başımda bekleyen Aziz Ata'ya çevirip battaniyeyi onun için araladım.

“Gel,” dedim, “bu gece bekleyen kâbuslarımdan kurtar beni.”

Aziz mahcup bir gülümsemeyle girdi battaniyenin altına, beni kollarının arasına aldı ve burnunu burnuna yaslayıp sessizce yanıt verdi bana.

“Geldim,” dedi, “kurtardım seni.”

Yağmur dinmedi o gece. Kâbuslarımsa beni ele geçiremedi. Çocukken annem bana bir kâbus kapanı almıştı. Yatağımın başına sahte kuş tüylerinden yapılma bir süs asmıştı ve isminin “kâbus kapanı” olduğunu söylemişti bana. Kapan yatağımın başında olduğu sürece kâbus görmeyecektim güya, bütün kötü rüyalarım kapana takılacaktı. Yatağımın başındaki kapan pek işe yaramamıştı ama gerçek kâbus kapanımı bulmuştum sanırım. Aziz Ata benim kâbus kapanımdı.

Aziz'in kollarında hiç hissetmediğim kadar güvende hissettim ama içimdeki o huzursuzluk duygusu göğsümün tam ortasında

Beyza Alkoç

öyle bir yer etmişti ki ondan kurtulabilmem uzun zaman alacaktı. Yarınımızın ne olacağını bilmiyordum ama içimde kalan tek şey tüm bunları bir de Baran'la konuşmaktı ve gün doğar doğmaz yapacaktım bunu...

"Yol bitmedi,
sen durdun."

22. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Gözlerimi telefonumun zil sesiyle açtığımda dikkatimi çeken ilk şey Aziz Ata'nın beni izleyen gözleriydi. Koltukta ve hâlâ onun kollarının arasındaydım. Telaşla elimi uzatıp koltuğun geniş koluna bıraktığım telefona uzandım ve uykulu gözlerle ekranına baktım.

“Haldun amca arıyor...” dedim endişeyle. “Saat kaç ki? Baran’a mı bir şey oldu acaba?”

Aziz’e bakmadan doğruldum ve boğazımı temizleyip telefonu açtım. Aylardır kayıp olan oğlunun annemin atölyesinde çıkması, daha sonra annemin anlattığı cinayet hikâyesi üzerine karısının tutuklanması... Tüm bunlardan sonra beni araması için gerçekten iyi bir nedeni olmalıydı.

“Alo...” dedim, “Haldun amca?”

“Derin...” dedi soğuk bir sesle. “Bugün hastaneye gelebilir misin?”

“Gelirim tabii ki Haldun amca ama bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?” dedim sanki daha fazlası olabilirmiş gibi.

“Baran...” dedi. “Yemek yemiyor, su içmiyor. Seni yanına istiyor. Gelmezse yemek yemem dedi...”

Endişeyle duraksadım. Göz ucuyla yanımda uzanan Aziz Ata’ya baktığımda düşünceli gözlerle beni izlemeye devam ettiğini gördüm.

Bul Beni

“Tamam,” dedim, “birazdan orada olurum...”

Telefonu kapattım ve oturur halde Aziz’e doğru döndüm.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu endişeyle. “Birine bir şey mi olmuş?”

Stres içinde ağrıyan başımı salladım.

“Baran beni yanında istiyormuş,” dedim, “ne yemek yiyormuş ne su içiyormuş...”

Bir yandan açıklama yaparken bir yandan da ayaklanmış yere bıraktığım çoraplarımı arıyordum. Aziz Ata huzursuz bir nefes aldı ve oturur halde bana baktı.

“Gitmek istediğine emin misin?” diye sordu. “Dün yaşananlar ve annenin durumu yeterince yormadı mı seni? Biraz da sen mi dinlensen artık?”

“Gideceğim,” dedim. “O benim arkadaşım... Üstelik benim de onunla konuşmak istediğim şeyler var. Bu hikâyeyi bir de ondan dinlemek istiyorum.”

Hastaneye gitme isteğim Aziz’i hiç mutlu etmemiş gibiydi. Yine de herhangi bir yorum yapmadı. Telaşla kalkıp banyoya girdim, elimi yüzümü yıkadıktan sonra yatak odasına geçtiğimde Aziz’in üzerine hemen bir pantolon tişört geçirdiğini ve açık olan dolabına bakmaya devam ettiğini gördüm.

“Peki, ne giyeceğim ben şimdi?” diye sordum yatak odasında duran mavi düğün elbiseme bakarak. “Bunu mu giyip gitsem? Son iki gündür neler yaşadığım ve ne kadar delirdiğim iyice belli olsun.”

Aziz derin bir iç çekti ve dolabından siyah uzun kollu büyük beden bir tişört çıkardı.

“Büyük beden tişörtlerimden biri,” dedi, “sana elbise gibi olabilir. Bir dene bakalım.”

Başımı sallayıp siyah tişörtü üzerime geçirdim ve aynadaki ruhtan farksız halime baktım. Gözlerimin altı kızarmıştı, hayata

dair hiçbir umudum kalmamış gibi, bomboş bakıyordum kendi yansımama. Ruhum artık görmezden gelme noktasına ulaşmıştı, kazaya doğru gittiğini fark eden bir tır gibi, şarampole yuvarlanmayı kabul etmiştim.

Aziz Ata üzerimdeki büyük beden tişörtün duruşuna hayranlıkla baktıktan sonra beni neşelendirmek ister gibi konuşmaya başladı.

“İnsanlar modacılar elbiseler çizdirir, terzilere diktirir, prova-
lara gider... Sen sadece büyük beden bir tişört giyersin ve ortaya
çıkan sonuç bu.”

Hüzünle gülümsemeye çalıştım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım sadece.

Yenilgiye uğramış bir çift gözle baktım aynadaki yansımama. Kendime teşekkür edebileceğim tek konu kendimi hırpalamamamdı. Ama içten içe biliyordum ki bu böyle sürmeyecekti. İnsanın duruşu yarasının derinliği kadar dikleşir miydi? Bu da benim savunma sistemimdi belki. Sırtıma vuruldukça, duruşum dikleşiyordu ama bu böyle sürüp gitmeyecekti elbet, tükenecektim bir gün. Küsecektim aynalara, kızacaktım aptallığıma. Elbet bir gün hırpalayacaktım kendimi. Çünkü artık gölgesinde dinlenecek bir ağacım kalmamıştı ve sırtımda bunca yükte kendi gölgemde nereye kadar dinlenebilecektim hiç yorulmadan?

Hastaneye giden yol boyunca ağzımdan cıt çıkmadı. Aziz Ata'nın bana dair endişeleriye giderek büyüyordu, bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Ona herhangi bir haber olup olmadığı sormaktan da çekiniyordum çünkü duyacaklarımdan korkuyordum. Aramızda hiç konuşmadığımız ama birbirimizi anlamaya devam ettiğimiz bir iletişim şekli doğdu o gün. Sadece bakıyordu bana ve sadece bakıyordum ona...

Eli hep sırtımdaydı, bunca darbe yemiş omurgama en azından varlığıyla destekti, Aziz Ata.

Bul Beni

Hastanenin merdivenleri dünkü gibi değildi gözümde. Dün hiçbir şey bilmeden inip çıktığım bu merdivenleri şimdi annemin kirli geçmişini biraz olsun bilerek çıkıyordum. Haldun amca beni odanın kapısının önünde kalan sandalyelerden birinde bekliyordu. Elinde bir telefon, çaresiz bir yüz ifadesiyle bir ileri bir geri sallanarak konuşuyordu karşısındakiyle. Başını kaldırıp önce beni süzdü, sonra Aziz Ata'ya baktı kıpkırmızı olmuş yorgun gözleriyle.

“Bir saniye,” dedi telefona doğru. “Sen gir istersen,” dedi bana soğuk bir sesle, “seni sorup duruyordu az önce bile.” Başımı salladım ve Aziz Ata'ya döndüm.

“Sen...” dedim, “beklesen olur mu, Aziz? Seni tanımıyor bile...”

Aziz Ata hem bir şeyler söylemek istiyor hem de susmak zorunda hissediyordu, bu her halinden belliydi. Başını salladı ve gergin bir bakışla odanın cam bölmesine çevirdi gözlerini.

“Ben buradayım,” dedi, “bir şeye ihtiyacın olursa. İstersen birazdan kahve getireyim sana?”

“Olur,” dedim, “ama birazdan.” Sonra durdum, “Aziz,” dedim, “her şey için teşekkür ederim.”

O ise yalnızca başını salladı ve hüzünlü gözlerini bir kez daha cam bölmeye çevirdi. Odanın kapısını açıp içeri girerken dolu gözlerle bir kez daha baktım Aziz Ata'ya.

Neden bilmiyorum ama o an ona uzun uzun bakmak gelmişti içimden. O da bana çevirdi gözlerini, ne garip ki onun gözleri de her zamankinden farklı bakıyordu. Her zamankinden daha üzgün, her zamankinden daha yorgun, her zamankinden daha derin...

İçimde hissettiğim büyük huzursuzlukla kapıyı arkamdan kapattım. Baran'a arkam dönük bir halde burnumu çektim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Bugün konuşulması gereken çok

şey vardı, bugün itibarıyla yapbozun kayıp tek bir parçası bile kalmamalıydı.

“Günaydın,” diyerek Baran’a döndüğümde Baran buruk bir heyecanla bakıyordu yüzüme.

Odasının perdeleri güneşten kaçmak için kapatılmış, televizyonda bir spor kanalı açıktı. Baran’ın serum takviyeleri devam ederken yanında duran servis masasındaki bir tepsi yemeğeysel dokunulmamıştı.

“Günaydın,” dedi, “ben de seni bekliyordum.”

“Yemek için mi?” diye sordum.

“Yemek için değil,” dedi Baran, “sohbet için.”

“Ama olmaz öyle,” dedim, “sen bir yandan ye, bir yandan anlat, öyle daha iyi olmaz mı?”

“E sen yaptın mı ki kahvaltı?” diye sordu bana. “Bana ye diyorsun ama senin yüzün de bembeyaz.”

“Acıkmadım daha,” diye mırıldandım servis masasını Baran’ın önüne çektiğim sırada, “ama sen yerken acıkırım belki.”

Baran güldü. “Hiç değişmeyeceksin değil mi, Derin?” diye sordu ve yanında duran kumandanın tuşlarından birine basarak yatağının sırt kısmını kaldırıp kendini oturur hale getirdi.

Ben de yatağın ucuna oturup onu izlemeye başladım. Baran tepsinin kenarında duran çatalı bana uzatıp kaşığı kendisine aldı.

“Makarnayı sen yiyorsun,” dedi, “çorbayı ben. Anlaştık mı?”

Gözlerimi devirip gülümsemeye zorladım kendimi. Baran’ın elindeki çatalı alırken gözlerim cam bölmede duran ve içeriği izleyen Aziz Ata’nın gözlerine kaydı. Dalıp gitmiş gibiydi elimdeki çatala. Sonra gözleri gözlerimi buldu, bir süre hüznle baktı bana, bu bakışı en son sabah aynaya bakarken kendi gözlerimde görmüştüm.

“Neden?” diye düşündüm bir anlığına, onu bu kadar dağıtan ne olmuştu dünden bugüne? Ne olduysa bana olmuştu. Bana,

Bul Beni

Dünya'ya, Berfu'ya ve Baran'a. Aziz Ata'nın gözlerindeki hüznün sebebi neydi?

"Berfu ve Dünya Can'ı aradım az önce," dedi Baran çorbasından bir kaşık alırken.

"Ben daha arayamadım," dedim, "uyanır uyanmaz buraya geldim. Nasıllarmış?"

"Karakoldalardı," dedi, "erkenden kalkıp gitmişler. Seni de aramışlar ama açmamışsın."

"Duymamışımdır," dedim, "uyuyordum."

"Sen hiç..." dedi sessizce, "...görüştün mü annenle? Anlattı mı sana her şeyi?"

"Hayır," dedim, "görüşmedim. Görüşebileceğimi de sanmıyorum. Dün karakola giderken Aziz'den öğrendim her şeyi."

"Aziz..." diye tekrar etti Baran sessizce.

"Aziz Ata," diyerek açıklamaya başladım, "annemin evlendiği adamın kardeşi, yani evlilikleri sebebiyle tanışmadık gerçi baya karışık bir mesele hatta senin kaybınla bile ilg..." derken Baran sözümü kesti.

"Tanışma hikâyenizi bilmek istemiyorum," dedi ve hemen sonra çat diye soruverdi, "aranızda bir şey var mı?"

Elimdeki çatal ağzıma doğru giden yolda öylece kalakaldı. Boğazımı temizleyip çatalı tabağa geri bıraktım ve ne diyeceğimi bilemeyerek baktım yüzüne.

"Sence şu an..." dedim. "Böyle bir günde, bunun bir önemi var mı Baran?"

Öfkelenmeye başlamıştım. Çünkü galiba içimde Baran'a karşı, tüm bu olanları öğrendiği an bize anlatmadığı için bir öfke bulutu oluşmuştu.

"Tamam," dedi, "kızma. Sadece öğrenmek istedim."

"Ben de öğrenmek isterdim..." dedim. "Ben de annemle ilgili gerçekleri sen öğrendiğin an öğrenmek isterdim. Tüm hikâyeyi bize anlatmanı isterdim, Baran. Birilerine bir şeyleri itiraf

ettireceksin diye bizi birer piyon gibi kullanmanı değil, gerçekleri bizimle paylaşmanı isterdim. Senin arkandan aptal gibi acı çektik biz. Her yerde seni aradık. O sorduğun çocuk bile, o günlerde daha yeni tanıştığım o çocuk bile seni aradı bizimle birlikte. O bile senden çok umursadı duygularımızı!”

Baran’ın yüzünde tahammülsüz bir gülüş belirdi. Öfkeli bakışları odanın cam bölmesine kaydığında aynı şekilde, ben de oraya döndüm. Aziz Ata artık orada değildi, muhtemelen söylediği gibi bana kahve almaya gitmiş olmalıydı. Şimdi bile benim için çabalıyordu.

“Haklısın,” dedi Baran yenilgi dolu pasif bir öfkeyle, “size anlatmalıydım, en çok da sana...”

“Anlatmalıydın,” dedim.

“Ben yalnızca...” diye mırıldandı. “Size anlatırsam annelerimizin işlediği bu suçun ortaya çıkmasını istemeyeceğinizi düşündüm. Bu yüzden bununla tek başıma mücadele etmeye çalıştım. Ama...” dedi.

“Ama?”

“Ama neyse ki tek değildim,” dedi Baran.

Kaşlarımı çattım. Soran gözlerle baktım yüzüne. Kalbim korkuyla hızlanırken dudaklarımı araladım.

“Tek değildim de ne demek?” diye sordum.

Baran başını salladı. “Gerçekleri öğrenmek istiyordun...” dedi. “Öğrenmeye hazır mısın, Derin?”

Yapbozun tüm parçalarını bulduğumu, geriye yalnızca hepsini birleştirmenin kaldığını düşünürken bu da neydi şimdi? Başka parçalar da mı vardı? Bu hikâyenin eksik sayfaları ne zaman tamamlanacaktı?

Yüzleşme zamanı gelmişti... Baran’la, geçmişle, gelecekle, gerçeklerle, hikâyemizin tüm sayfalarıyla ve tüm parçalarıyla, en önemlisi de kendimle yüzleşme zamanım gelmişti.

HANI BİR GÜN
HER ŞEY ANLAMINI
YİTİRMİŞTİ,
HATIRLADIN MI?

23. Bölüm

KIRIK

SAATLER SONRA

Sırtıma aldığım gerçeğin bütün yükleriyle hikâyenin Baran'daki tüm sayfalarını eksiksizce dinlemiş ve Aziz Ata ile ayrılmıştım hastaneden. Bana aldığı kahveyi yudumlarken pek de iyi değildim. Bu hikâyeyeyle ilgili duyduğum her şey ama her şey ruhumdan bir şeyler alıp götürüyordu âdeta. Ellerim buz gibiydi, kalbim de öyle.

Öyle bir boşluğa atılmıştı ki ruhum, düşecek yerim bile yoktu.

Geldiğimiz gibi döndük tüm yolu. Aziz Ata teklif etse de karakola gitmek istemedim. Ne anneme uğramak ne de Berfu ve Dünya'nın yanında olabilmek için o binaya adım atmak istedim. Eve gitmek istediğimi söyledim ona. Kendi evime değil, onun evine.

Başım ağrıyordu. Baştan aşağı öyle yorulmuştum ki bir merdiven basamağında bile uzanıp uyuyabilirdim halsizlikten. Aziz Ata'nın dairesine döndüğümüzde dışarıda dün olduğu gibi zayıf bir yaz yağmuru çiseliyordu.

Boş gözlerle baktım dairenin balkona çıkan oturma odasına.

“Çay?” dedi Aziz Ata. “İkinci kez kahve?”

“Çay,” diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

Bul Beni

Dün gece beraber uyuduğumuz koltuğa hüznle oturdum ve dünden kalan yatak örtüsünü omuzlarıma çektim. Bacaklarımı da kendime çekip bakışlarımı tam karşımda duran kapalı televizyonun siyah ekranından görünen yansıma çevirdim. Gözlerimi gözlerime diktim.

“Üşüdün mü?” diye sorduğunu duydum Aziz Ata’nın, çay fincanlarını önümdeki sehpa bırakırken.

“Hayır,” dedim.

“Acıktın mı?” diye sordu. “Bir şeyler hazırlayayım hemen.”

“Hayır,” dedim donuk bir sesle gözlerimi karşıdaki yansıma-mandan ayırmadan, “Baran’ın yanında yedim.”

“Peki,” dedi Aziz Ata, “yağmurun sesini dinlemek istiyorsun anlaşılan.”

Tam yanımda oturuyordu. Arkasına yaslanıp ayaklarını önüne doğru uzattı. Gözlerim sehpa da duran iki fincan çaydan çıkan buhara kaydı. Yağmurun sesine odakladım kendimi. Bir şeyler duymaya çalıştım, yağmur bana bir şeyler söylesin istedim çünkü omurgam artık dik duramıyordu.

Sabah bu evden çıkan Derin’le az önce bu eve dönen Derin bir değildi. Battaniyelerin ardına sığınmak da korumuyordu beni gerçeklerden.

“Keşke,” diye mırıldandım sessizce, “yağmur alıp götürse tüm yaşananları.”

“Keşke,” dedi Aziz Ata aynı sessizlik içinde.

“Keşke ardına sığındıklarımız saklayabilse bizi gerçeklerden ve keşke bazı gerçekler hiç olmasa...” dedim.

Dolu gözlerim televizyondaki yansıma-mandan uzaklaştı ve dışarıda şiddetini artıran yağmura döndü. Yüzlerce şey canlandı gözümde. Hani derler ya, hayatım bir film şeridi gibi geçip gitti gözlerimin önünden.

Babamın suratıma fırlattığı bir kaşıkla başlamıştı her şey. O gün hayran kalmıştım annemin gücüne. Dikiş makineleri, ipler, kumaşlar, simler, boncuklar, konfetiler... Atölyenin kapısından içeri girdiğim ilk gün hâlâ aklımdaydı. Dünya, Berfu ve Baran'la gülüşmelerimiz, sohbetlerimiz, bazı geceler annemin dikimlerine sabaha kadar yardım edişlerimiz... Sonra tek tek söküldü o dikişler kafamın içinde, ipler iğnelerden çıktı birer birer. Konfetiler toprak gibi üzerimi örttü. Partiler hep mutsuz bitti, güneş kapıları karanlığı yakaladı yanlışlıkla. Balonlar teker teker patladı. Bütün mutlu anlarımıza alternatif mutsuz sonlar yazdım kafamın içinde, denizlerde boğuldum, koşarken takılıp düştüm hep. Sonra biri geldi, camdan mavi bir bilye tutuşturdu elime, "Bu senin olsun," dedi, bana kendimin diğer bir yanını, Derin'den ziyade içimde taşıdığım "Mavi"yi hatırlattı.

Sonra o bilye avcumun arasından düştü. Elimi kesti küçük cam kırıkları. Kendi yansıمامı gördüm o kırıklarda. Belki de parçalara ayrılan bendim aslında.

"Neden?" diye eşlik etti sesim yağmurun güçsüz sesine.

Bir anda, belki de hiç beklenmedik bir anda. Bakışları bana döndü Aziz Ata'nın. Çaylar artık soğumuştur, buharları dindi ama bu hikâyeye dahil olan hiçbir ferden içi kolayca soğumayacaktı.

"Ne neden, Derin?" diye sordu Aziz Ata.

Sesinde bir tını vardı. Sorar gibi değildi; hem *nihayet* der gibiydi hem de *şimdi olmasın lütfen*. Acı içinde döndüm ona.

Dolu gözlerimle baktım gözlerine. O ise ben döner dönmez kaçırdı gözlerini, gözlerimdeki acıyla yüzleşmek istemedi. Bu sefer televizyonun siyah boşluğuna dönen, kendi yansımasında kaybolan oydu.

"Neden?" diye fısıldadım son gücümle, konuşacak gücüm kalmamıştı artık, "Neden Aziz Ata?" dedim ve hayal kırıklığı içinde ekledim. **"Baran bugün bana, senin ona yardım ettiğini söyle-**

Bul Beni

di. Bunu neden yaptın? Baran'ın ortadan kaybolmasına neden yardım ettin, Aziz Ata? Onun nerede olduğunu biliyor olmana rağmen bunu benden neden sakladın?"

Sonra gerçekte sapasağlam duran ama ruhumun derinlerinde paramparça olan o bilyenin kırılma sesini bir kez daha duydum zihnimde. Bir kez daha ve bir kez daha. Defalarca kanattı ellerimi bilyenin kırıkları.

Eksik sayfalar kâğıt kesikleriyle doldurdu ruhumu...

Ben bu yazı
hayatım
boyunca
hep kış gibi
hatırlayacaktım...

24. BÖLÜM

KIŞ

13 Temmuz... Bu tarihi hiç unutmayacaktım. Bugün öğrendiklerimi ve birazdan duyacaklarımı ömrüm boyunca unutamayacaktım. Bu temmuzu hatta bu yazı ömrüm boyunca hep hatırlayacaktım ama en kötüsü de neydi biliyor musunuz?

Ben bu yazı hayatım boyunca hep kış gibi hatırlayacaktım...

Aziz Ata'nın ağır hareketlerle ayağa kalktığını gördüm. Bir silüet gibi geçti gitti önümden. Balkonun aralık kapısını biraz daha açtı, kapıdan çıktı ve balkondaki ıslanmış sandalyelerden birine oturdu. O balkonda oturmuş yağmuru izliyordu, ben salonda oturmuş onu izliyordum. Gözleri doğrudan karşıya bakıyordu. Havanın kararmaya yüz tutmuş, arafta kalmış lacivert tonuna, yağmur damlalarının sitenin ışıklarında nasıl görüldüğüne bakıyordu.

"Sana ne söyleyebilirim bilmiyorum, Derin..." diye mırıldandığını duydum Aziz Ata'nın. Burnunu çekti. Ağlıyor muydu?

Ayağa kalktım. Üzerimdeki örtüyü koltukta bıraktım ve ağır adımlarla ona doğru yürüyüp balkona çıktım. Yanındaki ıslak sandalyeye oturup onun baktığı yöne baktım önce, yağmura, karanlığa. Sonra yüzüne döndüm, bana bakmayan gözlerine, akamayan gözyaşlarına.

“Yalnızca nedenini...” dedim. “Yalnızca sebebini söyle bana. Baran’ın kaybının seninle ne ilgisi var, Aziz? Madem onu tanıyordun, neden tanıımıyormuş gibi davrandın? Madem yerini biliyordun, neden bizimle aradın? Neden bize yalanlar söyledin? Neden hayatıma girdin? Yoksa bu da mı planınızın bir parçasıydı? Yalnızca Baran’a yardım etmek için mi hayatımıza girdin? Peki, ya ağabeyin? Peki, ya evlilik? Peki, böyle bir plandan senin çıkarın ne olabilir ki Aziz? Aklımı yitirmek üzereyim, yemin ederim, delirmek üzereyim! En yakın arkadaşım ortadan kayboldu, onu aylarca aradıktan sonra annemin atölyesinden çıktı, suçu da annemin üzerine attı. Ben tam ne oluyor, derken sonra tüm bunların altından bambaşka bir hikâye çıktı, annem bir cinayetin itirafçısı oldu! Ben onu bile kaldırdım, onu bile kaldırabilirdim Aziz ama bu ne demek şimdi? Sen... Sen... Neden? Aklımla oyun mu oynuyorsunuz benim? Neden yahu, neden?”

Aziz Ata bana döndü. Yüzüme öyle bir baktı ki, sanki bu bir veda bakışıydı.

“Derin...” dedi sessiz ve şefkatli bir sesle, “hâlâ anlamadın mı?”

Delirmek üzereydim. Kendimi o kadar karmakarışık hissediyordum ki zihnimdeki her şey birbirine girmişti.

“Neyi?” dedim. “Aziz Ata. Beni delirtmek mi istiyorsun? Neyi?”

Öfkeden ağlamak üzereydim ama o an bir şey oldu. Aziz Ata’nın gözlerinde bir şey gördüm, bir pes ediş... Bakışlarını bir kez daha karanlığa çevirdi ve konuşmaya başladı.

“Bundan tam yirmi yıl önce,” diye başladı konuşmaya, “annen Zeren,” dedi, “Baran’ın annesi Beren, Dünya’nın annesi Elmas, Berfu’nun annesi Yeliz ve ismini hiçbir zaman öğrenemediğimiz bir arkadaşları daha... Hepsi yirmi yaşındaydı, dünya umurlarında değildi, tek istedikleri biraz eğlenmekti. Ve eğlendiler.”

Bul Beni

“Bunları...” dedim. “Bunları duymak istemiyorum, Aziz. Annemin ne kadar berbat bir insan olduğunu bir kez daha dinlemek istemiyorum. Senin bu olaya neden dahil olduğunu öğrenmek istiyorum yalnızca! Bana aylarca söylediğin yalanların sebeplerini...” derken donuk bir sesle sözümü kesti, Aziz Ata.

“Belgrad Ormanı’na girdiler,” dedi, “arabayla.”

İşte o zaman bir saniyeliğine durdum. Zihnimin içinde bir nokta uyanır gibi oldu çünkü çok acı ama bu hikâye bana bir yerden tanık gelmeye başlamıştı...

“İçeriye arabayla girmek bile yasaktı,” dedi öfke dolu bir acı içinde, “yolun ortasından, ağaçların arasından dalmış olmalılar ormana. Başka yolu yok çünkü...”

“Aziz...” dedim korku içinde.

Aklıma gelen ilk senaryonun doğru olmamasını diledim o an. Tüylerim diken dikendi, duyacaklarımdan o kadar çok korkuyordum ki kalbim durmak üzereydi.

“On üç yaşındaydı,” dedi Aziz Ata, “çarptıkları kız çocuğu. On üç yaşındaydı. Yaşasaydı, o yıl on dört olacaktı.”

Sonra başını kaldırdı, yüzünü yüzüme çevirdi, gözlerimin içine baktı ve korktuğum kelimeleri art arda sıraladı.

“Ölümüne sebep oldukları çocuğun bir ismi vardı. Neva,” dedi. “Neva Yener... Ablam.”

İşte bu, bir kâbusun gerçeğe dönüşüydü.

Haftalar öncesine gitti zihnim. Dünya Can’ın annesinin rahatsızlandığı o gün terası Belgrad Ormanı’na bakan o hastanede dökmüştü bana içini Aziz Ata. İlk kez o gün anlatmıştı bana hikâyesini.

“Bundan tam yirmi yıl önce, benim doğduğum yıl ağabeyim Deha on beş yaşındaydı, ablam Neva da on dört olacakmış o sene... Annemin bana olan hamileliğinin son ayında bir gün eve acı bir haber gelmiş. Annemin dışarıya arkadaşlarıyla bisiklet sürmesi için

yolladığı ablam Neva, bir daha eve dönmemiş. Neva o gün orada bisiklet sürüyormuş arkadaşlarıyla. Sonra nasıl olmuş bilmiyoruz... Arkadaşları ormandayken Neva onlardan ayrılmış. Söylenene göre yola çıkmış, bir süre sonra gözden kaybolmuş ve günlerce aranmış. Ablam Neva günlerce bulunamamış. İlk önce o gün, onunla birlikte bisiklet süren arkadaşları sorgulanmış, onlardan şüphelenilmiş. Kaybının tam onuncu günündeysen... Bedenini ormana yakın bir gölün içinden çıkarmışlar.”

Tekrar ve tekrar geçti söyledikleri kafamın içinden ve her seferinde yankılandı.

“Ablam Neva,” dedi Aziz Ata bir kez daha, “annen ve arkadaşları tarafından öldürüldü, Derin.”

Yüzüne şok içinde baktım. Sanki bir anlığına yok oldum oracıkta. Bunları gerçekten duymuş muydum? Ruhum ellerinin arasında duvardan duvara çarpılmıştı sanki. Hırpalanmış, sarsılmış, yıkılmıştım. Tüm cümleler birbirine karıştı zihnimin içinde ama kelimelerin yerleri ne kadar değişirse değişsin sonuç hep bir felaketti...

CENTRAL
CITY
NINTH
WARD

25. BÖLÜM

MAVİ

Acı bir gök gürledi ve bir şimşek çaktı ama aydınlanmadı gökyüzü.

“Ona arabayla çarptılar,” diyerek anlatmaya devam etti Aziz Ata.

Kalbimin attığını hissedemiyordum artık.

“Onu kimse görmeden arabaya aldılar. Öylece gezdirdiler arabalarının içinde. Cansız bedenini bir çöp gibi atacak, saklayacak bir yer aradılar. Sonra ormana yakın bir göle attılar, bedenini bir kumaş parçasına bile sarmadılar... Ve ben ablamın cansız bedeninin o gölde bulunduğu gün geldim dünyaya, Derin. Onun ölümüne doğdum ben. Onun gölgesinde yaşadım. Yaşamak denirse buna...”

Konuşamıyordum. Tek kelime etmeye dahi gücüm yoktu, yüzüne bile bakamıyordum. O ise konuşmaya, anlatmaya devam ediyordu.

“Ağabeyim on beş yaşındaydı. O bu uğurda polis oldu. Benimse hem bebekliğim hem de çocukluğum bu ölümün yasının gölgesinde geçti. Üzerimde hep ablamın toprağı vardı. Annemin de babamın da psikolojisi iyi olmadı, hiçbir zaman. Dayak da yedim, işkence de gördüm, Derin. Tek bir hayalle büyüdüm hayata dair, katilini bulmak ve ablamın ruhunu huzura kavuşturmak.”

Bul Beni

Burnunu çekti. Bense gözyaşlarımdan onun yüzünü bile göremiyordum artık. Buz gibiydi ellerim, ayaklarım. Tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordum.

“Musa Hoca’yı biliyorsun,” dedi titreyen sesiyle. “Üniversiteye başlamadan önce bulmuştum onu. Polisin bile çözemediği birçok vakayı çözdüğünü okumuştum internette. Bir gün ona gittim, tüm hikâyemi anlattım ve birlikte çalışmaya başladık. Sonra...” dedi, “ilahi adalet çalışmaya başladı.”

Acı içinde gülümseyerek hatırladı şimdi anlatacağı o günü.

“Bir gün Musa Hoca beni aradı. Ona danışmak için gelen bir çocuktan bahsetti. Anlattığı hikâyenin benimkine benzediğini söyledi. Apar topar gittim ofise. Ve o karşımdaydı... Baran. Bana annesinin günlüğünde okuduğu bir sayfayı anlatıyordu. Yirmi yıl öncesinden bahsediyordu, bir orman gezisinden, bisikletli kızıdan, gölden... Üstelik yaşadıkları yerin bize ne kadar yakın olduğundan bahsettik. O dönem hem bize hem de Belgrad Ormanı’na çok yakın oturduklarını anlattı. Her şey birebirdi, emindim artık. Bu olaydaki bisikletli kız benim ablamdı. Sonra araştırmaya başlayınca işler daha da karmaşık bir hal aldı. Hikâyede tanıdık bir isim vardı çünkü. Arabadakilerin hepsi bizimle aynı semtte, aynı mahallede oturuyordu ve içlerinden biri, ağabeyimin eski kız arkadaşıydı. Annen, Zeren Aldan... Üstelik o sene, ablamın ölümünün senesinde değil, o olaydan yıllar sonra başlamıştı ilişkileri. Annen babandan boşandıktan sonra. Nasıl bir midesizlik, nasıl bir yüzsüzlük... O dönem onların evliliğine engel olan şey senin varlığındı, annem ve babam ağabeyimin çocuğu olan bir kadınla evlenmesini istememişlerdi ama kimse o kadının Neva’nın katilleri arasında olduğunu bilmiyordu. Baran, Musa Hoca’nın ofisinde benimle konuştuktan sonra öğrendim her şeyi, annenin şu an nerede oturduğunu, senin benim okulumda okuduğunu. Baran’la uzun uzun düşündük neler

yapabileceğimizi. Baran annesinin ve diğerlerinin bu suçtan dolayı ceza almalarını istiyordu, okudukları ve öğrendikleri onun da uykularını kaçırıyordu. Annelerle konuştuğunu, onları tehdit bile ettiğini ama hiçbir sonuç elde edemediğini anlattı çünkü ortada bir kanıt yoktu. Annesi günlük sayfasını yakmış, geriye yalnızca Baran'ın evde bulduğu birkaç şey kalmıştı. Bozuk bir harddisk, bir restoran kartı, birkaç yırtılmış fotoğraf... Plan Baran'ın aklına geldi. Ortadan kaybolursa annesinin endişeyle diğer anneleri suçlayıp itirafçı olabileceğini düşündü ama öyle olmadı. Kadın, oğlunun kanlı kıyafetleri bulunduktan sonra bile birilerini suçlayıp itirafçı olmadı. İşler umduğumuz gibi gitmeyince durumun içine sizi katmaya çalıştık, belki ipuçlarını ararken annelerinizin geçmişine dair işe yarar bir şeyler bulursunuz diye düşündük. Sonraysa, tek bir seçenek kalmıştı geriye..."

"Annemi suçlamak," diye mırıldandım.

Başını salladı Aziz Ata. "Anneni suçlamak," dedi sessizce.

"Peki ağabeyin?" dedim donuk bakışlarla. "Ağabeyin annemle evlendi, Aziz. Annem hamile."

Huzursuzca başını salladı Aziz Ata.

"İşte bu," dedi, "benim bile beklemediğim bir şeydi... Benden ve Baran'dan başka kimsenin bu plandan haberi yoktu. Ağabeyime söylersem buna izin vermezdi. Onları doğrudan gözaltına alır, hiçbir kanıt olmadığı için de hepsini bırakmak zorunda kalırdı. İzlerini kaybettirebilir, yurtdışına kaçabilirlerdi. Bunu göze alamazdım ama ağabeyim başka şeyleri göze aldı işte... Bu, planın ilk ve en büyük sızıntısı oldu. Geri dönüşü olmayan bir sızıntı. Bir bebek. İşler o noktada çığırından çıkmaya başladı işte."

Dinledikçe karnım kasılıyordu. Ne duyduklarıma inanabiliyordum ne de tüm bunların gerçek olabileceğine.

"Peki, şimdi haberi var mı bunlardan?" dedim zar zor. "Deha'nın..."

Bul Beni

“Yok,” dedi. “Olmayacak. Baran söz verdi. Her şey tesadüfen ortaya çıkmış gibi olacak... Az önce söylediğim gibi, ilahi adaletin bir oyunu gibi.”

“Peki ya ben?” dedim titreyen çenemle. “Benim karşıma çıkma sebebin de mi buydu?”

Hüzünle başını salladı Aziz Ata.

“Buna hayır demeyi o kadar çok isterdim ki, Derin...” diye mırıldandı acı içinde. “Okula geldim çünkü bunu Baran istedi. Senin iyi olup olmadığını bilmek istedi.”

“Kontrol edip bırakıp gitseydin o zaman!” dedim. “Neden kaldın?”

“Çünkü...” dedi mahcup bir sesle. “Haber almamız gerekiyordu...”

Hayal kırıklığı içinde gülümsedim. Gözyaşlarımın ardından baktım ona.

“Haber almak için...” dedim sessizce. “Bu yüzden mi yanımdaydın?”

Başını salladı. “Bu yüzdendi...” dedi. “Ama...”

“Ama ne, Aziz? Ama ne?”

Bana döndü. Yüzüme karmakarışık duygularla baktı, bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı. Başını tekrar önüne eğdi ve tekrar kaldırdı.

“Sonra...” diye mırıldandı. “Olmaması gereken bir şey oldu, Derin. Planın ikinci büyük sızıntısı.”

“Ne oldu?” diye sordum.

Kıpkırmızı olmuş gözlerini, yaşlarla dolu gözlerime çevirdi.

“Ben...” dedi. “Ben sana âşık oldum, Derin. Fark ettim ki her gün aklımdasın, her gece seni düşünüyordum... Seni merak ediyordum, özlüyordum. Hatta en kötüsü, Baran seni sordukça deliriyordum çünkü o, plan sona erdiğinde gelip seni benden alacaktı. Bütün soğukkanlılığımı kaybetmek üzere olduğum anlar oldu. Anlatmak istediğim, her şeyden vazgeçmek istediğim çok

an' oldu, Derin. Ama sonra anladım ki bunları öğrenmen seni bana yaklaştırmayacaktı, seni benden alıp götürecekti... Tıpkı şimdi yapacağı gibi.”

Cevap vermedim. Bir süre boyunca sessizlik içinde oturduk. Kelimeler yetmeyecekti. Sessizlik de konuşuyordu zaten. Sessizlik de çok şey anlatıyordu, hem ona hem bana. Bir kayıpla başlayan bu hikâye aslında öyle çetrefilliydi ki kendi cehennemimin içine düşüvermişim âdeta.

“Annen benim gözümde diğerleri gibi bir suçluydu,” dedi Aziz Ata, “ama annenin cezasını çekmesi demek senin de acı çekmen demektir. Ve senin acın benim kâbusum oldu, Derin... Kaç gece girdin uykularıma, gerçekleri öğrenip çektiğin acı uykularımdan uyandırdı beni. Ve sana yemin ederim... Baran'ın o gece düğüne gelmesini ben istemedim. Senin bu anı onca insanın içinde yaşam benim isteyebileceğim en son şeydi. Son ana kadar istemedim bunu, son ana kadar vazgeçirmeye çalıştım onu ama olmadı.”

O karşımda durmuş bana olup bitenleri anlatmaya devam ederken ben oturduğum sandalyede bir ileri bir geri sallanıyor, içine düştüğüm çaresizliği ve gitmem gereken yolu düşünüp duruyordum. Evimi, annemi, gelecek sınav sonucumu, aşkımı, dostlarımı, mahallemi, şehrimi...

Belki bir, belki bir buçuk saat daha oturduk orada. Dile getirilecek tek bir kelime daha kalmamıştı artık. Bolca susmuş, bolca düşünmüştük. Sonra sessizce kalktım Aziz Ata'nın yanından. Balkondan çıkmak üzereyken bir anlığına durup ona döndüm.

“Tişörtün,” dedim acı bir teslimiyetle, “bende kalabilir mi? Yanımda başka kıyafet yok.”

“Gidiyor musun?” dedi Aziz Ata cevabımı duymaktan çekinerek.

Başımı salladım. “Gidiyorum,” dedim.

“Nereye?” dediği an acı içinde gülümsemeye çalıştım.

Bul Beni

“Bir yere...” dedim sessizce.

“Bari seni ben bırakayım,” dedi Aziz Ata yalvarır gibi.

Ne acı ki nereye gideceğimi ben de bilmiyordum. Sadece gidiyordum. Oturma odasına dönüp çantamı ve telefonumu aldım. Aziz peşimden gelmiş beni hüznle izlerken dünyası başına yıkılmış gibi görünüyordu. Benim gibi.

“Bir şey söylemediğine göre, tişörtünü alabilirim sanırım?” diye mırıldandım.

Aziz Ata bana yaklaştı. Karanlığın ortasında bir siluet gibi karşıma geçti.

“İstediğin her şeyi alabilirsin...” diye fısıldadı. “Bir gün geri getirmek şartıyla...”

“Geri getirebileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Başka hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldim. Yüzüne bile bakamıyordum. Aziz anlık bir refleksle kolumu tuttu.

“Derin...” dedi.

“Aziz,” dedim yüzüne bile bakmadan, konuştukça daha çok ağlıyordum, “annem ablanın cinayet suçundan hapis yatacak... Üstelik orada ağabeyinin bebeğini dünyaya getirecek. Biz artık nasıl yüz yüze bakarız? Lütfen...” dedim. “Anla beni. Ve ben her şey için... çok üzgünüm. Senden ve ailenden, annem adına... binlerce kez özür dilerim.”

“Ben de, Derin,” dedi Aziz gözyaşları içinde, “bunları yaşamak zorunda kaldığın için ben de senden özür dilerim, binlerce kez... Ama gitme,” dedi, “ne olur.”

“Üzgünüm,” dedim, “başka çarem yok...” Sonra durdum ve acı içinde gülümseyerek ekledim. “Ama bulma beni, olur mu?”

Aziz Ata burnunu çekti, çatallaşmış sesiyle zar zor son bir cümle söyledi bana.

“Hayat bizi bir gün yeniden karşılaştıracak, Derin,” dedi, “bunu biliyorsun, değil mi?”

Kolumu çekip elinden kurtardım. Ne başımı salladım ne cevap verdim. Ayakkabılarımı giyip oradan usulca ayrıldım. Aziz Ata peşimden gelmedi. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini o da biliyordu. Biz artık, “biz” olamazdık.

Bir notla başlamıştı her şey, “**Bul Beni**” demişti bana en yakın dostum, çocukluk arkadaşım. Oysa bulunacak çok şey varmış hayatımda, öyle çok şey gizlenmiş ki benden gerçeklerin ortasında kayıptım artık. Nereye olduğunu bilmeden gidiyorum, ne yol duruyor ne ben duruyorum. Görünen o ki kaybolana kadar gidecektim buralardan, tanıdık hiçbir şey, hiç kimse kalmayana kadar. Üstelik bulunmak dahi istemiyorum. Unutmak istiyorum her şeyi. Geçmiş ve şimdiyi. Bana dair ne varsa hepsini...

ERTESİ GÜN

MADRID

Hikâyemin eksik sayfalarını tamamlamaya çalışırken ben eksildim. Öyle büyük eksildim ki hiç kimsem kalmadı. Ben de bu dünyada en sevdiğim ikinci şehirde, Madrid’de buldum kendimi. Aziz Ata’nın yanından ayrıldıktan sonra ne kadar istemesem de eve gittim. Mahperi abla ve diğerleriyle vedalaştım. Üzerimi değiştirdim. Kendime bir valiz hazırladım ve annem sayesinde aldığım oturma kartıyla, annemin parasıyla aldığım uçak biletiyle doğrudan Madrid’e uçtum. Kendime burada sıfırdan bir hayat kurmaktı hayalim. Şimdi Endülüs esintili bir otelin lobisinde durmuş, pasaportumdaki oturma kartına bakıyorum yorgun gözlerle. Kadın İspanyol olmadığımı anlamış, İngilizce bir şeyler soruyor bir yandan da bilgisayar ekranında rezervasyonumu ararken. Kibarca adımı soruyor ve gözlerim oturma kartındaki ismimin üzerinde geziniyor ve yıllar sonra ilk defa çıkıyor ikinci ismim dudaklarımın arasından.

Bul Beni

“Mavi,” diyorum garip hissederek. “Mavi Sezer.”
Ve bu benim hayatımın miladı oluyor.
Ben artık Derin’den çok Mavi’yim.
Bulunmaktan çok ötede, kaybolmanın eşiğindeyim...

DEVAM EDECEK...

Sevçili okurum, aşağıdaki soruların cevaplarını yazarak
hikâye hakkındaki düşüncelerini okumamıza
yardımcı olmak istemez misin?

1- Favori karakterin kimdi?

2- En sevdiğin cümleler ve replikler hangileri oldu?

3- Derin Mavi hakkındaki düşüncelerin neler?

4- Aziz Ata hakkındaki düşüncelerin neler?

5- Dünya Can hakkındaki düşüncelerin neler?

6- Berfu hakkındaki düşüncelerin neler?

7- Baran hakkındaki düşüncelerin neler?

8- Zeren hakkındaki düşüncelerin neler?

9- Deha hakkındaki düşüncelerin neler?

10- En sevdiğin sahne hangisi oldu?

11- En çok güldüğün ve en çok duygulandığın sahneler hangileriydi?

12- Kitabı en çok hangi şarkıları dinleyerek okudun?

13- Sence Aziz Ata, Derin'in peşinden gitmeli mi?

14- Devam kitabını sen yazıyor olsan *Bul Beni*'yi kaldığı yerden nasıl devam ettirirdin?

15- Sence olay sırasında Zeren, Elmas, Beren ve Yeliz'in yanlarındaki beşinci kişi kimdi? Tamamen bir yabancı mıydı yoksa tanıdığımız birisi miydi?

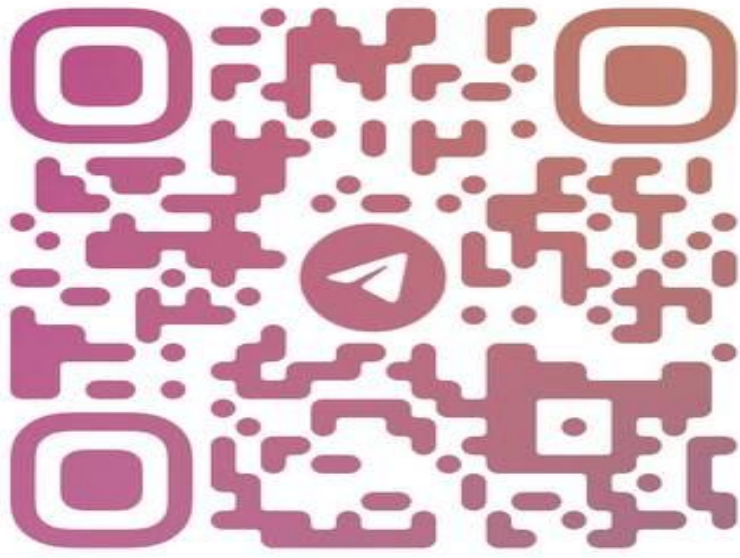
Ayısığı Kitaplığı

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

***Yanıtlarınızın fotoğraflarını Instagram hesaplarımız olan
@beyzalkoc ve @indigokitap adreslerine bekliyoruz!
Güzel yorumlarınız için şimdiden teşekkür ederiz.***

@AYISIGIKITAP